

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΔΩ ή περίπτωση δεν είναι από τις συνηθισμένες. Αντράγγιο σε διάσταση. Το δ-όμο του διαζυγίου αποφάσισαν ν' ακολουθήσουν. Τού άντρα ή πρωτοβουλία. Οι πληροφορίες του είναι ότι ή γυναίκα που πήρε με έρωτα και εξακολουθεί ν' αγαπά, δε σεβάστηκε την υπόληψή του. Την ήφερε φιλάρεσκη, κοκέτα, με έντονη θηλυκότητα, με την κλίση που διακρίνει τη γυναίκα να δέχεται τις φιλοφρονήσεις, τα φλέντ, τις πολιορκίες, που αποτελούν στις ημέρες μας τις κοσμικές συνήθειες. Ήφερε ο σύζυγος αυτές τις ροπές της. Ήταν όμως βέβαιος για τη βαθύτερη σοβαρότητά της. Έπαιξε, γελούσε, χαριεντιζόταν, έ-σως και ν' άφηνε σε μερικούς την ελπίδα ότι θα ήταν κάποτε σε αίσια τέρ-ματα όταν όμως καταλάβαινε την κρίσι-μη ώρα, άπωθούσε τους μνηστήρες με ά-ποφασιστικότητα. Τίποτα που να δικαι-ολογούσε και την ελάχιστη υπόνοια. Τί-ποτα περισσότερο από το παιχνίδι. Έ-να παιχνίδι που τη διασκεδάζει. Η μεγάλη της όμως άγαπία ήταν ο άντρας της. Α-φοσιωμένοι ο ένας στον άλλον. Όταν ύ-στερ' από τις κοσμικές συγκεντρώσεις —ήταν πολύ κοσμικοί και οι δύο τους— έμειναν μόνοι στο σπίτι τους, ή κυρία έ-παναλαμβάνει πόσες άνοσιες της είχαν πη, πόσες εκδηλώσεις της είχαν κάνει, τί άπαντούσε στον ένα και στον άλλον, κι' έτσι γελώντας περνούσαν την ώρα τους.

Ν' ανησυχούσε ο σύζυγος; Θα ήταν ά-δικος. Αντί ν' ανησυχούσε, καμάριωνε. Βέβαιος για τη στερεότητα του θρόνου του στην καρδιά της, γεύονταν με ικανο-ποίηση τον ανέφελο συζυγικό βίο του. Τί άλλο μπορούσε να επιθυμεί; Εύπαρος, με τα δυο παιδιά του, άσθη έρωτικού ά-σπασμου, και με μια γυναίκα, άραιά, κομψή, μορφομένη, που τη λάτρευε και τον λάτρευε. Ο επίγειος παράδεισος.

Ήρθε όμως κάποια στιγμή που αισθάνθηκε την ανάγκη να εγκαταλείψει τον παράδεισο του. Μεταβολή στη συμπερι-φορά της Εύας. Κάποια ψυ-χρότητα, μια άδιαφορία, άπα-θεια στις बातιές του. «Θά μου φαίνεται», σκέφθηκε στην αρχή ο άνδρας. Και όμως δεν του φαινόταν. Ραγδαία ά-κολούθησαν τα γεγονότα. Ύ-πηρχε ο τρίτος. Τάμαζε, πα-ρακολουθούσε, είδε. Ή πρώτη έντύπωση ήταν φοδερή. Άνα-στατώθηκε. Σκέφθηκε και το έγκλημα άκόμα. Δεν άργησε όμως να βρή τον έλεγχο του έαυτού του. Ποιά σημασία θα είχε ή άφάρεση μιας ζωής, της δικής της, της δικής του, ή και των δυο μαζί; Και τί χρο-στούσαν τα παιδιά να βρεθούν σε μια τέτοια περιπέτεια;

Βυθισμένος στην δδύνη, αλλά και ήρεμος, κυρίαρχος των νεύρων του, πήρε την απόφασή του: Διαζύγιο. Πολλές φορές έχουμε εκθέ-σει τη γνώμη μας πάνω σ' αυτό. Το διαζύγιο είναι ο έξυγιανής που ξεκαθαρώνει τις κακές καταστάσεις, όταν δεν υπάρχει άλλος τρόπος καθάρσεως. Από μια οικογένεια που ζή μέσα σε δηλητηρια-σμένη ατμόσφαιρα, πολύ καλύτερη ή διαλυμένη οικογένεια. Καλύ-τερη ιδίως για τα παιδιά, που εισπνέουν τις δηλητηριώδεις αναθυ-μιάσεις. Δεν είναι, λοιπόν, ή λύση του διαζυγίου που θα μας έω-ρισκε αντίθετος και στην περίπτωση αυτή.

Αναρωτιόμαστε όμως αν είναι τόσο άσυγχωρητο το όλισθημα μιας γυναίκας, ώστε να μην υπάρχει άλλη διέξοδος από το διαζύ-γιο. Υπάρχουν τόσο χειρότερα... Κακές μυχές, διστραμμένοι χαρα-κτήρες, πρόσκαιρα χωρίς κατανόηση, ή άλλα διεφθαρμένα για τα ό-ποια το όλισθημα δεν είναι μια παρένθεση, αλλά είναι ο κανόνας. Είναι άκόμα οι άνογιες, εκείνες στις οποίες δεν έχετε να υπολογί-σετε καμιά παρεκτροπή, αλλά που σας κάνουν το βίο άδύω-το με τον έλεγχο τους χαρακτήρα. Ένάρετες και στριμμένες, που νομίζουν ότι ή άρετή τους είναι μια εκδήλωση, ή οποία χρεώνει το σύζυγο. Για να εξοφληθεί δε το χρέος του, πρέπει να τιμωρείται από τις ιδιοτροπίες, τις παραξενιές και τα νεύρα της συντροφιάς του. Ήσυχο το μέτωπο από τις προσβολές, μαρτυρική όμως όλό-κληρη ή ζωή του ανθρώπου. Γυναίκες που, μένοντας πιστές, κάνουν τους άντρες τους να περνούν μέσα στις φωτιές της κολάσεως. Ένα μόνον άντρα —τον άντρα τους— έχουν γνωρίσει. Μπορείς να εί-σαι ήσυχος κοντά τους. Τίποτα δε σε άπειλεί. Τί ώφελεί, όταν δε σ' άφήνουν σε χλωρό κλαδί κι' όταν πληρώνης την πίστι τους με

Σκέφθηκε και το έγκλημα άκόμα, μα δεν άργησε να βρή τον έλεγχο του έαυ-τού του.

λάση τον καρπό της παρανομίας; Έπικης στον έαυτό του, πώς γίνεται άμείλικτος άπέναντι της γυναίκας, που σαν άνθρωπος κι' αυτή, δεχάστηκε για μια στιγμή; Στο σημείο αυτό, νευριασμένος ο σύζυγος, σηκώθηκε από τη θέση του και πήρε το λόγο. «Ως τώρα άκου σιωπηλώς τους δυο ά-δελφικούς του φίλους, πο ύπην είχαν βάλει στη μέση και προσπα-θούσαν να τον άποτρέψουν από την έκτέλεση της άποφάσεώς του. Δεν τους δέχομαι. Ίσως νάβρισκε λογικά τα επιχειρήματά τους. Τότε μόνο τους δέχομαι, όταν του έπιναν ότι ο άναμάρτητος μόνο έχει δικαίωμα να λιθοβολήσει την άμαρτωλή. Σηκώθηκε δοχός και είπε :

— Έγώ είμαι ο άναμάρτητος.
— Έσύ!
— Μάλιστα, έγώ!...
Δεκατρίων έτών έγγαμος βίος, και διατηρεί λευκό το μητρώο του. Τίποτα. Ούτε με έργα, ούτε κατά διάνοια. Όχι από φόδο, όχι για-τί αυτές ήταν οι άσυχές του, όχι γιατί δεν του δόθηκαν ευκαιρίες. Κοντά όμως στη γυναίκα του είχε την πληρότητα. Δεν αισθάνθηκε την άνάγκη της λοξοδρομίας. Άνόρεχτα έδλεπε τον άπαγορευμένο καρπό. Στα μάτια του δεν ήταν παρά ο καρπός της νομιμότητας. Καμιά χαρά μακριά από τη γυναίκα του. Και να του κάνει αυτό! Δεν της κρατά κακία, αλλά και δεν μπορεί να την ξαναπαρή-κοντά του. Έχει την έντύπωση ότι τα χέρια του θα πείσουν πάνω στα άποτυπώματα που άφησαν του άλλου τα δάχτυλα. Μη του ζη-τούν τ' άδύνατα. Ή πράξι της έγραψε την κοινή συμφορά τους. Δε βλέπει γέφυρα που να γεφυρώνη το κενό.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

το μαρτύριό σου; Μια πίστι που δεν είναι συνέπεια άφοσιώσεως. Θα γνωρίσετε πολ-λές πιστές που είναι άπαθείς άπέναντι των συζύγων τους, δεν έχουν κανένα ενδιαφέρον γι' αυτούς ούτε λόγος για έρωτική διά-θεσι. Μένουν όμως πιστές από συνήθεια, από φόδο, από άνατροφή, από οικογενει-ακή παράδοση, από έλλειψη έσωτερικών πα-ρορμήσεων. Άλλες πάλι που μένουν πιστές γιατί δεν κινούν την προσοχή, κι' έτσι δεν έχουν την ευκαιρία ν' άπομακρυνθούν από την εύθεια που ακολουθούν. Ένώ όμως ή πίστι τους είναι έντελώς συμπτωματική και κατά συνέπεια με περιορισμένη άξία, ύ-πάρχουν πολλές άπ' αυτές, που, γεμάτες κακότητα, χυδαιότητα και στρυφνιά, ρι-χνουν άγκάθια στο δρόμο των ανθρώπων με τους οποίους είναι δεμένες.

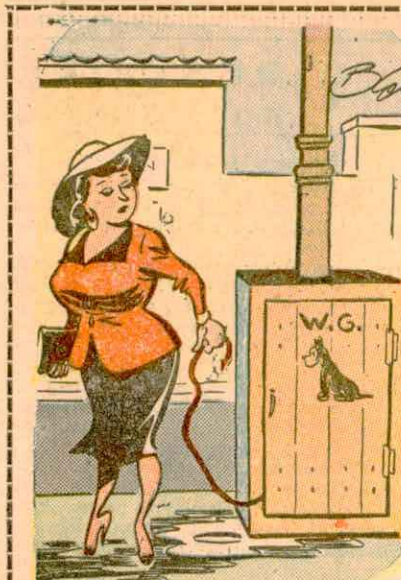
Έτσι καταλαβαίνει κανείς περισσότερο τις περιπτώσεις, όπου άπαθείς κανείς τη γυναίκα που δεν μολύνει με τον κοπάνά του, αλλά θέλει να σε κρατήσει στα νύχια της, σε ισόδια δυστυχία, παρά την άλλη περίπτωση όπου μια γυναίκα που σε γε-μίζει με κέφι και χαρά, χάνει κάποια στι-γμή τα φρένα και παίρνει τον κατήφορο. Κακία ώρα, άδυναμίες, κοκεταρίες, έλαφρό-τητες, επιπολαιότητες. Δεν είναι όμως κρί-μα να πληρωθούν με το διαζύγιο, που θα δημιουργήσει τη δυστυχία δυο ανθρώπων;

Φυσικά, αν ή έκτροπή είναι έκτροπή δι-αρκείας, αν ή άμαρτία είναι συνέπεια περι-φρονήσεως του συζύγου και έρωτικής στρο-φής σε άλλο πρόσωπο, τότε ούτε συζητή-σι : το διαζύγιο θα γίνει ο έξυγιανής. Έ-χει τα όρια της ή άνοχη και ή συγγνώμη. Όταν ξεπεράσετε τα όρια αυτά, χάνετε την αξιοπρέπειά σας και πέφτετε στο κα-μικό. Όταν όμως ή προσδοκία δε μαρτυρή διεφθαρμένο και άκάθαρτο χαρακτήρα, δεν είναι άδικο να χαλούν οι άνθρωποι τις ζωές τους; Άγαπιά τον άντρα της ή γυναίκα που παρασύρθηκε στο κακό; Άγαπιά τη γυναίκα του ο άντρας που την άποπείπει; και δεν τη χάνει μόνο αυτός, άλ-λά τη στερεί και από τα παιδιά του. Άν έδινε τόπο της όρης, αν παρέδιδε, αν συγχωρούσε, αν καλούσε πάλι κοντά του αυτήν που πέφτει στα πόδια του με το ήμαρτον στα χείλη...

Κι' έπειτα, ο άναμάρτητος άς ρίξη πρώτος το λίθο στην άμαρ-τωλή. Διάχνει ο σύζυγος τη γυ-ναίκα του, γιατί είχε μια στιγμή άδυναμίας. Αυτός όμως πόσες τέ-τοιες στιγμές δεν είχε στον έγ-γαμο βίο του; Πόσες φορές δεν έκανε τις μπερμπαντίες, δεν έπέστρεψε σπίτι του κουρασμένος από την έρωτική περιπέτεια, δεν προφασίστηκε ότι είναι ύποχρεω-μένος να ταξιδεύη για ύποθέσεις του, μόνο και μόνο για ν' άπο-μακρυνθεί από τον έαυτό του, πώς γίνεται άμείλικτος άπέναντι της γυναίκας, που σαν άνθρωπος κι' αυτή, δεχάστηκε για μια στιγμή;

Στο σημείο αυτό, νευριασμένος ο σύζυγος, σηκώθηκε από τη θέση του και πήρε το λόγο. «Ως τώρα άκου σιωπηλώς τους δυο ά-δελφικούς του φίλους, πο ύπην είχαν βάλει στη μέση και προσπα-θούσαν να τον άποτρέψουν από την έκτέλεση της άποφάσεώς του. Δεν τους δέχομαι. Ίσως νάβρισκε λογικά τα επιχειρήματά τους. Τότε μόνο τους δέχομαι, όταν του έπιναν ότι ο άναμάρτητος μόνο έχει δικαίωμα να λιθοβολήσει την άμαρτωλή. Σηκώθηκε δοχός και είπε :

— Έγώ είμαι ο άναμάρτητος.
— Έσύ!
— Μάλιστα, έγώ!...
Δεκατρίων έτών έγγαμος βίος, και διατηρεί λευκό το μητρώο του. Τίποτα. Ούτε με έργα, ούτε κατά διάνοια. Όχι από φόδο, όχι για-τί αυτές ήταν οι άσυχές του, όχι γιατί δεν του δόθηκαν ευκαιρίες. Κοντά όμως στη γυναίκα του είχε την πληρότητα. Δεν αισθάνθηκε την άνάγκη της λοξοδρομίας. Άνόρεχτα έδλεπε τον άπαγορευμένο καρπό. Στα μάτια του δεν ήταν παρά ο καρπός της νομιμότητας. Καμιά χαρά μακριά από τη γυναίκα του. Και να του κάνει αυτό! Δεν της κρατά κακία, αλλά και δεν μπορεί να την ξαναπαρή-κοντά του. Έχει την έντύπωση ότι τα χέρια του θα πείσουν πάνω στα άποτυπώματα που άφησαν του άλλου τα δάχτυλα. Μη του ζη-τούν τ' άδύνατα. Ή πράξι της έγραψε την κοινή συμφορά τους. Δε βλέπει γέφυρα που να γεφυρώνη το κενό.

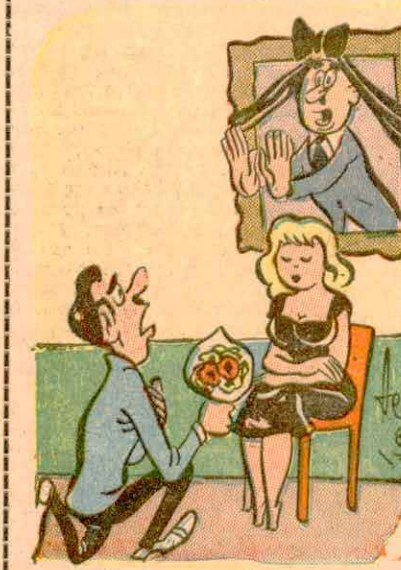
Ένας πολιτισμένος δήμαρ-χος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

Δεν μπορείτε να φτύνετε πουθενά άλλου τον πασατέμια σας, κύριε; (Τού Άρχέλαου)

Κυρία Δέλα, ως πότε θα μέ-νετε χήρα; Δεχθήτε να γίνετε γυναι-κα μου!... (Τού Άρχέλαου)

Κυρία Δέλα, ως πότε θα μέ-νετε χήρα; Δεχθήτε να γίνετε γυναι-κα μου!... (Τού Άρχέλαου)

ΣΤΙΣ προεκλογικές συ-γκεντρώσεις των υποψη-φίων δημάρχων και δημο-τικών συμβούλων — που είναι άτελειώτοι — δεν λείπει και το κλισίο των άκροατών. Σε μια άπ' τις τελευταίες συγκεντρώσεις ένας ρήτο-ρας είχε άνεδοι επάνω ο' ένα κάθισμα (ή όμιλία γι-νόταν ο' ένα καφενείο της πλατείας) και έδω:

— Ποιος θα σας φτιάξη δρόμους; Ποιος θα σας φτιάξη γήπεδα; Ποιος θα σας φτιάξη κολυμβητήρια; Ποιος θα σας φτιάξη λαϊκά ύπνυτήρια; Ποιος θα σας φτιάξη όλα αυτά που χρει-άζεται σήμερα μια μεγα-λούπολις όπως είναι ή Α-θήνα;

Και προτού προφτάση να

δωση την άπάντησι ήλθε μια διάτορη φωνή από τον δρόμο:

— Κανείς... κανείς!...

Και το άραίο άκροατήριο ξεπάσσε νε γέλια εύλογών-τας τον έτοιμολόγο περα-στικό που έδωσε ίσως την σωστότερη άπάντησι στα έ-ρωτήματα του ρήτορα.

ΕΝΑΣ ύποψήφιος δήμαρ-χος ρώτησε ένα φίλο του έμπορο ποιόν θα ψήφισε στις εκλογές.

Ο έμπορος του άπάντη-σε:

— Άγαπντέ φίλε, χωρίς παρεξήγηση, δε θα σε ψηφι-ώ. Θα μάζω τις ίκανότη-τές σου, αλλά καταδικάζω τις άρχές σου...

— Καταλαβαίνω φίλε μου,

του άπάντησε τότε ο ύπο-ψήφιος. Θα μάζω κι' έγω την ειλικρίνεια που έλα καταδικάζω τους τράπου-σου...

— Άκούω τη φωνή του λα-ού που με καλεί να εκτε-λέσω το καθήκον μου ως

Η σκληρή σε συνοικιακό κα-φενείο. Άνεδαρμένος έ-πινε σε μια καρέκλα ένας άπ' τους ύποψήφους δημο-τικούς συμβούλους, βγάζει λόγο:

— Άγαπντοι συμπολίται!

Ένα τεράστιο και ίσχυρο

το ρεύμα υπάρχει προς την παράταξιν μας. Ένα ρεύμα που το αντίλοιδανέ-ται ο καθένας μας. Και κάποιος έσφινικά τον διακόπτει μ' ένα βροντερό φτέρνισμα:

— Α, ψούουου!

Γέλια, Κι' όλοι λένε:

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΘΗΛ. 27-135-29-967 ΤΙΜΗ Δρ. 6.-

—Το πρώτο θύμα του... ρεύματος!

Ο ΛΟΙ οι ύποψήφιοι άνακά-λυψαν ότι ένα μονάχα θέμα από όλα που θίγουν στους προεκλογικούς των λόγους, προκαλεί άρκετο ένθουσιασμό και μερικά χειροκροτήματα. Το θέμα αυτό είναι το άθλητικό. Μό-λις οι ύποψήφιοι μιλάνε για άθλητισμό, άμέσως ακούον-ται φωνές:

—Μπράβοοοο!

Γι' αυτό δεν ύπάρχει ύ-ποψήφιος που να μην άφι-ρώνη ένα μεγάλο μέρος των προεκλογικών του ύ-ποσχέσεων στον άθλητισμό. Έτσι καθώς χτες ένας ά-πό αυτούς εξέθετε τα φι-λαθλα αισθήματά του και τα άθλητικά του σχέδια, κά-ποιος μουρμούρισε:

—Μωρέ, αν γίνουν όλα αυ-

ΕΥΣΥΜΑ ΕΥΣΤΑΝΤΑΝΕ

τά τα γυμναστήρια και τα γήπεδα που μας ύποσέθη-καν, θα ήκαμε! Θα μας πνι-χουν οι ποδοσφαιριστά!

— Γυμναστικά που πού ήταν μπροστά και στις δυο επι-σκέψεις των ύποψηφίων τον ρώτησε:

—Γιατί έδωσες την ίδια ύ-πόσχεσι και στους δυο;

—Γιά να χαρού! Είδες πόσο χάρηκαν κι' οι δυο που τους ύποσέθηκα την ψήφο μου;

ΕΚΑΝΑ το νούστο τους. Και την ήμερα της εκλογής θα κάνω κι' έγω το δικό μου... Κι' έτσι κι' οι τρεις θα μείνουμε εύχα-ριστημένοι.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Παρακολουθούσε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 21) την έπίκαιρη και έξαιρετε-κάς ενδιαφέρουσα έρευνα του συνεργάτου μας Κ. Θ. ΔΡΑΚΟΥ για τις ηλεκτροπληγίες και τους κινδύ-νους των ηλεκτρικών εγκαταστάσεων με τον τίτλο:

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΕΛΑΣΙ

Όμιλούν οι ειδικοί έπιστήμονες και οι καλύτεροι ηλεκτρολόγοι.
Πώς προκαλούνται οι ηλεκτροπληγίες.
Πώς μπορεί να διασώθι ένας ηλεκτροπληκτός.
Πώς να προστατεύετε τη ζωή σας από τους κιν-δύνους του ηλεκτρικού ρεύματος.
Έκπληκτικές περιπτώσεις ηλεκτροπληγίας.
Μία γιγαντιαία από πολύκρημα φωτιά, που όδηγεί στο θάνατο.
Το μυστικό του θανάτου και ή μουσική του χάρου.
Ο ηλεκτρικός βρόχος και ή ζωντανή λαμπαδα.
Κ.Λ.Π Κ.Λ.Π.

— Α, ψούουου!

Γέλια, Κι' όλοι λένε:

Τα δρώματα της καρδιάς

ΑΠΟΚΛΗΡΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

— Μ' αρέσετε! Μ' αρέσετε τόσο πολύ!...

— Η Σάντρα Μαρέσκι ρίγισε από ευχαρίστηση. Δεν ήταν πιά πολύ νέα. Δεν παρυσυρόταν από όνειρα, σαν άλλοτε. Μά απολάμβανε το έρωτικό παιχνίδι, το φλέρτ, με μία ευνοϊκότητα πιο άσχημη και πιο έμπειρη.

— Είσατε πολύ τολμηρός! απάντησε γελώντας κοκέττικα. Και προχωρείτε ταχύτατα!

— Σήμερα ή ζωή είναι δυναμισμό, κυρία! Θάταν γελοίο ν' άρχισα να έβγα στεναγμό, ν' αναβάλουμε για αύριο μία φλογερή ματιά, μία πρώτη λέξη!...

— Η σημερινή ζωή απαιτεί ταχύτητα.

Παράτολμη θεωρία, αλήθεια. Μά φαίνονταν λιγότερο προσβλητική, όταν προερχόταν από έναν άνθρωπο σαν τον Ροδόλφο Βάντι.

— Ήταν άλλωστε σύμφωνη με την εμφάνισή του.

Πραγματικά, ο κομψός και λεπτός αυτός άντρας, με τα γκριζα μάτια, αποτελούσε τον τύπο του ανθρώπου του συντησμένου ν' άρπάξει μ' αυτοπεποίθηση κάθε χαρακτήρα ζωής. Τού χαμογέλασε λοιπόν η Σάντρα και τον άφησε να της ξαναλέει τη φράση «Μ' αρέσετε!» επί δέκα μέρες — τις τελευταίες που θαμνε στη λουτρόπολη.

— Αντίθετα, δεν έδειξε καμιά επιείκεια σ' έναν άλλο θαυμαστή της, νέο κι αυτόν, που της είχε εκφράσει με δειλία τα αισθήματά του. Γιατί εκείνος ήταν έντελώς διαφορετικός τύ-

πος: κοντός, παχουλός, στρογγυλοπρόσωπος, με μάτια φουσκωτά, που κύτταζαν τη Σάντρα με μία ενοχλητική επίμονη γλκύα...

— Τα λόγια του ήταν σχεδόν τα ίδια με του άλλου. Στον έρωτα όμως δεν έχουν σημασία οι λέξεις, αλλά ο τρόπος που προφέρονται και το στόμα που τις προφέρει. Γι' αυτό, η Σάντρα κυττάζε ψυχρά και περιφρονητικά το Γκιουζέπε κι απάντησε ειρωνικά:

— Κομική ανθρωπάκο! Τί μπορείτε να καταλάβετε σείς από έρωτα;

— Όταν έφυγε απ' τη λουτρόπολη, μετάνιωσε για τους διαταγμούς της απέναντι του Ροδόλφου. Γιατί να χάσει ένα καρίστιο, μία ευχαρίστηση, έστω και σύντομη;

— Έτσι, όταν τον άλλο χρόνο η Σάντρα ξαναδρέθηκε στην ίδια λουτρόπολη, με τα ίδια πρόσωπα, άφησε να την παρασύρει ο Ροδόλφος στον ίλιγγο των αισθήσεων...

— Ο άλλος, ο Γκιουζέπε, με το στρογγυλό πρόσωπο και τα δειλά μάτια, παρακολουθούσε από μακριά τη σύντομη ευτυχία τους, υποφέροντας και σωμαίνοντας.

— Ένα βράδυ, την είδε, μόνη και νευρική, να περιμένει το κάκου εκείνον που δεν θάρχονταν πιά... Θά μπορούσε να γελήσει με το πάθημά της. Θά παίρινε έτσι τη ρεβάνς. — Αντί γι' αυτό όμως, πλησίασε τη γυναίκα που έκλαιγε, και της είπε:

— Τί έχετε, κυρία; Υποφέρετε πολύ;

— Τί σας νοιάζει, έσας, αν υποφέρω; απάντησε απότομα η Σάντρα.

— Σας αγαπώ πάντα, κυρία!...

— Ω, η προδοτική λέξη «αγαπώ»! Μ' αυτήν άρχίζουν τα εύκολα κομπλιμέντα, τα μεταμφιεσμένα σε όνειρα!... — Η Σάντρα θάθελε να φωνάξει, να ουρλιάσει. Προσπάθησε να ξεθυμάνη, ν' ανακουφισθή, πληγώνοντας εκείνον που της μιλούσε για έρωτα.

— Τί με νοιάζει αν μ' αγαπάτε; απάντησε. Εγώ δεν σας αγαπώ.

— Μά γιατί; Τί σας έκανα;

— Μου μίλατε για έρωτα, ενώ ξέρετε πως υποφέρω για έναν άλλον!

— Μά το ξέρετε πως θα φευγε, αυτός ο άλλος.

— Ναί, άλλ' όχι έτσι, χωρίς ούτε μία λέξη, σαν ξένος!... Εφύγε χτες τη νύχτα κρυφά.

— Θέλετε να σας προφητέω κάτι, κυρία; Πριν από αύριο, θα σας δώ να χαμογελάτε.

Κι' η προφητεία του Γκιουζέπε επαληθεύε: Τ' απόγευμα, η Σάντρα παρουσίαστηκε χαμογελαστή κι ευτυχισμένη, σφίγγοντας στο στήθος της ένα μεγάλο μπουκέτο από τριαντάφυλλα.

— Έλάτε κοντά μου, προφήτη μου! είπε στο Γκιουζέπε. Θάμαι σήμερα επιεικής μαζί σας!

— Τον ξαναείδατε λοιπόν;

— Όχι, μά μουστείλε αυτά τα λουλούδια! Μου τάφεραν, τό μεσημέρι, στην κάμαρά μου. Κανένα μπιλιέτο δεν τα συνόδευε, κανένα όνομα. Μά δεν υπάρχει άναγκη. Κατάλαβα άμέσως από ποιόν προέρχονταν... Μ' αυτά τα τριαντάφυλλα μουστείλε τη νοσταλγία του, τό πάθος του...

— Μπορώ να μείνω κοντά σας;

— Ναί, βέβαια! Δώστε μου τό μπράτσο σας. Άς κάνουμε μαζί ένα περπάτο. Άφήστε με όμως να σας μιλήσω για κείνον!

Πραγματικά, μίλησε... μίλησε για έρωτα... Και δεν κατάλαβε πως τό μπουκέτο με τα κόκκινα τριαντάφυλλα της τόχε στείλει ο παχουλός και στρογγυλοπρόσωπος ανθρωπάκος με τό πεταχτά μάτια! Της τόχε στείλει ίσως από εγωισμό, για ν' απολαύσει ένα χαμόγελό της... Ίσως γιατί ή καρδιά του διψούσε για τρυφερότητα... Ίσως γιατί δεν ήθελε να βλέπει ακόμα τη Σάντρα να υποφέρει... Ίσως γιατί τόν άνακούφιζε λίγο τό να την ξέρει ευτυχισμένη για έναν άλλον, όπως θάθελε να τον μαζί του...

Φαίνονταν τώρα πως την άκουγε άσχημα, έχοντας κι αυτός τις σκέψεις του, θλιβερές και γλυκές μαζί. Εκείνη τό πρόσεξε, σταμάτησε ξαφνικά και φώναξε:

— Μά τί κάθουμαι και σας λέω όλ' αυτά τό τρυφερά πράγματα; Γιατί σας μιλάω για πόνο, για χαρά, για πάθος;... Τί μπορείτε να καταλάβετε σείς από έρωτα;...

— Ν. ΓΚΑΡΑΤΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπερταζ

Τό «Θέατρο Άθηνών», που λειτουργεί από προχθές, είναι τό 8ο στη σειρά θέατρο πρόζας που απέκτησε ή πρωτεύουσα.

— Άληθινό κομψοτέχνημα, χάρις στο λεπτό γούστο του Άνεμογιάννη, έχει 400 άναπαυτικά καθίσματα και εύρυχωρη σκηνή, με θαυμάσια καμπαρίνια.

— Στο χώλ του θεάτρου, κατέχει ξεχωριστή θέση ένα τεράστιο πορτραίτο της κ. Κυβέλης, που έγκαινιάσε τό θέατρο, ύψους δυο περίπου μέτρων, που έφιλοτέχνησε εδώ και άρκετά χρόνια, ή Ίσπανίδα καλλιτέχνις Χιλίτα Χάρα Νάσσια.

— Τα όνοματα, έξ άλλου των δυο πρωταγωνιστών του θιάσου, του Κατράκη και του Κωνσταντάρα, όπως έγινε με τόν Φωτόπουλο και Ήλιοπουλο, παρουσιάζονται στη φωτεινή διαφήμησι της εισόδου, έναλλάξ.

— Στο άλλο μικρό θεατράκι, κάτω από τόν «Ορφέα», όπου άρχισε τις παραστάσεις του τό «Θέατρο Τέχνης» του κ. Κούν, παίζουν αποκλειστικά μαθητά της σχολής του θιασάρχου.

— Ο τίτλος του έργου του Θόρντον Ουάιλντερ «Με τό δόντι», που έρμηνεύουν τά νέα ταλέντα της σχολής Κούν, είναι, συμβολικός. Υπονοεί δηλαδή τόν απόγονο του Άδάμ και της Εύας, που παλεύει συνεχώς με τη μοίρα του και κατορθώνει να κρατηθή στη ζωή με τά... δόντια.

— Στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιώς θα άρχισή, αυτήν την έβδομάδα, τις παραστάσεις του δεύτερου κλιμάκιου του Βασιλικού Θεάτρου. Δυό έργα φέρονται ύποψηφια: «Η σπασμένη στόμας» του Κλαίβ, και «Οι κυρδές του Ουίνδσορ» του Σαίξπηρ.

— Τό «Σπίτι της Μπενάτας Άλμπας», τό περίφημο έργο του Λόρκα, που παίζεται από σήμερα στο θέατρο «Κοτοπούλη», με την Κατίνα Παξινού — ή ίδια τόπαιζε πριν 4 χρόνια στο Μπροντγουάι, σε σειρά 45 παραστάσεων — έχει τό ξεχωριστό χαρακτηριστικό: Παίζουν σ' αυτό 25 γυναίκες και κανένας άνδρας!

— Μία σκηνή της «Κόλφας», που γυρίζεται τώρα ως ταινία στον Παρισσό — ή σκηνή του Άμερικάνου περιηγητού και της συνοδού του — παρέστη άνάγκη να ξαναγυρισθή, από ένα βαρικό λάθος: Γυρίσθηκε, δηλαδή, με σόρτες και φανταζί πουκάμισα, έντελώς μοντέρνα, που δεν τά χρησιμοποιούσαν την εποχή που γράφθηκε τό δραματικό είδύλλιο του Περσιάνδη.

— Τό παιδικό θέατρο είχε, ως φαίνεται, μεγάλη απήχρησι στον μικρόκοσμο. Έτσι, μετά την περυσινή πρώτη προσπάθεια, που έγινε δεκτή με ένθουσιασμό, έχουμε έφέτος δυο παιδικούς θιάσους. Τόν ένα στο θέατρο «Άργυροπούλου», που άρχισε ήδη με τό έργο του Σαρλώ «Τά φωτά της πόλεως και τόν άλλο της «Κυβέλης», που άρχίζει αύριο με ένα μουσικό έργο, από τη ζωή του Μότσαρτ.

— Χαρακτηριστικό είναι, ότι και οι δυο μικροσκοπικοί πρωταγωνιστάι του πρωτότυπου αυτού έργου, προέρχονται από θεατρική οικογένεια. Πράγματι, ο Νίκος Πιλάδιος, είναι γιός του ταμιά του θεάτρου «Κυβέλης» και ή Θεώνη Παπαδάτου, κόρη του επί κεφαλής τών ταξιδιτών του θεάτρου «Ίντεάλ».

— Υστερα από ένδεκάμηνο παραμονή στην Άμερική, επιστρέφει έπειτα από λίγες μέρες στην Άθήνα, ή γνωστή καλλιτέχνις του τραγουδιού Λέλα Μαρτίνα.

— Μία άλλη γνωστή τραγουδίστρια, ή Κίκα Πόλλυ, στην Κωνσταντινούπολη, όπου βρίσκεται πολύ καιρό, πρωταγωνιστεί σε ένα τουρκικό φίλμ με τόν τίτλο «Η κατάσκοπος του Βοσπόρου».

— Υστερα από άλλεπάλληλες ενέργειες, πρόκειται να άπαγορευθή τό «ντουμπλάς» τών καλλιτεχνών σε θέατρα και κέντρα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Η αλήθεια είναι, ότι στις όνομαστικές γιορτές υπάρχει πάντα ένας κίνδυνος: Τά γλυκά. Πηγαίνεις σ' ένα σπίτι, μπαίνεις, χαιρετάς, κουβεντιάσεις λίγο κι ύστερα να σου προβάλλει ο δίσκος με τήν πιεσάρα τό γλυκό.

— Όρίστε, παρακαλώ.

— Μεροί. Χρόνια πολλά...

Τό τρώς, πίνεις και τό σχετικό λικέρ, άφίνεις τις εχέες σου και πιάς σε άλλο σπίτι. Κι' ή διαδικασία είναι κι' εκεί στερεότυπα ή ίδια. Μπαίνεις, χαιρετάς, κουβεντιάσεις λίγο κι' ύστερα, να τος ο δίσκος:

— Όρίστε, παρακαλώ...

— Ω, μεροί, μόλις πήρα σε άλλο σπίτι.

— Μά πάρτε, δεν πειράζει...

— Τέλος πάντων...

Τέλος πάντων, παίριεις και τό δεύτερο γλυκό, πίνεις και τό σχετικό λικέρ, διατυπώνεις έγκαρδίες τις εχέες σου και τραβάς σε άλλο σπίτι, όπου ή διαδικασία — ίδια κι' άπαράλλαχτη — άρχίζει φτου κι' απ' την άρχή. Λίγη κουβεντούλα περί ανέμων και υδάτων και να σου προβάλλει ή άπειλή με τη μορφή τού δίσκου.

— Όρίστε, παρακαλώ...

— Ω, σας ευχαριστώ. Μόλις πήρα δυό κομμάτια.

— Μά πάρτε κι' απ' τό δικό μας!...

— Άδύνατον! Άδύνατον!

Άλλά ή οικοδέσποινα δεν υποχωρεί ποτέ σ' αυτές τις περιστάσεις και θέτει, μάλιστα, ζήτημα προσωπικό:

— Δεν μπορείτε να με προσβάλετε!

— Μά έχω πάρει πολλά γλυκά, κυρία μου, κι' έχω γίνει τούμπανο.

— Ε, κοντά στ' άλλα, πάρτε κι' ένα ακόμα.

Σβάρνα, λοιπόν, είχε πάρει τά σπίνια, πρό ήμερών, ή κ. Ξανθίππη, με τήν

φ συνοδεία του συζύγου της. Μπήκε στο πρώτο, χαιρέτησε, ευχήθηκε, έφαγε τό γλυκό της. Μπήκε στο δεύτερο, χαιρέτησε, ευχήθηκε, έφαγε τό γλυκό της. Μπήκε και στο τρίτο, χαιρέτησε, ευχήθηκε, αλλά, μόλις πρόβαλε ο δίσκος, διατύπωσε κατηγορηματικά τήν άρνησί της:

— Ευχαριστώ. Δεν θέλω!

Περιποιητικότητα και άνησυχη, πετάχτηκε άπάνω ή οικοδέσποινα:

— Μά πάρτε, σας παρακαλώ.

— Μά δεν θέλω, κυρία Φρίκη μου!

— Η κυρία Φρίκη, όμως, ήταν από εκείνες τις επίμονες και περιποιητικές κυρίες, που δεν υποχωρών εύκολα:

— Μά έλάτε, κ. Ξανθίππη. Αυτό τό γλυκό τόφτιασα μονάχη μου. Πάρτε λιγάκι να τό δοκιμάσετε.

— Η κ. Ξανθίππη άναγκάζεται να έξηγήσει, ότι κάνει δίαιτα κι' ότι κακώς ήδη έφαγε στις δυό προηγούμενες επισκέψεις της δυό κομμάτια.

— Κάνετε δίαιτα για τη σιλουέττα σας; ρωτά ή κ. Φρίκη.

— Κάνω δίαιτα για τό στομάχι μου. Τά γλυκά μου τά άπαγορεύω ο γιατρός.

— Έλάτε, καλέ! Οι γιατροί είναι ύπερβολικοί. Πάρτε λιγάκι. Δεν μπορείτε να με προσβάλετε...

— Η αλήθεια είναι, ότι ή κ. Ξανθίππη είναι πολύ φαγού. Μπροστά σε τόση έπιμονή, δεν μπορεί ν' άνθέξει και βάζει χέρι στο γλυκό.

— Ξανθίππη, έπεμβαίνει ο σύζυγός της, μη τό φας, γιατί θα σε πιάσει τό στομάχι σου.

— Άλλά ή Ξανθίππη άρπάζεται απ' τις κουβέντες της κ. Φρίκης:

— Δεν μπορώ να προσβάλω τη φίλη μας. Δεν παθαίνω τίποτα.

Τά γλυκά και τό στομάχι

Και, χλάπα-χλούπα, κατεβάζει τό γλυκό και δεν άφίνει στο πιάτο ούτε ίχνος. Τό βράδυ, όμως, που επιστρέφουν σπίτι, άρχίζουν ένοχλήσεις και πόνοι δυνατοί.

— Ο πρώτος που βρίσκει τόν μυτερά του είναι, βέβαια, ο πολυπαθής σύζυγος:

— Τώπες κι' έγινε, γρουσουζή, ώωωωχ!

— Πονάς, Ξανθίππη;

— Ωωωωχ!

— Ο καυμένος προσπαθεί να τήν περιποιηθή, να της κάνει χαμόηλι, να της δώσει σόδα, αλλά ή κ. Ξανθίππη τό βιολί της:

— Ωωωωχ! Τώπες κι' έγινε, γρουσουζή!

— Μά εγώ φταίω, Ξανθίππη μου; Άφου σε είδοποίησα!...

— Αυτός! Αυτός! Λέει ή κ. Ξανθίππη, και δείχνει τόν άντρα της.

— Εκείνος, ο δύστυχος, κατεβάζει τό κεφάλι του σαν ένοχος — γιατί με τό πές, πές, τόν έπεισε ή φοβερή γυναίκα του ότι αυτός ευθύνεται για τήν κατάσταση.

— Τί σας έκανε αυτός;

— Αυτός με γρουσουζέψε. Ένα κομμάτι γλυκό πήρα να φάω και με τήν γκρίνια του, μου τάβαλε ξανά.

— Ο γιατρός σοβαρεύει;

— Φαγώτε γλυκό;

— Ένα κομμάτι, γιατρέ μου.

— Καλά, δεν σας τό άπηγόρευσα; Κύριε έλέησον! Δεν σας είπα, ότι δεν θα βάλετε στο στόμα σας γλυκά!

— Η κ. Ξανθίππη φουσκώνει, αλλά δεν μιλά. Και ο γιατρός συνεχίζει, σοβαρός:

— Ά, δεν είναι κατάσταση αυτή! Δεν μπορεί με κανένα τρόπο να συνεχισθή έτσι ή κούρα! Ο,τι σας λέει ο γιατρός σας, πρέπει να τό εφαρμόσετε σχολαστικά.

Και επαναλαμβάνει:

— Άκούτε; Σχο-λα-στι-κά!

Και δόστω τό ξαναλέει:

— Σχο-λα-στι-κά!

— Όπου ή κυρία Ξανθίππη χάνει πιά τήν ύπομονή της και ξεσπά:

— Δεν πάς στο διάλο, γιατρέ μου!

— Άσε με στο χώλι μου!

— Εμβρόνιχος μένει ο γιατρός και κυττά τό σύζυγο, που κάνει μεταβολή και στρίβει κανονικά. Υστερα γυρνά στην κυρία:

— Τί είπατε;

— Αυτό ποού σου είπα! Άντε στο καλό σου, γιατρέ μου, κι' άσε με ήσυχη!

— Άκούς έκεί! Για καλό σε φώναξα εδώ; Κι' ο εμβρόνιχος Άσκληπιόδης, άκόμα φεύγει!...

ΔΗΜ. ΨΑΘ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τριδιάστατος

Είς έρωτας φεφλογερούς επί μακρόν βίωσας κι' ως μέγιστος Κοζανόβιτς τήν ζήσιν άναλώσας έλαβον τήν άπόφασιν σκεφθείς πολυοχιδώς να δράσω τό ταχύτερον σινεματοειδώς. Λοβών δε τήν άπόφασιν ήτις και με τιμή μετέβην λίαν εύχαρις προχθές εις σινεμά ένθα και προσέβαλλε μέσω ποικίλων φάσεων ταινία τις λαμβρόεσσα τριών γάρ διαστάσεων. Έφ' ω βαλών εν οφθαλμοίς διόπτρας ειδικάς είδον — ω Ζευ! — πλησίον μου τας πρωταγωνιστρίδας αίτινες παίζουσαι σκηνάς σαφώς ερωτικές προς έμαυτόν ημβανίζον μετά δεινής λατρείας.

— Ήγουν ως διεπιστάσων εκ ταύτης της όθόνης — ένθα, εν ζουγκλα, έπαίξεν ο Βαυονύλερ Τζώνης — πάσαι αι στήρ έξηρχοντο ουλλήθδων, ώιμέ και έμειδιών πολλαπλώς κι' ήδεως (προς έμέ.

— Έφ' ω ταχέως έγερθείς και πρό των (θεατών κι' άφου έδημηγόρησιν και όη έπ' (άρκετόν.

— Ω στήρ! εν τέλει έδόθουν, ποώς (μη πτοηήτε!

Σας έπιτρέπω τοιγαρούν ίνα με άσπα- (σθήτε!...

Κι' αύτίκα, ω του θαύματος, και κατά (τρόπον καιρίον

— ω Ζευ! ή γοντεία μου δεν έχει (πλέον ταίριον!

— εκ της όθόνης της λαμβράς μετά δει- (νού καύμου

— εξήλθεν και μ' έφίλησεν η... Τούτα ή (μαϊμού!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Σερενάτα στο βοσμπορο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Νετζίπ επισκέπεται την 'Αρμάνς στο σπίτι της βαρώνης Βένεφελντ. 'Αλλ' ο δερβίσης Σεϊτάν αγγυρνεί και οργανώνει μια συγκέντρωση γενιτοσάρων και φανατικών μουσουλμάνων έξω από το σπίτι. Ο Νετζίπ σωζεται χάρις στην απροσδόκητη επέμβαση του σουλτάνου. Στο μεταξύ, οι γενιτσαροί ετοιμάζονται να επαναστατήσουν. 'Η έκρηξη της στάσεως έχει οριστεί για την επομένη ημέρα.

15ον Ο Σεϊτάν ήταν έξω φρενών. Τὰ χέρια του ανέβοκατέβαιναν με όρμη, έτσι που έλεγες πώς δεν θα σταματούσαν ποτέ.

Οι σύντροφοί του, που σήκωναν στους ώμους τους τον Σουλεϊμάν βέη, είχαν απομακρυνθεί κι' αυτός εξακολουθούσε να χτυπά ακόμη τον Γιουσούφ.

Σε κάποια στιγμή, όμως, μια πόρτα άνοιξε εκεί κοντά κι' ένας γέρος εμφανίστηκε στο κατώφλι.

— 'Αφέντη δερβίση, είπε, μὰ τὸν ἔνδοξο ἀρχηγό σου, τὸν Χατζή Μπεχτάση, αὐτὸ πὺν κάνεις δὲν εἶναι σωστό. Δὲν ντρέπεσαι νὰ χτυπᾷς ἕναν δυστυχισμένον τυφλό; Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν τὸν Σεϊτάν νὰ συνέλθῃ. Σταμάτησε τὰ χτυπήματα καὶ τὴν ὥρην στα πόδια γιὰ νὰ συναντήσῃ τοὺς συντρόφους του.

Ο γέρος πήγε κοντὰ στὸν τυφλό.

— 'Αν αἰσθανοῖσαι τὴν ἀνάγκη νὰ ξεκουραστῇς, καλῶς νὰ ὀρίσης τὸ φτωχικό μου, τοῦ εἶπε.

— Δὲν ἔχω καιρό, ἀπάντησε ὁ Γιουσούφ, σκουπίζοντας τὸν ἰδρώτα πὺν ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Γιατί, μ' ὅλο πὺν εἶμαι τυφλός, ἔχω κι' ἐγὼ ἕνα σκοπὸ στὴ ζωὴ καὶ πρέπει νὰ κάμω, προτοῦ πεθάνω, ὅ,τι μὴ μοῖρα μου μοῦ ἔχει τάξει... Μὰ ἄκουσε... 'Ο μεγάλος 'Αλλάχ ἂς σὲ ἀνταμείψῃ γιὰ τὸ καλὸ πὺν μοῦ ἔκαμες... Εἶναι μὴ εὐχὴ πὺν σοῦ δίνει ἕνα σκοπὸ καὶ θὰ ξέρεις βέβαια πὺς οἱ ἄγγελοι Μουγκνὴρ καὶ Νεκὴρ, μεταφέρουν πάντα τὴς εὐχὴς τῶν σακάτηδων στὰ πόδια τοῦ Θεοῦ!... 'Εμπρός, πρόσθεσε, μιλώντας στὸ παιδί πὺν τοῦ χρυσίμεινε γιὰ ὁδηγός.

Ξεκίνησαν καὶ πάλι.

— Μὰ τὴν ψυχὴ τῆς μητέρας μου! ἔλεγε ὁ Γιουσούφ, ἐνῶ προχωρούσαν. Μὰ τοὺς τριακόσιους πενήντα ἔξῃ ἁγίους τῆς ἐπουρανίου λεγεῶνος! Μὰ τὴν τριχωτὴ ἔλῃ πὺν ὁ προφήτης εἶχε ἀνάμεσα στοὺς ὤμους του! Μὰ τὸν ἱερό ὄνο 'Οφάιρ! Μὰ τὴν ἀλήθεια τῶν στίγων τοῦ Κορανίου, πὺν κύλησαν ἀπὸ τὸν ἔδδομο οὐρανὸ, γραμμένοι μὲ ὀλόχρυσά γράμματα! 'Ορκίζομαι πὺς θὰ συμπαρασύρῃ αὐτὸ τὸν ἄθλιο καὶ ἀναιδρὸ δερβίση στὴν ἐκδίκησιν πὺν ἔχω προπαράσκευαί γιὰ τὸν παραμάγειρο Χουσεῖν.

Ο τυφλὸς καὶ τὸ παιδί, προχωρούσαν πάντα.

— Γρηγορώτερα! τοῦ φώναζε κάθε τόσο ὁ Γιουσούφ. Μὴ λυπάσαι τὰ πόδια μου... 'Αντέχουν ἀκόμη... Τὰ σκυλιὰ μὰς ἀκολουθοῦν;... Θαυμάσια... Πάρε λίγο κρέας ἀπὸ τὸ καμὶ καὶ ρίξε τους... Πιὲ γρήγορα!... Πιὲ γρήγορα!... Εἶσαι τὸ μοναδικὸ μου στήριγμα, μικρὲ μου φίλε... 'Αν μ' ἀφήσῃς καὶ σὺ, δὲν θὰ ἔχω πιά κανένα λόγο γιὰ νὰ ζῶ...

Ἐπειτα ἀπὸ κάμψη ὥρα, τὸ παιδί σταμάτησε καὶ εἶπε:

— Φτάσαμε, ἀφέντη.

Βρίσκονταν τώρα στὴ συνοικία 'Ατ Μείντανι, μπροστὰ σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι, μὲ πῦρ καὶ δέντρα ὀλόγυρα.

— 'Ανοίξε τὴν πόρτα, εἶπε ὁ τυφλὸς στὸ παιδί. Τὸ ἔκαμες;... Καλὰ... Βάλε τώρα τὰ σκυλιὰ στὴν αὐλὴ κι' ἀφοῦ μποῦν, κλείσε καὶ πάλι τὴν πόρτα πίσω τους γιὰ νὰ μὴ φύγουν... Τὸ παιδάκι συμμορφώθηκε μὲ τὴς διαταγὲς του.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γιουσούφ ἔλαμπε τώρα ἀπὸ χαρὰ. Εἶχε καθήσει χάμω, πάνω σὲ μὴ παλιὰ ψάθα κι' ἀφοῦ ἀναψε τὸ τσιμποῦκι του, ἄρχισε νὰ καπνίζῃ μὲ ἀνέκφραστη ἀγαλλίασι.

— 'Αφέντη, ρώτησε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά τὸ παιδί, εἶναι καιρὸς νὰ βάλω τὸ μπουτί στὴν παγίδα;

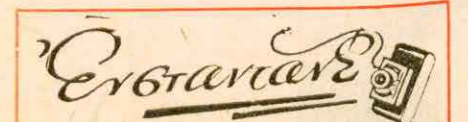
— Πρῶτα-πρῶτα, ἀπάντησε ὁ τυφλός, πές μου πόσοι σκύλοι μπήκαν μέσα στὸ σπίτι;

— Ἐννέα, ἀφέντη.

— Καὶ εἶναι γεροί;... 'Εχουν δυνατὰ σαγόνια καὶ μυτερὰ δόντια;

— Οἱ σκύλοι αὐτοὶ εἶναι ὅλοι πεινασμένοι καὶ φαίνονται πολὺ κακοί.

— Κουράστηκες πολὺ, παιδί μου, εἶπε ὁ

Τί συμπτῶσι!...

Ο γιαντὸς Κατοσαρίδης, γερὸ πατὴρ, ἀλλὰ καὶ καλὸς ἐπιστήμων, βρίσκεται σὲ κάποιο σπίτι καὶ χλευάζει μὲ μὴ φιλικὴν τὸν συνοπφί. Ὅπως εἶναι φυσικὸ τὸ κρασί ρεεῖ ἀφθονο καὶ τὸ κέφι εἶναι ὁτὶ διαπασών... Σαφινὰ ὅμως χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ σύρματος ἀκούεταί μὴ βιαστικὴ καὶ ταρναμένη φωνή. Κι' ἡ οἰκοδόμοισιν πὺν ἔχει σηκώσει τὸ ἀκουστικό, ἀναγγέλλει σὲ λίγο τὸ δυσάρεστο γεγονός:

— Γιατρέ μου, ὁ νοικάρης σου εἶναι πολὺ ἀρρωστος καὶ σὲ καλεῖ ἡ γυναίκα του...

Ο Κατοσαρίδης τρικλίζει μὰ παρ' ὅλ' αὐτὰ εἶναι κιόλας ἐτοιμὸς νὰ τρέξῃ στὸ καλὸν του.

Πραγματικὰ, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ, καταφέρνει καὶ φτάνει στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρωστοῦ, πὺν βρίσκεται στὸ κρεβάτι καὶ δεικνύει νᾶναι σὲ πολὺ κακὴ κατάσταση. Ο Κατοσαρίδης πιάνει τὸτε τὸ χέρι τοῦ ἀρρωστοῦ καὶ προσπαθεῖ μὲ κόπο νὰ μετρήσῃ τὸ σφυγμὸ του, ἐνῶ συγχρόνως σκεπτεταί τὴ δική του ἀσχημὴ κατάστασι καὶ μονολογεῖ:

— Τί μεθύσι!... Μωρὲ τί μεθύσι! Κι' ὁ ἀρρωστος, σὺν νὰ ζωντανέψῃ σαφινὰ, γέρνει τὸ κεφάλι του καὶ λέει: σιγανὸ στὸ Κατοσαρίδη:

— Ἀφοῦ τὸ... καταλάβατε, γιατρέ μου, θὰ ὀας παρακαλοῦσα τώρα νὰ μὴν τὸ πῆτε στὴ γυναίκα μου...

Ο ΦΑΚΟΣ

τυφλός. Γιὰ τοὺς κόπους πὺν ἔκαμες, λοιπόν, θὰ πάρῃς εἰκοσι παράδες γιὰ ν' ἀγοράσῃς ζαχαρωτὰ... Πές μου τώρα, πόσα καζάνια μέτρησες στοὺς δρόμους, — Δεκατέσσερα, ἀφέντη.

— Κι' εἶδες πολλοὺς στρατιῶτες κοντὰ στὴς πύλες τοῦ παλατιοῦ τοῦ σουλτάνου; — Ὅλη ἡ πλατεία μπροστὰ στὸ σεράϊ ἦταν γεμάτη ἀπὸ στρατιῶτες... Εἶχαν ἐκεῖ καὶ κανόνια...

— Τί ἄλλο εἶδες; — Εἶδα τὰ μεγάλα δίκροτα, πὺν εἶχαν παραταχθῇ μπροστὰ στὸ λιμάνι, μὲ τὰ κανόνια τους γυρισμένα πρὸς τὴν πόλιν.

— Καλὰ, εἶπε ὁ Γιουσούφ, τρίβοντας ἀπὸ εὐχαρίστησιν τὰ χέρια του. 'Η σημερινὴ μάχη θὰ εἶναι πολὺ σπουδαία... Καὶ πρέπει νὰ ξέρῃς πὺς ἡ τελευταία συμπτῶσι θὰ γίνῃ στὸ 'Ατ Μείντανι. 'Εκεῖ θὰ τριγυρίζουμε κι' ἐμεῖς...

Ἐράδῃς μερικὲς ρουφηξιὲς ἀπὸ τὸ τσιμποῦκι του κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

— Πήγαινε τώρα νὰ βάλῃς τὸ κρέας στὴν παγίδα.

Αὐτὴ ἡ παγίδα ἦταν μὴ μεγάλη σανίδα, πὺν ἡ μὴ ἀκρὴ τῆς προεξέχει ἀπὸ τὴ χαμηλὴ πόρτα τοῦ ὑπογείου.

Ο Γιουσούφ ἤθελε νὰ κλείσῃ τὰ σκυλιὰ στὸ ὑπόγειο καὶ εἶχε σκεπτῇ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἕνα πρωτότυπο μέσο.

Νά, λοιπόν, τί ἔκαμε ὁ μικρὸς σύμφωνα μὲ τὴς υποδείξεις του: Πέρασε ἕνα σχοινὶ σὲ μὴ τρύπα, πὺν βρισκόταν στὴ μὴ ἀπὸ τὴς ἄκρες τῆς σανίδας καὶ στὴν ἄλλη ἔδεσε γερὰ τὸ κομμάτι τὸ κρέας. Ἐπειτα κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς δένδρου κι' ἄρχισε νὰ τραβᾷ τὸ σχοινὶ μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε ἡ σανίδα νὰ βγῇ πρὸς τὰ ἔξω. Τὰ σκυλιὰ πὺν μυρίστηκαν τὸ κρέας, ὤρμησαν ἀμέσως γιὰ νὰ τὸ ἀρπάξουν. Ο μικρὸς τράβηξε τότε τὸ σχοινὶ πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσιν κι' ἡ σανίδα ξαναώθηκε στὸ ὑπόγειο. Τὰ σκυλιὰ ὤρμησαν κι' αὐτὰ ἐκεῖ. Ο μικρὸς δὲν χρειαζόταν τότε νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τραβῇ τὴν πόρτα καὶ νὰ τὴν ἀμπαρώσῃ ἀπ' ἔξω. Τὰ σκυλιὰ εἶχαν θαφτῇ μέσα στὸ ὑπόγειο.

Ἡ ἄμυνα

Στὸ μεταξύ, ὅλοι οἱ ὑπουργοὶ κι' οἱ πασάδες πὺν διοικούσαν τὰ συντάγματα τοῦ πεζικοῦ καὶ τοῦ πυροβολικοῦ, εἶχαν συγκεντρωθῇ στὸ παλάτι τοῦ σουλτάνου. Ἀπὸ τοὺς πρώτους εἶχαν τρέξῃ ἐκεῖ ὁ Χουσεῖν πασάς, διοικητὴς τῶν φρουρῶν τοῦ Βοσπόρου καὶ ὁ Ἰτζέτ Μεχμέτ πασάς. Ο λοχαγὸς Ἰμβραήμ ἁγὰς, πὺν ἐπονομαζόταν Τετραπέρατος, εἶχε μεταφέρει ἐπίσης τὸ πυροβολικὸ τοῦ Τοπχανέ. Στὸ σεράϊ εἶχαν συγκεντρωθῇ ἀκόμη οἱ λόχοι τῶν σκαπανέων, οἱ πεζοναῦτες τοῦ Τοπχανέ, πὺν τοὺς διοικοῦσε ὁ 'Αχμέτ ἁγὰς, καὶ μεγάλος ἀριθμὸς ἀπὸ ἀστυνομικοῦς. Οἱ μυστατζήδες — φρουροὶ — τοῦ παλατιοῦ, ἔξ ἄλλου, εἶχαν παραταχθῇ κοντὰ στὴς πύλες καὶ διεκδικοῦσαν τὴν τιμὴ νὰ ὀρμήσουν πρώτοι ἐναντίον τῶν στασιαστῶν.

Ο μεγάλος δεζύρης παρακολουθοῦσε καὶ διηύθυνε τὰ πάντα. Λίγη ὥρα μετὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, εἶχε στείλῃ στὸ Μπεσικτάς, ὅπου ἔμενε ὁ σουλτάνος, τὸν ἐπιμελητὴ τοῦ αυτοκρατορικοῦ ταμεῖου Μαχαμέτ. Ἐμὴν γιὰ νὰ ἐκθέσῃ στὸν Πατισῆχ τὴς προόδους τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τὰ μέτρα πὺν εἶχαν ἀποφασισθῇ γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς.

Εἶχε κινητοποιήσει, ἔξ ἄλλου, δεκάδες ἀστυνομικῶν γιὰ νὰ βροῦν τὸν ἀγὰ τῶν γενιτσάρων. Ἄλλ' ὁ πονηρὸς Τζεζαλ Ἐντὴς εἶχε γίνῃ ἀφαντος, μὴ θέλοντας νὰ πᾶρ μέρος οὔτε ὑπὲρ τοῦ σουλτάνου, οὔτε ὑπὲρ τῶν ἀποστασιωτῶν του.

Ο μεγάλος δεζύρης ἔστειλε τότε ἕναν ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς του, τὸν Ρεσίτ ἐφέντη, στὸ 'Ατ Μείντανι, γιὰ νὰ ἔρθῃ σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἐπαναστάτες καὶ νὰ μάθῃ ἀπ' αὐτοὺς τί ζητοῦσαν.

Ο Ρεσίτ ἐφέντης γύρισε ἔπειτα ἀπὸ κάμψη ὥρα, φέρνοντας τὴν ἀπάντησιν τῶν γενιτσάρων.

— Δὲν θέλουμε τὰ γυμνάσια τῶν ἀπίστων, τοῦ εἶχαν πῇ. Ἡ παλαιὰ μας συνήθεια εἶναι νὰ κάνουμε σκοποβολὴ βάζοντας γιὰ στόχους πῆλινα ἄγγεῖα καὶ νὰ κόβουμε μὲ τὰ σπαθιά μας κυλίνδρους ἀπὸ χοντρὸ πετσί. Αὐτὴ τὴ συνήθεια θέλουμε νὰ τὴν διατηρήσωμε. Ἀρνούμεθα νὰ ὑποβληθοῦμε σὲ ἄλλου εἶδους γυμνάσια καὶ ζητᾶμε τὰ κεφάλια ἐκείνων πὺν κατήρτισαν τὸ μεταρρυθμιστικὸ διάταγμα.

Ο μέγας δεζύρης ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του ὅταν ἄκουσε αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν.

— Τὸ νέο σύστημα πὺν ἐγκρίναμε, εἶπε, εἶναι σύμφωνα μὲ τὴ λογικὴ καὶ τὸ θρησκευτικὸ νόμο. Οἱ οὐλεμάδες ἔδωσαν τὴν εὐλογία τους. Πρέπει νὰ καταλάβουν ὅλοι ὅτι ἐνεργοῦμε γιὰ τὴ δόξα καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς ὀθωμανικῆς αυτοκρατορίας. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ δεχτοῦμε οὔτε τὴν πῖο μικρὴ μεταβολὴ σὲ ὅσα ἔχομε ἀποφασίσῃ. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ θὰ συντρίψουμε τοὺς στασιαστας. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, τὰ πιστὰ στὸν σουλτάνο στρατεύματα θὰ ὀρμήσουν ἐναντίον τους καὶ καμμιὰ δύναμι δὲν θὰ μπόρῃ τότε νὰ τοὺς σῶσῃ... Ρεσαὶ ἐφέντη, μεταφέρει ἀμέσως αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν στοὺς ἐχθρούς τοῦ σουλτάνου καὶ τῆς ὀθωμανικῆς αυτοκρατορίας.

Ο γραμματεὺς τοῦ μεγάλου δεζύρη ἔφυγε ἀμέσως γιὰ νὰ τρέξῃ καὶ πάλι στὸ 'Ατ Μείντανι.

Ο σουλτάνος Μαχμούτ, μὴ εἶχε ἔμαθε ἀπὸ τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ μεγάλου δεζύρη, τὴν ἀνταραχὴ πὺν ἐπικρατοῦσε στὴν πόλιν, ἤπῃκε στὴν αυτοκρατορικὴ ἄκατο καὶ ἔτρεξε στὸ σεράϊ, ἔχοντας μαζί του μόνον τὸν γραμματεῖα τοῦ Μουσταφᾶ ἐφέντη. Πίσω, μ' ἄλλες ἀκάτους, ἀκολουθοῦσαν ὁ αυτοκρατορικὸς σπαθᾶριος Ἄλῃ ἁγὰς καὶ οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τοῦ αυτοκρατορικοῦ οἴκου.

Ο σουλτάνος ἤπῃκε στὸ σεράϊ ἀπὸ τὴν Πύλη τῶν Πυροβολίων. Ἡ ἐμφάνισιν τοῦ ἔδωσε ἀμέσως θάρρος στοὺς συσκεπτομένους.

— Ξέρετε, εἶπε ὁ Πατισῆχ, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς πὺν ἀνέβηκα στὸν αυτοκρατορικὸ θρόνον, ἐργάσθηκα μ' ὅλες μου τὴς δυνάμεις γιὰ νὰ ἐνισχύσω τὴ θρησκεία καὶ νὰ φέρω τὴν εὐμερίαν στοὺς ὑπηκόους μου. Ξέρετε ἀκόμη μὲ πόση ἐπιείκεια καὶ μακροθυμία φέρθηκα στοὺς γενιτσάρους, μ' ὅλο πὺν δὲν ἔπαυαν ποτὲ νὰ ὀργανώνουν κινήματα καὶ ἐπαναστάσεις. Τοὺς συγχώρεσα γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν αἱματοχυσίαν. Ἄλλ' ἡ σημερινὴ ἀνταρσία τους θὰ μὲ βρῇ ἀμειλκτο. Δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἀφήσω νὰ καταρρακώνουν τὴν ὑπόληψιν ἑνὸς σώματος, πὺν ἔπρεπε ν' ἀποτελῇ καὶ καὶ τῆς ὀθωμανικῆς αυτοκρατορίας. Σὰς ρωτῶ, λοιπόν, ποῖα μέτρα νομίζετε πὺς πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦσῃ γιὰ νὰ καταστειλῇ τὴ σημερινὴ ἀνταρσία;

Οἱ οὐλεμάδες, ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σύσκεψιν, ἀπάντησαν:

— Τὸ Κοράνιο λέει: «'Αν ἄνθρωποι ἄδικοι καὶ κακοῦργοι προσβάλουν τοὺς ἀδελφούς τους, νὰ τοὺς ἀποκρούσετε καὶ νὰ τοὺς στείλετε στὸ φυσικὸ τους κριτὴ γιὰ νὰ τοὺς δικάσῃ».

Οἱ συσκεπτομένοι ὑποδέχτηκαν μὲ ἀλαγμούς χαράς τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Σεῖχ-οῦλ-Ἰσάμ, πὺν ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν οὐλεμάδων (ἐρμηνευτῶν τοῦ ἱεροῦ νόμου) καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐπρότειναν ν' ἀναπετασθῇ τὸ «σαντζιάκ σερίφ», ἡ ἱερὴ σημαία τοῦ Μωάμεθ.

— Ξέρω ποῖο εἶναι τὸ καλὸν μου, εἶπε στὸ τέλος ὁ σουλτάνος. Θὰ ἡγηθῶ αὐτοπροσώπως τοῦ στρατοῦ μου γιὰ νὰ τιμωρῶ τοὺς προδότες πὺν θέλουν νὰ ὀδηγήσουν στὸν ὀλεθρὸ τὴν ὀθωμανικὴν αυτοκρατορία.

Κήρυκες ἐξαπολύθηκαν ἀμέσως σ' ὅλα τὰ σημεία τῆς Σταμπούλ καὶ τῶν προαστίων γιὰ νὰ προσκαλέσουν τὸ λαὸ νὰ συγκεντρωθῇ μπροστὰ στὸ αυτοκρατορικὸ παλάτι.

Παρακολουθῆσατε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 72) τὸ πῶς συγγινετικὸ, τὸ πῶς χαριτωμένο, τὸ πῶς συναρπαστικὸ μυθιστόρημα τῆς διασημῆς Ἀγγλίδος συγγραφέως

Ο μικρὸς λόρδος

Πρόκειται γιὰ τὴ γοπητικὴ ἱστορία τῆς ζωῆς ἑνὸς εὐγενικοῦ παιδιοῦ, τοῦ μικροῦ Κέδρικ Ἐρρολδ, πὺν μὲ τὴν ἀπεραντὴ καλωσύνη τῆς ψυχῆς του καταφέρνει ν' ἀλλάξῃ τὸ στρῦφνὸ, σκληρὸ κι' ἐγωιστικὸ χαρακτῆρα τοῦ παιδιοῦ του, τοῦ μισάνθρωπου δούκα τοῦ Ντόρινκουρ καὶ νὰ ὑπερνικήσῃ ὅλα τὰ ἐμπόδια πὺν ὀρθώνουν στὸ δρόμο τοῦ οἱ ἐχθροὶ του. Ο «Μικρὸς λόρδος» μὲ τὴς ἀπρόοπτες καὶ τόσο περιπετειῆς του καὶ τ' ἀλλεπαλλήλα δραματικὰ ἐπεισόδια τοῦ θα συγκινήσῃ καὶ θὰ συναρπάσῃ ὅχι μόνον τοὺς μικροὺς ἀλλὰ καὶ τοὺς μεγάλους ἀναγνώστες του.

λάτι. Ο Μαχμούτ βγῆκε τότε σ' ἕναν ἀπ' τοὺς ἐξώστες, κρατώντας στὰ χέρια του τὴν πράσινη σημαία τοῦ Προφήτη. Τὴν παρέδωκε κατόπιν στὸ μέγα δεζύρη, πὺν μὲ τὴν σειρά του τὴν ἔδωσε στὸ μουφτὴ γιὰ νὰ τὴν δείξῃ στὸν πῆλο.

— Ο Θεὸς εἶναι μαζί μας! Βροντοφώνησαν οἱ χιλιάδες τῶν ἀνθρώπων πὺν εἶχαν συγκεντρωθῇ μπροστὰ στὸ σεράϊ.

Τὰ αυτοκρατορικὰ στρατεύματα ἄρχισαν ἀμέσως νὰ κινοῦνται ἐναντίον τῶν στασιαστῶν.

Μία μυστικὴ διαταγὴ

Ἡ σουλτάννα Δελπεστὴ φαίνονταν πολὺ παραγμένη ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Μισοξαπλωμένη πάνω σ' ἕνα χαμηλὸ ντιβάνι, μὲ τὸ κεφάλι στηριγμένο στὴν πλάτη τοῦ χεριοῦ τῆς, κύτταζε ἀδιάφορα πρὸς τὴν πόρτα, σὰν νὰ περίμενε νὰ ἰδῇ κάποιον νὰ μπαίνῃ ἀπὸ κεῖ.

Πίσω τῆς, σὲ διπλὴ σειρά, στέκονταν σὰν ἀγάματα οἱ λευκὲς δούλες τῆς, πὺν προέκοταν ἀπὸ τὴ Γεωργία καὶ τὴς χώρες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἦταν ὅλες ἐκθαμβωτικὰ διορφες κι' οἱ πολυτελεῖς ἐνδυμασίες τους τῆς ἔκαναν νὰ μοιάζον μὲ βασίλισσες. Στὸ βάθος τοῦ δωματίου, βρισκόνταν οἱ μαῦρες δούλες τῆς. Ἦταν γονατισμένες πάνω σὲ μὴ ψάθα κι' εἶχαν τὸ κε-

— Λοιπόν, τὸν ρώτησε μ' ὀλοφάνερη ἀγωνία. Ἡ διαταγὴ μου ἐκτελέσθηκε;...

φᾶλι τους σκυμμένο πρὸς τὰ κάτω καὶ τὰ χέρια τους κρυμμένα κάτω ἀπὸ τὰ ρούχα τους. Σὲ καμμιὰ περίπτωσιν, δὲν τοὺς ἐπιτρεπόταν νὰ σηκώσουν τὰ μάτια τους γιὰ νὰ κυττάξουν στὸ πρόσωπο τῆς πριγκίπισσας.

Ἡ κόρη τοῦ πρώην σουλτάνου Μουσταφᾶ καὶ ἀνεψιὰ τοῦ σημερινοῦ σουλτάνου Μαχμούτ ἦταν μὴ δέκα πέντε χρόνων. Τὸ ὥραίο καὶ ἁρμονικὸ πρόσωπό τῆς εἰδείχνε θελήσιν κι' αὐτοπεποιθισιν.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅμως, τοῦ κάκου θὰ ἀναζητοῦσε πάνω σ' αὐτὸ τὰ τριανταφυλλένια χρώματα, πὺν εἶχε συνήθως. Τὰ μάγουλα τῆς σουλτάννας ἦταν ὡρὰ καὶ τὰ μάτια τῆς ἐξακρόντιζαν ἀστράπες.

Γύρω τους, οἱ γυναῖκες τῆς προσπαθοῦσαν νὰ συγκρατήσουν κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀναπνοὴ τους. Μέσα στὸ ἀπέραντο δωμάτιο, δὲν ἀκούγονταν παρὰ μόνον τὰ ἀναστενγμάτα τῆς κυρίας τους.

Ἦταν ὀλοφάνερο ὅτι ἡ Δελπεστὴ ὑπέφερε. Κανείς δὲν ἤξερε τὴν αἰτία. Οἱ δούλες τῆς ἤξεραν μόνον ὅτι, μὴ ξημέρωσε, κάλεσε τὸν ἀρχηγὸ τῶν μαύρων εὐνούχων καὶ τὸν ἔστειλε νὰ ἐκτελέσῃ κάποια μυστικὴ διαταγὴ.

Ἄλλ' ὁ ἀρχηγὸς τῶν μαύρων εὐνούχων ἀγόρευσε νὰ γυρίσῃ. Κι' ἡ νεαρὴ πριγκίπισσα ἀνυπομονοῦσε.

Κάθε τόσο ἔστειλε μὴ ἀπὸ τῆς ἀκολουθοῦσας τῆς νὰ ρωτήσουν μὴπως φάνηκε. Ἄλλ' ἡ ἀπάντησιν ἦταν ἡ ἴδια πάντοτε. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν μαύρων εὐνούχων δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμη στὸ παλάτι.

Ἐπὶ τέλους! Σὲ κάποια στιγμή, ἀκούστηκαν βόρεια βήματα στὸ διάδρομο.

Ἡ νεαρὴ σουλτάννα τινάχτηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ντιβάνι κι' ἔτρεξε στὴν πόρτα. Δὲν εἶχε κάμει λάθος. Ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν μαύρων εὐνούχων.

— Λοιπόν, τὸν ρώτησε μὲ ὀλοφάνερη ἀγωνία. Ἡ διαταγὴ μου ἐκτελέσθηκε;

— Ναί, σουλτάννα μου.

— Ἀ!... Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶναι ἐδῶ;

— Καὶ βέβαια εἶναι ἐδῶ.

Η κ. Δημοτικός Σύμβουλος

— Μήπως σ'ας είδαν;
— Όχι. Δεν μάς είδε κανείς.
— Καλά, φέρτε την εδώ.
— Ο άρχηγός των μαύρων ευνούχων έτρεξε άμέσως έξω.
— Έπειτα από μερικά λεπτά, πέντε απ' αυτούς έφεραν μέσα στο δωμάτιο μία γυναίκα δεμένη και φημιωμένη.
— Λύστε την και βγάλτε της το φέμωτρο, διάταξε η σουλτάνα.
— Έπειτα έκαμε νεύμα στις ακόλουθους της να φύγουν.

Οι δυο αντίπαλες

Οι δυο γυναίκες είχαν μείνει μόνες τώρα μέσα στο άπέραντο δωμάτιο.
— Έκείνη που είχαν οδηγήσει οι μαύροι ευνούχοι και που δεν ήταν άλλη από την Άρμάν, έκαμε ένα βήμα προς τα εμπρός.
— Εσώθηκα! είπε βλέποντας ότι είχε να κάνει με μία γυναίκα.
— Γονάτισε κατόπιν μπροστά στη Δελπεστέ.

— Δεν φοβάμαι πιά τίποτα τώρα, συνέχισε. Αφού εξουσιάζεις αυτούς τους ανθρώπους, δεν θα τους άφης, βέβαια, να μου κάμουν κακό.

Θέλησε να πιάσει τα χέρια της νεαρής σουλτάνας και να τα φέρη στα χείλη της, για να εκφράσει την ευγνωμοσύνη της.
— Άλλ' η Δελπεστέ τ'α τράβηξε άπτόμα.

— Δεν μου χρειάζονται οι ευχαριστίες σου, απάντησε ψυχρά. Δεν διάταξα, άλλωστε, να σ'ε φέρουν εδώ για να σου δώσω την ευκαιρία να μ' ευχαριστήσης!

— Σ'υ διάταξες αυτούς τους μαύρους να μ'ε πιάσουν;

— Η Άρμάν σήκωσε τα μάτια και, εσφινικά, κατάλαβε τα πάντα. Γιατί στη γυναίκα που στεκόταν μπροστά της αναγνώρισε το πρόσωπο της εικόνας που είχε βρή στο δωμάτιο του Νετζίπ.

Βρισκόταν, λοιπόν, μπροστά στην πριγκίπισσα Δελπεστέ, τη σύζυγο του Νετζίπ πασά! Κι' αυτή είχε διατάξει να την πιάσουν και να την οδηγήσουν στο παλάτι της!

Τινάχτηκε άμέσως όρθια κι' η φυσική ύπερφανεία της έλαμψε στο πρόσωπό της. — Η γυναίκα που βρισκόταν μπροστά της ήταν η αντίπαλός της. Αυτή της είχε κλέψει τον άντρα της, κι' είχε καταστρέψει την ευτυχία της. Δεν την φοβόταν πιά, μ' έλο που ήξερε πως η ζωή της βρισκόταν στη διάθεσή της. Την μισούσε μόνον.

Το πρόσωπο της Δελπεστέ είχε γίνει τώρα πιο σκληρό από πριν.

— Με φαντάζεσαι μικρή και άπειρη, έιπε. Μάθε, λοιπόν, πως ξέρω να προστατεύω την ευτυχία μου και θα πεισθής πολύ γρήγορα γι' αυτό. Ναί, εγώ διάταξα τους ανθρώπους μου να σ'ε φέρουν εδώ... Είσαι ένα εμπόδιο στην ευτυχία μου και γι' αυτό πρέπει να φύγης από μπροστά μου. Δεν ξέρω ακόμη με ποιό τρόπο, αλλά πρέπει να φύγης!... Σε προειδοποιώ ότι δεν πρόκειται να μ'ε συγκινήσης ούτε με τις παρακλήσεις, ούτε με τα δάκρυά σου... Πρό-πει να καταλάβης μία για πάντα ότι είμαι η σουλτάνα Δελπεστέ, η σύζυγος του Νετζίπ πασά!... Και τώρα μίλησε... Τί έχεις να μου πής;

— Τίποτε, απάντησε με αξιοπρέπεια η Άρμάν. Δεν ήρθα μόνη μου εδώ... Έσύ διάταξες τους ανθρώπους σου να μ'ε δέσουν, να μ'ε φιώσουν και να μ'ε φέρουν στο παλάτι σου... Τί άνοητη που ήμουν! Έπρεπε να τ'ο μαντέψω από την πρώτη στιγμή. Σ'υ ώργάνωσες τη χρεώση ενέδρα εναντίον του Νετζίπ... Σήμερα ώργάνωσες και δεύτερη ενέδρα εναντίον μου. Μα την αλήθεια, έχεις δική να λές πως δεν διστάζεις μπροστά σ'ε τίποτε!

— Και μήπως νομίζεις πως θα τ'ο άρνη-θώ; έιπε η νεαρή σουλτάνα. Είσαι εμπό-διο στην ευτυχία μου και σου τ'ο ξαναλέω πως πρέπει να λείψης από τη μέση! Δεν θ' ανεχθώ να μ'ε περιφρονή ο άνδρας μου έξ αιτίας σου! Γιατί δεν θέλεις να τ'ο καταλάβης;

— Άν κάποια από τις δυο μας πρέπει να ζητήσει λόγο από την άλλη γιατί της κατέστρεψε την ευτυχία, αυτή, βέβαια, θα είμαι εγώ, απάντησε η Άρμάν. Ζούσα ως προχθές ακόμη ευτυχισμένη κοντά στον άντρα μου που μ'ε έλάτρευε και στα παιδιά μου. Και τώρα τα έχασα όλα! Ο Νετζίπ δεν σ' έκαμε γυναίκα του γιατί τ'ο ήθελε, αλλά γιατί τ'ον διάταξε ο σουλτάνος. Συμ-μορφώθηκε μ' αυτή τη διαταγή, όπως ή-ταν χρέος του. Άλλ' αυτό δεν σημαίνει ότι έγινε δικός σου. Ξέρω καλά ότι η καρδιά του βρίσκεται κοντά σ'ε μένα και στα παι-διά του!

— Η Άρμάν δεν άγνοούσε ότι τ'α τολμη-ρά αυτά λόγια της μπορούσαν να την ά-φανίσουν. Άλλά δεν την τρόμαξε ο θάνα-τος. Ήταν, τουναντίον, ευχαριστημένη για-τί μπορούσε να φωνάξη στην αντίπαλό της: «Εγώ είμαι η αγαπημένη του Νετζίπ, ενώ

εσύ είσαι μόνον η σύζυγος που υποχρεώ-θηκε από το σουλτάνο να πάει! Η δική μου θέσι είναι, λοιπόν, πολύ καλύτερη από τη δική σου!»

Και, πραγματικά, τ'α λόγια αυτά εξώρ-γισαν τη νεαρή σουλτάνα.

— Ξεχνάς φαίνεται ότι η ζωή σου βρί-σκεται στα χέρια μου; της έιπε με κα-κία, Τόλμησε, λοιπόν, να μ'ε προκαλέσης; Τρέμει...

— Η Άρμάν την σταμάτησε με μία αγέ-ρωχη χειρονομία.

— Μη μ'ε απειλές! της φώναξε. Είμαι έτοιμη να πεθάνω... Δεν έχεις παρα να δ'α-τάξης τους ανθρώπους σου να μ'ε κω-νήμα της ζωής μου... Γιατί διστάζει. Είναι κι' αυτό ένα μέσον για να μπο-ρώ να κερδίσω την καρδιά του Νετζίπ... Ό-χι, μάθε ότι μ'ε σκότωσες, ίσως νομίζω πως αξίζεις να σ' αγαπήση! Άνοητη που εί-σαι, πριγκίπισσα!... Μάθε, λοιπόν, ότι θα πεθάνω ευτυχισμένη, γιατί θα ξέρω ότι ο Νετζίπ θα μ' αγαπάει ακόμη και νεκρή!

— Η Δελπεστέ δάγκωσε τα χείλη της για να συγκρατήσει το ξεσπάσμα της οργής της.

— Άλλ' ήρέμισε έπειτα από λίγο.

— Τ'ο ξέρω, απάντησε έπειτα από μι-κρή σκέψη. Γι' αυτό, ούτε κι' εγώ θέλω να πεθάνω... Μάθε, λοιπόν, τί αποφάσισα... Είναι αλήθεια ότι ένας άπιστος σ'ε αγαπή-σε άλλοτε;

— Δεν ξέρω ποιόν έννοεις, σουλτάνα.

— Τ'ον βαρώνο Ταγκρέδο Βλεμεγχαίμ.

— Δεν είναι αλήθεια ότι ήταν έρωτευμένος μ'ε σ'ε;

— Πιθανόν. Έγώ, όμως, δεν τ'ον αγά-πησα ποτέ.

— Άν οι πληροφορίες μου είναι σωστές, είχατε μνηστευθή κάποτε...

— Η μνηστεία μας διαλύθηκε πολύ σύν-τομα... Άλλά τί σχέση έχει ο κύριος Βλε-μεγχαίμ με τ'ο ζήτημα που μ'ας άπασχο-λεί;

— Θά τ'ο μάθης... Ο κύριος Βλεμεγχαίμ βρίσκεται και πάλι στην Σταμπούλ...

— Τ'ο ξέρω.

— Και ξέρεις ακόμη ότι είναι πρεσβευ-τής της Γερμανίας κοντά στο σουλτάνο;

— Τ'ο άκουσα από τη βαρώνη Βένεφελντ.

— Η βαρώνη Βένεφελντ, όμως, δεν θ'α σου έιπε ότι ο βαρώνος Βλεμεγχαίμ σ'ε αγα-πάει πάντοτε κι' ότι είναι πρόθυμος να σ'ε νυμφευθή, άν τ'ο θελήσης...

— Άλλά δεν τ'ο θέλω κι' ούτε πρόκειται να τ'ο θελήσω ποτέ!

— Κι' όμως θά τ'ο θελήσης! φώναξε η νεαρή σουλτάνα χτυπώντας τ'ο πόδι της στο πάτωμα. Θά τ'ο θελήσης γιατί τ'ο θέλω εγώ!

— Δεν θά γίνω ποτέ σύζυγος κανενός άλλου εκτός από τ'ον Νετζίπ.

— Άλλ' ο Νετζίπ δεν είναι πιά σύζυγός σου!... Σ' έδιωξε!

— Έσαναγκάστηκε να μ'ε διώξη για να ύπακούση στη διαταγή του σουλτάνου. Άν είμαστε χωρισμένοι σύμφωνα με τ'ο μου-σουλμανικό νόμο, οι καρδιές μας, όμως, βρίσκονται πάντα μαζί.

Τα μάτια της νεαρής σουλτάνας έλαμ-ψαν από όργη.

— Θά παντρευτής τ'ον βαρώνο Βλεμεγ-χαίμ! φώναξε. Αυτή είναι η θέλησή μου.

— Ποτέ!

— Θά έπιδιδασθής άμέσως σ' ένα πλοίο, που είναι άγκυροβολημένο στο Βόσπορο και που θά σ'ε μεταφέρη στην Όδησό.

— Δεν έχω κανένα λόγο να πάω στην Όδησό.

— Μα τήν ψυχή της μητέρας μου, θά κάμης αυτό που σ'ε διάταξα!

— Μόνον τ'ο θάνατό μου μπορείς να δια-τάξης, απάντησε η Άρμάν. Όρκίστηκε να μείνω πιστή στ'ον Νετζίπ σ' όλη μου τη ζωή και θά μείνω! Μόνον ο θάνατος μπο-ρεί να μ' απαλλάξη από τ'ον όρκο μου!

— Να διατάξω τ'ο θάνατό σου, για να σ'ε κλείη σ' όλη του τη ζωή και να μ'ε μι-ση; φώναξε η Δελπεστέ. Ποτέ!... Μ' έκα-μες να καταλάβω πως θά ήταν άνοησια να τ'ο σκέφτωμαι... Άλλ' έχω τ'ον τρόπο για να σ'ε αναγκάσω να μ'ε ύπακούσης... Θά σ'ε παραδώσω στο δήμιο, έπειτα, όμως, από όλους τ'ους άλλους...

— Ποιους άλλους έννοεις;

— Πρώτα - πρώτα, τ'ον Νετζίπ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Σεμνότερος άνθρωπος από τ'ον κ. Κυριάκο Κυριακοπουλίδη, τμηματάρχη α' («με σειράν διευθυντού» δεν υπήρχε στ'ον κόσμο. Άν όχι στ'ον κόσμο, για να μ'ε λέμε υπερβολές, στ'α Βαλκάνια. Κι' άν όχι στ'α Βαλκάνια, για να μ'ε τ'ον παρακάνουμε, στ'ην Έλλάδα. Άλλά η σεμνότης, η ευπρέπεια, η νοικοκυριότητα, («τ'ο ήθος» που λέμε στ'ην καθαρεύουσα της κ. Κυριακούλας Κυριάκου Κυριακοπουλίδου — καίθευτιστί Κούλας — ήταν άλλο πράγμα. Βλέμμα χαμηλό, πούκρυβε όλη τη γοη-τεία των μαύρων σαγηνευτικών ματιών της. Χειλάκια που ποτέ δέ βεβήλωσε τ'ο κραγιόνι της προκλήσεως. Κορμάκι ντυμένο με φαρδύ κακορραμένο γκριζό ή μαύρο φουστανάκι για να κρύβη τις άρμονικές καμπυλότητες που κατασκεύασε η θεία σμίλη του Δημιουργού. Παντρεύτηκε τ'ον Κυριάκο από συναικέ-σιο. «Δεν πίνει, δεν καπνίζει, δεν παίζει χαρτιά» της έιπαν. «Δεν έχει πιάσει άντρας τ'ο χέ-ρι της» έιπαν σ' εκείνον. Και τ'ω όντι αυτά ήσαν γεγονότα! Παράδοξον, άλλ' αληθές.

— Ένιναν οι γάμοι — «δ'εξα και τιμή στεφάνωνον αυτούς» και «ή γυνή να φοβήται τ'ον άν-δρα» — κι' οι άνθρωποι έγκα-τεστάθησαν εις τ'ο «προιόνον» οίκτου και ο έσώγαμβρος τμη-ματάρχης β'η άνινεν άλφα και («με σειράν διευθυντού»). Τρία χρόνια ζωής, σεμνή, τυπική και ήρεμη.

— Έθιναν και ψώνινε τ'ο πρωί ή κ. Κούλα. Η γειτονιά τη χαι-ρετούσε με μία «καλημέρα» που-μοιαζε σάν άναστεναγμός:

— Άσασ! Καλημέρα σας κ. Κούλα.

Τη λαχταρούσαν σάν δεσπο-νίδα. Τήν όφθαλμότρωγαν σάν κυρία.

— Άπαντούσε τώρα πιο σοβαρά. Μ' ένα μειδίαμα στεγνόνερος που νομίζες πως τ'ο κάνει καθολικός παπάς σ' άμαρτωλούς που τ'ους ήξερε.

Τ'ο βλέμμα της σερνότανε στίς πλάκες του πεζοδρόμιου. Τ'ο φουστάνι άκόμα πιο φαρδύ μ'ην τυχόν και προδώσει τις ό-μορφίες του Πλάστου που είχαν τώρα και ιδιο-κτίτη, άνθρωπο που «δεν πίνει, δεν καπνίζει, δεν παίζει χαρτιά» κι' έχει και «βαθμό τμημα-τάρχου άλφα με σειράν διευθυντού». Και τ'ο μωλί τοιτμμένο. Καλόγρηνα!

— Αυτή είναι η πρώτη πράξις.

Και τώρα άρχιζει η δεύτερη.

★

Μεσημέρι. Άπλάδι, μεσημέρι δημοσίων ύπαλ-λίων, ώρα δύο και μισή. Θάνατε ο κ. Κυριάκος με δυο καρτοακκούλες φρούτα και με τις τσέ-πες γεμάτες πακέττα: Τυριά, μορταντέλλες, σα-λάμια, πικλες και ζαμπόν άκόμα είχε πάρει μέ-σα στ'ον ψυχικό πανικό της άδεσιότητος.

— Τι συμβαίνει Κυριάκο; Τρελλάθηκες και σα-τάλησες τ'ο «δεκαπενθήμερο»; έιπε άμειλικτη ή πεθερά στ'ον «έσώγαμβρο».

— Όχι, υπτέρα! Θά φάν εδώ σήμερα ο κ. Δήμαρχος! άπάν-τησε κάθιδρος ο Κυριάκος.

— Ποιός Δήμαρχος βρέ γελοίες; έιπε πάλι ή πεθερά.

— Ο κ. Τσανακουλέας! Υποψήφιος βέβαιος Δήμαρχος Άθη-ναίων.

— Η πεθερά με τήν ανάληψη λογική της τ'ον κεραυνοδόλησε:

— Είσαι βέβαιος πως είναι... «βέβαιος»;

— Βεβαίως! άπάντησε ο Κυριάκος.

— Δός μου τ'ο «δεκαπενθήμερο».

— Δεν τ'ωχω!

— Πέταξες τ'α λεφτά για να ντερλικώση ο «βέβαιος» υποψή-φιος Δήμαρχος;

— Είμαι δημοτικός σύμβουλος! Μ' έβαλε στο ψηφοδέλτιο!

Ζήτησε βλεμματικώς τη συννηγορία της Κούλας ο σύζυγος.

— Μαμά! Αφού ο Κυριάκος είναι δηματικός σύμβουλος, πρέ-πει να τ'ον βοηθήσουμε! έιπε εκείνη σάν καλή και άφροισμένη σύντροφος.

Και χτύπησε τ'ο κουδούνι της έξώπορτας.

— Ο κ. Δήμαρχος! φώναξε ο Κυριάκος σά νάμπαινε ο Χίτλερ σ'ε γερμανικό οπίτι τ'ον καιρό τ'ου ναζισμού.

— Μπήκε. Όχι ο Χίτλερ. Ο «Δήμαρχος». Ψηλός, κομψός, μελα-χροινός, άρρενωπός, κομφοντυμένος, φρεσκοζούρας, παφου-μαρισμένος, με λουλούδια σά χαμόγελα και με χαμόγελα σά λουλούδια.

Περιττεύουν οι φλυαρίες. Τ'ον πουούκνωε μαζί μορταντέλλα σαλάμι και ζαμπόν ο Κυριάκος, τ'ο ύψιστο καρτερίκα ο «Δή-μαρχος» και κούταζε, φυσικά, μόνο τήν Κούλα. Χαμηλό βλέμ-μα ή Κούλα — τ'α μάτια της κάνανε περίπατο έπιμονο στο πιά-το — μα τ'ο ποδαράκι της δεν μπορούσε να τ'ο πάη πιά... πιο μακριά από τη «Δημαρχία»!

Και στ'α «έπιδόρπια», σπκώνεται ο κ. «Δήμαρχος» και ύμνει τήν πόλιν της «Παλλάδος Άθηνάς» και τονίζει ότι ή «Γυναί-κα» θά δώση και πάλιν «τήν νέαν έκπολιτιστικήν μορφήν εις τήν ιστορικήν μας πόλιν» και ξεροβήκει και στεγνοκαταπίνει και καταλήγει:

— Η έρίτιμος κυρία Κούλα Κυριάκου Κυριακοπουλίδου, είναι

από τής στιγμής ταύτης πολύτιμος συνεργάτης μου εις τ'ο ψη-φοδέλτιόν μου, εάν βεβαίως τ'ο επιτρέψη ο άξιότιμος και άνεκ-τιμητος φίλος μου κ. Κυριακοπουλίδης όστις άσφαλώς θά θε-λήση να παρακωρήση τήν θέσιν του εις τήν σύζυγόν του!

Βόμβα ύδρονόου!

Ψώνεται τ'ο χαμηλό βλέμμα της κ. Κούλας! Μειδιά τ'ο κλασ-σικά σκυθρωπό μούτρο της πεθεράς. Αιφνιδιάζεται ή κ. τμημα-τάρχη άλφα. Άλλά ή κ. «Δήμαρχος» άρπάζει τη νίκη από τ'α μαλλιά! Δείχνει πως είναι «ήγέτης! Σπκνώνεται με ίεροτελε-στική μεγαλοπρέπεια και συγκινημένη έπιθλαπτικότητα και σκάει δυο φίλια μετριοπαθώς ρουφηχτά σ'α μάγουλα της υποψήφιας «συμβούλου»!

— Καλορίζικη! λέει. Η Αύτης Έξοχότης ή Γυναίκα θά μ'ας σωση αυτή τη φορά! Ζήτω ή Γυναίκα!

★

Πράξις τρίτη. Γοβάκι, καλταίσα, «κολλάν» φουστανάκι, μαλλί της ώρας, κραγιονιά σ'α χείλια, «παρφέν» με τη σέσουλα, κουσινότο περ-πάτημα, τσαχνίτικο βλέμμα, προκλητικά χαμόγελα, ύπογραμ-μισμένη... «μπαμί!» ωμορφιά, ή κ. Κούλα βγαίνει σ'α γειτονιά για να ψανίση.

— Άσασ! κυρία Κούλα! Τί όνειρο είσαι σήμερα!

— Άλήθεια κυρία Γιάννη; Μ'ε κολακεύετε!

— Άσασ! Κυρία Κούλα! Έσύ δεν είσαι Κούλα. Είσαι κούκλα.

— Μερσί!

— Άσασ! Κυρία Κούλα! Τί να τήν κάνω τή Μονρόε μπροστά σ'ε σένα!

— Είσαστε ύπερβολικός!...

— Λόγω τιμής τ'ο λέω!

— Ευχαριστώ, κύρια Κώστα!

Και τ'ο νάζι τ'ου κορμιού και τ'ο σκέρτσο των ματιών κάνει τ'ο βράδυ τ'ους ανθρώπους να μ'ε μπορούν να κάνουν λογα-ρισμό τ'ου μαγαζιού.

Και περνάν οι μέρες και παίρνουν θάρρος οι τολμη-ρότεροι.

— Γεία σου κούκλαρε!

— Μερσί!

— Γεία σου κορίτσαρε!

— Μερσί!

— Γεία σου μπαρμπούναρε!

— Μερσί!

— Πότε θά σ'ε δούμε, ιδιαι-τέρως;

— Όποτε θέλετε!

Και τ'ο κουτσουμπολιό σ'α γειτονιά γίνεται χειρότερο κι' από τ'ο Κοινοβούλιο.

Μά έρχεται ή μοίρα ή ήμε-ρα που βγαίνουν οι «συνδυα-σμοί» και ή γοητευτική μου-ρίτσα της κ. Κούλας έντοχι-ζεται σ'α συνοικία: «Κούλα Κυριάκου Κυριακοπουλίδου, υ-ποψήφια δηματικός σύμβου-λος Άθηναιών».

Και βγαίνει πιά, όχι για να ψανίση. Για να εισπράξη τ'ο θείαμό της.

— Καλημέρα, κύρ-Γιάννη.

— Σοβαρότης;

— Καλημέρα σας. Θέλετε γάλα;

— Όχι, να σ'ας χαιρετήσω ήρθα.

— Σ'ας περιμένω άπόψε στίς 9 στίς Τρείς Γεφυρές. Άλ-λοιώς δεν έχει ψήφο.

— Προχωρεί.

— Καλημέρα, κύρ-Χρήστο.

— Καλημέρα. Άπόψε θά γλεντήσουμε μαζί μέχρι πρω-ίας σ'α Βουλαγμένη!

— Τί έννοείτε «θα γλεντή-σουμε»;

— Αυτό που έννοώ και... «δ έννοώ έννοείτε!» Άλλοιώς δεν έχει ψήφο. Και τ'α έξοδα δικά μου!

★

— Άσασ! Κυρία Κούλα, τί να τήν κάνω τή Μονρόε μπροστά σ'ε σένα!

— Φοβερό πράγμα αυτή ή λάσα της πολιτικής! έιπε σ'α καφενείο της γειτονιάς ή κ. Κυ-ριακος Κυριακοπουλίδης. Η καμένη ή γυναίκα μου με τ'α πολιτικά νεύματα και τις σουκεψίες έρχεται στίς έξη και στίς έφτα τ'ο πρωί. Και λυπάμαι που δεν μπορώ να τ'α συνοδεύσω. Γιατί πως θά πάω στίς οχτώ τ'ο γραφείο;

Πετάχτηκε ο πιο... «ένγνράμματος» της συνοικίας:

— Μα γιατί να τ'ο συνοδεύης κ. Κυριάκο; Η μαντάμ είναι τώρα... πολιτικός άνηρ!

★

Τετάρτη πράξις και τελευταία. Μία σοβαρή, ώριμη, άσχημη ξερακιανή κυρία που κανείς δεν τήν πρόσεκε και όλους τ'ους γκριζιάζε σ'α γειτονιά για τήν «άκριβεια» και τήν «αίσχροκερδεια», έβγαλε κι' αυτή κάτι μι-κρές, σεμνές, φτωχικές φωτογραφίες: «Πανελόπη Κ. Παπαδό-πουλου».

Κι' ή γειτονιά φώναζε:

— Ζήτω ή κυρία Πανελόπη! Ζήτω ή Γυναίκα!...

— Όλοι ψηφίζουν τή Γυναίκα άλλά όχι... τήν καυμένη τήν κ. Κούλα, που νόμισε πως τ'α γυναικεία πρόσόντα είναι και... ΕΨΙΛΩΝ

ΔΥΟ ΑΡΕΙΟΙ... ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Δύο Γάλλοι δημοσιογράφοι, ο Μισέλ Άνελ και ο Πιέρ Λαφόρέ αποφάσισαν να μεταμ-φιστούν σ'ε Άρείους και να εμφανιστούν σ'ε διάφορα μέρη της Γαλλίας για να δούν πως θά τ'ους περιέγραφαν κατόπιν εκείνοι που θά τ'ους έβλεπαν. Ήθελαν έτσι να δούν κατά πόσον ανταποκρίνονται σ'την πραγματικότητα οι διάφορες περιγραφές που κάνουν εκείνοι που λένε πως είδαν να εμφανίζονται μπροστά τους διαπληνιτικά όντα. Τ'ο ύλικο που συγκέντρωσαν αποδεικνύει πως ούτε μία περιγραφή δεν πλησίασε καν τήν πραγματικότητα!...

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ἀνέκδοτα

Ξένα και δικά μας

Στα Μέγαρα, το 1885, ένας γέρος πηγαίνει να ψηφίση. "Ενας συγχωριανός τον βρίσκει ύπνιερ' από λίγο και τον ρωτάει :

- Ποιόν ψηφίσεις, μπάμπια Μητρο;
- Τόν Φιλάρετο!...
- Τόν Φιλάρετο; Και γιατί; ρωτάει πάλι εκείνος, που φαίνεται ότι ήταν με την αντίθετη μερίδα.
- Αι' τώρα τόσα χρόνια δουλεύω στο σπίτι του άλλου νονό ψηφίσω;
- Και ποιόν άλλον ψηφίσεις;
- Τόν Δραγούμη.
- Πώς; Και τόν Δραγούμη;...
- Ναί. Αυτός μας τιμά!...
- Αλλά πώς είναι δυνατόν να ψηφίση κανείς και τόν Φιλάρετο και τόν Δραγούμη; "Η τόν ένα ή τόν άλλον έπρεπε. "Η όρθόδοξος πρέπει νασαι, μπάμπια Μητρο ή Τούρκος.

Κι' ο μπάμπια Μητρος απαντάει με όλη του την άφελεια :

— Είμαι όρθόδοξος, αλλά... ύπνιρκος Τούρκος!

Σε μία επαρχιακή πόλι, ο δήμαρχος έφτιαξε ένα δρόμο, που έξυπνιρετούσε τα συμφρόνιτα των ψηφοφόρων του.

Όταν ο δρόμος τελείωσε, μερικοί απ' αυτούς έπισκέφθηκαν τόν δήμαρχο.

— Είσαστε ευχαριστιμένοι από τόν δρόμο; τούς ρώτησε.

Και εκείνοι, άπαρηγόρητοι :

— Αι' τι μας χρειάζεται, αφού περνούν απ' αυτόν και οι αντίθετοι;...

"Ενας ύποψιρκος δήμαρχος μιλώντας στην πλατεία τού χωριού ύποσχόταν φούρνους με καρτέλια στους συγκεντρωμένους ψηφοφόρους. Τους ετόνιζε μάλιστα ότι, αν τόν τιμούσαν με την ψηφο τους, θα έφτιαχνε στον τόπο τους γεφύρια, σιδηροδρόμους, τα νερά των ποταμιών θα τά έφερνε μέσα στα περιβόλια τους για να ποτίζονται, θα έφτιαχνε κι' άλλους δρόμους και γενικά ό,τι θα του ζητούσαν, όλα θα γινότουσαν!

Οι χωριάτες τόν άκούσαν κατάπληκτοι. Κι' όταν ο ύποψιρκος κατέβηκε ένθουσιασμένος από τόν τραπεζί τού καφε-νείου, ένας γέρος τόν σταμάτησε και τού είπε :

— Κομπάρε μου, σε παρακαλώ, όταν θα γίνουν όλ' αυτά, μόνο τόν βουναλάκι να μη ρίξετε κάτω, γιατί προσηλιαζόμαστε έμεις οι γέροι τού χωριού!...

Πρό έτών, ένας πλούσιος έμπορος τού Λονδίνου, ο Λάσκελ, για να μπορέση να βγύ δήμαρχος, έξοψε λίρες με τόν τσουβάλι.

Ο Λάσκελ, την ημέρα της έκλογής έμαθε ότι ένας κουρέας, που έξασκούσε τόν έπάγγελμά του σ' ένα ύπόγειο και έζυριζε τους πελάτες του αντί μίας πέννας, δέν είχε πάει ακόμα να ψηφίση. Τότε, χωρίς να χάση καιρό, κατέβηκε στο ύπόγειο κουρείο, έξυριστηκε κι' αφού δήλωσε τόν όνομά του στον κουρέα, τού πρόσφερε για δώρο ένα χαρτονόμισμα δέκα λίρων.

Νομίζετε ότι ύστερ' από αυτό ο κουρέας έσπευσε να τόν ευχαριστήση για τή γενναιοδωρία του και να τού ύποσχεθή την ύποστηρίξή του; Κάθε άλλο!

— Σέρ Όυμιά, τού είπε χαμογελώντας πονηρά, ο πολιτικός αντίπαλός σας έχει έξυριστι... δυό φορές απ' τόν πρώτ.

— Μά, μού φαίνεται, παρατήρησε άμέσως ο επίσης πονηρός ύποψιρκος δήμαρχος, τριδοντας τα μάγουλά του και τόν αγγόνι του, ότι έχασες να μού πάρης μερικές τρίχες...

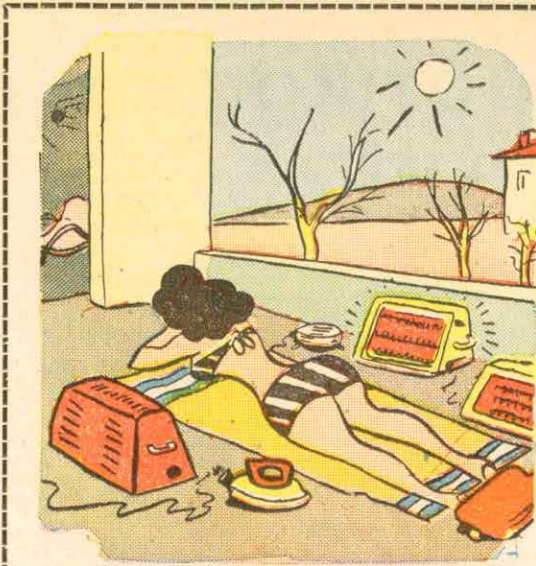
Ξανακάθισε, λοιπόν, στην πολυθρόνα τού κουρείου κι' ο κουρέας τόν ξαναέξυρισε, παίρνοντας άλλες δέκα λίρες!

"Αλλη φορά, ο νεαρός άριστοκράτης Κάφραν, που έδαξε για πρώτη φορά ύποψηφιότητα, άναγγέλλε στους έκλογείς του, ότι δέν έννοούσε να πληρώση ούτε λεπτό για τίς ψηφους τους.

Κατόπιν αυτού όμοιος, και με τόν δικόν του έμπύρισαν άγρίως, και με τόν δικόν τους άλλωστε, αφού ο αντίπαλός του έξαγύρασε κάθε ψηφο τους.

Τόν ίδιο βράδυ της διαλογής των ψηφών και της άνακοίνωσης των άποτελεσμάτων, ο Κάφραν, που φυσικά άπέτυχε, έκάλεσε εκείνους που την είχαν ψηφίσει και τούς μοίρασε άφθονα χρήματα.

Στίς έπόμενες έκλογές, ο Κάφραν έξελέγη χωρίς να ξοδέψη... δικάρα!

Τό τελευταίο ήλιόλουτρο...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ

"Ημουν σάν τόν ναυαγό
στού βορρηά τόν λυσομάνι
κι' έλεγα τόν πόσο άργώ
να βρεθώ σ' ένα λιμάνι...
Και ποθούσα τή μπουνάτσα
κι' ένα άστέρι για οδηγό,
για να δέσω μία πριμάτσα
να ήσυχάσω πιά κι' έγώ.

"Ημουν σάν τόν ναυαγό
κι' όπως πελαγοδρομούσα
τής αγάπης τόν ζυγό
σάν λιμάνι τόν ζητούσα...
Νά μη βλέπω νέφη μαύρα
κι' ό βορρηάς να με λυσά
Κι' ένας μπάτης, λίγη αύρα
μοναχά να με φυσά!

Και τόν βρήκα τόν λιμάνι
μέσ' τή βαρυχειμωνιά,
πού μπορεί να με θερμάνη
έπειτ' απ' τήν παγωνιά.
Και τή βρήκα τή γαλήνη
με ξαστέρωτο ούρανό
και μ' αδιάκοπη σελήνη
ετυχίας μου περνώ!

Τί ωραίο λιμανάκι
τί άπάνεμη άμμουδιά
ένα ανάλαφρο αεράκι
με μεθά κάθε βραδυά.
Δέν φοβάμαι να μην πέση,
στο κατάρτι μου φωτιά
τίς πριμάτσες έχω δέσει
στη γλυκειά της τή ματιά!

"Ημουν σάν τόν ναυαγό
και караδοτοακισμένους,
μά έγλύτωσα κι' έγώ
κι' είμαι τώρα άσφαλισμένος.
"Απ' τού πέλαγου τή μακρή
θέλησαν οι ούρανοι
κι' άραξα σε κάποιο δάκρυ
μ' άγκυρα παντοτεινή!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Γιατί χωρίζουν ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τό άκούσιο λουτρό και τόν δώρο στην πεθερά

Μία πρόσφατη στατιστική δείχνει ότι οι άνδρες ζητούν συνήθως διαζύγιο για λόγους άπιστίας τού τρυφερού ήμισυός των και, σε σπανιότερες περιπτώσεις, γιατί ή γυναίκα τους είναι πολυέροδη ή γιατί βρίσκεται από τήν άποψη της μορφώσεως σε κατώτερο επίπεδο απ' αυτούς.

Οι γυναίκες, αντίθετα, έπικαλούνται τίς πιο διαφορετικές αίτίες. Και μερικές απ' αυτές είναι αρκετά πρωτότυπες και διασκεδαστικές.

"Αρκετές τέτοιες περιπτώσεις, παρμένες από τή δικαστική χρονικά διαφορά των χωρών, αναφέρει ο Αμερικανός δικαστής Ντάβιντ Κορέ σ' ένα βιβλίο που έξεδωσε τελευταία με τόν τίτλο: "Γιατί χωρίζουν".

Στό Σικάγο π. χ. ή νεαρή κυρία Κέυ πήρε διαζύγιο γιατί ο άντρας της Τζάιμς, που άσχολείτο με τόν έμποριο πουλερικών, τήν ύποχρεώνε να τρώη κάθε μέρα σούπα από κατόπουλο. "Η συζυγική ζωή τους κράτησε μόνον τρεις έβδομάδες. "Επειτα από τόν διάσπασμα αυτό, ή κυρία Κέυ κατέφυγε στους γονείς της, λέγοντας πως τής ήταν άδύνατο να συμμορφωθή με τίς γαστρονομικές απαιτήσεις τού συζύγου της.

Μία άλλη "Αγγλίδα, ή κυρία Βεατρίκη Σούτερ, πήρε διαζύγιο για τήν άκόλουθη αίτία: Μία μέρα ο άντρας της προσκάλεσε τήν πεθερά του σε γεύμα και τής σεβήρισε με μεγάλη ευγένεια και πολλές όπλοκλίσεις τή σούπα που προοριζόταν για τόν σκύλο τού σπιτιού.

Στό Λος "Αντζελες, παρουσιάστηκαν, έξ άλλου, τελευταία δυό περιέργες περιπτώσεις.

"Ηρώς στη μία απ' αυτές ήταν ο γνωστός πρωτοπυγμαχός βαρέων βαρών Λού Νόδα.

Ο Νόδα λάτρευε τή γυναίκα του, αλλά δέν μπορούσε ν' άνεχθή τήν πεθερά του. Πολλές φορές τόν ξεενείριζε σε τέτοιο βαθμό με τά καπρίτσια και τίς διαβολές της, που τούρχόταν να τήν πάση με τά χέρια του και να τήν πνίξη. "Αλλά δέν τόν έκανε γιατί ήξερε πως δέν έπιτρέπεται να δείρνη μία γυναίκα, έστω και μ' ένα λουλούδι.

"Εφτασαν, τέλος, τα γενέθλια της πεθεράς κι' ή κόρη της έτοιμάσε μία μεγαλοπρεπή τούρτα. Τή στιγμή, όμως, που έπρόκειτο να πάνε αυτή τήν τούρτα στο σπίτι της μητέρας της, είδε τόν άντρα της να βιάζη τά παπούτσια και τίς κάλτσες του.

— Γιατί γδύνεσαι; τόν ρώτησε. Δέν θαρθής μαζί μου;

— Μπορώ να μην έρθω; είπε γελώντας ο Λού. Θα τά ξαναφορέσω άμέσως... Θέλω μόνο να κάω ένα... προσωπικό δώρο στη μητέρα σου.

Και, λέγοντας αυτά, άποτύπωσε τά πέλματα των ποδιών του πάνω στην τούρτα!

Στό δικαστήριο ώμολόγησε ότι με τόν τρόπο αυτό ήθελε να έκφραση... τά αισθήματά του στην πεθερά του.

— Δέν είχα άλλο μέσον για να τήν κάω να καταλάβη πως, αν ξαναρχόταν στο σπίτι μου, θα τήν πετούσα έξω με τίς κλωτσιές! είπε.

Τόν δικαστήριο, όμως, βρήκε πως ο τρόπος αυτός ήταν άναρμόστος κι' έδωσε στη σύζυγο τόν διαζύγιο που ζητούσε.

Νά τώρα ή δεύτερη περίπτωση: "Η κυρία Μπέττυ Ντιμικ είχε αγοράσει ένα καινούργιο ταξίρι, όταν ο άντρας της γύρισε στο σπίτι "σε κατάρτασι πολύ προχωρημένης μέσης".

Τήν ώρα εκείνη, ή κυρία Ντιμικ βρισκόταν στην αίθουσα τού λουτρού και άκούσε τόν ταξίρι της μέσα στον καθρέφτη.

— Πώς σου φαίνεται, αγάπη μου; ρώτησε τόν άντρα της.

— Δέν είναι άσχημο, άπάντησε αυτός. "Αφού, όμως, τόν φόρεσε σήμερα για πρώτη φορά, πρέπει να τόν βρέζω.

ΕΝΑ ΛΑΘΟΣ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

Τό ώρολόγιον τού δημαρχείου έσήμαινε τήν ένδεκάτην νυκτερινήν έντεκα ενάνα καμπανισιά— όταν κατέβηκα στο σταθμό της μικρής εκείνης επαρχιακής πόλεως. Κατέβηκαν και πεντέξη νυσταγμένοι επιβάτες ακόμα, που τράβηξαν τρεχάτοι, σαν να τους έπνιξε ξαφνικά τόν τσουχερό χειμωνιάτικο βορειοάδρι, ο καθένας σε άλλη κατεύθυνσι. Πρέπει να ήταν ντόπιοι, αυτό φανέρωνε ή αύτοπεποίθησι που έδειχνε τόν ήρμα τους, σαν να β'άζονταν να βρεθούν στο ζεστό τους σπιτάκι. "Εμείνα για ένα-δυό λεπτά στην πλατεία τού σταθμού, με τά θλιβερά φώτα.

— Κάνε άμάξι, κύριος;

— Όχι.

Δέν ήθελα ούτε άμάξι, ούτε να μού σηκώση τή βαλίτσα κανένας από τούς πεντέξη πιτσιρικούς άχθοφόρους, που με περικύκλωσαν. Με είχε καταλάβει ή ένστικτώδης εκείνη αντίπαθεσι που μάς πάνει στους σταθμούς γι' αυτούς τους φτωχούς βιοπαλαιστές των σταθμών, που τούς φανταζόμαστε σαν έκμεταλλευστές της τσέπης μας. "Εξ άλλου ή βαλίτσα μου ήταν έλαφριά και είχα και τόν δικαιολογητικό πως ήθελα να περπατήσω λίγο για να ξεμουδιάσω και να πάρω και μία ιδέα από τήν πόλι που πρώτη φορά έρχόμουν σ' αυτή. Κι' ο σκοπός που έρχόμουν ήταν να εισπράξω ένα γραμμάτιο από κάποιον έμπορεύσιμο, που έκανε τόν κορόιδο. Με είχε στείλει ή έπιχειρησι που έργαζόμουν. Νά φτάσεις, λέει, στα έσχατα, μέχρι κατάσχεσι.

Καθώς βαδίζα στο δρόμο που πρέπει να ώδηγούσε στην πλατεία, κύτταζα για καμμία έπιγραφή ξενοδοχείου, μά δέν έβλεπα τέτοιο πράμα. Τά σπιτία κλειστά και σκοτεινά, οι άνθρωποι κοιμούνται νωρίς στην επαρχία. "Ερημιά.

Κάποια στιγμή, βλέπω ένα διαβάτη —Με συγχωρείτε, έχει κανένα ξενοδοχείο εδώ κοντά; —Μάλιστα. Μόλις στρίψετε τόν πρώτο στενό δεξιά. Θα τόν δείτε, έχει φώτα κι' ή πόρτα είναι άνοιχτή.

— Ευχαριστώ.

"Εστρίψα τόν πρώτο στενό δεξιά. Μάλιστα, να τόν ξενοδοχείο. Τά παράθυρα φωτισμένα κι' ή πόρτα διάπλατα άνοιχτή. Μπαίνω στην είσοδο. Σε μία μικρή επαρχιακή πόλι δέν περιμένει κανείς πολυέλαιους στην είσοδο, χελιά, θυρωρούς με στολή, γκρομ, άσσανσέρ και κίνησι. Τά πράγματα είναι φτωχά και μελαγχολικά. "Η είσοδος ήταν σπρωμένη με πλάκες, ένα άδύνατο φώς κρεμόταν μονάχο σαν όρσανό από τόν ταβάν, πεντέξη καρτέλκς στη σειρά κι' ένα τραπέζι κι' αυτό ήταν όλο. Και ψυχή. "Ο ξενοδόχος έλειπε από τόν πόστο του, ίσως νάχε πάει άπάνω — τόν ξενοδοχείο ήταν διόροφο. Κι' όχι ίσως, έτσι είναι, γιατί άκούσα κάτι φωνές που κατέβαιναν από τήν έξωλην σκάλα. Νά περιμένω; "Όχι, καλύτερα ν' ανέβω. "Ανέβηκα. Στο διάδρομο δυό-τρεις άνθρωποι καθιμένοι σ' έναν καναπέ κάπνιζαν και σιγανόκουβεντίζαν και να μία πόρτα άνοι.

Και γύρω του, καμμία τριανταριά άνθρωποι, άντρες και γυναίκες, άλλοι σοβαροί κι' άλλοι δοκρυμομένοι και κοντά στον κοιμισμένο μία γυναίκα βουτηγμένη στη μαυρίλα, να κουνάει τόν κεφάλι της και να χτυπιέται. Κι' έγώ με τή βαλίτσα να στέκομαι στην πόρτα, μέχρι να καταλάβω τί γίνεται. Φανερό πως έκανα λάθος, δέν μπορεί αυτό να ήταν τόν ξενοδόχο. Κι' έτοιμαζόμουν να ύποχωρήσω διακριτικά και να κατέβω, χωρίς να δώσω λαδή να με προσέξουν. Μά τή στιγμή ακριβώς που έκανα τήν πρώτη κίνησι, ή τυχή μου να σηκώση τόν κεφάλι της ή χήρα και να με δει. Και τότε ζεσταίει :

— Νά κι' ο φίλος σου, Θανάση μου... "Ηρθε να σε χαιρετίση κι' αυτός, Θανάση μου... Σηκώ να τόν χαιρετίσης, Θανάση μου...

Αυτά για τόν Θανάση, που δέν έλεγε να σηκωθεί για να χαιρετίση τόν φίλο του. Είχε όμως και για μένα, ή καμένη ή χήρα :

— "Ελα να δης τόν φίλο σου... Τόν περιμένεις ποτέ από τόν Θανάση, να τόν χάσωμε έτσι ξαφνικά; "Ελα να τόν δης, να τόν φιλήσης...

"Ενοιωσα ένα χέρι στην πλάτη μου που μ' έσπρωχνε σιγά προς τόν μέρος τού Θανάση. Βρέθηκα κοντά και στάθηκα και τόν κύτταξα σαστισμένος και σαν άποδοκιμαζόμενος και δέν ήξερα τί να κάνω. Και να κρατάω στο ένα χέρι τόν καπέλλο μου, και στο άλλο τή βαλίτσα. "Ξεπασσε πάλι ή χήρα :

— Ο φίλος σου, Θανάση μου. Τόμασε και ταξίδεψε, για νάρθη να σοι πη καλό ταξίδι!...

Αυτή ή τελευταία φράσι καρφώθηκε τόσο έπιτακτικά στο μυαλό μου, ώστε έσκυφα και είπα με έπισημο και θλιβερό τόνο :

— Καλό ταξίδι, Θανάση!...

— Καλό ταξίδι σου λέει, Θανάση μου...!...

Και στέκομουν εκεί και καταλάβαινα πως όλοι είχαν συγκεντρώσει τά μάτια τους σε μένα, που μ' έβλεπαν πρώτη φορά και βέβαια θάλεγαν "ποιός νάνε έτούτος ο μακρινός του φίλος, που ξεκίνησε κι' όλας κι' ήρθε να τόν ξεπροδοσίση, χειμώνα καιρό"; Κι' έγώ σκεπτόμουν πως άφήνουν τώρα τόν Θανάση και φεύγουν. "Ελάτε στη θέσι μου και νοιάστε με. Και στέκομουν, λοιπόν, και κύτταξα τόν Θανάση και δέν ήξερα τί να κάνω. "Η βαλίτσα μου κινείτο τά χέρια και σαν να με κορόιβε και σαν να μουλέγε :

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Βλάκα! "Αν έδινες ένα ταλληράκι σ' ένα παιδί, θα σε πήγαινε κατ' εύθειαν στο ξενοδοχείο και θα ήσουν τώρα στο ωραίο σου δωμάτιο. Κι' ούτε θάβερε τίποτα για τόν Θανάση. "Αντε τώρα να δούμε πως θα ξεμπελές, τσιγγουνάρε!

Και περίμενα τήν κατάλληλη στιγμή για να γλυστρήσω. "Η χήρα είχε πέσει τώρα σε λυπητερή βουθεμάρα. Μά μόλις έκανα να κουνήσω τόν πόδι μου, σηκώνεται όρθια ή χήρα και ξαναρχίζει τόν σπαράγμό :

— Ο φίλος σου, Θανάση μου!

Τράβηξε τά μαλλιά της. Παρατήρησε τή βαλίτσα και τής έπιασε τόν χέρι.

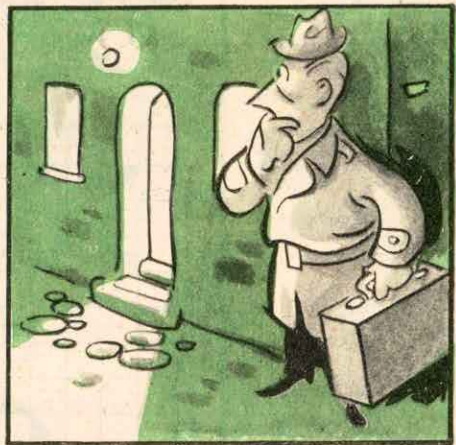
— Μην κάνετε έτσι, μαντάμ. "Όλοι εκεί θα πάμε μία μέρα. "Υπομονή.

— Μά τί ύπομονη να κάνω ή δόλια; "Εγώ δέν έχασα άνθρωπο. Διαιμάντι έχασα. Τόν ήξερες τόν Θανάση μου, τί καρδιά είχε.

— Ναί, λαμπρός άνθρωπος...

— Τ' άκούς Θανάση μου; Λαμπρός άνθρωπος ήσουν... Προσπαθούσα να καθίσω τή χήρα στην καρέκλα της, για ν' αφήση τόν χέρι μου. Μάταιος κόπος. Μία κι' έκανα τόν σφάλμα να πιάσω τόν δικό της, εκείνη άδράγηκε άπελπισμένα στο δικό μου και μού τσούγιγε με δύναμι και πού να τόν παρατήση. Λες και ήτανε καμμία σάνις σωτηρίας. Εύτυχώς βρεθήκανε κάτι άλλοι που τήν πήρανε και τήν άπιδώσανε στην καρέκλα. Κι' ένα άλλο χέρι τράβηξε κι' έμένα.

— Περάστε να πάρετε έναν καφέ. "Ητανε μία κοπέλλα από κείνες που προσφέρονται, βαθεία λυπημένες τάχα, να παρασταθούν στις ξένες πικρές στινιές και τ' άλλο α.

πόμενα χορεύουν σάμπα. "Ας είναι καλά. Μ' έσυρε στο διάδρομο, μούδειξε μία καρέκλα και μούφερε άμέσως καφέ και παξιμάδι. Νά πώ τήν αλήθεια, τάβλεσα πολύ εκείνη τήν ώρα. Καθώς άπιδωνα τόν φλυτζάνι, ένα στεγνός μελαγχρόνος τύπος, που καθόταν δίπλα μου κι' έπαίξε κομπολόι, γυρίζει και μού λέει άποφθεγματικά :

— Πάει ο Θανάσης!

— Ναί, λέω, πάει.

Τώρα όμως πρέπει να πάω κι' έγώ. "Όχι εκεί που πάει ο Θανάσης, είναι πολύ νωρίς ακόμα για τέτοια δουλειά. Στο ξενοδοχείο πρέπει να πάω. Νά πάρη ο διάβολος! Στη σαστιμάρα μου άφησα μέσα τή βαλίτσα μου. Καλώ τήν ευγενικά κοπέλλα.

— Δεσποινίς, κοντά στο μακαρίτη είναι μία βαλίτσα. "Εχετε τήν καλωσύνη να μού τή φέρετε;

— Μά τί; Θα φέρετε;

— Αί, βέβαια. Πρέπει να πάω στο ξενοδοχείο. "Η ευγενικά κοπέλλα παίρνει στη σάλλα, τή βλέπω που σκύβει και λέει κάτι στη χήρα. "Εκείνη διακόπτει τόν σπαράγμό και άκούει με πολλή σοβαρότητα. "Επειτα σηκώνεται. "Ερχεται προς έμένα.

— Τι μού λέει ή "Ελενίτσα; Στο ξενοδοχείο.

— Ναί, κυρία μου. Και αύριο τόν πρώτ...

— Ποτέ! "Εδώ θα μένης!

— Μά δέν είναι σωστό, σε τέτοιες στιγμές. Θα σ' άφηνε ποτέ ο Θανάσης να πάς στο ξενοδοχείο; Ποτέ! (γύρισε τόν κεφάλι της προς τή σάλλα). Θ' άφηνε ποτέ τόν φίλο σου να πάη στο ξενοδοχείο, Θανάση μου; Τήν έζωω τήν καρδιά σου, Θανάση μου... (στράφηκε σε μένα).

— "Εχουμε δωμάτια παιδι/μου... Και μία που είσαι κουρασμένος από τόν ταξίδι να πάς να ξεπλώσεις. "Ελενίτσα! Νά πιάς τόν κύριο άμέσως στο άπάνω δωμάτιο. "Αντε, παιδί μου. "Εκανε ταξίδι ο άνθρωπος για νάρθη να δει τόν Θανάση μου.

Προσπάθησα να φέρω αντίρρηση.

— Με φτάνει ή "πικρα που έχω ή έρημη, μη μού βίνης άλλη, παιδί μου. Είναι σαν να προσβάλλη τή μνήμη τού Θανάση μου. Και σ' άγαπούσε πολύ ο Θανάσης μου...

— Άποχέχε έσένα τόν κλάμα. Λοιπόν, δέν μπορούσα να κάνω αλλιώς. "Η μοίρα μου τόχε γράψει να κοιμηθώ στο σπίτι τού Θανάση. Αδός κάτω, έγώ άπάνω.

* Ήταν ένα ξεχωριστό δωμάτιο, που ξεφύ-

τρωνε ανεξάρτητο από το υπόλοιπο. Στή μέση ή κά-
μαρα, μ' ένα μικρό χαλάκι και
γύρω-γύρω... Τι να ήταν γύρω-
γύρω; Άνοιξα το ένα παράθυρο,
άνοιξα και τ' άλλο. Και γύρω-
γύρω κεραμίδια. Αδύνατον να το
σκάσει κανείς από κει. "Αν ήταν
ταράτσα, κάτι θα γινότανε. Κι-
τάχα μήπως υπήρχε καμιά άλλη
διεξόδος, καμιά βοηθητική σκά-
λα, να πούμε, να ξεγλιστρήσω και
να χαζώ κρυφά και ύπουλα μέσα
στη νύχτα κι' άς έρθη ο Θανάσης
να μου ζητήσει το λόγο. Δεν ύ-
πηρχε. Από πούθενά σωτηρία. Για
να κατέβω, έπρεπε να περάσω από
το χώλι και το χώλι είχε κόσμο. Τε-
λείωσε. "Ημουν αιχμάλωτος.

Κι' άσε τα αύριανά. "Έπρεπε να
σηκωθώ πρωί και ν' ακολουθήσω
την έξοδο του μακαρίτη. Είχα
μπλέξει για καλά. "Εκανα βόλτες
μέσα στο δωμάτιο και κάπνισα,
για να καλωάρω τα νεύρα μου. Ξα-
φνικά έπιασε μπόρα δυνατή. "Α-
στραπές και μπουμπουνητά. Κι' ό-
πως στάθηκε άφηρημένος στο πα-
ράθυρο, στο στιγμιαίο φώς μιάς ά-
στραπής βλέπω μιά μεγάλη επι-
γραφή σ' ένα μπαλκόνι απέναντι,
καμιά τριανταριά μέτρα πιο κά-
τω: "ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΤΟ ΜΠΕΛ
ΒΥ". Μου ήρθε να δώσω μιά γρο-
θιά στο τζάμι. "Ορίστε. Δυό βή-
ματα ήταν το άτιμο το ξενοδοχείο
κι' εγώ πήγα και χώθηκα σαν ή-
λιθιος στην πρώτη ανοιχτή πόρτα
που βρήκα μπροστά μου. Κι' όπως
άστραψε κάθε λίγο, ή επιγραφή
φωτιζότανε και πρόβαλλε σαν γρα-
φτος σοφισμύς της τύχης. Αί-
βρε μπλέξιμο στα καλά καθούμενα.
Τώρα βρέθηκες να τα τσιτάσεις βρέ
Θανάση, που να σε πάρη ό... "Όχι,
ο Θεός να σε πάρη! μήπως τότε-
λες κι' εσύ δύστυχος;

Και μπουμπουνίζε και, ανάμεσα
στα μπουμπουνητά έφταναν κι' οι
τοιριζιές της χήρας, που θυμόταν
τα καλά του μακαρίτη. Τα καλά
που βέβαια δεν του τα θυμίζε όσο
ήτανε ζωντανός ο άνθρωπος, μην
το πάρη απάνω του.

"Όμως εγώ θα κοιμηθώ, ο κό-
σμος να χαλάσει. Μ' έπιασε ένα τέ-
τοιο άσυνείδητο πείσμα για ύπνο,
που δεν έκλεισα μάτι. "Όταν ση-
κώθηκα το πρωί και είδα τη φάτσα
μου στον καθρέφτη, δεν μ' άρεσε
κόθλου. Τα μάτια μου κι' από το
κάρβουνο του τραινού κι' από την
άπνεια, ήτανε κόκκινα και προσημέ-
να - τυγχάνουν δε κι' ευερεσίστα.
Κατέβηκα κάτω. Είχε περσιότερο
κόσμο από χτες, βλεπίες ήρθαν για
την τιμητική συνάδεια. Τώρα θα
μπορούσα ίσως να το σκάσω, μέσα
στην άναμυμπίουλα, αλλά δεν ξέ-
ρω πως, ξύπνησαν μέσα μου κά-
ποιες κοιμισμένες αισθηματικές
χορδες. "Η χήρα θα με άναστρέψει
και πολύ θα θλιέδονταν αν δεν μ'
έδωκε. Της έφτανε ή μιά πίκρα,
γιατί να της έδινα κι' άλλη;

Μόλις με είδε, κούνησε το κε-
φάλι της.
Τόν εκλάφες και σύ το φίλο
σου, παιδί μου, τόν εκλάφες κρυ-
φά. Κόκκινα είναι και σένα τα μα-
τάκια σου!

Το παροδύχτηκα με δυό-τρια
κουνήματα του κεφαλιού. Γιατί να
της χαλάσω το χατήρι; "Ο Θανά-
σης εξακολουθούσε να βρίσκεται
στην ίδια στάση, δεν είχε κουνήσει
καθόλου. Αίγιη ώρα άργότερα ήρ-
θανε τα ξεφτισμένα φράκα και τόν
πήρανε. Σπαρταγμός. "Εγώ κρα-
τούσα άγκαζέ τη χήρα δεξιά κι' άλ-
λουσάγκα από αριστερά κι' ά-
λουθούσαμε το Θανάση που προ-
πορευόταν. Ψιλόδρεχε.

Βρέχει, Θανάση μου και θά
μου κρούσει!... Βρέχει Θανάση
μου κι' είσαι χωρίς ομπρέλλα!
Πού ποτέ δεν έδωγαν χωρίς όμ-
μπρέλλα, Θανάση μου.

Αλλά ο Θανάσης, έβρεχε δεν έ-
βρεχε, δούρα δεν έδινε. Αυτός εί-
χε άλλα να σκεφτεί.

Τον φυτέψαμε.

Ξαναγυρίσαμε στο σπίτι, όπου
περμένον διακοί με κεφτέδες και
παξιμάδια. "Άφησα τη χήρα να την
παρηγορήσουν άλλοι και βγήκα
στον ευρύχωρο διάδρομο να κα-
πνίσω ένα παγάρο και να δω τι θ'
άγοιτω. "Ετυχε να καθήνω παλι
ουλάκι στο χθεσινό στεγνό μελα-

χρινό τύπο, που εξακολουθούσε να
παίζει κομπολόι, βυθισμένος σε
συλλογή.

— Τόν χάσαμε το Θανάση! μου
λέει.

— Ναι, τόν χάσαμε.

— Έπρεπε σέ σιωπή. Και ξανά:

— Άδικα!

— Άδικα!

Και πάλι σε σιωπή. Κι' έπειτα:

— Του λόγου σου ήρθες από μα-
κριά;

— Από την "Αθήνα. Μου έγραψε

κι' ήρθα να τόν προφτάσω. Δυστύ-
χως δεν με περίμενε.

— Τι σου έγραψε, δηλαδή;

— Νά, πως ήτανε πολύ άρρω-
στος!

— Μά δεν ήταν άρρωστος καθό-
λου. Ξαφνικά πήγε.

— Ναι ξαφνικά, είπα για να δι-
ορθώσω τη γκάφα μου. "Αλλά μου

έγραψε πως δεν αισθανόταν καλά,
πως είχε σκετινά προαισθήματα

και πως ήθελε να με δει.

— Τόν καίμενο το Θανάση! Και

δεν είχε πη τίποτα στη Θεοξένη,

για να μην τη στενοχωρήσει. Με-
γάλη καρδιά!

— Πολύ μεγάλη.

— Και μένα μου τόξε πή.

— Έσεις τι τού είπες;

— Ξαδερφό του. "Αλλά με είχε

καλύτερα από αδερφό.

— Και τι σάς είχε πή;

— Λεωνίδα, μου είπε, αυτό το

γραμματίο θά με φάη! Κι' όχι

μιά. Είκοσι μέρες τώρα μου τόλε-
γε και το ξανάλεγε.

— Ποιό γραμμάτιο; ψιθύρισα με

τρεμάμενη φωνή.

— Τόν κυνηγούσε ένα γραμμά-
τιο, που είχε λήξει και δεν μπο-
ρούσε να το πληρώσει. Ζήτησε δεύ-
τερη προθεσμία, δεν τού δώσανε.

Και τού γράψανε πως αν δεν τού

πληρώσει, θά το διαμαρτυρήσουνε

και θά τού κάνουν κατάσχεσι στο

μαγαζί και στο σπίτι.

«Μέρα με την ημέρα περίμενε να

τούρρη το ματάτο. «Λεωνίδα, αυ-
τό το γραμμάτιο θά με φάη!» «Ω-

σπου τον έπνιξε ή στενοχωρία τον

άνθρωπο και τούρθε κόλλας.

«Έδωσε ένα τινάγμα στο κομπο-
λόι και βόγγηξε:

— Οί άτιμοι! "Αμ δεν κάνει πως

έρχεται κανένας να ζητήσει να

πληρωθώ το γραμμάτιο; "Εχω πή,
μόλις φανή να τόν στείλουν σε

μένα: «Νά πάτε να βρήτε τόν ξα-
δερφό του το Λεωνίδα. Αυτός έχει

έντολή».

— Και... θά τόν εξοφλήσετε;

— Πώς! Θά τόν στείλω άμείως

τον άτιμο να πάη να βρη το Θα-
νάση, να τόν εξοφλήση. Ούτε κίχ

δεν θά προφτάση να πή. "Εδώ

τόχω!

Κι' έπιασε την πίσω τσέπη του

παντελονιού του που φούσκωνε.

Τά γονάτα μου είχαν λυθεί. Τό

γραμματίο τού είχα στο πορτοφόλι

μου, για να σταματήσω το γκα-
λόπ που την είχε πιάσει. "Επειτα

συγκέντρωσα τις λίγες δυνάμεις

που μου μέναν και σηκώθηκα.

— Πάω μιά βόλτα έξω για λίγο

αέρα, είπα στο Λεωνίδα.

— Νάρθω μαζί.

— Θά ξαναγυρίσω άμέσως...

Τη βαλίτσα θά κυττάμε τώρα:

Κατέβηκα τις σκάλες, τά μισά

σκαλοπάτια άργά, τά άλλα μισά

πρόδηχτά, δυό-δυό. Στην πόρτα

κύτταξα το άγγελτήριο. Στραβώ-
μικρα, πως δεν τόχα δη: «Τόν πε-

φιλημένον κλπ. "Αθανάσιον Φρι-
τζίκον... κλπ.»

Σέ δυό λεπτά ήμουν κι' όλας

στο σταβμό. Μισή ώρα άργότερα,

ένοιωθα το γλυκό αίσθημα της ά-

σφαλείας, μέσα στο βαγόνι.

Φτηνά την είχα γλυτώσει. Κι' εύ-

τυχώς που είχα κάνει το λάθος

στην πόρτα. Φαντάσου να πήγαινα

κατ' εούθειαν στο ξενοδοχείο και

να παρουσιάζόμουν άσημερα φοέ-

σκος-φρέσκος για το γραμματί-

ο: «Νά πάτε να αναταρστήτε

τόν ξαδερφό του το Λεωνίδα. Αυ-

τός έχει έντολή».

Γι' αυτό δεν πρέπει ποτέ κανείς

να βλασφημή όταν τού τυχάνη κα-
νένα λάθος στην πόρτα. Ποτέ δεν

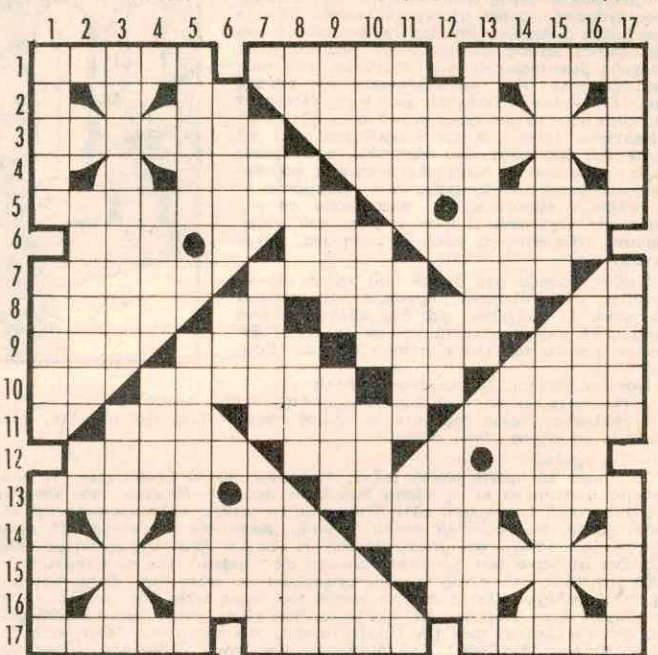
έξοει σε τί καλό μπορεί να τού
βνη. Καλή σου ώρα, Θανάση! "Ε-
σύ μ' έδωσες - ήσουν άληθινά
λαμπρός άνθρωπος!...

ΠΑΝ, ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 511

ΟΡΙΖΟΝΤΙΣ

- 1 Το συνολον των εφημερι-
δων. - Παιγνίδι που χρει-
ζεται συνήθως ένα μεγάλο
δεντρο. - Απορολόγητος.
- 2 Λυνοδύουν βασιλείς. - Χω-
ρίς της 'Αττικής.
- 3 Πόλις της Πελοποννήσου. -
Δεν ακολουθούν τους θεί-
κους νόμους.
- 4 Αρχηγός θρησκείας. - Γυ-
ός του 'Ισαακ.

- 5 Ποταμός της Μ. 'Ασίας. -
Δεν υπερφανεύεται για το
ύψος του.
- 6 Αριθμός. - Αριθμητικό έ-
πιρρημα. - Μαρθα. - στα
του Χόλλυγουντ.
- 7 Διαβαίνω. - Μυστήριο. -
Τίτλος που προϋποθέτει
κάλλος.
- 8 Το θέλει κάθε χαρτοπαί-
κτης. - Σύνδεσμος (άρχ.).
- 'Ασιατική κερόννηος. - 21.
- 9 Άγγλος θαλασσοπόρος. -
Ζουρντάν: Γάλλος ήθοποι-
ός. - Αριθμός. - Είς δι-
πλούν θυμίζει ζούγκλα.
- 10 Άναφορική άντωνυμία. - 'Ε-
πώνυμον δυό Γάλλων συγ-
γραφέων. - Αιγυπτιακή θεό-
της. - Την άγάπησε ο 'Η-
ρακλής.
- 11 Προσωπική άντωνυμία (β'
πρόσ.). - Ομιζέται για τά
πούρα της. - Κατάρνησις.
- 12 Πρόσωπο της 'Οδοσείας. -
Τροπικό επίρρημα (ξεν.). -
Μονάς βάρους (άνεστραμ.).
- 13 Δεν έέλουν το καλό μας
(θελ.). - Κάτοικος ήπειρου
(θελ.).
- 14 'Ηγεμονικός οίκος της Βουλ-
γαρίας. - Ποταμός της Μ.
'Ασίας.
- 15 'Εχει γένεια. - Γίγας της
υποβολονίας μας, γυνίος του
Ποσειδώνος.
- 16 Περιφρομος ποιητής της άρ-
χαϊότητος. - 'Ομόκη φωνή-
εντα.
- 17 'Εκανε το πιο παράξενο
ταξίδι. - Λίμα των υποδη-
ματοποιών. - Ποταμός της
Β. 'Ελλάδος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 'Εσοδον για όσους δανε-
ζουν χρήματα. - Νησι των
Κυκλάδων. - Περιφρομο ίτα-
λικό κέντρο παραθερισμού.
- 2 Τόμος που δύσκολα διαβά-
ζεται. - Είς διπλούν είναι
άνεπιθύμητα.
- 3 'Η πρωτεύουσα του νομού
Χαλκιδικής. - Μεγαλούπολις
των 'Ην. Πολιτειών.

- 4 Μέρος του ποδιού. - Δέρ-
μα ζώου.
- 5 Μοντέρνος χορός. - Οι «Νε-
κρικοί διάλογοι» είναι ένα
από τά έργα του.
- 6 ... Πίκφροντ: Παλαιά δόξα
του κινηματογράφου. - 'Αρ-
θρο (γεν.). - Μπάρμπας των
'Αμερικανών.
- 7 Αριθμός (οπτική). - Κά-
τι που καθημερινώς επανα-
λαμβάνεται. - Άναρρητι-

Η λύσις του 510
στή σελ. 82

ΔΟΝΤΙΑ ΧΩΡΙΣ «ΠΟΥΡΙ»

Μιά χημική διάλυσις, που όφεί-
λει στον οδοντίατρο της Φιλα-
δελφείας Λουίς Γκρόμαν, έμποδί-
ζει το σχηματισμό «πουριού» πάνω
στα δόντια. 'Ως γνωστόν, το σπρώ-
μα αυτό που σκεπάζει τά δόντια,
δεν είναι μόνον άπταισθητικό, άλ-
λα και πόνος άπταισθητικό. Τών οδ-
ών, ούλτιμα και πέσιμο των δον-
τιών. 'Η διάλυσις έχει την δια-
μασία ΕΧ - 347, πρέπει δε να χρη-
σιμοποιείται δυό φορές την ημέρα.

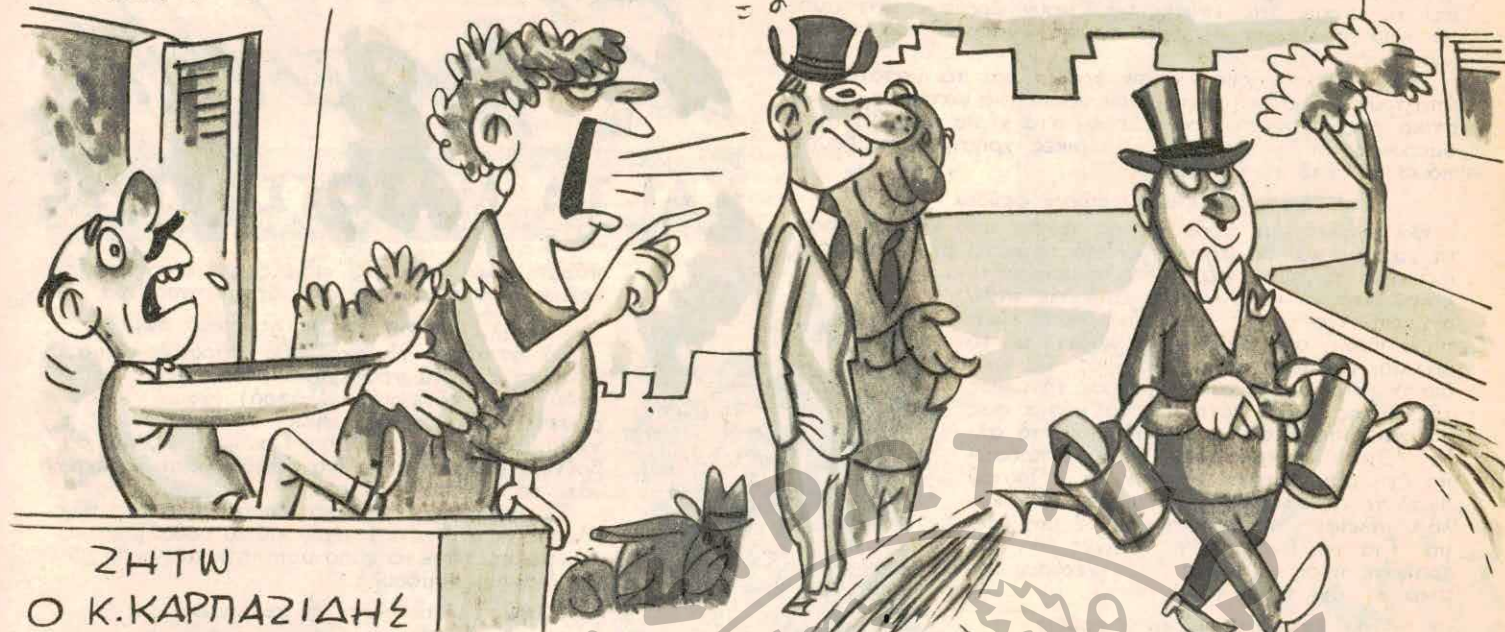
ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΔΗΜΑΡΧΟΙ

του ΑΡΧΕΛΑΟΥ

— 'Οφθαλμοφανώς πιά έλοι κλείνουν ύπέρ του Κεκέ!

— Παρντόν ένα λεπτό μη λερωθήτε!...

ΖΗΤΩ
Ο Κ. ΚΑΡΠΑΖΙΔΗΣ

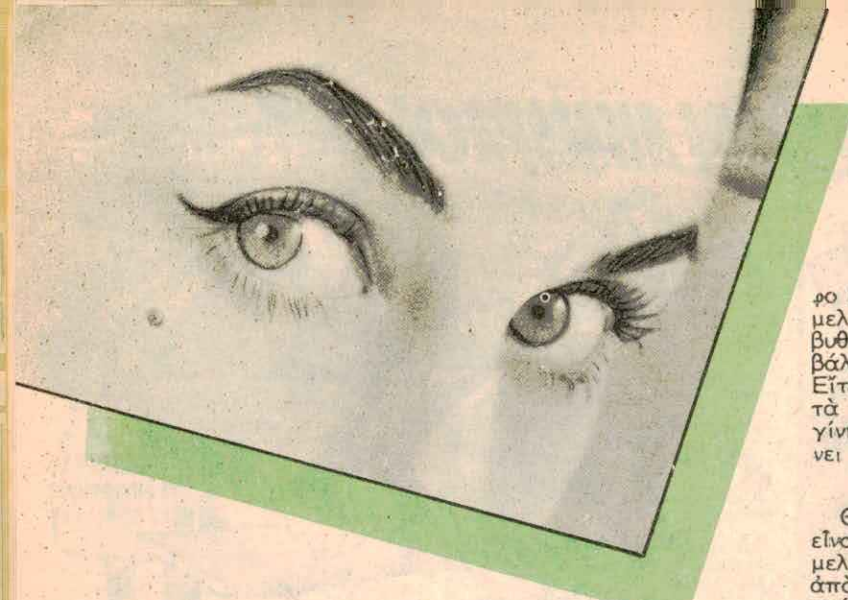
— Για βάστα, βρέ γυναίκα, εγώ είμαι ο υποψήφιος
ή εσύ;...

— Είναι υποψήφιος!... Άφησε τά λόγια και άρχισε
τά έργα!...

Κινητή ρεκλάμα

— Μεγάλη επιτυχία!... "Ηρθε να όλα τά έπαγγελ-
ματικά σωματεία!...

Ποιά κοσμητικά πρέπει να χρησιμοποιείτε

ΓΙΑ να έχετε ωραία μάτια, πρέπει να αφιερώσετε ειδικές φροντίδες στα φρύδια και τα ματωσίνορά σας. Θά ήταν, μάλιστα, πιο σωστό αν λέγαμε ότι, φροντίζοντας για τα φρύδια και τα ματωσίνορά σας, θα κάμετε και τα μάτια σας επίσης να γίνουν ωραία. Γιατί αυτά τα τρία πράγματα, μάτια, φρύδια, ματωσίνορα αποτελούν ένα ενιαίο σύνολο.

Αλλ' οι φροντίδες για τα φρύδια και τα ματωσίνορα απαιτούν μία ειδική τέχνη, που πρέπει να κατέχετε τα μυστικά της, σε τρόπο που να είναι στα χέρια σας ένα όπλο ομορφιάς και γοητείας. Να μερικές χρήσιμες συμβουλές πάνω σ' αυτό το ζήτημα:

Αν έχετε πολύ πυκνά φρύδια

Θα βγάλετε με προσοχή τις τρίχες που καταστρέφουν τη γραμμή και θα σηκώσετε από το κάτω μέρος το τόξο, ενώ από το πάνω μέρος θα περιορισθείτε μόνον στο να απαλλαγείτε από τις πολύ ανυπότακτες τρίχες. Αν τα φρύδια είναι πολύ πυκνά στο κέντρο, θα κόψετε με το ψαλλίδι τις πολύ μακρές τρίχες. Τα φρύδια δεν πρέπει να σμίγουν προς το μέρος της μύτης, γιατί τότε και τα μάτια σας θα φαίνονται πολύ κοντά το ένα στο άλλο. Αυτό είναι κακό ιδίως όταν το πρόσωπο έχει μακρόστενη κατασκευή. Προτού βγάλετε τις πλεονάζουσες τρίχες, είναι καλό ν' αλείφετε τα φρύδια σας με μία κρέμα. Για να βγάλετε τις τρίχες, θα τις τραβάτε προς το μέρος όπου γέρνουν φυσικά κι' όχι προς το αντίθετο.

Αν έχετε πολύ λεπτά φρύδια

Θα τα κάνετε να φαίνονται πιο πυκνά περιώνοντας τα μ' ένα κραγιόν, που το χρώμα του να ταιριάζει μ' αυτά. Προσέξτε όμως! Σέ καμμία περίπτωση, δεν πρέπει η γραμμή που θα φτιάξετε να είναι παχειά και συνεχής γιατί τότε θα φαίνεται πως είναι ψεύτικη. Δεν θα φτιάξετε, λοιπόν, μία, αλλά περισσότερες μικρές και ανάλαφρες γραμμές, στο μέρος που λείπουν οι τρίχες. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή στο χρώμα του κραγιόν που θα διαλέξετε. Θα αποφύγετε το καστανό κι' αν ακόμη είσατε πολύ ξανθεία. Προτιμήστε το ανοιχτό γκριζό που, όταν το χρησιμοποιήσετε με τέχνη, δίνει πολύ καλά αποτελέσματα. Αν έχετε μαύσα μαλλιά θα προτιμήσετε το σκούρο γκριζό. Ποτέ το μαύρο. Αν τα φρύδια σας είναι πολύ ανοιχτά έτσι που να καταντούν αθέατα, αρκεί να τα περάσετε με λίγο ρίμμελ για να τα ζωηρέψετε. Μην κά-

νετε, όμως, κατάχρησι.

Αν έχετε ματωσίνορα πολύ ανοιχτόχρωμα

Θα χρησιμοποιήσετε το ρίμμελ ή το «μασκαρά» για να τα ζωηρέψετε. Θα ζητήσετε ένα άριστης ποιότητας ρίμμελ, σε τρόπο που να μπορείτε αφοβικά να χύσετε μερικά δάκρυα στον κινηματογράφο βλέποντας μία παθητική σκηνή. Για να βγάλετε το ρίμμελ, θα χρησιμοποιήσετε ένα μικρό βουρτσάκι, που θα το βυθίσετε πρώτα σε χλιαρό νερό. Αν, όμως, πρόκειται να βάλετε «μασκαρά», το βουρτσάκι πρέπει να είναι στεγνό. Είτε ρίμμελ χρησιμοποιείτε είτε «μασκαρά», θα περάσετε τα ματωσίνορά σας δυο φορές. Το δεύτερο πέρασμα θα γίνει αφού στεγνώσει καλά το πρώτο. Το «μασκαρά» βγαίνει με μία λιπαρή κρέμα.

Αν έχετε πολύ αραιά ματωσίνορα

Θα χρησιμοποιήσετε έναν ειδικό τύπο ρίμμελ που δεν είναι αδιάπεραστο από το νερό. Θα βάλετε αυτό το ρίμμελ πάνω στο βουρτσάκι σας και θα κάμετε μία γραμμή από το κέντρο του ματιού ως το εξωτερικό μέρος. Αλλά πρέπει ταυτόχρονα να υποβοηθήσετε τα ματωσίνορά σας ν' αναπτυχθούν. Για να το επιτύχετε, θα τα αλείφετε κάθε βράδυ με ρετινόλαδο που θα το ανακατεύετε με ρούμι (δύο μέρη ρετινόλαδο και ένα ρούμι, π. χ. ένα κουτάλι της σούπας από το πρώτο κι' ένα μικρό κουταλάκι από το δεύτερο). Αν τὸ ρετινόλαδο έρεθίζει τα μάτια σας, θα

Τὰ φρύδια

ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΤΩΤΣΙΝΟΡΑ

πάρετε μία από τις ειδικές αντιφλογιστικές κρέμες που υπάρχουν στα άρωματοπωλεία.

Αν πέφτουν τα ματωσίνορά σας

Θα φτιάξετε το ακόλουθο παρασκεύασμα: Μέσα σε 100 γραμμάρια μέτρια τσάι (ούτε πολύ βαρύ, ούτε πολύ ελαφρύ), αφού το σουρώσετε καλά προηγουμένως, θα διαλύσετε ένα γραμμάριο θειικής κινίνης. Πρωί και βράδυ, θα βρέχετε μέσα σ' αυτό ένα βαμβάκι και θα περνάτε τα ματωσίνορά σας.

Σε περίπτωση που φλογίζονται οι άκρες των βλεφάρων, πηγαίνετε στον ειδικό οφθαλμίατρο. Δεν πρέπει ποτέ να χρησιμοποιήτε κολλύρια χωρίς ιατρική συμβουλή.

Πώς θα διαλέξετε τα κοσμητικά σας

Υπάρχουν δύο τύποι κοσμητικών για τα μάτια. Ο πρώτος τύπος προσφέρεται με τη μορφή κραγιόν, που θα το χρησιμοποιήσετε βυθίζοντας το σε λίγο νερό (είνε πολύ κακή συνήθεια ν' αλείφετε την άκρη του με σάλιο). Το βράδυ μπορείτε να το βγάλετε περνώντας τα φρύδια και τα ματωσίνορά σας μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο σε χλιαρό νερό. Έχει το μειονέκτημα, όμως, ότι κολλάει στο πρόσωπο όταν δακρύζετε. Ο δεύτερος προσφέρεται με τη μορφή κρέμας μέσα σε σωληνάκια («μασκαρά»). Θα απλώσετε αυτή την κρέμα μ' ένα βουρτσάκι. Κολλάει πάνω στα ματωσίνορα και δεν βγαίνει με το πλύσιμο. Για να τη βγάλετε θα χρησιμοποιήσετε μία λιπαρή κρέμα καθαρισμού. Θα αποφύγετε το «μασκαρά» αν τα μάτια σας έρεθίζονται εύκολα.

Η εκλογή του χρώματος

Αν έχετε μάτια γαλανά ή γκριζά, θα διαλέξετε ένα κοσμητικό για τα μάτια σας ανάμεσα στη μεγάλη ποικιλία των γαλαζίων αποχρώσεων.

Θα διαλέξετε πράσινα κοσμητικά, αν έχετε μάτια πράσινα ή καστανά.

Για το βράδυ, θα χρησιμοποιήσετε πάντα πιο έντονους χρωματισμούς.

Και μία τελευταία συμβουλή: Μην κάνετε κατάχρησι στα κοσμητικά για τα μάτια σας. Η προσότης που θα βάλετε πρέπει να είναι ελάχιστη. Αρκεί να την απλώσετε όπως πρέπει.

1) Αν έχετε φρύδια πολύ πυκνά θα βγάλετε με προσοχή τις τρίχες που καταστρέφουν τη γραμμή τους και θα σηκώσετε από το κάτω μέρος το τόξο. 2) Αν έχετε πολύ λεπτά φρύδια, θα τα περάσετε μ' ένα κραγιόν, χωρίς, όμως, η γραμμή που θα φτιάξετε να είναι παχειά και συνεχής. 3) Αν έχετε ματωσίνορα πολύ ανοιχτόχρωμα, θα χρησιμοποιήσετε το ρίμμελ ή το «μασκαρά». 4) Αν έχετε ματωσίνορα πολύ αραιά, θα τα περνάτε τακτικά μ' ένα μίγμα από ρετινόλαδο και ρούμι.

Τὰ "ιπτάμενα"

Α φάνταστη συγκίνησης παρατηρείται μέρες κι' ο κόσμος με κατάπληξη συνέχεια μιλά για χίλια-δυό ιπτάμενα που βλέπει στους αιθέρες, που πότε προσγειώνονται ή πάνε πιο ψηλά... Αυτές κι' απομεινέματα και βράδια και μεσάνυχτα, με γουρλωμένα βλέμματα και στόματα ορθάνοιχτα, άμετρητοι συνάνθρωποι τα σύννεφα κυττάνε, να δουν τί άλλα πράγματα θ' αρχίσουν να...πετάνε!

Α σκόπως, όμως, όλοι τους τις ώρες τους ξεδεύουν και με παρατηρήσεις τους την όρασι παιδεύουν, αφού χιλιάδες πράγματα συνήθη και γνωστά μας, πετάνε αδιάκριτα και μπροστά μας... Πετάνε τα πάντα σήμερα στον κόσμο δηλαδή και ταχτικά κι' απλουστάτα μπορεί κανείς να δει, κάτι κοπέλλες διαλεχτές, φανταχτερές και...πεταχτές, που φτυσικά στο έδαφος ποτέ τους δεν πατάνε και κάνουν απ' τις κώχες σου τα μάτια να...πετάνε!

Μπορεί να δει καθένας μας Έρμου κι' Αϊόλου πάντα γυναίκες θελκτικώτατες με φουσκωμένη τσάντα, να παίρνουν τα υφάσματα τα ξένα και τα τόπια με γυάρδες και σε τόπια... Κι' αν αντίδραση ο σύζυγος στην τόση τους σπατάλη, στον παραλή του φίλου τους...πετάνε την αγάλη!

Δεν είναι, στον αιώνα μας, παράξενο καθόλου, να δεις μία νέα ξύπνη και κάλσα του διαβόλου, μέσα στο τραύ αιώνα να σε καλησπερίσει, να σου κολλά σαν γλώσσιν κι' άδρα να σε πλευρίσει... Κι' ενώ, από συγκίνηση, στα σύννεφα...πετάνε και πλείες στο σορόπι σου ή, μάλλον, στο ροδόλι σου, στην τελευταία στάσι σου, κατάπληκτος κυττάς, πως έγινε ιπτάμενο — άλλοι — το πορτοφόλι σου!

Είναι πολλοί, που έμμανως μία νέα αγαπάνε και στον μιαμπά τον άεγκτο της εκλεκτής των (πάνε, πατέρα να τον κάνουν κι' αυτοί με τον καιρό, ή, επί το απλουστέρων, καλό τους πεθρό... Τραβούν, λοιπόν, στο σπίτι του με δώρα και πακέττα, με πάστες και μπουκίετα, αλλά, μόλις τολμήσουν την χείρα να ζητήσουν, του γέρου την... ηρωική κλωτσιά θα συναντήσουν κι' άμέσως οι λεγόμενοι, από το τρίτο πάτωμα, θα γίνουν...ιπτάμενοι!

Μπορεί, όμως, ενίοτε, το να ναι νη ο γέρος και να...στεφθή επιτυχώς ο φλογερός τους έρωσ... Στο «Ησαία χόρευε» να καταλήξουν ήτοι και να δεθούν αμφοτέρωι με τράπεζα και κοίτη... Αλλά, μετά του μέλιτος το πρώτο δεκαήμερό, θά στείλουν... περίπατο το ύφος του το ήμερο, θά λησμονήση και αυτός κι' αυτή τα όσα έταξε κι' ή ευτυχία, τότε πιά, κι' ο έρωτάς τους...πέταξε! Θά ξεχαστούν οι όρκοι τους και τα παλιά τους τάματα κι' οι συμπλοκές αρχίζουν μαζί με τα...πετάματα! Τα πιάτα και τα γυαλιά, καθώς και τα μπακιρικά, θά παίρνουν και θά δίνουν απάνω στα τσακώματα κι' ιπτάμενα θά γίνονται κι' αυτά τους τα...χαλκώματα!

Πετούν τα πάντα σήμερα ή και τα πιο πολλά μας: πετάνε ή φαντασία μας, πετάνε τα μυαλά μας, πετάνε ο γέρο-συνόδος, τα χρημάτα του αφερέως, για να χορήγη ή φίλη του τη ράση και τη σάμπα και ή σαμποχορεύτρια πετάνε ψηλά τη γάμπα! Πετάνε όμως ή γόησσα και βλέμματα ολόδια, στο Δόν Ζουάν τον τρομερό, που την γλυποκυττάει, ή σαν Λουίζα δεύτερη τα ρούχα της πετάνε, ώσπου πετιέται ολόκληρη και μ' έρωτα στο γόν κι' ή παραλής ο γέρος της το...πέταμά του τρώει!

Ενωτογράφους
Οηα. Τάδλια ο Ενωτογράφος Γ.

Η ΔΟΡΑΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ

Το «Σάν Μαρτίνο» ήταν ένα πετρελαιοκίνητο έπτα χιλιάδων περίπου τόνων. Άντικειμενική κυβερνήσις και δούλευε ελαστικά. Τη γραμμή της Αφρικής, τώρα ταξίδευε στο Αιγαίο και το τακτικό του δρομολόγιο ήταν ανάμεσα Κρήτη και Ρόδο. Μετέφερε πυρομαχικά και στρατό, έπιανε δέκα οχτώ μίλια την ώρα και τρεις φορές είχε ξεφύγει με τη γρηγορότατη του αγγλική υποβρύχια. Άλλα στις 18 Ιουλίου 1943, ενώ κατευθυνόταν προς τα Δωδεκάνησα, του επέτεθηκαν αεροπλάνα της ΡΑΦ, με συνέπεια να υποστεί σημαντικές ζημιές. Τελικά, το πετρελαιοκίνητο ωδηγήθηκε βαρεία τραυματισμένο στα ναυπηγεία του Βασιλειάδου, στον Πειραιά.

Εκεί το σκάφος υπεβλήθη σε ριζική ανακαίνιση. Έξωπλιστηκε με δυο βαρεία τετρακάννα πολυβόλα κι' ένα πυροβόλο, γιά να είναι σε θέση ν' αναλάβει δράσις σε ανοικτή θάλασσα. Τις πρώτες κιόλας μέρες του Σεπτεμβρίου, ήταν έτοιμο γιά δοκιμές. Στις έντεκα το πρωί, μία ομάδα από χρυσαστόλιτους εκπαιδωμένους του γερμανικού ναυαρχείου ανέβηκε στο πλοίο, συνοδευόμενη κι' από άλλους επισήμους. Το σκάφος έκανε τις δοκιμές του στο Σαρωνικό, έπλεεσε μέχρι τον Πόρο και ξαναγύρισε στη βάση του κατά τις τρεις το απόγευμα.

Όλα είχαν εξελιχθί καλά. Σαμπάνιες ανοίχτηκαν και έπαινοι ακούστηκαν γιά την ικανότητα των Έλλήνων τεχνιτών. Κατόπιν, οι εκπαιδωμένοι του γερμανικού ναυαρχείου αποβιβάστηκαν. Την ίδια στιγμή κατέφωτο το πλήρωμα γιά να φορτωθεί στο πλοίο πολλούς τόνους πυρομαχικά και έρροδια, γιά ήταν ανάγκη να μεταφερθούν το ταχύτερο στη Ρόδο. Μαζί όμως κι' αυτούς, φορώντας κάτι άθλια παντελόνια και μία μπλε ναυτική φανέλλα, κλεισμένη ως το λαιμό, βρισκόταν κι' ένας έκπρόσδοτος της συμμοτικής υπηρεσίας 0.33.

Ο άνθρωπος αυτός έφερε μαζί του κι' ένα μικρό δέμα με το βραδυνό φαγητό του, που θα τον έκανε ασφαλώς ν' άρρωσθήσι βαρεία αν το έτρωγε. Γιατί το φαγητό αυτό δεν ήταν τίποτε άλλο, παρά μία επιτηδεύματα καμουφλαρισμένη υδρολογική βόμβα του ενάμιση κιλού, που είχε κατασκευασθί από τον Αυστραλό αντισυνταγματάρχη Γουώλτερ Τσάρλεϋ, γνωστότερο στους συνεργάτες του με τ' όνομα 'Αντρέας Μπεράνης, από την Καλαμάτα, όπως ακριβώς ανέφερε η πλαστή ταυτότητα που του είχε εκδώσει ο άστυνομικός Σταύρος Βλαχονικόλος.

Στις έννεα το βράδυ το πλήρωμα —που αποτελείτο σχεδόν από Έλληνες— εγκατέλειψε το σκάφος και πήγε στα γραφεία των ναυπηγείων γιά να εισπράξει το ημερομίσθιο του. Μαζί του ήταν κι' ο άνθρωπος με τη μπλε φανέλλα. Η βόμβα του είχε τοποθετηθί εκεί που έπρεπε. Δυο άρες άργότερα, ενώ ο Γερμανός φρουρός έκοβε βόλτες στην αποβάθρα με τ' όπλο παρασημένο στον ώμο, το «Σάν Μαρτίνο» συγκλονίστηκε ολόκληρο από λαχυρή έκρηξη και ανατινάχτηκε στον άέρα. Έξη λεπτά άργότερα, μονάχα η κορυφή της καπνοδόχου του εξέιχε από τα νερά του Σαρωνικού.

Οι γερμανικές υπηρεσίες του λιμανιού άναστατώθηκαν. 'Αν όλα τα σημεία της Πειραιικής χερσονήσου, ακούστηκαν να ούρλιαζουν οι αντίστοιχες σειρήνες. Συγχρόνως όλα τα γύρω αεροδρόμια πήραν σήμα συναγερμού. Γιατί, όπως εξακριβώθηκε άργότερα, η ανατινάξη του πετρελαιοκινήτου θεωρήθηκε στην άρχη ότι προήλθε από βομβαρδισμό συμμοτικών αεροπλάνων, που κατώρθωσαν να εισχωρήσουν άπαρατήρητα στην Άττική. Γρήγορα όμως άντελήφθηκαν την παρεξήγησι και ύστερα από λίγο κατέφωσαν στον τόπο της καταστροφής ολόκληρο συνεργείο της Γκεστάπο, που ανέλαβε να διεκρινίσι το μυστήριο της ανατινάξεως.

Έπειτα από μία σύντομη σύσκεψι έκριναν ότι έπρόκειτο περί συμμοτάς κι' ότι η έκρηκτική ύλη θα έπρεπε να είχε τοποθετηθί στο έσωτερικό του σκάφους. Κατόπιν αυτού, διετάχθη η σύλληψη όλου του πληρώματος. Έτσι πιάστηκαν περίπου καμιά ογδονταρία άντρες, την ίδια εκείνη νύχτα που έγινε το συμμοτάς. Οι ανακρίσεις που έπακολούθησαν ήταν στην άρχη μάλλον άνωμαλές. Σιγά-σιγά όμως, όταν η Γκεστάπο κατάλαβε πως θα έχανε το παιχνίδι, έβαλε μπρός τα βασανιστήρια που κράτησαν τρεις ολόκληρες μέρες. Μά ο ένοχος της ανατινάξεως δεν άνακαλύφθηκε, ούτε ύπηρες στοιχείο ένοχής έναντιον κανενός.

Παρ' όλα αυτά, άνάμεσα από τους ογδόντα περίπου άντρες του πληρώματος, κράτησαν είκοσι τρεις ως ύπόπτους. Τους μετέφεραν κατόπιν στα φοβερά υπόγεια της οδού Μέρλιν και τους έβωσαν σσάντα οχτώ άρες προεσμία. Σε περίπτωσι που ο πραγματικός ένοχος δεν θα έμολογούσε, θα τουφεκίζονταν όλοι τους. Οι είκοσι τρεις άντρες ήταν: 1) Δημήτρης Λαζαρίδης, 2) Γιάννης Βαρνάβας, 3) Παναγιώτης Άθανασίου, 4) Γιάννης Παπάς, 5) Κυριάκος Λύρας, 6) Γιώργος Κύρκος, 7) Κώστας Μιχαηλίδης, 8) Νικόλας Άλεξίου, 9) Μιχάλης Άρναούτης, 10) Άντώνης Παντζαρόπουλος, 11) Στέφανος Παλαμάρης, 12) Κώστας Φουριάτης, 13) Γεράσιμος Δασκαλάκης, 14) Μανώλης Παπαδόπουλος, 15) Γιάννης Ζαχαριάδης, 16) Τάκης Μαυρομμάτης, 17) Πάνος Σακελλαρίου, 18) Λουκάς Δέππος, 19) Άντρέας Καμπούρης, 20) Χαρίλαος Σκούφης, 21) Γιώργος Μαρινάς, 22) Λάμπης Άναστασιάδης και 23) Ματθαίος Παπαδόπουλος.

Οι περισσότεροι απ' αυτούς ήταν Πειραιώτες. Άν και δούλευαν κοντά στους Γερμανούς, ήταν όλοι τους καθαρά Έλληνες. Έλληνες και το άπέδειξαν με το παραπάνω, την στιγμή ακριβώς που η ζωή τους κρεμόταν από μία κλωστή. Κανείς δεν άνοιξε το στόμα του να παραπονεθί έναντιον του άλλου, ούτε προσπάθησαν να βρουν μεταξύ τους τόν παραμορφωτικό ένοχο γιά να τόν παραδώσουν στους Γερμανούς. Άντίθετα, λίγο προτού έκπνευσι το σαρανταοχτάωρο, κάποιος απ' αυτούς, ο Γιώργος Κύρκος, έιπε στους συγκαταπολιτευόμενους του:

— Όποιος κι' αν έκανε από μας το συμμοτάς, δεν πρέπει να βγάλι λέει από το στόμα του. Μπορεί να μάς τουφεκίσουν, αλλά έτσι δεν θα πιάσουν ποτέ τόν πραγματικό πατριώτη που άνατινάξε το «Σάν Μαρτίνο». Κι' αυτό θα είναι η μοναδική μας ίκανοποίησι...

Όλοι τους έμειναν σύμφωνοι πάνω στο ζήτημα αυτό, έκτος από δύο που άρχισαν να έναντιώνονται. Γιά κανένα λόγο δεν ήθελαν να υποστούν την τύχη των άλλων, έφ' όσον δεν είχαν καμιά σχέση με το συμμοτάς.

Γιατί να πληρώσουμε έμεις τα σπασιμένα; Έλεγαν. Όποιος κι' αν είναι πρέπει να φανερωθί, πρέπει να δείξη πως είναι άντρας! Άφου άνέλαβε να κάνει μία τέτοια δουλειά, πρέπει ν' αναλάβει τώρα και την εύθύνη της πράξεώς του...

Όσοις η προεσμία τελείωνε. Οι συγγενείς των κρατουμένων άγωνιστών, μερικές έφημερίδες έβγαλαν παράρτημα και ο Ραδιοφωνικός σταθμός έδινε τις τελευταίες λεπτομέρειες απ' όλη αυτή την τραγωδί. Τότε ακριβώς, σχηματίστηκε μία έπιτροπή από δέκα άτομα και με έπί κεφαλής τόν δεινμόστο μητροπολίτη Δαμασκηνό, έπισκέφτηκαν το φρούροχο Άθηνών, γιά να τόν παρακαλέσουν να μεσολαδήσει ώστε εν' άποφαιγή ένα έγκλημα, το όποιον στρέφεται έναντιον άδύων πολιτών. Ο φρούροχος ύποσχέθηκε να κάνει ό,τι μπορεί. Πραγματικά στο σηφούραρχος ύποσχέθηκε να πρόψια του άνατινάχθέντος και βυθισθί 2 δύτες γιά να εξετάσουν την πρόψια. Η εξέτασι άπεκάλυψε τότε ότι η ρύπα, που είχε ανοίχθί στην πρόψια, ήταν διαστάσεων 1,50Χ0,90 μ. και ότι τα μεταλλίνα έλάσματα του σκάφους είχαν στρεβλωθί προς το έσωτερικό. Αυτό, κατά την άποψη των έμπειρων γνώμων άποτελούσε άποδείξι του ότι η έκρηκτική ύλη είχε τοποθετηθί απ' έξω.

Έότερα απ' αυτό, ο φρούροχος ζήτησε την άμεση άπειλευθέρωσι των είκοσι τριών άνακρινόμενων σέ όλες τις έφημερίδες, που άνεφερε ότι κείς περιτύναν κατά την όποιαν δεν θα παρουσιασθούν οι πραγματικοί ένοχοι της ανατινάξεως του πετρελαιοκινήτου «Σάν Μαρτίνο», το πλήρωμα του εν λόγω σκάφους, θα ύποσθι τόν νόμον περί έγκλημάτων πράξεων έναντιον της ζωής και της περιουσίας των άρχων κατοχών.

Αυτό ήταν κάτι που κανείς δεν τόν περιέμενε. Η έπιτροπή, με έπί κεφαλής πάντα τόν άκάματο μητροπολίτη, έαναπαρουσιάστηκε στο φρούροχο Άθηνών, ο οποίος είχε δυσηπρόσθι το ίδιο εκείνο άπόγευμα να έπιδωσθί σ' ένα δεύτερο πλοίο που βρισκόταν δίπλα στο εφόν Ρήχελ, —ήταν η έποχή που είχε καταρρεύσει η 'Ιταλία— οι Γερμανοί άπέδωσαν το συμμοτάς στους στρατιώτες, που βούλιαξαν το ναρκολευτικό γιά έκδοσι. Έτσι συνέλαβαν μερικούς απ' αυτούς, τους βασάνισαν και τους έρριξαν κατόπιν στα σίδερα γιά να άμολογήσουν. Το ίδιο όμως έκείνο βράδυ, η Γκεστάπο της οδού Κοραή λάβαινε ένα τηλεγράμματα εκάπου από την Άθήνα. Αυτάς που σήκωσε το ακουστικό έμεινε με στόμα άνοιχτό, όπως ακριβώς έκείνοι που είχαν λάθει πριν τρεις μέρες περίπου το γράμμα του μητροπολίτου άθηνών.

Γιατί συλλάβετε τους 'Ιταλούς; Έλεγε μία φωνή από την άλλη άκρη του σύρματος. Έγώ άνατινάξα το εφόν Ρήχελ, όπως άνατινάξα και το «Σάν Μαρτίνο»! Έπαναλαμβάνω ότι είμαι πρόθυμος να παραδοθί, αν

παρχο Άθηνών, ο οποίος όμως αύτην τη φορά, δεν μπορούσε να κάνει άπολύτως τίποτα. Η ύπόθεσι, όπως δήλωσε, του είχε ξεφύγει πιά από τα χέρια. Τους συμβούλεψε ώστόσο να στείλουν ένα τηλεγράμματα στον ίδιο το Χίτλερ με την παράκλησι να διατάξη την άναστολή της έκτελέσεως των είκοσιτριών όμηρων, πράγμα που έγινε άμέσως. Άλλ' ο άρχηγός του Γ' Ράιχ δεν καταδέχτηκε ν' άπαντήση. Έτσι το πλήρωμα του «Σάν Μαρτίνο» ήταν άναποφαικτα καταδικασμένο. Το μόνο παρηγορητικό σημείο ήταν, ότι η Γκεστάπο έβωσε μία βδομάδα προεσμία γιά την έκτέλεσι τους.

Στο διάστημα όμως αυτό συνέθι κάτι περίεργο: Η γερμανική βιοκήσι Άθηνών έλαβε ένα γράμμα, που όσοι από τους Γερμανούς αξιω-

ματικούς διάβασαν το περιεχόμενό του, έμειναν με το στόμα άνοιχτό. Νά τι έγραφε: «Είμαι άξιωματικός μιας συμμοτικής ύπηρεσίας, η όποια όρσθι στην περιφέρεια Άττικής από τόν Ιανουάριο του 1942. Έγώ άνατινάξα το «Σάν Μαρτίνο» και σάς δίωω το λόγο της στρατιωτικής μου τιμής ότι θα έμνησθώ ένόπιον σας, άμέσως μετά την άπειλευθέρωσι των είκοσιτριών όμηρων. Σε άντίθετη περίπτωση και γιά να διαπιστώσετε πλήρως την ύπαρξί μου, έντός δύο ήμερών από της λήψεως της παρούσης, θα άνατιναχθί και δεύτερο σκάφος απ' αυτά τα όποια ύπάρχουν λιμενισμένα στην περιοχή της Άττικής».

Το γράμμα βέβαια, αντί γιά όνομα είχε έναν αριθμό, που γιά τους Γερμανούς ήταν άχρηστος. Έκαναν ώστόσο τις άπαραίτητες έρευνες, βρήκαν ότι είχε τοχυδρομηθί μέσα από την Άθήνα, αλλά τίποτε περισσότερο. Όστόσο δεν έβωσαν και μεγάλη πίστι στο περιεχόμενό του, γιάτί όλες οι γερμανικές ύπηρεσίες έπαιρναν δεκάδες παρόμοια γράμματα την ήμερα, άγνωστων, που άπειλούσαν ή κατέδιδαν ή παρακαλούσαν γιά τη μία ή την άλλη ύπόθεσι. Έτσι όχι μονάχα δεν άπέλευσαν κανένα από τους κρατούμενους, αλλά πρόσθεσαν άλλους έφτα στους είκοσι τρεις συλληφθέντες: Τόν Θανάση Λιαρούτο, τόν Γιάννη Μπαρκόπουλο, τόν Μιχάλη Βρεϊτό, τόν Άλέκο Λυμπερόπουλο, τόν Γιώργο Άδραμίδη, τόν Κώστα Γούτα και τόν Θόδωρο Καραγυελή.

Τα όνόματά τους δημοσιεύτηκαν πάλι στις έφημερίδες κι' ο κόσμος άγανάκτησε άκόμη περισσότερο με το καινούργιο αυτό έγκλημα. Άλλά τη μεθεπόμενη και ακριβώς στις 11 Σεπτεμβρίου 1943, το ναρκολευτικό εφόν Ρήχελ, χιλίων περίπου τόνων, που φόρτωνε κοντά στη Ζέα μηχανήματα άναυθενσεως ύποβρυγιών. Άσντικ, είκοσι τόνους πυρομαχικά και έρροδια γιά ένα δίμηνο ταξίδι στη Μεσόγειο, έπαθε μία φοβερή έκρηξι που το άχρηστέψε σχεδόν τελείως. Άνοιξε στην πλώρη του μία πελώρια τρύπα και το βούλιαξε στα ρηγά. Η θάλασσα τόν σκέπασε ως τη γέφυρα. Όσοι από τους ναύτες δούλευαν στ' άμπαρία πνίγηκαν, αλλά και πολλοί που βρισκόταν στο κατάρωμα, έπεσαν πανικόβλητοι στο νερό και πνίγηκαν κι' αυτοί.

Έπειδή ένα 'Ιταλικό τάγμα είχε δυσηπρόσθι το ίδιο εκείνο άπόγευμα να έπιδωσθί σ' ένα δεύτερο πλοίο που βρισκόταν δίπλα στο εφόν Ρήχελ, —ήταν η έποχή που είχε καταρρεύσει η 'Ιταλία— οι Γερμανοί άπέδωσαν το συμμοτάς στους στρατιώτες, που βούλιαξαν το ναρκολευτικό γιά έκδοσι. Έτσι συνέλαβαν μερικούς απ' αυτούς, τους βασάνισαν και τους έρριξαν κατόπιν στα σίδερα γιά να άμολογήσουν. Το ίδιο όμως έκείνο βράδυ, η Γκεστάπο της οδού Κοραή λάβαινε ένα τηλεγράμματα εκάπου από την Άθήνα. Αυτάς που σήκωσε το ακουστικό έμεινε με στόμα άνοιχτό, όπως ακριβώς έκείνοι που είχαν λάθει πριν τρεις μέρες περίπου το γράμμα του μητροπολίτου άθηνών.

Γιατί συλλάβετε τους 'Ιταλούς; Έλεγε μία φωνή από την άλλη άκρη του σύρματος. Έγώ άνατινάξα το εφόν Ρήχελ, όπως άνατινάξα και το «Σάν Μαρτίνο»! Έπαναλαμβάνω ότι είμαι πρόθυμος να παραδοθί, αν

—Είμαι Άγγλος άξιωματικός και ήρθα να παραδοθί! έιπε στο φρουρό σέ άπταιστα γερμανικά.

άφήστε άμέσως όλους τους συλληφθέντες. Διαφορετικά...

— Διαφορετικά;

— Θα σπείρω τόν τρόμο και την καταστροφή στα πλοία σας, στ' αεροπλάνα σας, στις άποθήκες σας, παντού. Αυτό είναι οι όροι μου. Άύριο, μέχρι τις δώδεκα το μεσημέρι, οι κρατούμενοι πρέπει να έλευθερωθούν. Στις δώδεκα και πέντε, θ' άνατιναχθί στον άέρα ολόκληρο συγκράτημα άποθηκών, μαζί με τα γραφεία και το προσωπικό που βρισκονται μέσα σ' αυτά...

Το ακουστικό κατέθηκε άπότομα. Ο άνθρωπος που μιλούσε χαμογέλασε με ίκανοποίησι και βγήκε από τόν τηλεφωνικό θάλαμο της πλατείας Άγιάμων. Ήταν ένα ψηλό καλοδεμένο παλληκάρι, με έργατικό παντελόνι και με μία μπλε ναυτική φανέλλα, κλειστή ως το λαιμό. Ήταν μαζί με κάποιον άλλον, ένα σσοφο μάλλον κύριο με ψαρά μαλλιά, γυαλιά μυκταία και καλοκαιρινό κοστούμι. Το άνάστημά του ήταν μέτρο κι' έδι-

νε την έντύπωσι συμβολαιογράφου, καθώς κρατούσε σφιχτά κάτω από τη μασχάλη του το μαύρο χαρτοφόλιό του.

— Άς άποκαρυνθώμε γρήγορα, σέρ! Έκανε μία στιγμή ο έργατικός στον καθώς πρέπει κύριο. Άσφαλώς οι Γερμανοί θα ζήτησαν από την Τηλεφωνική να μάθουν από ποιά σημείο της Άθήνας τηλεφωνώμε. Όπου νάνε λοιπόν, θα έμνησθώ τόν Γκεσταπίτες...

Και δεν έκαναν λάθος. Πέντε λεπτά σχεδόν άργότερα, στην άριστερή πλευρά της πλατείας στάθμευσαν δύο κοίρες. Από μέσα βγήκαν ένα σωρό Γερμανοί με τα πιστόλια στο χέρι και κύκλωσαν ένα μεγάλο μέρος γύρω από τόν τηλεφωνικό θάλαμο. Φυσικά κανείς δεν ήταν μέσα σ' αυτόν, μά έπισσαν όλους όσους βρισκόταν εκεί κοντά και τους πέρασαν στο μικρό κήπο της πλατείας. Κατ' άρχήν σέ όλους άνεξαρτάτως έγινε συστηματική έρευνα και ζητήθηκαν ταυτότητες. Όλοι τους ήταν άπολύτως εν τάξει, αλλά παρ' όλα αυτά οι Γερμανοί δεν φάνηκαν ίκανοποιημένοι.

— Ποιάς από σάς τηλεφώνησε πρό όλίγου απ' αυτόν το θάλαμο; ρωτούσαν έναν ένα. Άν δεν μάς ήπτε την αλήθεια, δεν θα γλυτώση κανείς...

Οι άπαντήσεις όμως που έπαιρναν, ήταν όλες άρνητικές. Οι Γκεσταπίτες άρχισαν πιά να γίνονται θορία. Κάποιος από τους συλληφθέντες —ό έμπορος Πειραιώς, κ. Παντελής Φαρμακίδης— που τόλμησε να ρωτήθι ένα Γερμανό γιά ποιά λόγο τους βασάνιζαν, δέχτηκε μία τέτοια γροθιά στο πρόσωπο, που έπεσε άνάσκελα πάνω στο χώμα. Όταν οι άλλοι έπιχείρησαν να τόν βοηθήσουν, ο Γερμανός τους άπέληξε πως θα πάθαιναν τιά ίδια και χειρότερα αν έκαναν την παρομοική κίνησι. Πάνω στην ώρα, φάνηκε ένας άνδρας να τρέχη προς το μέρος τόν έπί κεφαλής άξιωματικού του άποσπάσματος. Ήταν κάταγρος και τόν σαγόνι του έτρεμε.

— Τι συμβαίνει; τόν ρώτησε ο διερχόμενος. Ποιάς είσαι;

— Έγώ ένα περίπτερο εδώ στη γωνία της πλατείας, άπάντησε κομπιασμένα έκείνος. Έχω και τηλεφώνω. Κάποιος λοιπόν ήπρε τόν αριθμό μου και με παρακάλεσε να είδοποιήσω τόν άξιωματικό σας. Θέλει, λέει, να τόν μιλήσω...

Ο διερχόμενος μετέφρασε στον έπί κεφαλής Γερμανό τα λόγια τού περίπτερου. Έκείνος στάθηκε με στιγμή άμυλητος, κυττάζοντας γύρω του παράξενα. Κάτι μουρμούρισε κατόπιν άνάμεσα στα δόντια του και τράβηξε τρέχοντας προς το περίπτερο. Ήπρε τόν ακουστικό στη χείρα και με φωνή ψυχρή, αλλά και περιεργή, ρώτησε ποιάς τόν ζητούσε. Η άπάντησι ήρθε ελάνθλη:

— Άδικο βασανίζετε τόν κόσμο! Άύριο στις δώδεκα και πέντε...

Τίποτε άλλο. Το ακουστικό έκλεισε άπότομα κι' ο Γερμανός γτύπησε το χέρι του θυμωμένος. Έμεινε λίγα λεπτά σκεπτικός, έκανε ένα τηλεφώνημα που κράτησε τουλάχιστον ένα τέταρτο κι' όταν τελείωσε, διέταξε ν' άφειδούν έλευθεροί όλοι οι κρατούμενοι της πλατείας Άγιάμων. Μηχανή κατόπιν στ' αυτόκίνητά τους κι' έφυγαν ολόκληροι, χωρίς να πάρουν κανένα μαζί τους. Οι άνθρωποι άνάπησαν με άνοκηψισι. Την ίδια στιγμή, σ' ένα σήπι της πλατείας —στο σήπι τού γραφού Βασιλείου Κρασα— οι δύο άγνωστοι που είχαν βγή πριν από λίγο από τόν τηλεφωνικό θάλαμο, χαμογελούσαν πάλι ίκανοποιημένοι.

— Νομίζω πως αυτή τη φορά, με πίστεψαν έπί τέλους! έιπε ο νεώτερος με τη μπλε φανέλλα, στον άνθρωπο με τα ψαρά μαλλιά. Όπως βλέπετε, σέρ, οι Γερμανοί άπεχώρησαν χωρίς να πάρουν κανένα μαζί τους. Άύριο στις δώδεκα και πέντε, είμαι βέβαιος πως θ' άφειδούν και οι άλλοι έλευθεροί...

Μιλούσαν άγγλικά. Γιατί ήταν και οι δύο Αυστραλοί, της ύπηρεσίας 0, 33 που είχε την έδρα της στην οδό 'Εμμ. Μπενάκη 40. Άπό τόν μιλούσε ήταν ο ύπολοχαγός Κόρριν Ντάλλας, ένα τολμηρό παλληκάρι που είχε έρδει από τη Μ. Άνατολή, γιά να ένισχυσει με την παρουσία του τις τάξεις των συμμοτέρ της 0.33. Ήταν ο ίδιος που είχε άνατινάξει το «Σάν Μαρτίνο» και τόν εφόν Ρήχελ. Ο άλλος ήταν ο αντισυνταγματάρχης Γουώλτερ Τσάρλεϋ, γενικός άρχηγός της όργάνωσεως, που είχε μείνει στην 'Ελλάδα κατόπιν είδικής έντολής, όταν τ' άγγλικά στρατεύματα άπεχώρησαν απ' τόν τόπο μας τόν Απρίλιο του 1941. Όταν ο Ντάλλας άνατινάξε το πετρελαιοκίνητο, δεν φανταζόταν ότι οι Γερμανοί θα έπιαναν ολόκληρο το πλήρωμά του. Ύπελόγιζε βέβαια ότι θα γινότανον άνακρίσεις, ότι ίσως να βασανίζονταν μερικοί, και πως όταν οι έμπειρο γνώμονες θα έβγαζαν την άποφασί ότι η έκρηκτική ύλη είχε τοποθετηθί έξω από το σκάφος και όχι έσωτερικά, θα τους άφηναν όλους έλευθερους.

Όπως είδαμε όμως, ο Ντάλλας έπιασε έξω στους ύπολογισμούς του. Οι Γερμανοί έκαναν τόν άντίθετο και άποφάσισαν να βάλουν το πλήρωμα στο τουφέκι, σέ περίπτωση που ο πραγματικός ένοχος τού συμμοτάς δεν θα παρουσιαζόταν. Ο τολμηρός Αυστραλός, όταν διεπιστώσε ότι η άπειλή των Γερμανών θα πραγματοποιόταν άποσπασμένη —και πρό παντός όταν είδε το δράμα των οίκονγενιων των κρατουμένων— άποφάσισε να παραδοθί. Έπειδή όμως φοβόταν ότι και μετά την παράδοσι που δεν θα τους άφηναν έλευθερους, γι' αυτό άρχισε να παίζι μαζί τους δύο κείνο το δραματικό παιχνίδι με τα γράμματα και τα τηλεγράμματα.

Όστόσο μετά από το έπεισόδιο της πλατείας Άγιάμων, η Γκεστάπο άρχισε πιά να παίρνει σοβαρά το ζήτημα. Σ' έγγραφα κάποια σατανική όργάνωσι κρυβόταν πίσω απ' όλα αυτά. Ήσθι άλλη βέβαια από την 'Ιντέλιτζενς Σέρβις. Έγιναν τότε πολλές συσκέψεις μέσα στη μονάδα «300» της οδού Πομπόου, όπου ήταν μέρος πολλοί άνωτεροι και κατώτεροι άξιωματικοί. Τέλος, άποφασίστηκε να έλευθερωθούν οι κρατούμενοι. Άργά τα μεσάνυχτα, κάλεσαν τόν Δαμασκηνό.

— Άύριο στις δώδεκα το μεσημέρι, θ' άφειδούν έλευθεροί οι άνθρωποι σας, τού είπαν. Κάνουμε ό,τι μπορούσαμε γιά ν' άνακαλύψουμε τόν πραγματικό ένοχο. Κι' έρδον τόν κατάρωμα, θεωρούμε περίττη την περαιτέρω κράτησι τους...

Συγκινημένος ο μητροπολίτης, τους εύχαρίστησε κι' έφυγε, χωρίς να γνωρίζι φυσικά τη δραματική αλήθεια. Όπως κι' αν είχε το ζήτημα, την επομένη το μεσημέρι και οι τριάντα κρατούμενοι τού «Σάν Μαρτίνο» έφυγαν, πραγματικά ράκι, από τα φοβερά κρατητήρια της οδού Μέρλιν. Οι Γερμανοί περίμεναν τώρα το άναλλάγμα. Κατά βάθος πίστευαν πως η 'Ιντέλιτζενς Σέρβις θα τούς έξεγέλυσε. Γι' αυτό και κράτησαν τις διευθυνήσεις όλων των κρατουμένων, γιά να τους έαναπαύσουν σέ περίπτωση που κανείς δεν θα παρουσιαζόταν. Άλλά έκαναν λάθος. Στις δώδεκα και πέντε ακριβώς, ένα ταξί ήρθε και στάθηκε μπρός στην είσοδο τού φρουραρχείου της οδού Κοραή. Οι διαδότες, που περιόδων τυχαία από κει την ώρα εκείνη, έμειναν κατάπληκτοι: Από τ' αυτόκίνητο κατέβηκε ένας Βρετανός ύπολοχαγός που χαϊρέτησε στρατιωτικά τόν φρουρό της είσοδου.

— Είμαι Άγγλος άξιωματικός και ήρθα να παραδοθί! τού έιπε σέ άπταιστα γερμανικά. Παρακαλώ σέ ποιόν πρέπει ν' άπειυθώ;

Ο Κόρριν Ντάλλας κράτησε τόν λόγο του. Έπειδή φορούσε στρατιωτική απολή, οι Γερμανοί τόν θεωρούσαν αξιωματικό πολέμου και τόν περιουπήθηκαν όσο μπορούσαν. Η αλήθεια είναι πως τόν τόλμησε τους έκανε καταπληκτική έντύπωσι, γιάτί όποτερα από λίγον καιρό πολλές γερμανικές έφημερίδες δημοσίευαν το ιστορικό με χυμώτους τίτλους. Ένα περιοδικό μάλιστα, έβαλε και τη φωτογραφία του. Όλ' αυτά όμως ήταν γιά τα μάτια. Ο ύπολοχαγός Κόρριν Ντάλλας, στάθηκε στη Γερμανία ως αξιωματικός όπλων πολέμου. Στην πραγματικότητα όμως θα τόν έκλείσαν σέ κανένα στρατόπεδο γιά να πεθάνι ή μπορεί και να τόν τουφεκίσουν άκόμη. Γιατί παρ' όλες τις έρευνες των συμμοτικών ύπηρεσιών —πτά την άπειλευθέρωσι— τιά ίχνη τού τολμηρού Αυστραλού δεν άνακαλύφτηκαν ποτέ...

ΓΙΑΝΝΗΣ Σ. Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ Σ

Ο Κλάρκ Γκέμπλ και η Γκρέϊς Κέλλυ σε μία σκηνή της ταινίας «Μογκάμπο».

Η άγνωστη κοπέλλα του 1951 που κατέκτησε τώρα το Χόλλυγουντ

Η φιλοδοξία όλων των μορφών κοριτσιών που φθάνουν στο Χόλλυγουντ είναι να το κατακτήσουν όσο πιο γρήγορα μπορούν, αλλά ελάχιστα το κατορθώνουν. Άνεμος στις νέες που πέτυχαν οριστικά είναι και η χαριτωμένη Γκρέϊς Κέλλυ, μία έντελως άγνωστη κοπέλλα μέχρι το 1951, που μέσα σε τρία χρόνια κατόρθωσε να γίνει γνωστή και δημοφιλής όχι μόνο στην Αμερική αλλά και στην Ευρώπη.

Εν αντιθέσει με άλλες υποψήφιες στάρ που μεταχειρίζονται κάθε μέσον για να αποκτήσουν ένα ρόλο σε ταινία και μ' αυτόν να αναδειχθούν, όπως η Άγγλιδα εκείνη στάρλετ Σμιθ Σιλβό, η οποία πέτυχε στις Κάγκελς άφηνε τους φωτορεπόρτερς να την φωτογραφίζουν σχεδόν με την περιβολή της Εύας, η Γκρέϊς δεν μεταχειρίστηκε κανένα πλάγιο μέσο για να προκαλέσει τη προσοχή των κινηματογραφικών κύκλων.

Το όνειρό μου ήταν να παίζω στον κινηματογράφο και να αναδειχθώ, λέει η ίδια, αλλά ποτέ δεν επέτρεψα στον εαυτό μου να μεταχειρισθώ άσυνήθιστα μέσα για να το επιτύχω. Παρακολουθούσα τον κινηματογράφο και την τέχνη των μεγάλων αστέριών του, μελετούσα έντατικά και περίμενα. Ήμουν βέβαιη ότι με την μελέτη και την ύπομονή κάποτε θα άνοιγε και για μένα η πόρτα ενός σπουδαίου...

Η Γκρέϊς Κέλλυ προέρχεται από το Παιδικό Θέατρο και από το Μπροντγουέι στο οποίο από 17 μέχρι 21 ετών έπαιζε αρκετά έρ για και έρμηνευσε με επιτυχία πολλούς ρόλους, με αποτέλεσμα να κερδίσει δύο τιμητικά βραβεία.

Αλλά τη γνωριμία της με το μεγάλο κοινό την έφειλε στα γνωστά αμερικανικά περιοδικά «Λάιφ», «Λούκι» και «Νιούζγουικ Μάγκαζιν», τα οποία της αφιέρωσαν κατά καιρούς τα εξώφυλλα τους, μία επιτυχία δηλαδή που ελάχιστα από τις άλλες στάρ έχουν να επιδείξουν.

Από τα 15 μέχρι τα 20 χρόνια της φοίτησε σε δύο δραματικές σχολές της φιλαδέλφειας και του Σικάγου και όταν το 1950 έφθασε με τους γονείς της στο Χόλλυγουντ ήταν έτοιμη να αναλάβει κάθε ρόλο που θα της πρότειναν. Αλλά δεν βιάστηκε να ζητήσει πρώτη αυτή δουλειά σε σπουδαίο. Με κα-

Η χαριτωμένη στάρ Γκρέϊς Κέλλυ.

τάλληλο τρόπο έκανε γνωστή την άφιξή της στην πόλη του κινηματογράφου και περιμενε στο σπίτι τις... πρώτες προσφορές, που δεν άρνησαν να φθάσουν. Την πρώτη της ταινία για λογαριασμό ενός μικρού και ασήμου στούντιο την γύρισε το 1951. Απ' αυτήν ακριβώς την ταινία την ξεχώρισαν άμεσα τα σπουδαία των «Ηνωμένων Καλλιτεχνών» και έσπευσαν να την προσλάβουν τον επόμενο χρόνο για πρωταγωνίστρια του δραματικού φιλμ «Το τραίνο θα σφυρίξει τρεις φορές», διοντάς της για συμπρωταγωνίστη έναν ήθοποιό της άξιας και της πείρας του Γκάρι Κούπερ.

Άμεσως μετά της πρότεινε ένα σπουδαίο ρόλο ο γνωστότατος σκηνοθέτης Τζων Φόρντ στην ταινία του «Μογκάμπο», που επρόκειτο να γυρίσει στην Κένυα της Αφρικής μαζί με τον Κλάρκ Γκέμπλ και την Άδα Γκάρντνερ. Ώς αμοιβή δέ της έδινε 40.000 δολάρια!

Πριν ακόμη τελειώσει τον ρόλο αυτόν, μ' ένα επείγον τηλεγράφημα στην Κένυα ο επίσης γνωστός σκηνοθέτης-παραγωγός Άλφρεντ Χίτσκοκ την καλούσε στο Χόλλυγουντ για τον ρόλο της πρωταγωνίστριας στην αστυνομική ταινία του «Πλερωμένο Ασφάλεια Άμεσου Δράσεως», στην οποία η Γκρέϊς Κέλλυ έπαιζε μαζί με τους ήθοποιους Ράιν Μίλλαντ και Ρόμπερτ Κάμινγκς.

Το άστρο της, που ανέτελλε τώρα με μεγάλη ταχύτητα στο κινηματογραφικό στερέωμα, έπόμενος ήταν να προκαλέσει τον ανταγωνισμό των μεγάλων στούντιο. Και τα δύο την ζητούσαν αποκλειστικά για λογαριασμό τους και σαν έξυπνη κοπέλλα η Γκρέϊς υπέγραφε συμβόλαια... και με τα δύο! Μία ταινία τον χρόνο για τα σπουδαία της Μέτρο και τρεις γι' αυτή της Παραμάουντ, με μηνιαίο μισθό 20.000 δολάρια! Με τον ευνοϊκό αυτόν τρόπο κατά το 1954 θα έκη πρωταγωνίστρη σε πέντε καινούργιες ταινίες με συντρόφους τους Τζέιμς Στιούαρτ, Γουίλιαμ Χόλτεν, Μπίγκ Κρόσμπυ, Στιούαρτ Γκρέϊντζερ και Κάρυ Γκράντ.

Το γεγονός αυτό αποτελεί ένα αξιοζήλευτο ρεκόρ που δεν το κατέχει καμιά απ' τις παλιές η καίνουργιες στάρ της πόλεως του κινηματογράφου. Αλλά και σε τί κόπους υπεβλήθη η νεαρά στάρ για να επιτύχει αυτό το ρεκόρ! Άρκει να αναφέρουμε δυο χαρακτηριστικές περιπτώσεις: Έπι 20 ημέρες τον Ιούνιο εργαζόταν σε δυο φιλμ μαζί που γυρίζονταν σε διαφορετικά στούντιο. Μόλις τελείωνε από το ένα έπαιρνε το αυτοκίνητό της και έτρεχε άμεσα στο άλλο, σε απόσταση 40 χιλιομέτρων.

Μία δεύτερη φορά, πάλι γύρισε δυο ταινίες μαζί για το ίδιο στούντιο, τρέχοντας από «πλατώ» σε «πλατώ» και αλλάζοντας ταχύτητα φορέματα και μακιγιάζ! Και στις δυο περιπτώσεις αναγκάστηκε να εργασθεί συνολικά 14 ώρες την ημέρα κάτω από το άσφυκτικό περιβάλλον και τους έκτυφλωτικούς προβολείς του στούντιο.

Κάθε άλλη στή θέσι της θα ζητούσε τουλάχιστον 10 ημέρων ανάπαυσι ύστερα από τόσο εξαντλητική δουλειά. Η Γκρέϊς, όμως, έκανε το αντίθετο: Μόλις τελείωνε το μέρος της και στις δυο ταινίες άρχισε να γυρίζει καινούργια.

Με τόση προσόντα, με τόση δρεζι για δουλειά και με τέτοια άντοχη προβλέπω για την Γκρέϊς Κέλλυ μία καριέρα εξ

ΓΚΡΕΪΣ ΚΕΛΛΥ

Ίσου λαμπρή σαν της Άδα Γκάρντνερ, της Μπάρμπαρα Στάνγουϊκ, της Σούζαν Χάινγουρντ και τόσων άλλων μεγάλων εύνοουμένων του παγκόσμιου κοινού, παρ' όλο που καμιά απ' αυτές δεν κατέκτησε το Χόλλυγουντ τόσο γρήγορα, όσον η Γκρέϊς, έδωσε προ κάιρου με όλο το κύρος του ονόματός του ο Άλφρεντ Χίτσκοκ.

Με ξανθά μαλλιά, γαλανά εκφραστικά μάτια, συμπαθέστατο πρόσωπο και λεπτό συμμετρικό σώμα, η Γκρέϊς δεν είναι ούτε «εκρηκτική γόποσα», ούτε «άτομική βόμβα», ούτε «κινούμενη θύελλα». Είναι μία απλή χαριτωμένη κοπέλλα 26 ετών που αποφεύγει κάθε είδους διαφημιστικό θόρυβο.

Παρά τα... μειονεκτήματά της αυτά, οι τελευταίες σφυγμομετρήσεις του αμερικανικού κοινού την φέρνουν στο ίδιο επίπεδο δημοτικότητας, για την Αμερική τουλάχιστον, μ' αυτό που έχει η Μαίριλιν.

Γεννήθηκε στη φιλαδέλφεια της Αμερικής στις 12 Νοεμβρίου του 1928 από γονείς που δεν είχαν καμιά σχέση με τη σκηνή. Ο πατέρας της εξακολουθεί να είναι επιχειρηματίας και πρόεδρος μιας εταιρείας λιποδρομιών, η μητέρα της μία απλή και αθώουδη νοικοκυρά και ο αδελφός της Τζάκ, τρία χρόνια μεγαλύτερός της, είναι ένας πρώην αθλητής και Ολυμπιονίκης στους δρόμους ταχύτητας στην Ολυμπιάδα του 'Ελσίνκι, έχει γίνει δέ σήμερα ο οικονομικός διαχειριστής και μάνατζέρ της!

Είναι καλή κολυμβήτρια άποστάσεων και ριθκινόδουνη ιππεύτρια. Απεχθάνεται το ένδοξο παιχνίδι των σωματριστών της, το μπέζζμπολ και αντιθέτως λατρεύει το άπλο-ποδόσφαιρο.

Είναι ανύπαντρη ακόμη και, όπως λέει το στενό περιβάλλον της, άδω-σμευτή από κάθε... αίσθηματική υποκρέωσι. Της άρεσει η μαγειρική κι όταν έχει καιρό παίζει πιάνο και σκοτάρει επιδέξια. Όσο για το άπα-ραίτητο (κόμπος), τη γνωστή πιά μα-νία όλων των στάρ του Χόλλυγουντ, το δικό της συγκεντρώνεται στα... πα-πούτσια! Δύο μεγάλες ντουλάπες σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της έχουν πάνω από... 100 ζευγάρια γυναικεία πα-πούτσια από την μόδα του 1944 μέχρι την σημερινή!

O. PENNY

Ο Ντόναλντ Ο'Κόννορ

Τα νεώτερα των άστερων

Συντομες ειδησουλές

* Η Άδα Γκάρντνερ έδωσε, όπως ονέν θα δωση διασχυρισμους φρανκ Σινάτρα παρ' όλο που ονεν εκείνος της επιστρεψιμια σμηνανικα πιασ που του δανεισε στην αρχή της γνωριμίας τους, τότε ολκαυη που ο φρανκ βρισκοταν σε μια κρίσιμη κάμη της καριερας του.

* Για να την ανταμειψουν για όσα έκανε μέχρι σήμερα υπέρ των αμωρων και αμωρων παιδιων, οι μη-ρες της Αμερικης επωνωσαν επισήμως την Έστερ Ουίλλιαμς κπ' άρ. 1 μητερα του Χόλλυγουντ.

* Ο Έντμοντ Πάρντομ, ο ασημος νεος που γνώρισε την δόξα με δυο μοναχα φιλμ: τον «Αι-γύπτιον» και τον «Γιγκιγκπα-φο-τητή», δεν χωνυει καθόλου τους δημοσιογραφους. Οι εκπροσωποι του τύπου τον χαρακτηριζουν σημερα, ως τον πιο δυστροπο αστερα της κινηματογραφουλέως κι' ομως μερος της δημοτικότητος του ο καλλιτέχνης το όφειλει στα ευνοϊκά άρθρα που έγραφε ο τύπος γι' αυτόν.

* Πριν άρχιση το γύρισμα του φιλμ «Αγρία και κούλες» με τον Μάρλον Μπράντο, η Γκρέϊς Σίμmons δα γυριση ένα φιλμ στο Λονδίνο με παρτενάρ τον άνδρα της Στιούαρτ Γκρέϊντζερ και μέσα σε χρονικό διάστημα ρεκόρ.

* Η Άννα Μανιάνι που βρισκεται στο Χόλλυγουντ για το γύρισμα του φιλμ «Στιγματομε-νιόδο» έκπρωε τον πόλεμο κατά της γοητείας. «Εμφανίζεται παντού άχινητη, άμωκιγιστη και φωρτώντας άπλά φορέματα, κα-τά προτίμησιν δέ, φούστα και που-λόερε».

* Η Βέρα Έλλεν άρρα-δωνιάστηκε τον Βίκτορ Ρότσιλντ, έναν από τους άπογόνους των βασιλέων του χρίματος.

* Η Ντέμπι Ρέυνολντς και ο Έντ Φισερ έδηλωσην ότι θα παντρευτούν τον Ιούνιο του 1955.

* Η Τζέην Γουάιμαν δεν εξεπλάγη καθόλου όταν η κόρη της Μωρήν, 14 χρόνων, της έδηλωση πως θέλει να γίνη ήθοποιός. Σαν καλή μητέρα, την άλλη μέρα κίωσε την ένέργασε σε μία δραματική σχολή για να παρακολουθήση μαθήματα δραματικής τέχνης.

* Η Σέλλεϋ Γουίντερς άνοιγοντας προ ήμερών την πόρτα της βρέθηκε μπροστά σ' ένα πιτσι-ρικό που μόλις την είδε χαμήλωσε το κεφάλι κι' έμεινε άλλολος. Η Σέλλεϋ θέλοντας να τον ένθαρρύνη του είπε:

—Τι θέλεις μικρούλι μου;... Μήπως κανένα αυτόγραφο μου;

—Όχι, άποκρίθηκε έκείνος.

—Τότε, καμιά φωτογραφία μου;

—Μιά φωτογραφία θέλω, όχι όμως δική σας αλλά της κόρης σας!...

Και να σκεφθή κανείς πως η κό-

ρη της Βικτωρία είνε μόλις 20 μηνών!...

* Έλκεθη στην αρχή πως ο Τάυρον Πάουερ και η Λίνα Κρίστιαν άποφάσαν να χωρισουν έπειδή η Λίνα ήθελε να ξαναγυρί-ση στον κινηματογράφο. Τώρα όμως άποκαλυπτεται πως αίτια του χωρισμού είναι η άδυναμία της Λίνας για τον νεο άστερα Έν-τμοντ Πάρντομ.

* Η Έλίζαμπετ Τάι-λορ και ο Μάικλ Γουάιλντινγκ περιμένουν ένα δεύτερο άπόγονο που θα γεινηθή στις άρχες του Μαρτίου του 1955.

* Η Ρίτα Μορένο και ο Γκεόρντ Χάρμελ άναγκάστηκαν να αναβάλουν την ήμερα του γάμου τους έπειδή ο Γκεόρντ δεν κατάρ-θωσε ακόμα να πάρη την συγκα-τάθεσι των γονέων του για το γά-μο αυτό.

* Στις Κάινες άρχισαν κίωσε οι προετοιμασίες του νέου κινη-ματογραφικού Φεστιβάλ που θα γί-νη έκει μεταξύ της 3ης και 19ης Μαΐου 1955.

* Ο Ντόναλντ Ο' Κόν-νορ και η Γκρέϊντ Κάρτερ που εί-χαν παντρευτή το 1944 χωρισαν άριστικά. Όλες οι προσπάθειες συμφιλίωσης του ζεύγους έμειναν άκαρπες.

* Όταν τελείωση την «Νανά», που γυρίσε τώρα στο Παρίσι, η Μαρτίν Κάρδλ δα φύγη για το Χόλλυγουντ. Θα πρωταγωνιστή-ση έκει στο φιλμ «Κονκάν» μιά ά-περίετα του Κόλ Πόρτερ, που θα γυριστή με το σύστημα Σινεμα-σκόπ. Άκολουθως η Μαρτίν θα γυρίση στο Χόλλυγουντ πάντα, έ-να δεύτερο υπό την διεύθυνσι του συζύγου της Κρίστιαν Ζάκ.

* Ο Άμεντέο Νατσάρι άρνήθηκε να παίξη σ' ένα φιλμ έ-πειδή θα του έδιαν για παρτενάρ την Βιολέτ Ρομάνς.

* Ένα ξαφνικό και άπρόδλεπτο έμπεδο παρουσιάστηκε στο γάμο της Πιερράντζελι με τον Βίκ-Ντάρμουντ. Η Ιταλίδα γόποσα άγαπά πολύ τα σκυλάκια και έχει στο σπίτι της τέσσερα που δεν έν-νοει με κανένα τρόπο να άποχωρί-στη. Το πρόσωπο του Βίκ Ντάμον, αντίθετως γεμίζει σκυριά μόλις τον άγγιξη σκύλος. Οι δυο μέλλον-τες συζύγοι προσπαθούν να βρουν μιά λύσι πριν παντρευτούν για να άποφύγουν στο μέλλον δυσάρεστες σκηνές.

* Ο παραγωγός και σκηνοθέ-της του Χόλλυγουντ Όττο Πρέιμ-νγκερ έτοιμάζει ένα βιογραφικό φιλμ με θέμα τη ζωή του Γκάντι. Το έργο θα γυριστή έξ όλοκληρου στις Ίνδιες και ο παραγωγός ά-πολογίζει στην βοήθεια του Παν-τί Νεχρού.

* Έκδηλώνοντας την άναγ-κτησί του ύστερα από την άρα-κολούθησι της ποδοσφίρας ενός νέου άμερικανικού φιλμ ένας κριτικός του Όσλο έδηλωση «Το φιλμ αυτό μάς κάνει να μετανοήσω για την άνακάλυψι της Αμερικής». Πόιν από μερικους μήνες ένας Γάλλος κριτικός είχε γράψει για το φιλμ «Ανθρωπος για έκτελεσι»: «Ο άνθρωπος για έκτελεσι είναι ο σκηνοθέτης του έργου».

* Το ζεύγος Φίλιπ Λεμαίρ-Ζυλιέτ Γκρέκνδ είναι τρι-ασυτυχημένο. Κατάρθασα να βρη στο Παρίσι ένα διαμέρισμα με πέντε δωμάτια κι' έτσι η κορούλα τους θα άποκτήση δικό της δω-μάτιο. Όσο για τον Φίλιπ θα άπο-ρέση έπί τέλους να ήρεμηση γιατί καθημερινώς διαπληκίζεταν με την παλαιά σπιτινοικουρά του.

* Η Έστερ Ουίλλιαμς θεωρείται η πιο καλοδιατηρημένη στάρ του Χόλλυγουντ. Παίζει 12 χρόνια στον κινηματογράφο και παρ' όλον ότι άπέκτησε έν τό με-ταξύ τρία παιδιά, διατηρεί τις έ-δεις σωματικές άναλογίες που εί-χε όταν πρωτοεμφανίστηκε. Περι-φέρεια στήθους: 0,μ 90. Μήκος: 0,μ 675. Γοφών: 0,875.

* Στο Λονδίνο, ο Βίττόριο ντέ Σίκα χάθηκε άναμεσα στα φουστάνια της Τζίνιας Λόλομ-πριγκίτα, της Σοφίας Λώρεν και των άλλων άστερων του Ιταλικού κινηματογράφου και στάθηκε άδύνατον να πλησίωση την βασίλισσα για να παρουσιά-σεί αυτήν.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Φθινοπωρινή μαγεία

(Κυριακή βράδυ. Έκείνος κι' Εκείνη γυρίζουν από έναν πε-ρίπατο τους, μ' ένα πανάθλιο φιλικό τζιπ, μέσα στη μαγεία της φθινοπωρινής Αττικής, με το σώμα τους σκοτωμένο από τα τραντάγματα, αλλά με την ψυχή τους γεμάτη μαγικές έν-τυπώσεις.)

ΕΚΕΙΝΗ (μόλις μπαίνει, πέ-φτει ημίθανος σ' ένα ντιβάνι): Όρα! μα ξεθεωθήκαμε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιός μάς είπε να μην έχουμε μιά ιδιότητα λι-μουζίνα δώδεκα κυλίνδρων;

ΕΚΕΙΝΗ: Κανείς, φυσικά... (άναστενάζει). Έχεις δίκιο.Δι-κό μας είναι το λάθος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λάθος άσυγχώ-ρητο. (Κάθεται δίπλα της στο ντιβάνι κι' ανάβει ένα τσιγά-ρο). Ήταν όμωσ όνειρο!...

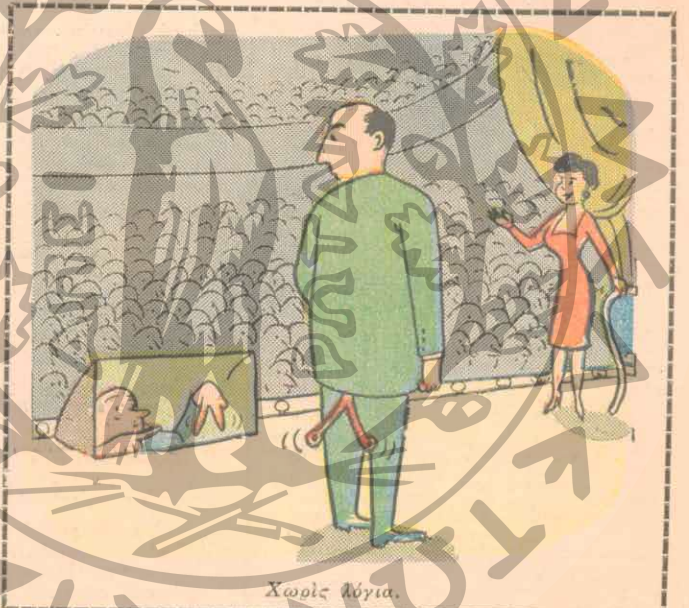
ΕΚΕΙΝΗ (υπερθεματίζει): Έχω τη γνώμη πως όμορφα άλλη σαν τη φθινοπωρινή Ατ-τική δεν υπάρχει στο Σύμπαν!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έχεις άπο-λύτως δίκιο... Τι να της πρω-τοθαυμάσης, και τί να της πρω-τούμήσης; Τον ούρανο της που φρικιά μέσα στα πρώτα σύννεφα, και που πνίγει μέσα στις πρώτες αμφοβόλεις του τον ήλιο, η τις έλιές που άγκαλιά-ζουνε τα τεύκα;... Η τ' άμ-πέλια που προβάλλουν γεμά-τα παρόνομο με τα ξερά τους κλαδιά γυμνωμένα κι' από το τελευταίο ίχνος «κουδουνιού» και ριγούν κάτω από το πρώτο ξεροβόρι;... Δίπλα στα τρυ-γημένα κλίματα οι σκυίες-τρο-χημένες κι' αυτές, ύψωνουν τα γυμνά τους κορμιά σαν ίκεοίς βουβή προς το Θεό της φθινο-

πωρινής βροχής που πλησιάζει. Πάρα κάτω, σαν παρηγοριά του περιπατητή, ματώνουν άπάνω στο φράχτη τα ρόδια, φλογεράς μπάλες που θυμίζουν Ισπανία, ενώ κάποιο κουρασμένο γέρικο άλογο έν άποστρατεία, τελειώ-νει άδοξα τις μέρες του δια-λύοντας τα άσκοπα χιλιόμετρα ενός φαύλου κύκλου σε κάποιο μαγγανοπήγαδο... Κι' ύστερα από το μεσημέρι, όσο η μέρα σώνεται κι' ο ήλιος βουλιάζει μακριά μέσα στα κυκλάμινα της νοεμβριανής δύσεως, τα Μεσόγετα βυθίζονται στα πρώ-τα σκοτάδια. Στο Κορωπί οι νοικοκυραίοι ξεχυθήκανε στα κήπους και στις ταβερνούλες για το πικέττο ή για το κατο-σταράκι στο Μαρκόπουλο οι κοπέλλες φορέσανε τα γιορτινά τους και στολίσανε τις αλύο-πορτες σαν δώδεκροσκοι κατηφέ-δες στην Κερατιά ή κνίσσα έ-νος όρεκτικού ψητού που γυρί-ζεται στην ψησταριά της πλα-τείας γέμισε άρώματα γεμάτα γαστρονομικές υποσχέσεις την άμόσφαιρα του δειλινού... Κι' έκει, άνάμεσα στην Κερατιά και στο Μαρκόπουλο, στο γυρισμό, το μικρό έρημοκκλησάκι κάτω από το μεγάλο πλατάνι καλεί τους πραγματικούς πιστούς της κατανυκτική λειτουργία της σιωπής!... Πίσω από τα τζάμια του οί μισοσβυσμένες ά-πό την πολυκαίρια τοιχογρα-φίες των Αγίων τρέμουλίζουνε κάτω από την αμφοβόλια ενός καντηλιού, που τόχει ανάψει έ-νας εύλαδικός διαβάτης...

ΕΚΕΙΝΗ (με τα μάτια κλει-στά): Μέσα στην έκκλησουλα αυτή, μόνοι μας, βρεθήκαμε ά-πόψε πολύ κοντά στο Θεό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί ο Θεός εί-ναι ταπεινός και δεν συχνάζει στα παλάτια και στους ούρανο-

Χωρίς όργια.

ξύστες... (πίο σίγα). Κι ύστερα, όσο το σκοτάδι πύκνωνε πιά πολύ, γυρίζοντας πρὸς τὴν Ἀθήνα με τὴς κακίες τοῦ πολιτισμοῦ της, κάναμε ἕναν τελευταῖο εὐεργετικό σταθμὸ στὸ Λιόπεσι... Ἡ ταβερνούλα τοῦ κυρ - Παύλου, πρὸθυμὴ καὶ ζεστή, μᾶς πρόσφερε τὴ χωριάτικη στοργή της, μαζί με ἕνα ποτήρι κρασί, λίγα νοστιμωτάτα παιδικὰ τοῦ γάλατος στὴ σκᾶρα, ἀπάνω στὴς κληματόδερες, μιά σαλάτα ἀπὸ πρασινωπὲς ντομάτες φρεσκοκομμένες ἀπὸ τὸ περιβόλι κι' ἕνα πιάτο ραδικία μαζεμένα μόλις ἀπὸ τὸ βουνό—τὰ πρῶτα ραδικία τοῦ φετινοῦ χειμῶνα... Κι' ἀκόμα, ἕνα τσαμπὶ φράουλας κομμένες ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ ἀπὸ τὴν κληματαριά, καὶ μερικά φρέσκα καρύδια μέσα στὸ πράσινό τους περιτύλιγμα, πού τᾶκανε νὰ μοιάζουνε σὰ μικρὰ ἀπίθανα μῆλα...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ὕστερα, σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴ γλυκύτατη μαγεία τοῦ χωριοῦ στὴ σκληρὴ πραγματικότητα τῆς ποικτεύουσας... Ἐλαφρὰ στὸ κέφι ἀπὸ τὸ ἀγνὸ σώμα τοῦ Παύλου — τὸ γιοματάρι τοῦ περιμένει τὸ πρῶτο βορειοδάκι γιὰ νὰ δεχθῇ ἀπὸ τὴς κανούλες — ζαλισμένοι κι' ἀπὸ τὴν ἐλαφρεία εὐωδία τῆς βροχῆς πού φτάνει ἀπὸ μακριὰ ἀπάνω στὰ γκρίζα φτερά ἐνὸς βροδυνοῦ ριγούς. Κάπου ἔβρεξε!... Στὴν Πεντέλη; Στὴν Κηφισιά; Στὴν Ἐκάλη; Ποιὸς ξέρει...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ κάποια μικρὴ μεταβολὴ στὴ φωνή): Καὶ μόνῃ ἀπόπνοια μέσα στὴν παρθενικὴ ἀνάστα τῆς ἐσχῆς, θὰ μείνῃ τὸ ραδιόφωνο, πού θὰ φέρῃ τὸν ἀντίλαλο τῆς ἀνθρώπινης κακίας καὶ βλακείας ὡς τὸ ἥμερο χωριουδάκι τῆς καλωσύνης; «Σχετικῶς μὲ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς τῆς προερχοῦς Κυριακῆς, πληροφωροῦμεθα ὅτι...»

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν διακόπτει μὲ ἀποτροπιασμό): Φοβερά ἐφεύρεσι ὁμως τὸ ραδιόφωνο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀπαίσια!... Ἄν δὲν ὑπῆρχε, μποροῦσε κανεὶς νὰ βρεῖται στὸ Λιόπεσι, καὶ ν' αὐταπατάται πὼς ἔχει πετάξει σὲ ἕναν ὑπεργήινο παράδεισο, ὅπου ἡ ἐσχὴ ναυορίζεται ἀπὸ τὰ γαυγίσματα τῶν μακρινῶν τσοπανόσκυλων, καὶ τὸ πρωτοβρόχι ἔρχεται νὰ φιλήσῃ με τὴς στάλες τοῦ τὰ πρασινωπὰ πορτοκάλια πού κτρινίζουνε σιγὰ ἀπάνω στὴς μάντρες...

ΕΚΕΙΝΗ: Δυστυχῶς ὁμως ὑπάρχει τὸ ραδιόφωνο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: ... γιὰ νὰ μᾶς θυμίζῃ ὅτι ἔχουμε δημοτικὰς ἐκλογές!... ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.— Χρ. Τζάφον Μοσχάτον: Πολὺ νόστιμὴ ἡ ιστορία πού μοῦ διηγήθηκετε, ὅπως πάντα, χαριτωμένα. Καὶ με ἔκανε νὰ γελάσω με τὴν καρδιά μου.

Στέφαν Κ., Τράπεζαν Ἑλλάδος: Σὰς ἀπαντῶ ἐδῶ, γιατί, δυστυχῶς, μοῦ εἶναι ἐντελὴς ἀδύνατο νὰ σὰς ἀπαντήσω με ἰδιαίτερο γράμμα μου: Ἀπὸ τὸ γράμμα σας — «ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα» — παίθεται ὅτι γράφετε πολὺ συμπαθητικά. Στείλτε μου κάτι δικό σας — ποίημα, πεζο — νὰ διαβάσω, καὶ νὰ σὰς πῶ ὕστερα τὴ γνῶμη μου στὸ τηλεφῶνο. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια χίλια εὐχαριστοῦ. Ματθία Α. Ῥυγυροπούλου, Κιάτον Κορινθίας: ἔχετε δικό, ἴσως «θεωρητικὸ». Στὴν πράξιν, ἔχω ἐγώ. Παρατηρήστε κι' ἐοίσι τὴ Μεγάλη Ἀρκὴ καμμία καλοκαρινὴ νύχτα καὶ θὰ τὸ διαπιστώσετε. Γ. Α. Γ.: Πολὺ εὐχαριστῶ νὰ διαβάσω τὸ σενάριο πού γράφατε. Ἀφίστε τὸ ὅποιο μέρη θέλετε στὸ σπῆτι μου, Κύριε β. Ἀμφιβάλλω ὁμως πολὺ ἂν θὰ πετύχατε... Τὸ σενάριο θέλει, ἐκτός τοῦ ταλέντου, καὶ εἰδικὴ πείρα κινηματογραφικοῦ γραφιστοῦ, πού καὶ δόκιμοι συγγραφεῖς δὲν τὴν ἔχουν... Γιὰ τὰ καλά σας λόγια, χίλια εὐχαριστῶ... Χ. Κ. Χ.

«Τὼν φρονιμῶν τὰ παιδιά, πρὶν πεινάσουν, μαγεύουν!»... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΠΑΡ - ΟΔΙΚΑ

Μετὰ λαμπάδων καὶ φανῶν φτιαχτήκαν λεωφόροι καί... ὁδοὶ τε κι' εἰδικοί ἐπιδηθήσαν φόροι... Ἀλλὰ μὲ δυὸ παροδικὰς κι' ἀπλῶς ψιλὰς βροχοῦλες, σὲ στέγες μεταβλήθηκαν, ἢ σὲ ψηλὰς... ραχοῦλες!

*

Τῆς Βουλιαγμένης, πρὸ παντός, ἡ νέα λεωφόρος, μὲ τὴς βοοχῆς πλημύνουσες οἰκτρῶς καὶ παραφόρος. Κι' ἡ... στάβη τῶν ὑδάτων τῆς ἀνῆλθε τὸσον, ὥστε ρωτοῦσαν καὶ οἱ... φοροπλήκτοι καὶ οἱ φοροχρεῶνται καὶ μεταξὺ τους ἔλεγον, δικαιολογημένοι:

«Ποιὰ εἶν' ἡ λεωφόρος μᾶς καὶ ποιὰ ἡ Βουλιαγμένη»;

ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ... ΕΥΤΥΧΗΣ

Καινούργια τραπουλόχαρτα «ἐτέθησαν ἐν χορήσει» καὶ δὲν μπορεῖ, πιά, τίποτα νὰ μᾶς... στενωχῶρησῃ, διότι, βλέπεις, ὅλοι μᾶς περῶμε σὰν ἀγάδες καὶ μοναχὰ μᾶς ἔλειπαν οἱ Ντάμες κι' οἱ... Ρηγάδες!

*

Κατόπιν τούτου, Ἑλλῆνα, πού τᾶχεις κάνει ρῶδο καὶ θεωρεῖσαι, πάντοτε, τῆς «τραπουλάς κοροῖδο», καθόλου μὴ σκοτίζεσαι καί, δὴ, μὴ σεκλητίζεσαι,

ἂν ἔχουν γίνει ἐρεῖπια κι' ἡ στέγη σου κι' οἱ τοῖχοι (σου), γιὰτὶ μὲ τέτοιες... τραπουλες τὴν ἔκανες τὴν τύχη (σου)!

ΣΗΜΕΙΑ ΕΥΟΙΩΝΑ

Παγκόσμιοι παράγοντες καὶ πρόσωπα ἐπίσημα, γιὰ τῶν ἀνέμων μίλησαν τὸ ρεῦμα καὶ τὸ φύσημα καὶ εἶπαν, μὲ πεποίθησι καὶ μετὰ κομπασμοῦ, πὼς, ἦδη, πνέει ἀνεμος «κι' ἀήρ... κατευνασμοῦ»!

*

Τῶν δυὸ πλευρῶν τὰ πνεύματα, τοῦτέστιν... κατευ- (γάζονται) κι' οἱ κόσμοι, πού γιὰ πόλεμο συνέχεια γυμνάζονται: «Μακάρι, —λένε—, ὁ ἀνεμος ἐκείνος νὰ κοπάσῃ, γιὰτὶ συμπατριῶτά μου, φτωχὴ καὶ ταπεινὴ μου, ἔαν αὐτὸς δ... ἀνεμος εἰς θύελλαν ξεσπάσῃ, θὰ πᾶμε, διωδοθήποτε, οἱ πάντες «... κατ' ἀνέμου»!

ΕΞΟΔΟΣ ΗΡΩΪΚΗ

Τῆς ἀποσυμφορήσεως τὸ πρόβλημα τὸ ἄλυτον, πού γρίφος ἐκατάτησε καὶ θέμα... περιλάλητον, στίς κάποιες διεδόδον του εὐρίσκεται τὸ στάδιον καὶ θὰ λυθῇ ἀπόλυτα, ἢ ἔσθιν, εἴτε... βράδιον!

*

Διαβάσεις, λέει, ὑπόγειες καί... τοῦννελ θ' ἀποχτή- (σουμε), ἀφοῦ τὰ πλᾶνα, βέβαια, πρωτίστως μελετήσουμε... Κι' ὥστόσο γίνονται... στοὺς οἱ δρόμοι τελικῶς, θὰ στρατασαρίζουμε οἱ πάντες... στοῦκῶς!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ τοῦ ἔτους 5.000.000

Θὰ ἔχῃ καταργήσει τὴν ὁμιλία

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι προῖον μιᾶς συνεχοῦς καὶ βραδείας ἐξελίξεως. Πολλὰς χιλιετηρίδες πέρασαν, ὥ- πού νὰ γίνῃ αὐτὸ πού εἶναι σήμε- ρα.

Πῶς θὰ εἶναι στὸ μέλλον, μετὰ 5 ἑκατομμύρια χρόνια; Ποιὲς δια- φορὲς θὰ παρουσιάζῃ ἀπ' τὸν ση- μερινόν;

Μὲ τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἀσχολή-θηκε ὁ δόκτωρ Β. Κρόγκμαν, κα- θηγητὴς τῆς ἀνθρωπολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Πενσυλβανίας. Προσπάθησε δὲ ν' ἀπαντήσῃ σ' αὐ- τὸ, σὲ μιά διᾶλεσι πού ἔδωσε τε- λευταίως, σπληνίζομενος ὅχι σὲ ζωπ- ρὴ φαντασία, ἀλλὰ σὲ ἐπιστημο- νικὰ δεδομένα. Σὲ μερικά σημεία συμφώνησε μ' ἄλλους συναδέλφους του, στὴς γενικὲς ὁμως γραμμὲς διατυπώσεως καινοῦργιες, δικῆς του θεωρίας καὶ προβλέψεως.

Κατὰ τὴν γνῶμην του, ἡ «γεννητι- κή», ἡ καινούργια ἐπιστήμη τῆς κληρονομικότητας πού βρίσκεται ἀκόμη στὰ σπάρτανα, θὰ ἔχῃ ση- μείωσι τεράστιες προόδους μετὰ 5.000.000 χρόνια. Θὰ μπορῇ λοι- πὸν τότε νὰ ἐλεγχῇ τὴν ἐξέλιξι τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ τῆς δώσῃ σα- φεῖς καὶ καθωρισμένες κατευθυ- νσεις.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα λοιπόν, θὰ ἐπιτύ- χῃ τὴν τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρωπι- νοῦ ἐγκεφάλου, σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε νὰ καταργηθῇ πιά ἡ ὁμιλία καὶ ν' ἀντικατασταθῇ μετὰ τῆς μετα- βίσεως τῆς σκέψεως. Θὰ πραγματω- ποιηθῇ δηλαδὴ ὁ τρόπος ἐπικοινωνίας πού ἐφαρμόζουν — κατὰ τοὺς συγγραφεῖς — μυθιστορηματῶν — οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀρεως ἢ τῆς Ἀφρο- δίτης.

Ἡ μεταβίβασις αὐτὴ τῆς σκέψεως θὰ παρουσιάσῃ κάποια διαισθητικὰ τὸν ἀσύντακτο. Ὁ ἐγκέφαλος θὰ εἶναι συγχρόνως πομπὸς καὶ δέκτης. Δὲν θὰ μπορῇ νὰ ὑπάρξουν πιά μυστικὲς συμφωνίες ἀνθρώπων ἢ ἐ- θνῶν, οὔτε κι' αἰφνιδιαστικὲς ἐπι- θέσεις, ἐφόσον καθένας θὰ μπορῇ νὰ διαβάσῃ τὴς σκέψεις τοῦ ἄλλου. Κι' ἔτσι θὰ ἐπικρατήσῃ μοιραία μιά μόνιμη εἰρήνη σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφα- λος θὰ πολλαπλασιάσῃ σὲ ὑπέρτα- τὸ βαθμὸ τὴν ἱκανότητά του ν' ἀποθηκεύῃ γνῶσεις καὶ εἰκόνας. Οἱ δυνατότητες του θὰ γίνοντο τότε ἀπεριόριστες. Δὲν θὰ ὑπάρχῃ πρό- βλημα πού νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὸ λύ- σῃ, οὔτε καὶ σκοπὸς πού νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὸν ἐπιτύχῃ.

Ἄν ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς εἶναι σήμερὰ διπλασία ἀπ' ὅτι ἦταν πρὸ ἐνὸς αἰῶνος, στὸ μέλλον θ' αὐξηθῇ πολὺ περισσότερο. Πράγμα- τι, ὁ δόκτωρ Κρόγκμαν παραδέχε- ται ὅτι, στὸ ἔτος 5.000.000, οἱ ἀν- θρώποι θὰ ζοῦν ἀπὸ 120 μέχρι 160 χρόνια.

Συγχρόνως ὁμως θ' ἀλλάξῃ κι' ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς τους, θὰ γίνῃ πολὺ βραδύτερος, ἀπ' τὸ σήμερινόν, γιὰ διαφορετικὸς λόγους: 1) Μὲ τὴν μεγαλύτερη χρησιμοποίησιν τοῦ ἐγκεφάλου, θὰ ἀπαιτῇται λιγώτερον μυϊκὴ δράσις. 2) Θὰ ἔχῃ ἐλαττω- θῇ τὸ ὀξυγόνο τοῦ ἀέρος. 3) Τὸ σῶμα θὰ χρειάζεται λιγώτερον τροφή.

Ξέρουμε ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα ἔχει χάσει σήμερὰ σχεδὸν ὅλο τὸ ὕδρο- γόνον της. Μετὰ 5.000.000 χρόνια, θὰ ἔχῃ χάσει καὶ τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ὀξυγόνου της. Ὡστόσο, ἡ μεταβολὴ αὐτὴ θὰ συμβῇ αἰνῶ- νικά, ἔτσι ὁ ἀνθρώπος θὰ προσαρ- μοσθῇ στὴς νέες συνθήκες, καὶ γίν- νωνται δηλαδὴ λιγώτερες καὶ οὐκ ἐπὶ μέρει ὁργανισμοῦ του, συνεπῶς θὰ κατανοήσῃ μικρότερες ποσότητες τροφῆς.

Τέλος, ὁ ἀνθρώπος τοῦ ἔτους 5. 000.000 θὰ χρησιμοποιοῦ τὰ χέρια του πολὺ λιγώτερον ἀπὸ σήμερὰ, κυρίως γιὰ τὴν κατασκευὴ καὶ τὸ χειρισμὸ λεπτῶν συσκευῶν ἀκρι- βείας. Ὅσο γιὰ τὰ πόδια του, θὰ ἔχουν μεταβληθῇ σὲ ἐπιπέδα καὶ σχεδὸν κυκλικὰ σπρίγματα γιὰ τὴ συγκράτησιν τοῦ βάρους τοῦ σώμα- τός του.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ στό σπίτι σας

Μιά μεγάλη ἔρευνα γιὰ τοὺς κινδύνους τῶν ηλεκτρικῶν ἐγκατα- στάσεων καὶ τὰ μέσα προστασίας μας ἀπὸ τὴς ηλεκτροπληξίας

Ἡ ἀφορμὴ κάθε θανατηφόρου ηλεκτροπλη- ξίας, εἶναι ἡ ἀγνοία τῶν κινδύνων πού παρουσιάζει τὸ ηλεκτρικὸ ρεῦμα. Στὸ ζήτημα αὐτό, πού ἐνδιαφέρει ὅλους μᾶς καὶ πού μπορεῖ νὰ ἐκθέσῃ σὲ κίνδυνον τὴ ζωὴ μᾶς, δείχνουμε συνήθως μιά ἐγκλη- ματικὴ ἀδιαφορία! Τρέμουμε π. χ. στὴν ἐκ- δήλωσι μιᾶς ἀρρώστειας καὶ ζητᾶμε νὰ μᾶς ἐξετάσῃ ὁ καλύτερος γιαντρός. Τὸν πληρώ- νουμε πανάκριβα κι' ὥστόσο δείχνουμε ἐκ- πληκτικὴ ἀπάθεια στὴ βλάβη μιᾶς ηλεκτρι-

Κάθε φορὰ πού πιάνετε ἕνα διακόπτη ἢ βάζετε τὸ «φίς» σὲ μιά πρίζα, νὰ μὴν πατάτε ἑυπόλυτοι σὲ ὑγρὸ ἔδαφος.

Καὶ συσκευεῖς τοῦ σπιτιοῦ μᾶς, ἐνὸς δια- κόπτη, μιᾶς ηλεκτρικῆς σόμπας, ἐνὸς πο- τاتی.

Εἶναι τὸ τρομερὸ θάνατος τῆς ἀγνοίας. Κι' ὡστόσο, οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ, ἔχου- με τὸ θάνατο μέσα στὸ σπῆτι μᾶς! Ἐναν τρομερὸ θάνατο! Ἐναν ὑποῦλο ἐχθρό, πού μᾶς παραμονεύει σὲ κάθε στιγμῇ, σὲ κάθε ὥρᾃ τῆς μέρας καὶ τῆς νύχτας καὶ πού εἶ- ναι ἱκανὸς νὰ μᾶς σκοτώσῃ ἀνάληπτα. Καὶ τὸν ἔχουμε παντοῦ αὐτὸν ἐχθρό. Σ' ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ μᾶς. Παντοῦ, ὅπου ὑπάρχει ἕνα ηλεκτροφόρο σύρμα.

Κανεὶς ὥστόσο δὲν ἀντιστοιχεῖ. Μέσα στὸ χρόνο, δὲν ὑπάρχει κανένα σπῆτι, πού νὰ μὴν ἔφερε γιὰ κάποια αἰτία τὸν γιαντρὸν πέντε καὶ δέκα φορές. Γιὰ ἕνα κρυολόγ- μα, γιὰ μιά ἐκδήλωσι πυρετοῦ, γιὰ μιά ἀρ- ρώστεια πού δὲν πρόκειται νὰ μᾶς στείλῃ στὸν ἄλλο κόσμο, φωνάζουμε ἀμέσως τὸν γιαντρὸ.

Εἶναι ζήτημα, ὥστόσο, ἂν μιά φορὰ τὸ χρόνο φέρνουμε ἕναν καλὸν ηλεκτρολόγο, γιὰ νὰ κἀνῃ ἔλεγχον στὴν ηλεκτρικὴ ἐγκατάστα- σιν τοῦ σπιτιοῦ μᾶς. Ὅλα ὁμως ἔχουν μιά ὀρισμένη ἀντοχή. Καί, φυσικά, ἔρχεται ἡ μέρα πού τὸ καλώδιο ξεφτάνει, ὁ διακόπτης δὲν κάνει καλὰ τὴς ἐπαφῆς του κι' ἡ ὑγρα- σία βοηθεῖ τὸ ἔργο τοῦ θανάτου...

Θὰ προσπαθήσουμε σ' αὐτὴ τὴν ἔρευνά

μᾶς νὰ σὰς δώσουμε μιά σειρά ἀπόψεων καὶ χρησίων παρατηρήσεων τῶν εἰδικῶν σ' αὐτὸ τὸ σημαντικὸ ζήτημα. Θὰ σὰς ἀνα- φέρουμε μάλιστα καὶ μερικά ἐκπληκτικὰ παραδείγματα: τρομακτικὲς περιπτώσεις ηλεκτροπληξίας, πού οὔτε μπορεῖ κανεὶς νὰ τῆς φαντασθῇ. Ἐπίσης θὰ σὰς ὑποδείξου- με, σύμφωνα πάλι με τοὺς εἰδικούς, πὼς μπορεῖτε νὰ γλυτώσετε ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἐ- φιάλη καὶ τί πρέπει νὰ κάνετε σὲ περι- πτωσὶ ἀτυχήματος.

Εἴχαμε μιά συνομιλία μετὰ τὸν διευθυντὴ τῆς Ἡλεκτρολογικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἡλεκ- τρικῆς Ἑταιρείας, κ. Χριστ. Οἰκονόμου. Ἐ- πισκεφθήκαμε τὸ ἐργοστάσιο παραγωγῆς τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος στὸ Κερατσίνι. Ἀκούσαμε τὴς ἀπόψεις τῶν διευθυντῶν τῶν διαφόρων τεχνικῶν ὑπηρεσιῶν. Συζητήσαμε μετὰ πλῆθος ηλεκτρολόγους κι' εἶδαμε καὶ μιλῆσαμε μετὰ γιαντρός, πού ἀσχολήθηκαν μετὰ περιπτώσεις ηλεκτροπληξίας, καθὼς καὶ μετὰ τοὺς ἱατροδικαστὰς μᾶς.

Τὸ θέμα εἶναι πολὺ μεγάλο καὶ ἐξαι- ρετικὰ ἐνδιαφέρον.

Ὁ κ. Χρ. Οἰκονόμου, πού θεωρεῖται αὐ- θεντία στὰ ζητήματα τοῦ ηλεκτρισμοῦ, μᾶς ἀνέφερε τὸ ἔξης ἐκπληκτικόν: Σ' ὅλο τὸν κόσμο, σημειώνονται ηλεκτροπληξίες, ἀλλὰ στούς ἐκατὸ ἀνθρώπους, οἱ ἐνεννιά σωζόν- ται! Ἐδῶ ὁμως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο, γιὰ- τί ἔχουμε πλήρη ἀγνοία τοῦ τί πρέπει νὰ κἀνῃ κανεὶς, σὲ μιά τέτοια περίπτωσι. Τὸ μόνον πού ἔχουμε πάθει, εἶναι, ὅτι ἔχουμε τελείως... ἐξοικειωθῇ μετὰ τὸν κίνδυνον τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος. Δὲν φοβόμαστε. Νο- μίζουμε, ὅτι σὲ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς βλάψῃ, ἀφοῦ μᾶς εἶναι τόσο χρήσιμο! Κι' ἀσφαλῶς, δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς βλάψῃ, ἂν ἡ ηλεκτρικὴ ἐγκατάστασις μᾶς εἶναι πῆρης, ἂν διατηρηθῇ σὲ καλὴ κατάστασι καὶ ἂν τα πάντα ἔχουν ἐξετασθῇ, ὥστε νὰ μὴν παρου- σιάζον διαρροὴ ρεύματος. Ὅταν ἔχουν τη- ρηθῇ ὅλα τὰ μέτρα ασφαλείας, ὁ ηλεκτρι- σμὸς εἶναι πραγματικὰ πολὺτιμο ἀγαθὸ καὶ μεγάλη ἀνεσις σ' ἕνα σπῆτι. Ὡστόσο, πα- ρὰ τὸν κρατικὸ ἔλεγχον, πολλὲς εἶναι οἱ πε- ριπτώσεις ἐγκαταστάσεων, πού δὲν εἶναι ἀ- σφαλεῖς καὶ πού εἶναι ἀληθινὸς κίνδυνος θανάτου γιὰ ἐκείνους πού τῆς χρησιμο- ποιοῦν.

Δὲν φταίει τὸ ρεῦμα τῶν 220 βόλτ, πού συμβαίνουν οἱ ηλεκτροπληξίες. Φταίνει τὰ ὀ- λικά, μετὰ τὰ ὅποια εἶναι γινεῖ ἡ ἐγκατάστα- σις, τὰ ὕλικά τῶν ηλεκτρικῶν εἰδῶν, ὁ τρό- πος τῆς ἐκτελέσεως μιᾶς ηλεκτρικῆς ἐργα- σίας καὶ τὸ σημαντικώτερον ἡ ἀδιαφορία μᾶς, ὅταν βλέπουμε, ὅτι ἔχει φθαρῇ ἕνα σύρμα, ἔχει καταστραφῇ ἕνα «φίς», ἔχει ὑ- ποστή βλάβη μιά μόνωσις καὶ δὲν σπεύ- δουμε ἀμέσως νὰ τὴν ἀντικαταστήσουμε. Ἐπὶ πλέον, φταίει ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, γιὰτὶ ἀ- νεξέλεγκτα ἐμπιστευομεθα αὐτὴ τὴν τόσο σοβαρὴ δουλειὰ σ' ἀνίδεους ἀνθρώπους, γιὰ λόγους οικονομίας, ἢ κάνουμε ἐμεῖς τοὺς ἡ- λεκτρολόγους καὶ ἐπιδορῶμε τῆς βλα- βῆς μιᾶς ἐγκαταστάσεως!...

Γενικά, πρέπει νὰ ξέρῃ κάθε ἀνθρώπος καὶ πρὸ πάντων κάθε νοικοκυρὰ, τὰ ἀκό- λουθα:

Κάθε φορὰ πού πιάνει ἕνα διακόπτη ἢ βάζει ἕνα «φίς» σὲ μιά πρίζα, νὰ μὴν πα- τᾷ σὲ ὑγρὸ ἔδαφος, νὰ μὴν ἀκουμπᾷ στὸν τοῖχο καὶ νὰ μὴ πατάῃ ἑυπόλυτοι σὲ ὑγρὸ μωσαϊκόν.

Ἡ καλύτερη λύσις εἶναι νὰ φοροῦν οἱ νοι- κοκυρὲς στὸ σπῆτι παντόφλες με ἐλαστι- κὲς σόλες.

Ὅταν ἐπίσης μεταχειρίζονται ηλεκτρικὴ συσκευή, π. χ. ὅταν σιδερώνουν, νὰ πατᾶνε

πάντα σὲ ἕνα στεγνὸ σανίδι. Κι' αὐτό, γιὰτὶ κανεὶς δὲν ξέρει ἂν ἐνὰ φῖς εἶναι χα- λασμένο, ἂν μιά ηλεκτρικὴ συσκευή ἔχη ἀρχίσῃ νὰ ὑφίσταται διαρροὴν ηλεκτρικοῦ ρεύματος. Καὶ τὸ σημαντικώτερον: Ὅλα τὰ ηλεκτρικὰ μεταλλικὰ εἶδη παρουσιάζουν διαρροή!... Ἡ φθορὰ ἐνὸς σύρματος στὴν ἐσωτερικὴ σύνδεσιν τοῦ, μιά ἔνωσι, καὶ τὸ κακὸ εἶναι ὅτι ἐκεῖ πού κανεὶς δὲν τὸ πε- ρίμενε. Ἡλεκτροπληξίες ἔχουν ὑποστῇ ἀ- κόμη κι' ἐμπειροὶ τεχνίτες ηλεκτρολόγοι!

Πρὸ καιροῦ μιά νεορὴ κυρία βρήκε οἰ- κτρὸ θάνατον ἀπὸ ηλεκτροπληξία: Ἐνῶ ἡ γυναίκα αὐτὴ ἔπαινε τὸ μπάνιο της, ἔπε- σε μέσα στὸν λουτήρα πού ἦταν γεμάτος νερό, μιά ηλεκτρικὴ σόμπα ἀναμμένη. Τὸ νερὸ μεταδίδει τὸ ρεῦμα στὸ σῶμα τῆς δυστυχισμένης γυναίκας, ἡ ὁποία προτοῦ νὰ καλοκαταλάβῃ τί εἶχε συμβῇ, ἔμεινε νεκρή.

Γι' αὐτὸ στὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ καὶ στὸ πλυσταριὸ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν οὔ- τε φορητὲς ηλεκτρικὲς λάμπες, οὔτε πρίζες. Ἐπίσης ἀπαγορεύεται ἀπολύτως νὰ πιάνῃ κανεὶς τοὺς ηλεκτρικοὺς λαμπτήρες τοῦ λουτροῦ, ὅταν εἶναι ἀναμμένοι κι' ὅταν ὁ ἴδιος ἔχει βρεγμένα χέρια. Λέγοντας δὲ «βρεγμένα χέρια» δὲν ἐννοοῦμε ὅτι τὰ χέ- ρια πρέπει νὰ εἶναι μούσκεμα. Φτάνει νὰ μὴν εἶναι ἐντελῶς στεγνὰ ἢ νὰ εἶναι ἀπλῶς λίγο ἰδρωμένα γιὰ νὰ μεταδοθῇ ὁ ηλεκτρι- σμὸς.

Ὅταν σιδερώνετε, νὰ πατάτε πάντα σ' ἕνα στεγνὸ σανίδι.

Ἐπίσης ὅταν καθαρίζετε τοὺς σκονι- σμένους ἢ λερωμένους λαμπτήρες, πρέπει νὰ φροντίζετε νὰ κλείνετε ὅχι μόνον τὸ διακόπτη τοῦ δωματίου, ἀλλὰ καὶ τὸν κεν- τρικό διακόπτη τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ ἴδιο πρέ- πει νὰ κάνουμε κι' ὅταν πρόκειται νὰ ἀντι- καταστήσουμε ἕνα λαμπτήρα.

Ὅπως θὰ δῆτε ἀπὸ τὴν συνέχεια τῆς ἐρεῦ- νης μᾶς, χίλιες — δυὸ εἶναι οἱ αἰτίες πού προκαλοῦν τὴς ηλεκτροπληξίας καὶ πού μᾶς ἔδωκαν σ' ἕνα τραγικὸ θάνατο... Θ. Δ.

Η ΜΑΥΡΗ ΑΜΑΖΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο καρδινάλιος Φαρνέζε του κάκου προσπαθεί να κρύψει την Σαίζουμα να καταλάβει ποιος είναι. Στο τέλος, φεύγει απογοητευμένος. Ο Παρνταγιάν κι' ο Κάρολος της 'Αγκουλέμης οδηγούν τη Σαίζουμα στο Πανδοχείο της μάγισσας. Η αδελφή Μαρίαννα τους παρακολουθεί και το κάνει γνωστό στη Φαύστα, που καταστρώνει τότε ένα τρομερό σχέδιο εκδίκησης. Άργα τη νύχτα φεύγει από το μέγαρο της και πηγαίνει στη μονή της Μονμάρτρης. Η ηγουμένη την οδηγεί στο μικρό σπιτάκι όπου βρίσκεται φυλακισμένη η Βιολέττα.

15ον Η Φαύστα έριξε μια ματιά στο δωμάτιο. Το μοναδικό έπιπλο εκεί μέσα ήταν ένας ξεχαρβαλωμένος καναπέ. Καί πάνω σ' αυτόν κοιμόταν η Βιολέττα μ' όλα της τα ρούχα.

Η Φαύστα έβγαλε τη μάσκα που έκρυβε το πρόσωπό της και την άφησε να πέσει στα πόδια της. Έπειτα πήγε κοντά στον καναπέ.

— Είπε στ' αλήθεια πολύ όμορφη, ψιθύρισε ύστερα από μερικές στιγμές. Έχει άγγελικό πρόσωπο και υπέροχη ατατομή. Νά γιατί συγκινήθηκε ο Παρνταγιάν... Θα πρέπει, βέβαια, να την αγαπάει πολύ!... Άλλα θα τον κάμω να υποφέρει σαν κολασμένος... Ποιος του είπε να βρεθεί μπροστά στο δρόμο μου;... Πώς λοιπόν; Η άκατάλλητη θέλησή μου συνέτριψε ως τώρα όλα τα εμπόδια και θα βρεθεί ένας άνθρωπος, ένας μόνο, που θα μου πη: «Δεν πιάς πιο μακριά!»

Η Φαύστα, για πρώτη φορά στη ζωή της, έλεγε ψέμματα στον ίδιο τον εαυτό της. «Όχι, δεν μισούσε τον Παρνταγιάν. Τον αγαπούσε! Κι' η αγάπη της την έκανε να μισή τη Βιολέττα, νομίζοντας πως ήταν αντίπαλός της στην ψυχή του ιππότη. Γι' αυτό την είχε καταδικάσει ανέκκλητα.

Τη στιγμή εκείνη, αισθάνθηκε την επιθυμία να βγάλει το έγκλειστο που κρεμόταν από τη ζώνη της και να το χύσει στο στήθος της νέας.

— Άλλ' αυτή η σκέψη την έκανε να ντραπή. Γιατί κατάλαβε πως δεν της χρειαζόταν σε τίποτε πια τα προσχήματα. Έβλεπε τώρα για ποιο λόγο μισούσε τη Βιολέττα. Κι' είχε την εντύπωση πως ταπεινωόταν μπροστά σ' αυτή τη νέα.

Με μια αυθόρμητη, κίνησι έφερε τα χέρια στο πρόσωπό της. Ήταν μια κίνησι όμοια με του μικρού παιδιού, που θέλει να κρύψει το πρόσωπό του από ντροπή.

Η Βιολέττα αναστέναζε ελαφρά εκείνη τη στιγμή και ξύπνησε.

Η Φαύστα βρισκόταν μόλις ένα βήμα πιο πέρα από τον καναπέ που της χρειαζόταν για κρεβάτι. Άλλ' η Βιολέττα δεν μπορούσε να υποπτευθεί πως ήταν γυναίκα. Έκείνο που της έκανε εντύπωση ήταν η πονεμένη έκφρασι που είχε το πρόσωπο αυτού του νεαρού ιππότη που βρισκόταν μέσα στο κελλί της. Σίγουρα, θα ήταν κι' αυτός ένα καινούργιο θύμα των ανθρώπων που καταδικάζουν και την ίδια.

— Ποιος είσατε; ρώτησε με φωνή πλημυρισμένη από συμπόνια. Σας έριξαν και σας μέσα σ' αυτή την τρώγλη;... «Α! Θεέ μου!... Σείς εδώ!»

Η Βιολέττα είχε αναγνωρίσει, ξαφνικά, τη γυναίκα που στεκόταν μπροστά της.

— Σείς είσατε; ξαναείπε με τρομαγμένη φωνή. Τι με θέλετε;... Τι κακό σας έκαμα;... Λυπήθηκε με!

Είχε σηκωθεί από τον καναπέ κι' ήταν έτοιμη να πέσει στα πόδια της Φαύστας. Άλλ' το πρόσωπο της π ιγκήπισσας είχε πάρει τώρα μια έκφρασι τόσο σκληρή, που

η νέα θεώρησε περιττό να προσπαθήσει να την συγκινήσει.

— Τι με βέλετε; ξαναρώτησε.

Η Φαύστα άπλωσε το χέρι της κι' απάντησε με βραχνή φωνή:

— Ελάτε!

Άλλ' η νέα δεν κινήθηκε από τη θέσι της.

— «Α! Δεν θέλετε ναρθήτε; εκάγχασε η Φαύστα. Τόσο το χειρότερο για σας!»

Έτρεξε άμέσως στην πόρτα, την άνοιξε και είπε στην Κλωντί που περίμενε απ' έξω:

— Δώστε έντολη να φέρουν άμέσως ένα φορείο.

Κι' ενώ η ηγουμένη έτρεχε για να εκτελέσει αυτή τη διαταγή, η Φαύστα γύρισε στον Μπελγκοντέρε.

— Θα πάρης στα χέρια σου αυτή τη νέα

και θα την με-αφέρης με το φορείο, του είπε. Θα μπηξ και σύ μέσα. Και πρόσεξε μη σου φύγη!... Είσαι υπεύθυνος με το κεφάλι σου γι' αυτήν!

— Πού θα την οδηγήσω; ρώτησε ο Μπελγκοντέρε.

— Στη Βαστίλλη! απάντησε η Φαύστα. Το πρόσωπο του τσιγγάνου φωτίστηκε από μια άγρια χαρά. Από την έκφρασι της Φαύστας είχε καταλάβει πως η καταδίκη της Βιολέττας ήταν ανέκκλητη και πως τίποτε πια δεν μπορούσε να την σώσει.

Η Φαύστα βγήκε από το κελλί της Βιολέττας. Ο Μπελγκοντέρε μπηξε τότε μέσα και διευθύνθηκε προς τη νέα.

— Ελά! της είπε με βραχνή φωνή.

Κι' όπως η Βιολέττα είχε αποτραβηχτή φοβισμένη σε μια γωνιά, ώρμησε πάνω της σαν το άγριο θηρίο...

Η ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙ

Ο Μπελγκοντέρε έβαλε τη Βιολέττα μέσα στο φορείο και κάθισε κι' ο ίδιος πλάι της.

Η Φαύστα, στο μεταξύ, είχε ανέβη στο αλόγο της. Σ' ένα νεύμα της, οι τέσσερες ιππείες περικύκλωσαν το φορείο.

Η μικρή συνοδεία ξεκίνησε άμέσως. Άφου πέρασε την πύλη της Μονμάρτρης, αντί να διευθυνθεί προς το κέντρο της πόλεως, έστριψε άριστερα, ακολούθησε την οδόν 'Αγίου Αντωνίου και σταμάτησε μπροστά στη Βαστίλλη.

Ένας υπαξιωματικός περίμενε εκεί.

Η Φαύστα πήγε κοντά του και του είπε σιγά μερικές λέξεις.

Ο υπαξιωματικός έφερε τότε μια σφουρίχτρα στα χέιλη του και σφύριξε με συνθηματικό τρόπο.

Έπειτα από μερικά λεπτά, η κινητή γέφυρα κατέβηκε πάνω από τη γεμάτη με νερό τάφρο και η βαρειά πόρτα του φρουρίου άνοιξε διάπλατα.

Η μικρή συνοδεία πέρασε στο έσωτερικό.

Η πόρτα έκλεισε κατόπιν κι' η κινητή γέφυρα ξαναγύρισε στην προηγούμενη θέσι της.

— Πού είναι ο διοικητής; ρώτησε η Φαύστα τον υπαξιωματικό, που την ακολουθούσε.

— Εύρεσθηθήτε να μ' ακολουθήσετε, κυρία, της απάντησε. Σας περιμένει.

Η Φαύστα του έδειξε το φορείο.

— Μιά γυναίκα βρίσκεται μέσα σ' αυτό, του είπε. Αν τυχόν δραπετεύσει, θα πεθάνης στην κρεμάλα, προτού ξημερώσει.

Ο υπαξιωματικός χαμογέλασε.

— Η σύστασι είναι περιττή, απάντησε. Φώναξε κατόπιν δύο δεσμοφύλακες και τους έδωσε σιγά μια διαταγή.

Έπειτα από μερικές στιγμές, η δυστυχισμένη Βιολέττα μεταφέρθηκε σ' ένα κελλί.

Η Φαύστα ακολούθησε κατόπιν το λοχία, που την ώδηγησε στο γραφείο του Μπουσι-Λεκλέρ.

— Κύριε, του είπε η Φαύστα, υποθέτω, ότι σας είδοποίησαν για την έπισκεψή μου...

Υποθέτω επίσης, ότι ο δούκας της Γκιζής θα σας έκαμε γνωστό, ότι θα σας μετεδίδω τις διαταγές του...

Ο Μπουσι-Λεκλέρ έγριψε ελαφρά το κεφάλι, για να δείξη, ότι όλα αυτά του ήταν γνωστά.

— Είμαι περιττό, λοιπόν, να σας κουράσω με άσκοπους προλόγους, συνέχισε η Φαύστα. Θα μάθετε άμέσως για ποιο σκοπό ήρθα εδώ...

Έχετε στο φρούριο δύο νέες, που λέγονται Φουρκώ, δεν είν' έτσι;... Αυτές τις Φουρκώ, όπως έμαθα, πρόκειται

να τις παραδώσετε στη δικαιοσύνη του λαού...

— Αύριο το πρωί, κυρία.

— Θα παραδώσετε τη μια από τις Φουρκώ, που θα υποστή την τιμωρία που της αξίζει. Όσο για την άλλη, θα την αφήσετε ελεύθερη.

— Αυτό είναι αδύνατο, κυρία! φώναξε ο Μπουσι-Λεκλέρ, ανασηκώνοντας από το καθισμά του. Υποσχέθηκα στο λαό, ότι κι' οι δύο αρετικές θα καούν στην πυρά κι' έννοω να τηρήσω την υπόσχεσί μου.

— Μην ανησυχείτε, κύριε Λεκλέρ, του είπε η Φαύστα. Θα κρατήσετε το λόγο σας. Πώς λέγονται οι δύο κατάδικες και ποιά είναι η ηλικία τους;

— Η πρώτη λέγεται Μαγδαληνή. Είναι είκοσι χρόνων. Η δεύτερη λέγεται 'Ιωάννα και δεν φαίνεται μεγαλύτερη από δεκάξη.

— Τη μικρότερη θ' αφήσετε ελεύθερη. Η Μαγδαληνή θα καθ' στην πυρά...

— Άλλα σας είπα, ότι είμαι υποχρεωμένος να παραδώσω δύο καταδίκους...

— Αυτό δεν πρέπει να σας ανησυχί. Έκείνο που πρέπει να ξέρετε είναι, ότι στην 'Ιωάννα δόθηκε χάρι.

— Από ποιόν;

— Από μένα.

— Άλλα, κυρία, παρατήρησε ο διοικητής της Βαστίλλης, κανείς δεν μου είπε ως σήμερα, ότι έχετε δικαίωμα να δίνετε χάρι σε μια κατάδικη.

— Διαβάστε, λοιπόν, αυτό, του είπε με επιτακτικό τόνο η Φαύστα.

Ο Μπουσι-Λεκλέρ πήρε το χαρτί που του έδωσε και πήγε κοντά σ' ένα κρησπώνιο για να το διαβάσει.

Το χαρτί αυτό, που είχε την υπογραφή και τη σφραγίδα του δούκα της Γκιζής, έλεγε τα εξής:

«Εντέλλονται όλοι οι αξιωματικοί, οποιαδήποτε κι' αν είναι η θέσις που κατέχουν, να εκτελούν επί ποινη θανάτου, τις διαταγές της πριγκίπισσας Φαύστας».

Κυρία, της είπε ο Μπουσι-Λεκλέρ, έπιστρέφοντάς της το χαρτί, περιμένω τις διαταγές σας.

Έκαμε ταυτόχρονα μια βαθειά υπόκλισι.

— Οδηγήστε με τώρα κοντά στις Φουρκώ, του είπε η Φαύστα. Όχι... δεν μ' ενδιαφέρει η μεγαλύτερη... Μόνον τη μικρότερη θέλω να ιδώ.

Ο Μπουσι-Λεκλέρ υπόκλιθηκε και πάλι.

Εύρεσθηθήτε να μ' ακολουθήσετε, κυρία, έλεγε.

Στο διάδρομο βρήκαν τον υπαξιωματικό που περίμενε.

Κατέβηκαν μαζί μια σκάλα κι' έφτασαν στην αψίδα, όπου βρισκόταν το φορείο.

Πηγαίνε να φέρης τη γυναίκα που σου έμπιστευθήκα, είπε η Φαύστα στον υπαξιωματικό.

Έπειτα από μερικά λεπτά, εμφανίστηκαν δύο δεσμοφύλακες, που είχαν στη μέση τη Βιολέττα. Η δυστυχισμένη έτρεμε από το φόβο της, αλλά δεν έδειχνε καμμία διάθεσι ν' αντισταθή.

Πηγαίνουμε στα κελλιά των Φουρκώ, είπε η Φαύστα.

Πέρασαν από μερικές στοές κι' άρχισαν να κατεβαίνουν μια έλικοειδή σκάλα, που χωνόταν σαν βίδα μέσα στα σπλάγχνα της γής.

Οι δεσμοφύλακες σταμάτησαν μπροστά σε μια χαμηλή πόρτα και τράβηξαν τους σύρτες.

Η Φαύστα πήρε τότε το φανάρι, που κρατούσε ο ένας απ' αυτούς και μπηξε μόνη της μέσα στο κελλί.

Αυτό το κελλί ήταν στενό και το ταβάνι του κατέβαινε πολύ χαμηλά. Σε μια γωνιά, πάνω σ' ένα σωρό από άχυρα, ήταν κουβαρισμένη μια νέα.

Μόλις άνοιξε η πόρτα, η νέα αυτή τινάχτηκε όρθια. Το μέτωπό της ήταν ήρεμο. Τα μάτια της έλαμπαν μ' ένα υπερκόσμιο φως και το πρόσωπό της είχε μια άγγελική έκφρασι.

Αυτή η νέα ήταν η 'Ιωάννα Φουρκώ.

— Ήρθε η ώρα για το μαρτύριό μου; ρώτησε. Είμαι έτοιμη.

— 'Ιωάννα Φουρκώ, της είπε η Φαύστα, δεν θα πεθάνης. Θα ζήσης. Καί θα βγής από τη φυλακή.

— Ο βασιλιάς μου χάρισε, λοιπόν, τη ζωή; ρώτησε η νέα.

— Τη ζωή και την ελευθερία. Είσαι ελεύθερη... Έλα!

— 'Ιωάννα έκαμε ένα βήμα. Άλλά, ξαφνικά, σταμάτησε.

— Κι' η Μαγδαληνή, η αδελφή μου; ρώτησε. Δεν θάθελα να ζήσω χωρίς την αδελφή μου.

— Κι' η αδελφή σου επίσης πήρε χάρι, απάντησε η Φαύστα. Είναι έξω και σε περιμένει...

— 'Ιωάννα Φουρκώ γονάτισε τότε, έφερε το χέρι της Φαύστας στα χέιλη της και το γέμισε φιλία.

Η Φαύστα την σήκωσε και την τράβηξε μαζί της έξω.

Στο διάδρομο την παρέδωσε σ' ένα δεσμοφύλακα.

Πηγαίνε την στο φορείο, τον διέταξε. Έπειτα γύρισε στον άλλον δεσμοφύλακα και του έδειξε τη Βιολέττα.

— Κλείσε την μέσα στο κελλί, πρόσταξε.

Η Βιολέττα, όταν έφτασε μπροστά στην ανοιχτή πόρτα του κελλιού, τραβήχτηκε με όρμη προς τα πίσω, σαν να ήθελε να φύγει. Άλλ' ο δεσμοφύλακας της έδωσε μια δυνατή σπρωδιά, που την έκαμε να πέση μπρούμυτα μέσα στο κελλί. Έπειτα έκλεισε την πόρτα πίσω της και τράβηξε τους σύρτες.

Ο Μπουσι-Λεκλέρ έστεκε λίγο παράμερα. Η άπορία ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

— Δεν καταλαβαίνετε; τον ρώτησε η Φαύστα.

— Περιμένω να μου εξηγήσετε, κυρία... Η Φαύστα άπλωσε τότε το χέρι της και έδειξε το κελλί.

— Μέσα σ' αυτό, βρίσκεται η 'Ιωάννα Φουρκώ, είπε.

Ο Μπουσι-Λεκλέρ, μ' όλο που δεν ήταν από τους ανθρωπάους που μπορούν να συγκινηθούν εύκολα, ανατρίχιασε από το κεφάλι ως τα πόδια.

— Πώς! ψιθύρισε. Αυτή η νέα...

— Λέγεται τώρα 'Ιωάννα Φουρκώ... Αύριο το πρωί, πρέπει να παραδώσετε τις δύο Φουρκώ στο δήμιο... Θα εκτελέσετε το καθήκον σας.

Ο ΚΡΟΑΣ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

Όταν ξαναγύρισαν στη μικρή αψίδα, ο Μπελγκοντέρε πήγε κοντά στη Φαύστα.

— Θα θέλεις, βέβαια, να μάθης τι άπόγινε η κόρη του Κλαυδίου, δεν είν' έτσι; τον ρώτησε η πριγκίπισσα.

— Ναι, απάντησε ο τσιγγάνος, που το πρόσωπό του έλαμπε από χαρά. Όκτω χρόνια τώρα, περιμένω την εκδίκησί μου... Καί νομίζω πως έφτασε η ώρα που θα μπορέσω να μιλήσω στον Κλαύδιο...

— Έπειτα απ' αυτή την άόριστη απάντησι, βγήκε βιαστικά από το δωμάτιο κι' έκλεισε πίσω του προσεχτικά την πόρτα.

— Ποιά να είναι αυτή η νέα; αναρωτήθηκε. Καί γιατί πρέπει να την φυλάω;... Ο διάβολος να με πάρη αν καταλαβαίνω τίποτε απ' αυτή την ιστορία... Τι έπιδωκε η Φαύστα και ποιο άρα γε θέλει να με παρασύρη;... Θα τ'ό μάθω σε λίγο...

Άλλα που είναι ο Κροάς;... Θα τ'ό πω να προσέχη τη μικρή όσο θα λείψω... Κροάς!

— 'Ιωάννα Φουρκώ, της είπε η Φαύστα, δεν θα πεθάνης. Θα ζήσης και θα βγής από τη φυλακή!

— Ποιος δεν βλέπει (από στερνά, από τη σούρα του (τη μύτη και τα μεσοφύλα (γυρνά ή ξεμερώνεται στο (οπίτι, την πεθερά του (συναντά, ή την κυρά του, τη (ακουνοφύλα και τότε βλέπει ή (πό κοντά και την ιπτάμενη... (παντοφλά! ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Δεν πήρε καμία απάντηση.
— Κροάς! Ξαναφώναξε.
Ούτε κι' αυτή τη φορά πήρε απάντηση.
— 'Ο άθλιος έχει την ανάδεια να κοιμάται, ενώ εγώ δουλεύω! Ξεφώνισε. Τώρα 'ω σου δείξω εγώ, χαραιομοφά!
— Έτρεξε άμέσως στο πατάρι.
— 'Αλλ' ο Κροάς δεν βρισκόταν εκεί.
— 'Ο Μπελγκοντέρε μούγκρισε από το κακό του.

— "Εφυγε! Είπε.
Δεν χωρούσε αμφιβολία, ότι ο Κροάς είχε φύγει.
— 'Ο Μπελγκοντέρε δεν πολυσκοτίσθηκε γι' αυτή τη δραπέτευση.
— Τό κάτω-κάτω, σκέφτηκε, δεν μου χρειαζόμουν σε τίποτε...
— Έκλεισε κατόπιν καλά το σπίτι κι' έτρεξε να συναντήσει τους ανθρώπους της Φαύστας που τον περίμεναν. Έπειτα από μια ώρα, έμπαινε στο μυστηριώδες μέγαρο, όπου είχε οδηγήσει άλλοτε τη Βιολέττα, νομίζοντας πως την παρέδιδε στον δούκα της Γκίζης.

Το μυστικό του τσιγγάνου

— 'Η Φαύστα περίμενε τον Μπελγκοντέρε σε μια μεγάλη αίθουσα, με βαρεά και πολυτελή έπιπλα. Στ'ό βάθος, οι δυο πιστές υπηρέτριες της, η Λέα και η Μύρτις, της έτοιμάζαν κάποιο τσιγγάνικο ποτό.
— 'Ο Μπελγκοντέρε υποκλίθηκε, μπαίνοντας στην αίθουσα και κατόπιν κάθησε σε μια ολιγοθέσιμη παρτίδα με την Φαύστα.
— 'Η οικοδόσπινα παρήγγειλε να του σερβίρουν ένα μπουκάλι εκλεκτό κρασί του Μπορντώ και να φέρουν και στην ίδια το ποτό που της είχαν ετοιμάσει.
— Οι δυο υπηρέτριες έφυγαν κατόπιν.

— Μου είχες υποσχεθί, ότι είχες μια ενδιαφέρουσα ιστορία να μου αφηγηθής, είπε η Φαύστα στον τσιγγάνο, όταν έμειναν μόνοι. Σε άκουω...
— Χμ! Έκαμε ο τσιγγάνος, που τα μάτια του έλαμπαν γιατί, χωρίς να περιμένει την πρόσκληση της Φαύστας, είχε κατεβάσει κιόλας δυο ποτηράκια από το κρασί, που του είχαν σερβίρει. Είμαι μια ιστορία από κείνες που συμβαίνουν συχνά σ'έμάς τους τσιγγάνους. Όλοι μ'ας κυνηγάνε... Κι' είναι θαύμα αν καταφέρουμε στ'ό τέλος να γλυτώσουμε από την κρεμάλα... Θάχετε ακούσει ίσως κι' άλλες παρόμοιες ιστορίες χωρίς να συγκινηθήτε...
— Θέλω να μάθω το δικό σου ιστορία, του είπε η Φαύστα. "Αν σου έγινε κάποια άδικη, ίσως μπορέσουμε να την επανορθώσουμε."

— Πολύ άργά! απάντησε με βραχνή φωνή ο τσιγγάνος.
— 'Αφού είναι έτσι, θα μπορέσω τότε

να σε βοηθήσω στην έκδική σου...
— Αυτό ναι, είπε ο τσιγγάνος. Είσατε δυνάτη και μπορείτε σίγουρα να με βοηθήσετε... "Αν σε τ'ό θελήσετε, ο Κλαύδιος θα πονέσει πολύ περισσότερο από ό,τι θα μπορούσα να τ'όν κάνω μόνος μου να υποφέρω...
— 'Ο Κλαύδιος είναι, λοιπόν, ο άνθρωπος που θέλεις να εκδικηθής;
— 'Ο Μπελγκοντέρε άδειασε ένα καινούργιο ποτήρι. "Έπειτα απάντησε:

— Θα με νομίζετε σίγουρα γιά κτήνος... Μοιάζω περισσότερο με θηρίο παρά με άνθρωπο... Τι θα λέγατε, όμως, αν μαθαίνατε πως κάτω απ' αυτό το στήθος χτυπάει μια ανθρώπινη καρδιά;... Κι' όμως, αυτό είναι αλήθεια. Ναι, έχω μια ανθρώπινη καρδιά μέσα στ'ό στήθος μου... "Ηταν μια έποχή που δεν μισούσα κανένα και που η δίψα της έκδικής μου δεν μου έκαίγε τ'ά σωθικά... "Αγαπούσα τότε!

— 'Ο Μπελγκοντέρε σκέπασε με τ'ά χέρια το πρόσωπό του και φάνηκε σαν να βυθιζόταν σε όνειροπόληση.

— Συνέχισε, του είπε επιτακτικά η Φαύστα.
— 'Ο τσιγγάνος κατέβασε ένα καινούργιο ποτήρι.

— "Ηταν μια έποχή, ξαναείπε, που δεν ήμουν αυτό που φαίνομαι σήμερα... Μια μέρα, λοιπόν, κατάλαβα πως αγαπούσα... Γιά έναν άλλον άνθρωπο, αυτό ίσως δεν είχε σημασία. Γιά μένα, όμως, ήταν τρομερό... Γιατί ήμουν άσχημος και τ'ό ήξερα... Μου τ'ό είχαν πη τόσες φορές! "Ήμουν, όμως, ο πιο δυνατός κι' όλοι μ'έτρεμαν στη φυλή μου... Κι' ωστόσο, έτρεμα μπροστά στη Μάγδα. "Έτρεμα γιατί ήξερα πως ήμουν άποκρουστικός και γιατί όλόγουρα της καιροφυλακούσαν πέντε ή έξη νέοι, που ο πιο άσχημος ανάμεσα σ' αυτούς ήταν εκατό φορές πιο όμορφος από μένα. Δεν είχα τολμήσει ποτέ να π'ό έσω και μια λέξη στη Μάγδα. "Όταν, όμως, περνούσα κοντά της, ένοιωθα τ'ό αστραφτερό βλέμμα της να βαραινίη πάνω μου. Δεν μπορούσα πια ούτε να φάω, ούτε να κοιμηθ'ό... Αυτό, όμως, δεν μπορούσε να κρατήσει περισσότερο... Ένα βράδυ, φώναζε αυτούς που της έκαναν τα γλυκά μάτια. "Έπειτα έστειλα να φωνάξουν και την ίδια... "Ηρθε στην πρόσκλησή μου και τότε της είπα: "Μάγδα, θα είσαι σε λίγο δεκαπέντε χρόνων. Είνε καιρός να διαλέξης τ'όν άνθρωπό σου." 'Η Μάγδα χαμογέλασε κι' έδειξε έναν στην τύχη: "Αυτός είναι ο άνθρωπός μου" είπε.

— Δυστυχισμένε Μπελγκοντέρε! ψιθύρισε η Φαύστα.
— Περιμένετε να ιδήτε τί έγινε, συνέχισε ο τσιγγάνος. Πήγα άμέσως μπροστά στον άνθρωπο που είχε διαλέξει. Αυτός κατάλαβε κι' έβγαλε τ'ό μαχαίρι του. "Έβγαλα κι' έγώ τ'ό δικό μου... Έπειτα από πέντε λεπτά, τ'όν είχα πετάξει κάτω. "Έβγαλε τότε τ'ό πόδι μου πάνω στ'ό στήθος του και τ'ό έκοψε τ'αυτιά... Σηκώθηκε ούρλιαζοντας από τ'όν πόνο. "Η Μάγδα είπε τότε ήρεμα: "Δεν θέλω έναν άνθρωπο χωρίς αυτιά." "Καλά, της απάντησα. Διάλεξε έναν άλλον." "Απλώς τ'ό χέρι της κι' έδειξε κάποιον. Πήγα μπροστά σ' αυτόν, όπως είχα κάμει και στ'όν άλλον... 'Ο άγώνας άρχισε άμέσως κι' ήταν πιο δύσκολος από την πρώτη φορά... Κατάφερα, τέλος, να πετάξω κάτω τ'όν αντίπαλό μου και τότε, με μια γρήγορη κίνηση, τ'ό έκοψε τη μύτη. "Η Μάγδα δεν θέλησε, φυσικά, έναν άνθρωπο χωρίς μύτη, όπως δεν θέλησε ούτε έναν μονόφθαλμο, γιατί έβγαλα με τ'ό μαχαίρι μου τ'ό δεξί μάτι ενός άλλου που διάλεξε... Οι δυο τελευταίοι τ'όβαλαν στα πόδια... "Η Μάγδα μου είπε τότε: "Έσύ είσαι ο άνθρωπός μου. Σε είχα διαλέξει από καιρό, αλλ' ήθελα να ιδ'ό αν ήσουν όπως σε φανταζόμουν." Τ'ό ίδιο βράδυ έκαμα τη Μάγδα γυναίκα μου, σύμφωνα με τις συνήθειες της φυλής μου... Γιά έξη χρόνια, ήμουν ο πιο εύτυχισμένος άνθρωπος τ'ού κόσμου. Απόκτησα πρώτα ένα κοριτσάκι, που τ'ό όνομάσαμε Φλώρα. "Έπειτα από τέσσερα χρόνια, απόκτησα μια δεύτερη, που τ'ό βγάλαμε Στέλλα. "Όλοι έλεγαν πως οι δυο μου κόρες ήταν όμορφες σαν τριαντάφυλλα... Τ'όν έβδομο και τελευταίο χρόνο της εύτυχίας μου, ήρθαμε στ'ό Παρίσι. "Η Φλώρα ήταν τότε έξη χρόνων κι' η Στέλλα δυο. Ζούσαμε ήρεμα, μ'όλο που οι Παρισινοί δεν μ'ας συμπαθούσαν και δεν άφηναν εύκαιρα που να μ'ή μάς δείξουν την καταφρόνιά τους. Καί, ξαφνικά, ένα βράδυ, μαθεύτηκε πως μερικοί κακοποιοί είχαν μπει στην έκκλησία τ'ού Αγίου Ευσταθίου κι' είχαν κλέψει τ'ά ιερά σκεύη... "Εκεί κοντά, είχαμε τις σκηνές μας. Μ'ας κατηγορήσαν, λοιπόν, πως έμεις είχαμε κάμει την κλοπή. Τ'ό άλλο πρωί, έπιασαν καμιά δεκαπενταριά από μ'ας, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, και μ'ας πήγαν στη φυλακή... Στ'ό δρόμο, όμως, κατάφερα να φύγω... "Ίσως θα ήταν καλύτερο ν' άφίσω να μ'ε κρεμάσουν, όπως και τ'ους άλλους. Γιάτί κρέμασαν πέντε άνδρες και έξη γυναίκες. "Ανάμεσα στις γυναίκες ήταν κι' η Μάγδα.

— 'Ο Μπελγκοντέρε είχε γίνει λευκός σαν τ'ό πανί. Χοντρές σταγόνες ιδρώτα έτρεχαν από τ'ό μέτωπό του.

— Την παραμονή της ημέρας που θα άδηγούσαν τη Μάγδα και τ'ους άλλους, στ'ό Μονφικόν γιά να τ'ους κρεμάσουν, συνέχισε, πήγα να βρ'ό τ'ό δημίο. Στ'ους δυο μήνες που κράτησε η δική, είχα μαζέψει πολύ χρυσάφι... Τ'ό τ'ό πρόσφερα όλο... Γονατιστός στ'ά πόδια του, τ'όν παρακάλεσα... "Εκείνο που τ'ό ζητούσα, ωστόσο, ήταν πολύ απλό: να βάλω ένα φαρμαμένο σχοινί στ'ό λαιμό της Μάγδας. Τ'ό σχοινί θάσπαζε μόλις τ'ό σώμα τινιζόταν προς τ'ά κάτω και, όπως ήταν η συνήθεια σ'ε παρόμοιες περιπτώσεις, θα της έδιναν χάρι... "Ηταν δική μου δουλειά κατόπιν να την βγάλω από τη φυλακή...

— Καί τί έκαμε ο Κλαύδιος; ρώτησε η Φαύστα.

— Πήρε τ'ό σασκούλι με τ'ό χρυσάφι και τ'ό πέταξε στ'ό δρόμο. "Έπειτα, μ'έπιασε από τ'ους ώμους και με πέταξε και μένα έξω... Τ'ό άλλο πρωί, πήγαν τη Μάγδα στ'ό Μονφικόν και την κρέμασαν... Είδα τ'ό κορμί της που ταλαντευόταν στην κρεμάλα κι' άκουσα τις άγριες φωνές τ'ού πλήθους, που είχε μαζεuth όλόγουρα... Αυτές τις φωνές, νομίζω πως τις άκούω ακόμη...
— Καί τ'ά παιδιά σου; ρώτησε η Φαύστα. Τί άπόγιναν η Στέλλα κι' η Φλώρα;... Τ'ά κρέμασαν κι' αυτές;
— "Όχι, απάντησε ο Μπελγκοντέρε. Τ'ά βάφτισαν.

— Καί τώρα που βρίσκονται;
— Δεν τ'ά ξαναείδα ποτέ. "Έμαθα μόνο πως ο δήμιος φρόντισε να βαρσιθούν και πως κατόπιν τ'άδωσε σε φιλόνηρωτες οικογένειες που άνέλαν να τ'ά μεγαλώσουν... Τρεις όλόκληρους μήνες έψαξα παντού. Τ'ού κάκου, όμως... Δεν κατάφερα να ξαναβρ'ό τ'ά ίχνη τους... Ξαναπήγα τότε στ'ό δημίο. "Σκότωσε αυτή που αγαπούσα, τ'ού είπα. Καί γιά τ'ό έγκλημά σου αυτό, ώρκίστηκε να σε σκοτώσω. "Αλλ' αν μου π'ής αυτό

που θα σου ζητήσω, θα σε συχωρέσω και θα σου δώσω όλο τ'ό χρυσάφι που είχα μαζέψει γιά λύτρα της Μάγδας. Θα κάμω, μάλιστα, κάτι πολύ περισσότερο: Θα γίνω σκλάβος σου και θ' αναλάβω να φυλάω τη ζωή και την περιουσία σου... Τ'ό μόνο που θέλω να μου π'ής, είναι που βρίσκονται οι κόρες μου... Τ'ό ξέρεις;"
— Καί βέβαια τ'ό ξέρω, αφού εγώ φρόντισα γι' αυτές, μου απάντησε. Μην άνησυχής... Είχαν την καλή τύχη να τις υιοθετήση ένας πολύ καλός πρέπι άστός...
— Ξαναπέρα στ'ά πόδια του και τ'όν παρκαλέσα, όπως έκαμα και γιά τη Μάγδα. Σκεφτόμουν: "Αυτός ο άνθρωπος σκότωσε τη Μάγδα. "Αλλ' αυτό ήταν τ'ό έπαγγελμά του. Δεν πρέπει να τ'όν άδικώ γι' αυτό. Δεν μπορεί να θέλη να βυθίση στην άπελπισία έναν δυστυχισμένο πατέρα... Σιγούρα, θα μ'ού μιλήσει... Καί να τί έκαμε ο Κλαύδιος. Μ'έπιασε από τ'ους ώμους και μ'έανάκασε να σηκωθ'ό. "Έπειτα μου είπε: "Άκουσε, τσιγγάνε. "Έπρεπε να σε πιάσω και να σε παραδώσω στ'ό δικαιοσύνη. Αυτ'ό ήταν τ'ό χρέος μου. Δεν τ'ό έκαμα, όμως, και πρέπει να μ'ού χρωστάς χάρι γι' αυτό. "Όσο γιά τις κόρες σου, βρίσκονται σε καλ'ά χέρια και θα ζήσουν πιο εύτυχισμένες παρά αν έμεναν κοντά σου." "Θέλω τις κόρες μου! τ'ό φώναζε. Πες μου τί τις έκαμες;". Μ'έπιασε τότε από τ'ους ώμους, όπως και την πρώτη φορά και με πέταξε έξω από τ'ό σπίτι του... "Απ'ό τότε ώρκίστηκε να τ'όν κάμω να πονέη, όπως με είχε κάμει να πονέσω κι' έγώ.

— Είναι πολύ σωστός τ'ό όρκος σου, απάντησε ψυχρά η Φαύστα. "Απομένει τώρα να τ'όν πραγματοποιήσης.
— "Α, δε βιαζόμουν γι' αυτό! απάντησε μ'ένα άπαισία γέλιο, ο Μπελγκοντέρε. Θα μπορούσα να σκοτώσω τ'όν Κλαύδιο από καιρό. "Αλλ' αυτό δεν τ'ό εύρισκε αρκετό. "Εκείνο που ήθελα, ήταν να τ'ού ξεσπίσω τ'ή καρδιά, όπως κι' αυτός είχε ξεσπίσει τη δική μου. "Άρχισα, λοιπόν, να τ'όν παρακολουθώ... Πήγαινα παντού όπου βρισκόταν κι' έγιναι η σκιά του. "Ετσι έμαθα πως είχε μια κόρη που την ελάτρευε, όπως κι' έγώ τη Φλώρα και τη Στέλλα μου. Την ημέρα που τ'ό έμαθα αυτό, κυρία, πήγα να τρελαθ'ό από τ'ή χαρά μου... Αυτή η κόρη ήταν η Βιολέττα.

— "Η Βιολέττα είναι κόρη τ'ού Κλαυδίου; ρώτησε η Φαύστα. Είσαι βέβαιος γι' αυτό;

— "Αν είμαι βέβαιος;... Διαφορετικά, θα την μισούσα;... "Αλλά γιάτί μ'ού κάνετε αυτή την έρώτηση;

— Γιάτί θέλω να βεβαιωθ'ό πως η Βιολέττα είναι κόρη τ'ού Κλαυδίου.

— Είμαι άπόλυτα βέβαιος γι' αυτό, είπε ο Μπελγκοντέρε. Δεν άργησα, λοιπόν, ν' ανακαλύψω πως ο δήμιος ελάτρευε την κόρη του. "Αποφάσισα τότε να χτυπήσω τ'ό παιδί, γιά να σκοτώσω τ'όν πατέρα. Μιά μέρα, όμως, κατάλαβα πως με παρακολουθούσαν. "Αναγκάστηκα τότε να φύγω από τη Γαλλία και να περιμένω υπομονητικά νάρθ'ό η κατάλληλη στιγμή. "Έπειτα από μερικά χρόνια, βέβαιος πως είχα ξεχασθ'ό, ξαναγύρισα. "Η άγάπη μου, στ'ό μεταξύ, είχε πεθάνει. "Αλλ' ήμουν διψασμένος γιά έκδικησι.

— 'Ο Μπελγκοντέρε ανατρίχισε.
— Μιά μέρα έκλεψα τη Βιολέττα, συνέχισε έπειτα από μικρή σιωπή. "Ο Κλαύδιος την είχε εμπιστευθ'ό σε μια γυναίκα, κάποια Σιμόνη, γιά να την φυλάη και να την περιποιήται. Πήρα μαζί μου, λοιπόν, κι' αυτή τη γυναίκα, γιά να μ'ήν με προδώση. Τis έστειλα και τις δυο στη Βουργουνδία. "Εγώ έμεινα στ'ό Παρίσι, γιά να μελετήσω καλύτερα τ'ό χτύπημα που σκεδίαζα. "Έπειτα από λίγο, ξαναβρήκα τ'ους ανθρώπους της φυλής μου.

— Καί ποιά ήταν τ'ό σχέδιό σου γιά τη Βιολέττα; ρώτησε η Φαύστα.

— "Ήθελα να την κάμω μια κοινή γυναίκα, γιά να την παραδώσω μια μέρα σε κάποιον άρχοντα. Θα πήγαινα τότε να βρ'ό τ'όν Κλαύδιο και θα τ'ούλεγα: "Μου έκλεψες τις κόρες μου. "Εκλεψα κι' έγώ τη δική σου. "Εκαμες τη Φλώρα και τη Στέλλα μου χριστιανές. "Εκαμα κι' έγώ τη Βιολέττα σου γυναίκα τ'ού δρόμου. "Έπειτα θα τ'όν σκότωνα... Μόλις πήρα αυτό τ'ήν άπόφασι,

που θα σου ζητήσω, θα σε συχωρέσω και θα σου δώσω όλο τ'ό χρυσάφι που είχα μαζέψει γιά λύτρα της Μάγδας. Θα κάμω, μάλιστα, κάτι πολύ περισσότερο: Θα γίνω σκλάβος σου και θ' αναλάβω να φυλάω τη ζωή και την περιουσία σου... Τ'ό μόνο που θέλω να μου π'ής, είναι που βρίσκονται οι κόρες μου... Τ'ό ξέρεις;"

— Καί βέβαια τ'ό ξέρω, αφού εγώ φρόντισα γι' αυτές, μου απάντησε. Μην άνησυχής... Είχαν την καλή τύχη να τις υιοθετήση ένας πολύ καλός πρέπι άστός...

— Ξαναπέρα στ'ά πόδια του και τ'όν παρκαλέσα, όπως έκαμα και γιά τη Μάγδα. Σκεφτόμουν: "Αυτός ο άνθρωπος σκότωσε τη Μάγδα. "Αλλ' αυτό ήταν τ'ό έπαγγελμά του. Δεν πρέπει να τ'όν άδικώ γι' αυτό. Δεν μπορεί να θέλη να βυθίση στην άπελπισία έναν δυστυχισμένο πατέρα... Σιγούρα, θα μ'ού μιλήσει... Καί να τί έκαμε ο Κλαύδιος. Μ'έπιασε από τ'ους ώμους και μ'έανάκασε να σηκωθ'ό. "Έπειτα μου είπε: "Άκουσε, τσιγγάνε. "Έπρεπε να σε πιάσω και να σε παραδώσω στ'ό δικαιοσύνη. Αυτ'ό ήταν τ'ό χρέος μου. Δεν τ'ό έκαμα, όμως, και πρέπει να μ'ού χρωστάς χάρι γι' αυτό. "Όσο γιά τις κόρες σου, βρίσκονται σε καλ'ά χέρια και θα ζήσουν πιο εύτυχισμένες παρά αν έμεναν κοντά σου." "Θέλω τις κόρες μου! τ'ό φώναζε. Πες μου τί τις έκαμες;". Μ'έπιασε τότε από τ'ους ώμους, όπως και την πρώτη φορά και με πέταξε έξω από τ'ό σπίτι του... "Απ'ό τότε ώρκίστηκε να τ'όν κάμω να πονέη, όπως με είχε κάμει να πονέσω κι' έγώ.

— Είναι πολύ σωστός τ'ό όρκος σου, απάντησε ψυχρά η Φαύστα. "Απομένει τώρα να τ'όν πραγματοποιήσης.
— "Α, δε βιαζόμουν γι' αυτό! απάντησε μ'ένα άπαισία γέλιο, ο Μπελγκοντέρε. Θα μπορούσα να σκοτώσω τ'όν Κλαύδιο από καιρό. "Αλλ' αυτό δεν τ'ό εύρισκε αρκετό. "Εκείνο που ήθελα, ήταν να τ'ού ξεσπίσω τ'ή καρδιά, όπως κι' αυτός είχε ξεσπίσει τη δική μου. "Άρχισα, λοιπόν, να τ'όν παρακολουθώ... Πήγαινα παντού όπου βρισκόταν κι' έγιναι η σκιά του. "Ετσι έμαθα πως είχε μια κόρη που την ελάτρευε, όπως κι' έγώ τη Φλώρα και τη Στέλλα μου. Την ημέρα που τ'ό έμαθα αυτό, κυρία, πήγα να τρελαθ'ό από τ'ή χαρά μου... Αυτή η κόρη ήταν η Βιολέττα.

— "Η Βιολέττα είναι κόρη τ'ού Κλαυδίου; ρώτησε η Φαύστα. Είσαι βέβαιος γι' αυτό;

— "Αν είμαι βέβαιος;... Διαφορετικά, θα την μισούσα;... "Αλλά γιάτί μ'ού κάνετε αυτή την έρώτηση;

— Γιάτί θέλω να βεβαιωθ'ό πως η Βιολέττα είναι κόρη τ'ού Κλαυδίου.

— Είμαι άπόλυτα βέβαιος γι' αυτό, είπε ο Μπελγκοντέρε. Δεν άργησα, λοιπόν, ν' ανακαλύψω πως ο δήμιος ελάτρευε την κόρη του. "Αποφάσισα τότε να χτυπήσω τ'ό παιδί, γιά να σκοτώσω τ'όν πατέρα. Μιά μέρα, όμως, κατάλαβα πως με παρακολουθούσαν. "Αναγκάστηκα τότε να φύγω από τη Γαλλία και να περιμένω υπομονητικά νάρθ'ό η κατάλληλη στιγμή. "Έπειτα από μερικά χρόνια, βέβαιος πως είχα ξεχασθ'ό, ξαναγύρισα. "Η άγάπη μου, στ'ό μεταξύ, είχε πεθάνει. "Αλλ' ήμουν διψασμένος γιά έκδικησι.

— 'Ο Μπελγκοντέρε ανατρίχισε.
— Μιά μέρα έκλεψα τη Βιολέττα, συνέχισε έπειτα από μικρή σιωπή. "Ο Κλαύδιος την είχε εμπιστευθ'ό σε μια γυναίκα, κάποια Σιμόνη, γιά να την φυλάη και να την περιποιήται. Πήρα μαζί μου, λοιπόν, κι' αυτή τη γυναίκα, γιά να μ'ήν με προδώση. Τis έστειλα και τις δυο στη Βουργουνδία. "Εγώ έμεινα στ'ό Παρίσι, γιά να μελετήσω καλύτερα τ'ό χτύπημα που σκεδίαζα. "Έπειτα από λίγο, ξαναβρήκα τ'ους ανθρώπους της φυλής μου.

— Καί ποιά ήταν τ'ό σχέδιό σου γιά τη Βιολέττα; ρώτησε η Φαύστα.

— "Ήθελα να την κάμω μια κοινή γυναίκα, γιά να την παραδώσω μια μέρα σε κάποιον άρχοντα. Θα πήγαινα τότε να βρ'ό τ'όν Κλαύδιο και θα τ'ούλεγα: "Μου έκλεψες τις κόρες μου. "Εκλεψα κι' έγώ τη δική σου. "Εκαμες τη Φλώρα και τη Στέλλα μου χριστιανές. "Εκαμα κι' έγώ τη Βιολέττα σου γυναίκα τ'ού δρόμου. "Έπειτα θα τ'όν σκότωνα... Μόλις πήρα αυτό τ'ήν άπόφασι,

που θα σου ζητήσω, θα σε συχωρέσω και θα σου δώσω όλο τ'ό χρυσάφι που είχα μαζέψει γιά λύτρα της Μάγδας. Θα κάμω, μάλιστα, κάτι πολύ περισσότερο: Θα γίνω σκλάβος σου και θ' αναλάβω να φυλάω τη ζωή και την περιουσία σου... Τ'ό μόνο που θέλω να μου π'ής, είναι που βρίσκονται οι κόρες μου... Τ'ό ξέρεις;"

— Καί βέβαια τ'ό ξέρω, αφού εγώ φρόντισα γι' αυτές, μου απάντησε. Μην άνησυχής... Είχαν την καλή τύχη να τις υιοθετήση ένας πολύ καλός πρέπι άστός...

— Ξαναπέρα στ'ά πόδια του και τ'όν παρκαλέσα, όπως έκαμα και γιά τη Μάγδα. Σκεφτόμουν: "Αυτός ο άνθρωπος σκότωσε τη Μάγδα. "Αλλ' αυτό ήταν τ'ό έπαγγελμά του. Δεν πρέπει να τ'όν άδικώ γι' αυτό. Δεν μπορεί να θέλη να βυθίση στην άπελπισία έναν δυστυχισμένο πατέρα... Σιγούρα, θα μ'ού μιλήσει... Καί να τί έκαμε ο Κλαύδιος. Μ'έπιασε από τ'ους ώμους και μ'έανάκασε να σηκωθ'ό. "Έπειτα μου είπε: "Άκουσε, τσιγγάνε. "Έπρεπε να σε πιάσω και να σε παραδώσω στ'ό δικαιοσύνη. Αυτ'ό ήταν τ'ό χρέος μου. Δεν τ'ό έκαμα, όμως, και πρέπει να μ'ού χρωστάς χάρι γι' αυτό. "Όσο γιά τις κόρες σου, βρίσκονται σε καλ'ά χέρια και θα ζήσουν πιο εύτυχισμένες παρά αν έμεναν κοντά σου." "Θέλω τις κόρες μου! τ'ό φώναζε. Πες μου τί τις έκαμες;". Μ'έπιασε τότε από τ'ους ώμους, όπως και την πρώτη φορά και με πέταξε έξω από τ'ό σπίτι του... "Απ'ό τότε ώρκίστηκε να τ'όν κάμω να πονέη, όπως με είχε κάμει να πονέσω κι' έγώ.

— Είναι πολύ σωστός τ'ό όρκος σου, απάντησε ψυχρά η Φαύστα. "Απομένει τώρα να τ'όν πραγματοποιήσης.
— "Α, δε βιαζόμουν γι' αυτό! απάντησε μ'ένα άπαισία γέλιο, ο Μπελγκοντέρε. Θα μπορούσα να σκοτώσω τ'όν Κλαύδιο από καιρό. "Αλλ' αυτό δεν τ'ό εύρισκε αρκετό. "Εκείνο που ήθελα, ήταν να τ'ού ξεσπίσω τ'ή καρδιά, όπως κι' αυτός είχε ξεσπίσει τη δική μου. "Άρχισα, λοιπόν, να τ'όν παρακολουθώ... Πήγαινα παντού όπου βρισκόταν κι' έγιναι η σκιά του. "Ετσι έμαθα πως είχε μια κόρη που την ελάτρευε, όπως κι' έγώ τη Φλώρα και τη Στέλλα μου. Την ημέρα που τ'ό έμαθα αυτό, κυρία, πήγα να τρελαθ'ό από τ'ή χαρά μου... Αυτή η κόρη ήταν η Βιολέττα.

— "Η Βιολέττα είναι κόρη τ'ού Κλαυδίου; ρώτησε η Φαύστα. Είσαι βέβαιος γι' αυτό;

— "Αν είμαι βέβαιος;... Διαφορετικά, θα την μισούσα;... "Αλλά γιάτί μ'ού κάνετε αυτή την έρώτηση;

— Γιάτί θέλω να βεβαιωθ'ό πως η Βιολέττα είναι κόρη τ'ού Κλαυδίου.

— Είμαι άπόλυτα βέβαιος γι' αυτό, είπε ο Μπελγκοντέρε. Δεν άργησα, λοιπόν, ν' ανακαλύψω πως ο δήμιος ελάτρευε την κόρη του. "Αποφάσισα τότε να χτυπήσω τ'ό παιδί, γιά να σκοτώσω τ'όν πατέρα. Μιά μέρα, όμως, κατάλαβα πως με παρακολουθούσαν. "Αναγκάστηκα τότε να φύγω από τη Γαλλία και να περιμένω υπομονητικά νάρθ'ό η κατάλληλη στιγμή. "Έπειτα από μερικά χρόνια, βέβαιος πως είχα ξεχασθ'ό, ξαναγύρισα. "Η άγάπη μου, στ'ό μεταξύ, είχε πεθάνει. "Αλλ' ήμουν διψασμένος γιά έκδικησι.

— 'Ο Μπελγκοντέρε ανατρίχισε.
— Μιά μέρα έκλεψα τη Βιολέττα, συνέχισε έπειτα από μικρή σιωπή. "Ο Κλαύδιος την είχε εμπιστευθ'ό σε μια γυναίκα, κάποια Σιμόνη, γιά να την φυλάη και να την περιποιήται. Πήρα μαζί μου, λοιπόν, κι' αυτή τη γυναίκα, γιά να μ'ήν με προδώση. Τis έστειλα και τις δυο στη Βουργουνδία. "Εγώ έμεινα στ'ό Παρίσι, γιά να μελετήσω καλύτερα τ'ό χτύπημα που σκεδίαζα. "Έπειτα από λίγο, ξαναβρήκα τ'ους ανθρώπους της φυλής μου.

— Καί ποιά ήταν τ'ό σχέδιό σου γιά τη Βιολέττα; ρώτησε η Φαύστα.

— "Ήθελα να την κάμω μια κοινή γυναίκα, γιά να την παραδώσω μια μέρα σε κάποιον άρχοντα. Θα πήγαινα τότε να βρ'ό τ'όν Κλαύδιο και θα τ'ούλεγα: "Μου έκλεψες τις κόρες μου. "Εκλεψα κι' έγώ τη δική σου. "Εκαμες τη Φλώρα και τη Στέλλα μου χριστιανές. "Εκαμα κι' έγώ τη Βιολέττα σου γυναίκα τ'ού δρόμου. "Έπειτα θα τ'όν σκότωνα... Μόλις πήρα αυτό τ'ήν άπόφασι,

που θα σου ζητήσω, θα σε συχωρέσω και θα σου δώσω όλο τ'ό χρυσάφι που είχα μαζέψει γιά λύτρα της Μάγδας. Θα κάμω, μάλιστα, κάτι πολύ περισσότερο: Θα γίνω σκλάβος σου και θ' αναλάβω να φυλάω τη ζωή και την περιουσία σου... Τ'ό μόνο που θέλω να μου π'ής, είναι που βρίσκονται οι κόρες μου... Τ'ό ξέρεις;"

— Καί βέβαια τ'ό ξέρω, αφού εγώ φρόντισα γι' αυτές, μου απάντησε. Μην άνησυχής... Είχαν την καλή τύχη να τις υιοθετήση ένας πολύ καλός πρέπι άστός...

— Ξαναπέρα στ'ά πόδια του και τ'όν παρκαλέσα, όπως έκαμα και γιά τη Μάγδα. Σκεφτόμουν: "Αυτός ο άνθρωπος σκότωσε τη Μάγδα. "Αλλ' αυτό ήταν τ'ό έπαγγελμά του. Δεν πρέπει να τ'όν άδικώ γι' αυτό. Δεν μπορεί να θέλη να βυθίση στην άπελπισία έναν δυστυχισμένο πατέρα... Σιγούρα, θα μ'ού μιλήσει... Καί να τί έκαμε ο Κλαύδιος. Μ'έπιασε από τ'ους ώμους και μ'έανάκασε να σηκωθ'ό. "Έπειτα μου είπε: "Άκουσε, τσιγγάνε. "Έπρεπε να σε πιάσω και να σε παραδώσω στ'ό δικαιοσύνη. Αυτ'ό ήταν τ'ό χρέος μου. Δεν τ'ό έκαμα, όμως, και πρέπει να μ'ού χρωστάς χάρι γι' αυτό. "Όσο γιά τις κόρες σου, βρίσκονται σε καλ'ά χέρια και θα ζήσουν πιο εύτυχισμένες παρά αν έμεναν κοντά σου." "Θέλω τις κόρες μου! τ'ό φώναζε. Πες μου τί τις έκαμες;". Μ'έπιασε τότε από τ'ους ώμους, όπως και την πρώτη φορά και με πέταξε έξω από τ'ό σπίτι του... "Απ'ό τότε ώρκίστηκε να τ'όν κάμω να πονέη, όπως με είχε κάμει να πονέσω κι' έγώ.

— Είναι πολύ σωστός τ'ό όρκος σου, απάντησε ψυχρά η Φαύστα. "Απομένει τώρα να τ'όν πραγματοποιήσης.
— "Α, δε βιαζόμουν γι' αυτό! απάντησε μ'ένα άπαισία γέλιο, ο Μπελγκοντέρε. Θα μπορούσα να σκοτώσω τ'όν Κλαύδιο από καιρό. "Αλλ' αυτό δεν τ'ό εύρισκε αρκετό. "Εκείνο που ήθελα, ήταν να τ'ού ξεσπίσω τ'ή καρδιά, όπως κι' αυτός είχε ξεσπίσει τη δική μου. "Άρχισα, λοιπόν, να τ'όν παρακολουθώ... Πήγαινα παντού όπου βρισκόταν κι' έγιναι η σκιά του. "Ετσι έμαθα πως είχε μια κόρη που την ελάτρευε, όπως κι' έγώ τη Φλώρα και τη Στέλλα μου. Την ημέρα που τ'ό έμαθα αυτό, κυρία, πήγα να τρελαθ'ό από τ'ή χαρά μου... Αυτή η κόρη ήταν η Βιολέττα.

— "Η Βιολέττα είναι κόρη τ'ού Κλαυδίου; ρώτησε η Φαύστα. Είσαι βέβαιος γι' αυτό;

— "Αν είμαι βέβαιος;... Διαφορετικά, θα την μισούσα;... "Αλλά γιάτί μ'ού κάνετε αυτή την έρώτηση;

— Γιάτί θέλω να βεβαιωθ'ό πως η Βιολέττα είναι κόρη τ'ού Κλαυδίου.

— Είμαι άπόλυτα βέβαιος γι' αυτό, είπε ο Μπελγκοντέρε. Δεν άργησα, λοιπόν, ν' ανακαλύψω πως ο δήμιος ελάτρευε την κόρη του. "Αποφάσισα τότε να χτυπήσω τ'ό παιδί, γιά να σκοτώσω τ'όν πατέρα. Μιά μέρα, όμως, κατάλαβα πως με παρακολουθούσαν. "Αναγκάστηκα τότε να φύγω από τη Γαλλία και να περιμένω υπομονητικά νάρθ'ό η κατάλληλη στιγμή. "Έπειτα από μερικά χρόνια, βέβαιος πως είχα ξεχασθ'ό, ξαναγύρισα. "Η άγάπη μου, στ'ό μεταξύ, είχε πεθάνει. "Αλλ' ήμουν διψασμένος γιά έκδικησι.

— 'Ο Μπελγκοντέρε ανατρίχισε.
— Μιά μέρα έκλεψα τη Βιολέττα, συνέχισε έπειτα από μικρή σιωπή. "Ο Κλαύδιος την είχε εμπιστευθ'ό σε μια γυναίκα, κάποια Σιμόνη, γιά να την φυλάη και να την περιποιήται. Πήρα μαζί μου, λοιπόν, κι' αυτή τη γυναίκα, γιά να μ'ήν με προδώση. Τis έστειλα και τις δυο στη Βουργουνδία. "Εγώ έμεινα στ'ό Παρίσι, γιά να μελετήσω καλύτερα τ'ό χτύπημα που σκεδίαζα. "Έπειτα από λίγο, ξαναβρήκα τ'ους ανθρώπους της φυλής μου.

— Καί ποιά ήταν τ'ό σχέδιό σου γιά τη Βιολέττα; ρώτησε η Φαύστα.

— "Ήθελα να την κάμω μια κοινή γυναίκα, γιά να την παραδώσω μια μέρα σε κάποιον άρχοντα. Θα πήγαινα τότε να βρ'ό τ'όν Κλαύδιο και θα τ'ούλεγα: "Μου έκλεψες τις κόρες μου. "Εκλεψα κι' έγώ τη δική σου. "Εκαμες τη Φλώρα και τη Στέλλα μου χριστιανές. "Εκαμα κι' έγώ τη Βιολέττα σου γυναίκα τ'ού δρόμου. "Έπειτα θα τ'όν σκότωνα... Μόλις πήρα αυτό τ'ήν άπόφασι,

που θα σου ζητήσω, θα σε συχωρέσω και θα σου δώσω όλο τ'ό χρυσάφι που είχα μαζέψει γιά λύτρα της Μάγδας. Θα κάμω, μάλιστα, κάτι πολύ περισσότερο: Θα γίνω σκλάβος σου και θ' αναλάβω να φυλάω τη ζωή και την περιουσία σου... Τ'ό μόνο που θέλω να μου π'ής, είναι που βρίσκονται οι κόρες μου... Τ'ό ξέρεις;"

— Καί βέβαια τ'ό ξέρω, αφού εγώ φρόντισα γι' αυτές, μου απάντησε. Μην άνησυχής... Είχαν την καλή τύχη να τις υιοθετήση ένας πολύ καλός πρέπι άστός...

— Ξαναπέρα στ'ά πόδια του και τ'όν παρκαλέσα, όπως έκαμα και γιά τη Μάγδα. Σκεφτόμουν: "Αυτός ο άνθρωπος σκότωσε τη Μάγδα. "Αλλ' αυτό ήταν τ'ό έπαγγελμά του. Δεν πρέπει να τ'όν άδικώ γι' αυτό. Δεν μπορεί να θέλη να βυθίση στην άπελπισία έναν δυστυχισμένο πατέρα... Σιγούρα, θα μ'ού μιλήσει... Καί να τί έκαμε ο Κλαύδιος. Μ'έπιασε από τ'ους ώμους και μ'έανάκασε να σηκωθ'ό. "Έπειτα μου είπε: "Άκουσε, τσιγγάνε. "Έπρεπε να σε πιάσω και να σε παραδώσω στ'ό δικαιοσύνη. Αυτ'ό ήταν τ'ό χρέος μου. Δεν τ'ό έκαμα, όμως, και πρέ

«Η κ. Κατερίνα Χουσίτ, είναι μία από τις 20 δημαρχίνες των «Ην. Πολιτειών». Ο φωτογραφικός φακός την συλλαμβάνει να συζητάει με ένα ψηφοφόρο στον κεντρικό δρόμο της Ρέντ Μπάνκ. Στα χέρια της κρατάει τα παπούτσια του άνδρός της, που πρόκειται να τα δώσει στον ταχυγάρη για επιδιόρθωση.

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΜΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΑ ΔΗΜΑΡΧΙΝΑ

«Η κοινωνική δράση της κ. Κατερίνας Έλκας Χουσίτ

«Αν ρωτήσετε την κ. Κατερίνα Έλκας Χουσίτ πώς γίνεται κανείς δημαρχος μιας πόλεως, θα σας απαντήσει ότι θα μπορούσε με τον καιρό να αποκτήσετε την εμπιστοσύνη των δημοτών και να καταλάβετε με την ψήφο τους το ανώτατο αξίωμα μιας πόλεως. «Η απάντησή της κ. Χουσίτ θα βασίζεται στην προσωπική της πείρα. Υπηρετεί σήμερα τη δεύτερη θητεία της ως δημαρχίνα της Ρέντ Μπάνκ, μιας πόλεως με 13.000 κατοίκους της Πολιτείας Νέας Υερσέης.

«Η δημαρχίνα όμως θα προσέθετε άμεσα ότι κανείς δεν γίνεται δημαρχος, αν δεν καταβάλει κάποια προσπάθεια.

«Η ψηλή και ωραία αυτή γυναίκα ζέρει πώς να κάνει τον προεκλογικό της αγώνα. Επικοινωνεί με τα σπίτια των συνδημοτών της και ζητά την ενίσχυση τους. «Οι ψηφοφόροι» λέει, «θέλουν μια δικαιούνη να έχουν μια προσωπική επαφή του υποψηφίου μαζί τους».

Στις επισκέψεις αυτές, όπως και στους λόγους που εκφωνεί στο κοινό, η κ. Χουσίτ μοιράζει φέιν-βολάντ στα οποία εκθέτει τα προσόντα της για το δημαρχιακό αξίωμα καθώς και τις μέχρι τότε επιτυχίες της. Εκτός από τον προεκλογικό αγώνα κατευθύνει και ένα επιτελείο από ενθουσιώδεις βοηθούς της.

«Η γυναίκα αυτή ανατράφηκε από παιδί μέσα σε μια ατμόσφαιρα εξυπηρετήσεως του κοινού. Ο πατέρας της, «Αβραάμ Έλκας, διέτελε κάποτε προεδρευτής των «Ηνωμένων Πολιτειών στην Τουρκία, ενώ η μητέρα της έχει να επιδείξει πλούσια δράση στον κοινωνικό και φιланθρωπικό τομέα.

Το 1928 απειροίτησε από το περιήλιο κολλέγιο Βάσας και τον επόμενο χρόνο παντρεύθηκε τον «Αρθούρ Χουσίτ. Ο άνδρας της είναι σύμβουλος επί των εργατικών σχέσεων και εργάζεται στην Νέα Υόρκη, που δεν απέχει πολύ από το Ρέντ Μπάνκ. Το ζεύγος Χουσίτ έχει μία παντρεμένη κόρη κι ένα γιο, που υπηρετεί στο στρατό.

Όταν πρωτοήλθε στο Ρέντ Μπάνκ ως νύφη, δεν άργησε να καταπιασθεί με διάφορα έργα κοινωνικής δράσεως. Εργάστηκε με το «Σύλλογο Γυναικών Αποφίτων Πανεπιστημίων», μια ιδιαιτελική οργάνωση, που αποβλέπει να δώσει στις γυναίκες περισσότερες ευκαιρίες μορ-

φώσεως. «Ως μέλος του «Συνδέσμου των ψηφοφόρων γυναικών» η κ. Χουσίτ συνέβαλε στην συμμετοχή των πολιτών στην διακυβέρνηση της πολιτείας, αφού πρώτα αποκτούσαν πλήρη συνείδηση των δικαιωμάτων και των καθηκόντων τους.

Το 1933 ο γιός της ήταν ακόμα βρέφος όταν η κ. Χουσίτ υπεδείχθη ως μέλος του δημοτικού συμβουλίου, αλλά έχασε την εκλογή με διαφορά 14 ψήφων. Κατόπιν, παρ' όλον που ήταν μητέρα δύο μικρών παιδιών, διψούσε τον παιδικό σταθμό της πόλεως. Εργάστηκε ακόμα με διάφορους οργανισμούς κοινωνικής προνοίας, ιδίως δε με εκείνους που είχαν σχέση με την καταπολέμηση της φυματίωσης.

«Η δράση της αυτή ήταν άφορη και να τοποθετηθεί από τον Κυβερνήτη της Νέας Υερσέης στα συμβούλια διαφόρων κρατικών ιδρυμάτων. Ωστόσο όμως δεν επεζητήσε παρά μόνο το 1950 να καταλάβει ένα αίρετο αξίωμα.

Στον πρώτο της προεκλογικό αγώνα για την κατάληψη του δημαρχιακού αξιώματος κέρδισε την εκλογή για την κατάληψη του δημαρχιακού αξιώματος με μία μικρή μόνο πλειοψηφία.

Αλλά δύο χρόνια διοίκησε ως την έκταση τόσο δημοφιλή, ώστε την επόμενη εκλογή την κέρδισε με διαφορά 500 ψήφων. Σήμερα είναι μία απ' τις 20 δημαρχίνες των «Ηνωμ. Πολιτειών.

Παρ' όλο που το αξίωμα του δημαρχού είναι μερική μόνον απασχόληση εν τούτοις συνεπάγεται πολλά καθήκοντα. Η κ. Χουσίτ προϊστάται του εξεμελούς δημοτικού συμβουλίου το οποίο εκλέγεται διά λαϊκής ψήφου. Οι συνεδριάσεις του συμβουλίου που γίνονται δύο φορές τον μήνα είναι ελεύθερες στο κοινό.

«Η κ. Χουσίτ διορίζει τους προϊσταμένους των διαφόρων Υπουργείων του Δήμου της και είναι υπεύθυνη για την αστυνομία της πόλεως, για τις πυρκαϊές, για τους κοινωνισμούς της τροχαίας, την υδρευση, το σύστημα αποχετεύσεως, την αποκομιδή των απορριμμάτων και την συντήρηση των οδών. Τα διοικητικά της καθήκοντα επεκτείνονται στην δημοσία βιβλιοθήκη, στα πάρκα, στα μέσα ψυχαγωγίας και στα προγράμματα κοινωνικής προνοίας και δημοσίας υγείας.

«Ως μέρος των υπηρεσιακών της καθηκόντων, η δημαρχίνα η οποία είναι μία γυναικεία γυναικα 48 ετών με μαύρα υαλλία προσκαλείται συχνά να μιλήσει σε διάφορες οργανώσεις της πόλεως, να ασκήσει σε δημόσια γεγονότα τα δημαρχιακά της καθήκοντα και να παρευρίσκεται σε διάφορες φάσεις της κοινωνικής ζωής. Μέσα στην δικαιοδοσία της υπάγεται ακόμη και η τέλεση πολιτικών γάμων.

Παρ' όλα τα καθήκοντα που επιμύζεται ως δημαρχίνα και νοικοκυρά η Χουσίτ εξοικονομεί χρόνο και για άλλες ασχολίες. Είναι μέλος του διοικητικού συμβουλίου διαφόρων οργανώσεων, μεταξύ των οποίων συμπεριλαμβάνονται δύο νοσοκομεία, η δημοτική βιβλιοθήκη και η «Επιτροπή Γονέων. Επί πλέον δεν έπαυσε να μετέχει στις μορφωτικές οργανώσεις καθώς και σε κείνες που έχουν σχέση με την κοινωνική εξυπηρέτηση.

«Η κ. Χουσίτ βρίσκει ευχαρίστηση να εξυπηρετεί τους συνδημότες της και σκέπτεται να διεκδικήσει και για τρίτη φορά το αξίωμα του ανωτάτου αρχόντος της πόλεως Ρέντ Μπάνκ.

□□

Τις έφαγε η «τρίτη»

Μία παντρεμένη και δυο άλλες γυναίκες άφηγαν μια κοπέλλα 18 χρονών και την ευλοκόησαν αλύπητα, γιατί είχε ξεμαλλιάσει τον άντρα της πρώτης απ' αυτές. Το επεισόδιο αυτό συνέβη στο Σμίθφιλντ των «Ηνωμ. Πολιτειών. «Η υπόθεση έφτασε στο δικαστήριο, όπου η παθούσα βεβαίωσε πως είχε πάει απλώς και μόνο μία φορά στον κινηματογράφο με τον άντρα της κυρίας. Οι τρεις γυναίκες καταδικάθηκαν σε 1.000 δολλαρίων πρόστιμο ή καθεμία. Αν δεν μπορούσαν δε να το πληρώσουν, θα μείνουν στη φυλακή 3 έως 5 χρόνια.

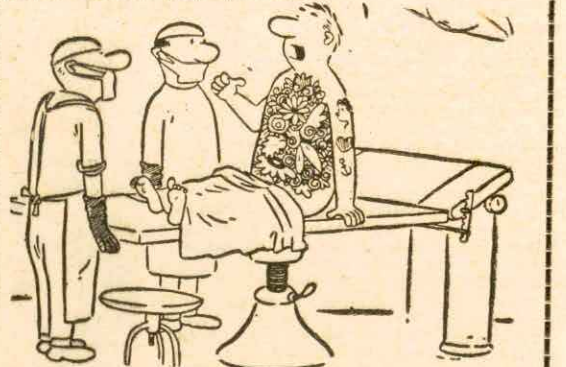

ΚΑΦΕ ΕΣΠΡΕΣΣΟ

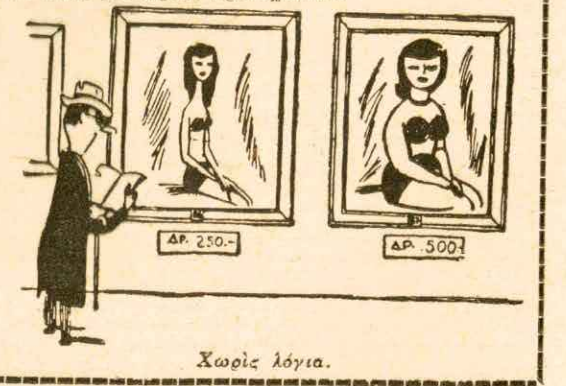
— Μπορείτε να κατεβείτε για δυό λεπτά, κύριε διευθυντά; Κάτι έπαθε η μηχανή...

— Περίεργο! Στις στροφές με πιάνει ένας περίεργος πόνος στον αγκώνα!...

— Και μετά την εγχείρησι, να μη με ράψετε. Να με... μαντάρετε προσεχτικά...

Χωρίς λόγια.

ΠΩΣ ΠΑΥΘΗΚΕ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Σε προηγούμενο σημείωμα, γράψαμε για την πρώτη δημοτική εκλογή, που έγινε στην «Αθήνα, πριν από 120 χρόνια και τις δυσκολίες που είχε ν' αντιμετωπίσει ο δήμαρχος «Ανάγρ. Πετράκης, λογαριασμό το έρειπτόμενο χωριό, που λεγόταν ελληνική πρωτεύουσα.

«Η μεγαλύτερη όμως δυσχέρεια, που αντιμετώπισε η πρώτη δημοτική αρχή της «Αθήνας, προερχόταν από την ίδια την Κυβέρνηση και ιδιαίτερα από τον αρχιγραμματέα «Αρμανπεργ, που δεν μπορούσε να υποφέρει το δημαρχο και το δημοτικό συμβούλιο, γιατί ανήκαν στην αντικυβερνητική παράταξη κι' έδειχναν ανεξαρτησία γνώμης και φιλελεύθερες και προοδευτικές τάσεις.

«Ετσι ο καυγάς μεταξύ δημαρχίας και κυβερνήσεως όλο και άναβε. «Ο υπουργός των «Εσωτερικών δεν έδινε την έγκρισή του για δαπάνες, που ήταν απαραίτητες για τις στοιχειώδεις ανάγκες της πόλεως. «Ο προϋπολογισμός του δήμου γύριζε πίσω δυο και τρεις φορές, για να διορθωθεί. «Ο ίδιος ο «Αρμανπεργ είχε σβύσει από τον προϋπολογισμό και καταργούσε τη θέση του... βοηθού πρωτοκόλλητή του δήμου, που είχε μισθό 80 δραχμές το μήνα.

Το μοναδικό δημοτικό σχολείο της «Αθήνας του 1835, έμενε χωρίς δάσκαλο, γιατί το υπουργείο ήθελε να διορίσει κάποιο δικό του, που να τον πληρώνει όμως ο... δήμος. Και το δημοτικό συμβούλιο δεν ψήφισε τη δαπάνη, κρίνοντας τον προτεινόμενο ως ακατάλληλο.

«Η κυβέρνηση σκέφθηκε να παύσει το δημοτικό συμβούλιο και το δημαρχο — είχαν εκλεγεί από το λαό για δυο χρόνια (1835 - 1837) — και να κάνει νέες δημοτικές εκλογές. Ξεσηκώθηκαν όμως οι εφημερίδες κι' ο κόσμος και δεν μπόρεσε να βάλει σ' εφαρμογή το σχέδιό της. Και η κατάσταση εξακολούθησε η ίδια. «Η κυβέρνηση κατηγορούσε το δήμο πως δεν κάνει έργα κι' ο δεύτερος διαμαρτυρόταν κι' έλεγε: Τι έργα θέλετε να κάνω όταν δεν υπάρχει καμμία ασφάλεια; «Και εις αυτήν την οικίαν του δημαρχού, ανέφερε το δημοτικό συμβούλιο σε έγγραφό του, έκκληση όλον το έλαϊόν του και εις αρχαίους ενεπίγραφους λίθους και οι κλέπται εισεχώρησαν ακόμη και εις το κατάστημα της Δημαρχίας, ύπεξαιρέσαντες επίσημα βιβλία».

Στη συνεδρίαση της 23 Ιουνίου 1836, το δημοτικό συμβούλιο φτιάχνει ένα ψήφισμα και το στέλνει στην κυβέρνηση, γραφοντας μεταξύ άλλων, ότι: «Αί κλοπαι και αι άρπαγαί, αυξάνουσι καθ' έκστην και εις την πόλιν και εις τα περίε και αι προσβολαι και οι φόνου, οι όποιοι συνέβησαν εσχάτως, ενέπνευσαν τον φόβον και την ταραχήν εις τας καρδίας των κατοίκων...». Στο τέλος του ψηφίσματος, ζητάει από την Κυβέρνηση να επιτρέψει στο δήμο «την σύστασιν Δημοτικής Φρουράς, συγκροτούμένης από δημότες, δια να επαγρυπνεί εις την ήσυχίαν και την ασφάλειαν της πόλεως».

Το ψήφισμα αυτό προκάλεσε άγρια επίθεσι των κυβερνητικών εφημερίδων, που το αποκαλούσαν «πλαστόν και κλοπιμαίον», εναντίον του δημοτικού συμβουλίου, και την αντιμετώπιση του αντικυβερνητικού τύπου εναντίον της αρχιγραμματείας. Το αποτέλεσμα ήταν να εκτραχυνθούν ακόμη περισσότερο οι σχέσεις δημαρχίας και κυβερνήσεως, εις βάρος της πόλεως και των κατοίκων της.

Στο μεταξύ, ο «Όθων είχε πάει στη Γερμανία να παντρευτεί και ο «Αρμανπεργ, έχοντας όλη την εξουσία στα χέρια του, βρήκε την ευκαιρία να πιέσει ακόμη περισσότερο το δημοτικό συμβούλιο, το όποιον όμως δεν τάβαζε κάτω. Καί, στο τέλος, έσκασε η βόμβα!...

★

«Όταν επρόκειτο να γυρίσουν ο «Όθων και η «Αμαλία νεόπαντροι στην «Ελλάδα, το δημοτικό συμβούλιο συνεδρίασε (5 Ιανουαρίου 1837) με την προεδρία του συνταγματάρχη Μακρυγιάννη, πρώτου δημοτικού συμβούλου, για ν' αποφασίσει σχετικά με την υποδοχή του βασιλικού ζεύγους. Στη συνεδρίαση εκείνη, έτοιμασε σε τύπο ψηφίσματος — την προσφώνηση του Δήμου «Αθηναίων προς τον επανερχόμενο «Όθωνα, όπου καταφερόταν κατά της «Αρχιγραμματείας και ζητούσε να φύγουν οι ξένοι από την «Ελλάδα και να μη ο τόπος σε συνταγματικό πολίτευμα.

«Βασιλεύ! Οι συγκροτούμενοι το Δημοτικόν Συμβούλιον των «Αθηνών—έγραφε το ψήφισμα, μεταξύ άλλων—εκφράζοντες την ειλικρινή χαράν των δια την επανόδον του εις την πατρίδα Σου και πατρίδα ήμών, δεν δύνανται εις ταύτην την ευκαιρίαν να κρύψωσι

«Ο καυγάς μεταξύ της Δημαρχίας και της κυβερνήσεως

για να φέρη σε κάποιο λογαριασμό το έρειπτόμενο χωριό, που λεγόταν ελληνική πρωτεύουσα.

«Η μεγαλύτερη όμως δυσχέρεια, που αντιμετώπισε η πρώτη δημοτική αρχή της «Αθήνας, προερχόταν από την ίδια την Κυβέρνηση και ιδιαίτερα από τον αρχιγραμματέα «Αρμανπεργ, που δεν μπορούσε να υποφέρει το δημαρχο και το δημοτικό συμβούλιο, γιατί ανήκαν στην αντικυβερνητική παράταξη κι' έδειχναν ανεξαρτησία γνώμης και φιλελεύθερες και προοδευτικές τάσεις.

«Ετσι ο καυγάς μεταξύ δημαρχίας και κυβερνήσεως όλο και άναβε. «Ο υπουργός των «Εσωτερικών δεν έδινε την έγκρισή του για δαπάνες, που ήταν απαραίτητες για τις στοιχειώδεις ανάγκες της πόλεως. «Ο προϋπολογισμός του δήμου γύριζε πίσω δυο και τρεις φορές, για να διορθωθεί. «Ο ίδιος ο «Αρμανπεργ είχε σβύσει από τον προϋπολογισμό και καταργούσε τη θέση του... βοηθού πρωτοκόλλητή του δήμου, που είχε μισθό 80 δραχμές το μήνα.

Το μοναδικό δημοτικό σχολείο της «Αθήνας του 1835, έμενε χωρίς δάσκαλο, γιατί το υπουργείο ήθελε να διορίσει κάποιο δικό του, που να τον πληρώνει όμως ο... δήμος. Και το δημοτικό συμβούλιο δεν ψήφισε τη δαπάνη, κρίνοντας τον προτεινόμενο ως ακατάλληλο.

«Η κυβέρνηση σκέφθηκε να παύσει το δημοτικό συμβούλιο και το δημαρχο — είχαν εκλεγεί από το λαό για δυο χρόνια (1835 - 1837) — και να κάνει νέες δημοτικές εκλογές. Ξεσηκώθηκαν όμως οι εφημερίδες κι' ο κόσμος και δεν μπόρεσε να βάλει σ' εφαρμογή το σχέδιό της. Και η κατάσταση εξακολούθησε η ίδια. «Η κυβέρνηση κατηγορούσε το δήμο πως δεν κάνει έργα κι' ο δεύτερος διαμαρτυρόταν κι' έλεγε: Τι έργα θέλετε να κάνω όταν δεν υπάρχει καμμία ασφάλεια; «Και εις αυτήν την οικίαν του δημαρχού, ανέφερε το δημοτικό συμβούλιο σε έγγραφό του, έκκληση όλον το έλαϊόν του και εις αρχαίους ενεπίγραφους λίθους και οι κλέπται εισεχώρησαν ακόμη και εις το κατάστημα της Δημαρχίας, ύπεξαιρέσαντες επίσημα βιβλία».

Στη συνεδρίαση της 23 Ιουνίου 1836, το δημοτικό συμβούλιο φτιάχνει ένα ψήφισμα και το στέλνει στην κυβέρνηση, γραφοντας μεταξύ άλλων, ότι: «Αί κλοπαι και αι άρπαγαί, αυξάνουσι καθ' έκστην και εις την πόλιν και εις τα περίε και αι προσβολαι και οι φόνου, οι όποιοι συνέβησαν εσχάτως, ενέπνευσαν τον φόβον και την ταραχήν εις τας καρδίας των κατοίκων...». Στο τέλος του ψηφίσματος, ζητάει από την Κυβέρνηση να επιτρέψει στο δήμο «την σύστασιν Δημοτικής Φρουράς, συγκροτούμένης από δημότες, δια να επαγρυπνεί εις την ήσυχίαν και την ασφάλειαν της πόλεως».

Το ψήφισμα αυτό προκάλεσε άγρια επίθεσι των κυβερνητικών εφημερίδων, που το αποκαλούσαν «πλαστόν και κλοπιμαίον», εναντίον του δημοτικού συμβουλίου, και την αντιμετώπιση του αντικυβερνητικού τύπου εναντίον της αρχιγραμματείας. Το αποτέλεσμα ήταν να εκτραχυνθούν ακόμη περισσότερο οι σχέσεις δημαρχίας και κυβερνήσεως, εις βάρος της πόλεως και των κατοίκων της.

Στο μεταξύ, ο «Όθων είχε πάει στη Γερμανία να παντρευτεί και ο «Αρμανπεργ, έχοντας όλη την εξουσία στα χέρια του, βρήκε την ευκαιρία να πιέσει ακόμη περισσότερο το δημοτικό συμβούλιο, το όποιον όμως δεν τάβαζε κάτω. Καί, στο τέλος, έσκασε η βόμβα!...

★

«Όταν επρόκειτο να γυρίσουν ο «Όθων και η «Αμαλία νεόπαντροι στην «Ελλάδα, το δημοτικό συμβούλιο συνεδρίασε (5 Ιανουαρίου 1837) με την προεδρία του συνταγματάρχη Μακρυγιάννη, πρώτου δημοτικού συμβούλου, για ν' αποφασίσει σχετικά με την υποδοχή του βασιλικού ζεύγους. Στη συνεδρίαση εκείνη, έτοιμασε σε τύπο ψηφίσματος — την προσφώνηση του Δήμου «Αθηναίων προς τον επανερχόμενο «Όθωνα, όπου καταφερόταν κατά της «Αρχιγραμματείας και ζητούσε να φύγουν οι ξένοι από την «Ελλάδα και να μη ο τόπος σε συνταγματικό πολίτευμα.

«Βασιλεύ! Οι συγκροτούμενοι το Δημοτικόν Συμβούλιον των «Αθηνών—έγραφε το ψήφισμα, μεταξύ άλλων—εκφράζοντες την ειλικρινή χαράν των δια την επανόδον του εις την πατρίδα Σου και πατρίδα ήμών, δεν δύνανται εις ταύτην την ευκαιρίαν να κρύψωσι

«Ο καυγάς μεταξύ της Δημαρχίας και της κυβερνήσεως

για να φέρη σε κάποιο λογαριασμό το έρειπτόμενο χωριό, που λεγόταν ελληνική πρωτεύουσα.

«Η μεγαλύτερη όμως δυσχέρεια, που αντιμετώπισε η πρώτη δημοτική αρχή της «Αθήνας, προερχόταν από την ίδια την Κυβέρνηση και ιδιαίτερα από τον αρχιγραμματέα «Αρμανπεργ, που δεν μπορούσε να υποφέρει το δημαρχο και το δημοτικό συμβούλιο, γιατί ανήκαν στην αντικυβερνητική παράταξη κι' έδειχναν ανεξαρτησία γνώμης και φιλελεύθερες και προοδευτικές τάσεις.

«Ετσι ο καυγάς μεταξύ δημαρχίας και κυβερνήσεως όλο και άναβε. «Ο υπουργός των «Εσωτερικών δεν έδινε την έγκρισή του για δαπάνες, που ήταν απαραίτητες για τις στοιχειώδεις ανάγκες της πόλεως. «Ο προϋπολογισμός του δήμου γύριζε πίσω δυο και τρεις φορές, για να διορθωθεί. «Ο ίδιος ο «Αρμανπεργ είχε σβύσει από τον προϋπολογισμό και καταργούσε τη θέση του... βοηθού πρωτοκόλλητή του δήμου, που είχε μισθό 80 δραχμές το μήνα.

Το μοναδικό δημοτικό σχολείο της «Αθήνας του 1835, έμενε χωρίς δάσκαλο, γιατί το υπουργείο ήθελε να διορίσει κάποιο δικό του, που να τον πληρώνει όμως ο... δήμος. Και το δημοτικό συμβούλιο δεν ψήφισε τη δαπάνη, κρίνοντας τον προτεινόμενο ως ακατάλληλο.

«Η κυβέρνηση σκέφθηκε να παύσει το δημοτικό συμβούλιο και το δημαρχο — είχαν εκλεγεί από το λαό για δυο χρόνια (1835 - 1837) — και να κάνει νέες δημοτικές εκλογές. Ξεσηκώθηκαν όμως οι εφημερίδες κι' ο κόσμος και δεν μπόρεσε να βάλει σ' εφαρμογή το σχέδιό της. Και η κατάσταση εξακολούθησε η ίδια. «Η κυβέρνηση κατηγορούσε το δήμο πως δεν κάνει έργα κι' ο δεύτερος διαμαρτυρόταν κι' έλεγε: Τι έργα θέλετε να κάνω όταν δεν υπάρχει καμμία ασφάλεια; «Και εις αυτήν την οικίαν του δημαρχού, ανέφερε το δημοτικό συμβούλιο σε έγγραφό του, έκκληση όλον το έλαϊόν του και εις αρχαίους ενεπίγραφους λίθους και οι κλέπται εισεχώρησαν ακόμη και εις το κατάστημα της Δημαρχίας, ύπεξαιρέσαντες επίσημα βιβλία».

Στη συνεδρίαση της 23 Ιουνίου 1836, το δημοτικό συμβούλιο φτιάχνει ένα ψήφισμα και το στέλνει στην κυβέρνηση, γραφοντας μεταξύ άλλων, ότι: «Αί κλοπαι και αι άρπαγαί, αυξάνουσι καθ' έκστην και εις την πόλιν και εις τα περίε και αι προσβολαι και οι φόνου, οι όποιοι συνέβησαν εσχάτως, ενέπνευσαν τον φόβον και την ταραχήν εις τας καρδίας των κατοίκων...». Στο τέλος του ψηφίσματος, ζητάει από την Κυβέρνηση να επιτρέψει στο δήμο «την σύστασιν Δημοτικής Φρουράς, συγκροτούμένης από δημότες, δια να επαγρυπνεί εις την ήσυχίαν και την ασφάλειαν της πόλεως».

Το ψήφισμα αυτό προκάλεσε άγρια επίθεσι των κυβερνητικών εφημερίδων, που το αποκαλούσαν «πλαστόν και κλοπιμαίον», εναντίον του δημοτικού συμβουλίου, και την αντιμετώπιση του αντικυβερνητικού τύπου εναντίον της αρχιγραμματείας. Το αποτέλεσμα ήταν να εκτραχυνθούν ακόμη περισσότερο οι σχέσεις δημαρχίας και κυβερνήσεως, εις βάρος της πόλεως και των κατοίκων της.

Στο μεταξύ, ο «Όθων είχε πάει στη Γερμανία να παντρευτεί και ο «Αρμανπεργ, έχοντας όλη την εξουσία στα χέρια του, βρήκε την ευκαιρία να πιέσει ακόμη περισσότερο το δημοτικό συμβούλιο, το όποιον όμως δεν τάβαζε κάτω. Καί, στο τέλος, έσκασε η βόμβα!...

«Όταν επρόκειτο να γυρίσουν ο «Όθων και η «Αμαλία νεόπαντροι στην «Ελλάδα, το δημοτικό συμβούλιο συνεδρίασε (5 Ιανουαρίου 1837) με την προεδρία του συνταγματάρχη Μακρυγιάννη, πρώτου δημοτικού συμβούλου, για ν' αποφασίσει σχετικά με την υποδοχή του βασιλικού ζεύγους. Στη συνεδρίαση εκείνη, έτοιμασε σε τύπο ψηφίσματος — την προσφώνηση του Δήμου «Αθηναίων προς τον επανερχόμενο «Όθωνα, όπου καταφερόταν κατά της «Αρχιγραμματείας και ζητούσε να φύγουν οι ξένοι από την «Ελλάδα και να μη ο τόπος σε συνταγματικό πολίτευμα.

«Βασιλεύ! Οι συγκροτούμενοι το Δημοτικόν Συμβούλιον των «Αθηνών—έγραφε το ψήφισμα, μεταξύ άλλων—εκφράζοντες την ειλικρινή χαράν των δια την επανόδον του εις την πατρίδα Σου και πατρίδα ήμών, δεν δύνανται εις ταύτην την ευκαιρίαν να κρύψωσι

της ψυχής των τας θλίψεις και άνιαι, τας όποιαις εδοκίμασαν εις την άπουσίαν Σου και πρώτιστα ακόμη, και να μη Σε έίπωσι τὰ παράπαν της καρδιάς των. Κατὰ την ανηλικίαν Σου και ύστερότερον, οι διέποντες τὰ πράγματα της «Ελλάδος ξένοι, κατεβάρυνον τόν λαόν Σου με υπερόγκους φόρους και με ακατάλληλα διοικητικά μέτρα, τὰ όποια πιστεύομεν, ότι τούς ενέπνευσεν η άγνοια των ελληνικών πραγμάτων ή ή άπιστία προς τόν Θρόνον Σου... «Ο Δήμος «Αθηναίων, βασιλεύ, έλπίζει, ότι σύμβουλοι «Ελληνες, θέλουν περικυκλώσει τόν Θρόνον Σου και ότι οι ξένοι θέλουν απομακρυνθή διά παντός... «Η προς τόν Θρόνον Σου, βασιλεύ, άφασίαισις του «Ελληνικού Έθνους, ανεφάνη άπερίοριστος, άφ' ής στιγμής επάτησε το ελληνικόν έδαφος; άλλ' ή σύστασις Συντάγματος θέλει φέρει την στερεωτέραν παγίωσιν του Θρόνου Σου...».

Το ψήφισμα αυτό του δημοτικού συμβουλίου, όταν έγινε γνωστό, έκανε μεγάλη εντύπωση στους «Αθηναίους, που οι περισσότεροι συμφωνούσαν με όσα έγραφε, και σχολιάστηκε ευμενέστατα. «Όπως ήταν, όμως, έπόμενο, εξώργισε τόν αρχιγραμματέα «Αρμανπεργ και τόν έδωσε την ευκαιρία να παύσει άμέσως το δημοτικό συμβούλιο, με βασιλικό διάταγμα, στο όποιο ανέφερε, μεταξύ άλλων, ότι το «ένν δημοτικόν συμβούλιον διαλύεται, διότι έδειξε άξιοποίηση άδισαρκον εις τούς νόμους και τὰ έμπιστευθέντα αυτώ δημοτικά συμφέροντα... διότι υπερπήδα τὰ υπό τού νόμου όρισθέντα όρια της αρμοδιότητός του... και διότι έδειξε πολυτροπον άπειθειαν, μη θελήσαν να ακολουθήσουν τας διαταγας, τας όποιαις έλαβε». Σε λίγες ημέρες, ο «Αρμανπεργ έπαυσε και το δημαρχο με την εξής λιγύλογη ανακοίνωσι στην «Εφημερίδα της Κυβερνήσεως: «Ο δήμαρχος «Αθηνών, κ. «Ανάγρως Πετράκης, έπαύθη της υπηρεσίας του».

«Η απόλυσις του δημαρχού και του δημοτικού συμβουλίου, δεν υπαγορεύθηκε μόνο από λόγους εκδικήσεως τού αρχιγραμματέα, αλλά και από πολιτικό υπολογισμό. Σε δυό μήνες, τέλειωνε ή θητεία της δημοτικής αρχής και θα γίνονταν καινούργιες εκλογές. Καί ή κυβέρνηση εις κάθε συμφέρον να μη κάνουν τις εκλογές ο Πετράκης και οι αντίθετοι της δημοτικοί σύμβουλοι.

«Η κυβέρνηση δεν περιωρίστηκε μόνο στην απόλυση της δημοτικής αρχής, αλλά καταδίωξε και το Μακρυγιάννη, που ήταν πρόεδρος του δημοτικού συμβουλίου, όταν έγινε το ψήφισμα. Τόν έπαυσε από μέλος της επιτροπής «επί των δικαιωμάτων των αγωνιστών» και όπως ήταν συνταγματάρχης της Φάλαγγος, τόν μετέθεσε από την «Αθήνα στα Μεγαρα.

Αντί του παυθέντος αίρετου δημοτικού συμβουλίου, διορίστηκε από την κυβέρνηση μία προσωρινή δημοτική επιτροπή από τούς παρόδους, ώσπου να γίνουν οι νέες εκλογές.

Την τύχη όμως του Πετράκη και του πρώτου δημοτικού συμβουλίου της «Αθήνας, ακολουθήσε, σε λίγες ημέρες και ο «Αρμανπεργ. Όταν ο «Όθων γύρισε με την «Αμαλία στον Πειραιά (Φεβρουάριος 1837), στο βατόρι ανέθηκε ο αρχιγραμματέας για να τούς καλοσωρίσει. Κι' εκεί έμαθε την παύση του! «Ο «Όθων έφερε μαζί του τό... νέο πρωθυπουργό. «Ήταν ο Βασιλός Ρούδαρτ.

«Στην είσοδο της «Αθήνας, ο δήμος είχε στήσει μία μεγάλη άψίδα και οι «Αθηναίοι υποδέχτηκαν το βασιλικό ζεύγος με μεγάλο ενθουσιασμό. «Ήταν ή πρώτη φορά που η «Αμαλία έρχόταν στην «Ελλάδα και ή ομορφιά της, με την ελληνική φορεσιά, είχε κάνει εξαιρετική εντύπωση. Οι βασιλείς ανέδξαν μ' ένα πολυτελές ανοιχτό αμάξι, που είχαν φέρει από τη Γερμανία. «Η δημαρχιακή επιτροπή, με τόν πρόεδρό της, «Αγγελο Γέροντα — τὰ δυό άλλα μέλη ήταν ο Β. Μερτρούδ και ο Ιω. Καρόρης — προσφώνησε τόν «Όθωνα. Καί το τέλος του λόγου του δημαρχεύοντος το κάλυψαν οι ζητωκραυγές των «Αθηναίων:

— Ζήτω ο βασιλεύς!... Ζήτω ή βασιλίσσα! Ζήτω το Σύνταγμα!...

«Ήταν ή έμμεση απάντησι στην παύση του δημοτικού συμβουλίου από τόν «Αρμανπεργ... «Αλλά ο «Όθων δεν ήθελε ν' άκούση τίποτε για Σύνταγμα. Ούτε τη συμβουλή, που θαρραλέα τού έδινε ή πρώτη δημοτική αρχή της «Αθήνας με το ψήφισμα της. Καί διατήρησε την άπολυταρχία ως την ειρηνική επανόστασις της 3ης Σεπτεμβρίου 1843, που τόν ανάγκασε να δεχθή το συνταγματικό πολίτευμα. Στην επανάστασι αυτή είχε πρωτοστατήσει και ο Δήμος «Αθηναίων. Ε. Σ.

Ο Δημόκριτος κολούσε στον τοίχο μ' ένα είδος ρετινίου και πίσσας, που υπήρχε σε κάθε γωνιά για να φωτίζονται οι δρόμοι...

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι η ιστορία τους

Όταν βασιλεύει ο 'Ιουλιανός ο Παραβάτης, στο Βυζάντιο δημιουργήθηκε μία μυστική 'Εταιρεία 'Εκδικητών—όπως ονομάζονταν τα μέλη της—που σκοπός της ήταν να ξεσκεπάσει και να τιμωρή τους εγκληματίες, τους κλέφτες, τους απατεώνες κλπ. Οι εκδικηταί φορούσαν μαύρες κουκούλες—όπως περίπου σήμερα οι Κού Κλουέ Κλάν—συνεδριάζαν έξω από τα τείχη της Κων/πόλεως, έβγαζαν σχεδόν κάθε νύχτα στους δρόμους και ύπογεια και ο ένας δεν γνώριζε τον άλλον. 'Ο άρχηγός τους μάλιστα έμεινε τελείως άγνωστος. 'Ελεγαν ώστόσο γι' αυτόν ότι ήταν νόθος αδελφός του 'Ιουλιανού του Παραβάτη, που ήθελε ν' αρπάξει το θρόνο του με άθεμιτα μέσα. 'Οπως κι' αν είχε όμως το ζήτημα, με τη μυστική αυτή εταιρεία το Βυζάντιο γνώρισε μία μεγάλη περίοδο δικαιοσύνης. Γιατί, καθένας που έτοιμαζόταν να κάνει κάτι εις βάρος του άλλου—πρόπαντός αν κανείς πλούσιους αδικούσε κανένα φτωχό—σκεφτόταν ότι θα είχε να κάνει με τους 'Εκδικητές. 'Ο αδικήσας λάβαινε τότε ένα πάπυρο με μία νεκροκεφαλή κι' ένα σταθμί, που είχε πάνω του χαραγμένες τις φράσεις: «Πρόσσεξε, είσαι γραμμένος στο μαύρο πίνακα». 'Ο μαύρος πίνακας ήταν ένα είδος καταλόγου με τα ονόματα όλων ή των περισσότερων τουλάχιστον παλιανθρώπων του Βυζαντίου. 'Αν λοιπόν ο ειδωποιούμενος δεν συμμορφωνόταν άμεσα, η εταιρεία τον έπαινε και τον έξαφάνιζε. 'Από το γεγονός αυτό έμεινε ως τα χρόνια μας η φράση «είναι γραμμένος στο μαύρο πίνακα».

Κάποτε, έτι Ρωμανού του Διογένη, ένας από τους στρατηγούς του, ο 'Ιωάννης Δημόκριτος, βγήκε μία νύχτα στους δρόμους του Βυζαντίου μαζί με τη συντροφιά του και όσους διαβάτες έβλεπε μπροστά του, τους έπιανε μαζί με την πορεία

του και τους κολούσε στον τοίχο μ' ένα είδος ρετινίου και πίσσας, που υπήρχαν σε κάθε γωνιά για να φωτίζονται οι δρόμοι. Το... άστειο αυτό έκανε τόση εντύπωση την επομένη το πρωί, ώστε από εκείνη την ημέρα όλοι οι άρχοντες της Κων/πόλεως, έβγαζαν σχεδόν κάθε νύχτα στους δρόμους και ύπογεια και ο ένας δεν γνώριζε τον άλλον. 'Ο άρχηγός τους μάλιστα έμεινε τελείως άγνωστος. 'Ελεγαν ώστόσο γι' αυτόν ότι ήταν νόθος αδελφός του 'Ιουλιανού του Παραβάτη, που ήθελε ν' αρπάξει το θρόνο του με άθεμιτα μέσα. 'Οπως κι' αν είχε όμως το ζήτημα, με τη μυστική αυτή εταιρεία το Βυζάντιο γνώρισε μία μεγάλη περίοδο δικαιοσύνης. Γιατί, καθένας που έτοιμαζόταν να κάνει κάτι εις βάρος του άλλου—πρόπαντός αν κανείς πλούσιους αδικούσε κανένα φτωχό—σκεφτόταν ότι θα είχε να κάνει με τους 'Εκδικητές. 'Ο αδικήσας λάβαινε τότε ένα πάπυρο με μία νεκροκεφαλή κι' ένα σταθμί, που είχε πάνω του χαραγμένες τις φράσεις: «Πρόσσεξε, είσαι γραμμένος στο μαύρο πίνακα».

Συνηθισμένες ακόμη φράσεις είναι το «ταλατορώγ», «ταλαποίνω», «ταλαπατώ», αυτόν δε που έχει χοντρούς και άπρεπες τρόπους τον λέμε «τάταλο». 'Η έτυμολογία της λέξης παράγεται από το αρχαίο «τάταθαλος» που σημαίνει ακάθαρτος και ρυπαρός. Αυτούς που χωλαίνουν πάλι τους λέμε «κουτσούς». 'Η λέξη αυτή που κρατάει από τη μεσαιωνική εποχή, έχει τη ρίζα της στη σλαβική γλώσσα, αφού «Κούτς» βουλγαρικά σημαίνει χωλός. 'Εμεινε δε στη γλώσσα μας, από την εποχή που οι Βούλγαροι είχαν εισβάλει στην Πελοπόννησο.

Κατά τη βυζαντινή εποχή, όταν ένας πλούσιος καταδικαζόταν να μείνει στη φυλακή, είχε δικαίωμα να βάλει κάποιον άλλο στη θέση του,

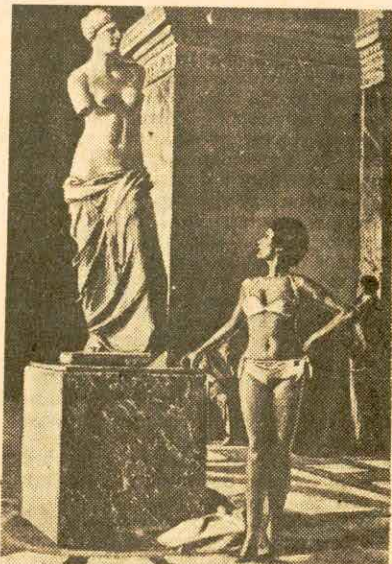
τον οποίο βέβαια πλήρωνε πλουσιοπάροχα. Φυσικά το δικαίωμα αυτό το είχαν μόνο όσοι καταδικάζονταν λιγότερο από ένα χρόνο. Οι άνθρωποι αυτοί που δέχονταν να μπουν στη φυλακή, ονομάζονταν «κριματάρηδες», επειδή έπαιρναν τ' αμαρτήματα των άλλων πάνω τους. 'Από τότε έμεινε η παροιμιώδης φράση «ήρθε το κρίμα στο λαιμό του» που τη λέμε σε πολλές και διάφορες περιπτώσεις. Μιά άλλη παραπλήσια φράση είναι το «σε παίρνω πάνω μου», δηλαδή αναλαμβάνω, εγώ τη δική σου ευθύνη. 'Από του όμως έχει την αρχή της; 'Η φράση είναι μεσαιωνική και αναφέρεται στο χρονικό του Μορέως: «'Εγώ το παίρνω άπάνω μου, αν κάμης τη βουλή μου». 'Επειδή δε για να πάρη κάποιος έναν άλλο πάνω του, τον πιάνει με τα χέρια από το λαιμό του, έχουμε τις φράσεις «κρεμάστηκε στο λαιμό του» ή «από το λαιμό του πιάστηκε», δηλαδή σ' αυτόν έχει όλη του την έλπίδα για τη σωτηρία του. Οι φράσεις αυτές, όπως φαίνεται, προήλθαν από τους μεσαιωνικούς πολέμους, όταν πληγωνόταν κανείς και οι σύντροφοί του τον έπαιρναν πάνω τους, γιατί δεν μπορούσε να περπατήσει. Δεν έπαιρναν όμως πάνω τους μονάχα τους πληγωμένους, αλλά και κείνους που δεν ήθελαν να βγούν στη μάχη και τους τραβούσαν με το ζόρι. 'Απ' αυτό βγήκε η φράση «μου φορτώθηκε ο τάδε», που τη λέμε όταν κάποιος μάς γίνεται ένοχλητικός.

Κατά την 'Ελληνική επανάσταση, υπήρχε μία ειδική στρατιωτική μονάδα, που ονομαζόταν Μάγκα. 'Η Μάγκα ήταν περίπου ισοδύναμη με τη διμοιρία, αλλά η πραγματική της δύναμη κυμαίνονταν από δέκα πεντε ως σαράντα πεντε περίπου άντρες. Οι άνδρες αυτοί αποτελούσαν ξεχωριστή ομάδα, πειθαρχούσαν απόλυτα στον άρχηγό τους και σχημάτιζαν άλλες μικρότερες ομάδες, τα μπουλουκία. Αυτοί που άποτελούσαν τη Μάγκα, ονομάζονταν Μάγκες. 'Επειδή όμως οι άντρες της Μάγκας είχαν δική τους διάλεχτο—την «άγκο» να πούμε της εποχής—και ζούσαν κάπως παράξενα τη ζωή τους, με δικές τους συνήθειες και τρόπους, γι' αυτό και σήμερα ονομάζουμε μάγκες όλους εκείνους που έχουν κάποιες ανάλογες ομοιότητες με τους προαναφερομένους. 'Αλλη συνηθισμένη φράση είναι: «Τους πήγαν για το μουσκέτο» που τη λέμε για κείνους που, γι' τον ένα ή τον άλλο λόγο, τους μεταφέρουν για έκτελεση. Το μουσκέτο είχε βεληγκες κάπου τετρακόσια μέτρα. Χρησιμοποιήθηκε δε για πρώτη φορά από τους 'Ισπανούς στα 1525. 'Επειδή με το όπλο αυτό γίνονταν σχεδόν όλες οι θανατικές εκτελέσεις την εποχή εκείνη, γι' αυτό έμεινε από τότε η λέξη «μουσκέτο» να συμβολίζει την θανατική εκτέλεση με τουφεκισμό.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΕΙΔΥΔΙΑ

'Η νεαρά 'Αμερικανίδα ήθοποιός Καίη Ουίλλιαμς είναι η νέα κατ'εξοχή του Κλάρκ Γκέμπλ. Πολλοί πιστεύουν πως η Καίη, που χώρισε πρό έβδομων από τον πλούσιο σύζυγό της Τζων Σπρέγκελ, θα γίνει η πέμπτη κατά σειρά σύζυγος του διασημού γόητος, που έχει ήδη τόσες και τόσες κατακτήσεις στο έρωτικό του. Οι δυο έρωτευμένοι έχουν ένα κοινό πάθος: τη μεγάλη δηλαδή αγάπη τους για το γκόλφ!

ΑΡΧΑΙΟ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΑΛΟΣ

'Η Ρόζα Χαρτεγουαίη είναι μία νεαρή 'Αμερικανίδα χορεύτρια και τραγουδίστρια από το Σικάγο, η οποία πρόκειται να γυρίσει προσεχώς στο Παρίσι. Ένα φίλμ με πρωταγωνιστή τον άλλοτε παγκόσμιο πρωτοπυγμάχο Τζοε Λούις. 'Η έξυπνη Ρόζα για να διαφημίση από τώρα το φίλμ της, βγήκε μία μέρα και κυκλοφόρησε στους κεντρικούς δρόμους του Παρισιού ντυμένη μόνο μ' ένα ελαφρότατο μπικίνι. 'Εν συνεχεία, η Ρόζα έπεσκέφθη το Μουσείο του Λούβρου και φωτογραφήθηκε πλάι στην 'Αφροδίτη της Μήλου!...

Ημεροβουλευτική Ζωή

Η 'Εθνοσυνέλευσι του 1862

ΣΤΗΝ 'Εθνοσυνέλευσι που ακολούθησε την έξωσι του 'Οθωνος και της 'Αμαλίας αντιπροσωπεύτηκαν όχι μόνο η έλευση 'Ελλάδα, αλλά και ο υπόδουλος έλληνομός, καθώς και οι έλληνικές παροιμίες του εξωτερικού. 'Από τους 327 πληρεξουσίου οι 288 προέρχονταν από το έλευθρο κράτος και άλλοι 39 από τον έξω έλληνομό. 'Αργότερα ('Ιούλιος 1864) προστεθηκαν και οι 84 πληρεξουσίου από την 'Επτάνησο, που τότε ενώθηκε με την 'Ελλάδα. 'Η επίσημη έναρξι των εργασιών της 'Εθνοσυνελεύσεως έγινε στις 10 Δεκεμβρίου 1862. 'Ο Μητροπολίτης 'Αθηνών προσφώνησε και ώρκισε τους πληρεξουσίου και αφού ψηφίστηκε πρώτα ο «Κανονισμός της 'Εθνοσυνελεύσεως» οι Πατέρες του 'Εθνους εκλέξαν και τον Πρόεδρο της Συνελεύσεως. 'Ηταν ο πληρεξουσίου Μεσολογγίου Ζηρόδιος Βάλης, που η έκλογή του επιδοκιμάστηκε από όλους για τον άκραιο χαρακτήρα του και το εξαιρετικό του ήθος.

Δύο σοβαρά ζητήματα είχε ν' αντιμετώπιση η 'Εθνοσυνέλευσι. Το πρώτο, και το περισσότερο επείγον, ήταν η έκλογη του βασιλιά για τον κενό θρόνο της 'Ελλάδος. Το δεύτερο, να φτιάξη το καινούργιο Σύνταγμα της χώρας. Για το δεύτερο σκοπό ώρίστηκε μία μεγάλη επιτροπή από τους νομομαθείς και τους διαπρεπέστερους πολιτικούς της Συνελεύσεως. Πρόεδρος της επιτροπής του πολιτεύματος έγινε ο 'Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος, ο παλαίμαχος και τυφλός πια πρωθυπουργός της 'Επανάστασης και των οθωνικών χρόνων. Εισηγητής στην επιτροπή ήταν ο καθηγητής του Πανεπιστημίου και συνταγματολόγος Ν. Σαρίπολος. Θεωλώδεις υπήρξαν οι περισσότερες από τις συνεδριάσεις στην 'Εθνοσυνέλευσι εκείνη. Πολλές φορές μάλιστα οι συνεδριάσεις ήταν τόσο θυρυβώδεις, ώστε αναγκάστηκε ο τυφλός Μαυροκορδάτος ν' ανεβή στο βήμα και να πη στους διαπληκτιζόμενους πληρεξουσίου:

—'Ως τώρα εθεώρουν τον εαυτόν μου δυστυχία και ζωηρότην της δράσεως. 'Αλλά τώρα κατήχησε να είμαι δυστυχέστερος διότι δεν στερούμαι και της αίσθήσεως της ακοής, δια να μην ακούω τα περί εμού γινόμενα...

Και τον τόνο της άταξίας δεν τον δίνουν μόνο οι ζωηρότεροι από τους πληρεξουσίου—και είχε πολλούς νέους και ζωηρούς ή έθνοσυνέλευσι—αλλά και οι ύπουργοι ακόμα «ρίχναν λάδι στη φωτιά», αντί να κατευνάζουν τα πνεύματα. 'Ενας από αυτούς ήταν και ο ύπουργός της Παιδείας 'Αθανάσιος Πεταλάης. Βίαιος και όρμητικός, προκαλούσε ζητήματα κάθε φορά που ανέβαινε στο βήμα.

Για τον Πεταλάη «κόκκινο πανι» ήταν ο Σαρίπολος. Μά και ο Σαρίπολος δεν «χάρισε κάστανα» στον ύπουργό της Παιδείας. Και οι άντεγκλήσεις και οι καυγάδες μεταξύ των δύο ήταν καθημερινοί και ατέλειωτοι στην 'Εθνοσυνέλευσι.

Μία μέρα ο Σαρίπολος, μιλώντας στο βήμα, έκανε την παρατήρησι ότι ο κ. ύπουργός της Παιδείας πρέπει να είναι άδρότερος απέναντι της Συνελεύσεως όταν όμιλη από το βήματος.

Όταν το άκουσε ο Πεταλάης δεν έχασε καιρό. Σηκώνεται από τον ύπουργικό του θάκο και διακόπτει το Σαρίπολο:

—'Εγώ, του λέει, είμαι πάντοτε άδρότατος, όταν όμιλω προς την Συνέλευσιν, βρέ γαϊδούρι!...

Στην Συνέλευσι του 1862 έκανε την κοινοβουλευτική του εμφάνισι και ο Χαρίλαος Τρικούπης. Τον είχαν εκλέξει πληρεξουσίου οι 'Έλληνες του Λονδίνου.

Στις συνεδριάσεις του Σεπτεμβρίου 1864 γίνθηκε μεγάλη συζήτησι σχετικά με το «αυτοκέφαλον της έλληνικής εκκλησίας». 'Αν έπρεπε, δηλαδή, η εκκλησία της 'Ελλάδος να είναι ανεξάρτητη ή να υπάγεται στο Πατριαρχείο της 'Κωνσταντινουπόλεως. Το θέμα ήταν από τα σοβαρότερα και πολλοί πληρεξουσίου είχαν ζητήσει το λόγο. Στο βήμα είχε ανέβη ο πληρεξουσίου Κεφαλληνίας Γεώργιος 'Ιακωβάτος. 'Ηταν ένας από τους πιο μωρφωμένους 'Έλληνες της εποχής του και από τους καλύτερους ρήτορες. 'Υποστήριξε με θερμή και έπιχειρήματα την ανάγκη «της εξαρτήσεως της εκ-

κλησίας από του Οικουμενικού Πατριαρχείου «είνα ούτω διατηρηθή η έθνική ένότης και παραμείνη άμείωτος η ίσχυς και το κύρος της Μ. Εκκλησίας».

Ο λόγος του 'Ιακωβάτου έκανε μεγάλη εντύπωση και όταν κατέδχε από το βήμα οι πληρεξουσίου, οι έμπειρότεροι και παλαιότεροι ακόμα, διατάζαν να τον αντικρούσουν. Τότε όμως, γράφει ένας χρονικογράφος της εποχής, ανέβηκε στο βήμα και «απήντησε πρώτος, εις τον έξοχον λόγον του 'Ιακωβάτου, με τα τόλμης αντιστρέφως αναλόγου προς την ήλικίαν του ο πληρεξουσίου Λονδίνου Χαρίλαος Τρικούπης».

Ο Τρικούπης άντέκρουσε ένα προς ένα τα έπιχειρήματα του 'Ιακωβάτου και κατέληξε στο τέλος: «'Ηξεύρω ότι ο άξιότιμος κ. 'Ιακωβάτος παρεκίνηθη εις όσα ειπεν υπό αίσθηματος ένόμισεν ότι συνενοί την 'Ελλάδα μετ των δούλων 'Ελλήνων. 'Αλλ' ως την συνενοί, την ύποτάσσει εις την 'Κωνσταντινούπολιν. Και όλοι έέλομεν να ύποταχθώμεν εις την 'Κωνσταντινούπολιν, ούχι δούλην».

Και η Συνέλευσις τάχθηκε με τη γνώμη του Τρικούπη και ψήφισε το «αυτοκέφαλον της εκκλησίας της 'Ελλάδος».

'Ηταν η πρώτη κοινοβουλευτική έπιτυχία του Χαρίλαου Τρικούπη, ο οποίος σε λίγα χρόνια θα λάμπρυνε ως πρωθυπουργός και ως άρχηγός της αντιπολιτεύσεως, το βήμα της Βουλής όσο λίγοι από τους 'Έλληνες πολιτικούς.

* 'Αν όμως στα πολιτικά και τα συνταγματικά ζητήματα δύσκολα συμφωνούσε η αντιπολιτευσι με την κυβέρνησι—και άλλαν όκτω κυβερνήσεις, στα τρία χρόνια που διατηρήθηκε η 'Εθνοσυνέλευσις του 1862, οι έξις κατά σειράν: Δ. Βούλγαρη, Ζ. Βάλδης, Κ. Κυριακού, Μπενιζέλου Ρούφου, Δ. Βούλγαρη, Κ. Κανάρη, Ζ. Βάλδης και Μ. Ρούφου—ώστόσο στο ζήτημα της έκλογής του νέου βασιλιά της 'Ελλάδος υπήρξε εύκολότερη η συνεννόησις όλων των πληρεξουσίου.

Και όχι μόνο οι πολιτικές δυνάμεις της χώρας αλλά και ο λαός και οι έφημερίδες είχαν στρέψει την προτίμησιν τους, ανάμεσα στους διαφόρους ύποψηφους του έλληνικού Όθωνος, προς το δευτερότοκο γιοι της βασιλίσσας Βικτωρίας της 'Αγγλίας, τον πρίγκηπα 'Αλφρέδο.

Το όνομα του 'Αλφρέδου είχε γίνει δημοφιλέστατο στον έλευθρο και τον υπόδουλο 'Ελληνομό. Οι είκονες του κυκλοφορούσαν σε όλες τις έλληνικές πόλεις και στην 'Αθήνα οι διαδηλώσεις υπέρ του 'Αγγλου πρίγκηπα διεδέχονταν η μία την άλλη.

Οι Μεγάλες όμως Δυνάμεις δε θέλουν, για λόγους μελλοντικής έπιρροής, να εκλέγη βασιλιάς της 'Ελλάδος από τις βασιλικές οικογένειες των Τριών Προστατίδων Δυνάμεων που είχαν έγχυρη την ανεξαρτησία της 'Ελλάδος. 'Ετσι, συμφώνησαν μεταξύ τους ν' αποκλείσουν από την έκλογη οι βασιλικοί οίκοι της 'Αγγλίας, της Γαλλίας και της Ρωσίας και φυσικά και η έκλογη του 'Αλφρέδου.

Οι αποφάσεις όμως αυτές δεν έμποδισαν την έλληνική Κυβέρνησι να κάνει ένα δημοψήφισμα «δια καθολικής ψηφοφορίας του έλληνικού λαού», που θ' αποφάσιζε για το με-

λωντικό βασιλιά τρυ.

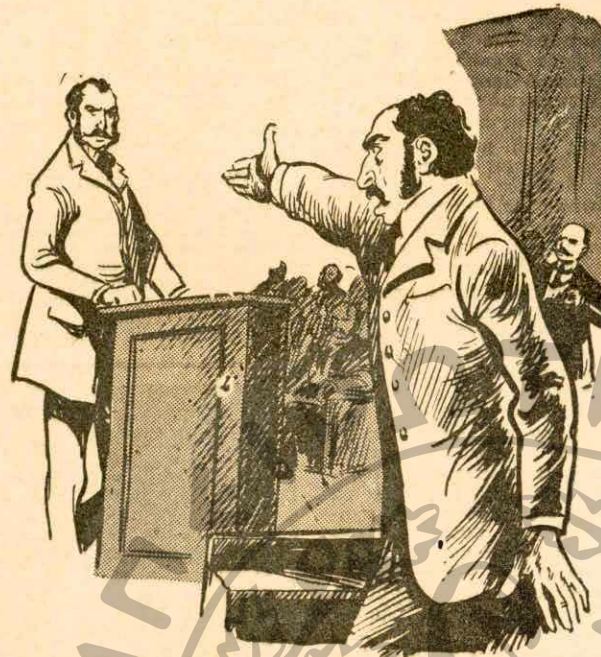
Τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος ανακοινώθηκαν σε μία πανηγυρική συνεδρίασι της 'Εθνοσυνελεύσεως (22 'Ιανουαρίου 1863). Στη συνεδρίασι αυτή ο πληρεξουσίου Τιμ. Βάσσος διάβασε μία πρότασι: «περί καταργήσεως της βασιλείας του 'Οθωνος και των έπι του έλληνικού Θεόνομου δικαιωμάτων του οίκου της Βαυαρίας». 'Η πρότασις έγινε πασιφώνη δεκτική με χειροκροτήματα και ζητωκραυγές. 'Ετσι, η καταργήσις της πρώτης δυναστείας, που την είχε επιβάλει η 'Επανάστασις, έπικυρωνόταν.

Μετά το Βάσσο στο βήμα ανέβηκε ο συνταγματάρχης Πάνος Κορωνάος και διάβασε τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος. 'Επί πληθυσμού 1.100.000 κατοίκων, που είχε τότε η 'Ελλάς, είχαν ψηφίσει 240.701, από τους οποίους είχε πάρει 230.016 ψήφους ο πρίγκηψ 'Αλφρέδος και μόνο 2400 ο κατοπίν αυτού ερχόμενος πρίγκηψ του Λόδινγκενμπεργ, μολονότι ήταν και όρθόδοξος. Στο δημοψήφισμα είχε πάρει 6 ψήφους και ο πρίγκηψ Γουλιέλμος της Δανιμαρκίας, ο κατοπίν βασιλιάς της 'Ελλάδος Γεώργιος Α'.

Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος έγινε πανηγυρικό δεκτό από την 'Εθνοσυνέλευσι. 'Αλλά η άγγλική κυβέρνησι δε δέχτηκε την έκλογη, δεσμευμένη απ' τη συμφωνία της με τις άλλες Δυνάμεις.

Και το ζήτημα της έκλογής του βασιλιά έμεινε και πάλι έκρεμο, για να συσταράση τη Συνέλευσι και το λαό. Γι' αυτό όμως θα αναλυθούμε σε άλλο σημείωμα.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

—'Εγώ, του λέει ο Πεταλάης, είμαι πάντοτε άδρότατος, βρέ γαϊδούρι!

Νέαι μέθοδοι για την έγκαιρο διάγνωση του καρκίνου

Το τρισδιάστατο μικροσκόπιο για τη λευχαιμία

Αποτελεί κανόνα για τη σημερινή επιστήμη ότι η έγκαιρη διάγνωση του καρκίνου αυξάνει σε σημαντικό βαθμό τις πιθανότητες της θεραπείας του.

Γι' αυτό η προσπάθεια των επιστημόνων τείνει σήμερα στο να ανακαλύψουν νέες μεθόδους, που να επιτρέψουν την διάγνωση αυτής της ασθένειας από τα πρώτα βήματά της, με τη μεγαλύτερη δυνατή βεβαιότητα επιτυχίας.

Μια νέα μέθοδος έγκαιρου διαγνώσεως του καρκίνου επενοήθη τελευταία από τους δoκτορες Πέν και Ντόουν του πανεπιστημίου του Λος Άντζελες. Οι έν λόγω επιστήμονες παίρνουν μερικές σταγόνες αίμα από τον ασθενή και προσθέτουν σ' αυτές μια διάλυση που έχει ως βάση της έκκριση χολής. Αν το μίγμα γίνει γαλακτώδες και η σύστασής του είναι ομοιογενής, συμπεραίνουν ότι δεν πρόκειται για καρκίνο. Το αποτέλεσμα θεωρείται, τουναντίον, βετικό, αν ωρισμένα μόρια συγκεντρωθούν σ' ένα μέρος και αποχωρισθούν με τρόπο σαφή από την υπόλοιπη διάλυση, που γίνεται τότε αραιότερη.

Μια άλλη μέθοδος έγκαιρου διαγνώσεως του καρκίνου του τραχήλου της μήτρας, σε γυναίκες ηλικίας 21 ως 45 χρόνων, επενοήσε ο δoκτωρ Φίσιμαν, της Βοστώνης.

Ο Άμερικανός επιστήμων, έπειτα από παρατηρήσεις σε μεγάλο αριθμό γυναικών, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η παρουσία του ενζύμου BG σε μεγάλη αφθονία μέσα στις εκκρίσεις της μήτρας αποτελεί σαφή ένδειξη για την ύπαρξη καρκίνου του τραχήλου της μήτρας.

Οι παρατηρήσεις του επιβεβαιώθηκαν και από άλλους επιστήμονες που παρατήρησαν αφθονία του ενζύμου BC στις εκκρίσεις γυναικών που έπασχαν από καρκίνο του τραχήλου της μήτρας.

Στην Ιατρική σχολή του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, εξ άλλου, η διάγνωση του καρκίνου του αίματος γίνεται με ένεσεις ραδιενεργού καλίου. Αν ο όγκος είναι καρκινώδης, το ραδιενεργό καλίο επεκτείνεται πάνω σ' αυτόν. ενώ αντίθετως συνεχίζει τη διαδρομή του μέσα στο αίμα αν ο όγκος είναι καλοήθους μορφής.

Μια ραδιενεργό ουσία χρησιμοποιεί επίσης ο νευροχειρουργός Σουήτ για την έγκαιρη διάγνωση του κρανίου του εγκέφαλου.

Η ουσία αυτή έχει ως βάση της το άρσενικό και εισάγεται στον οργανισμό με ενδοφλέβιους ένεσεις. Δύο ώρες μετά την ένεση, ο ασθενής υποβάλλεται σε εξέταση με έναν ειδικό μετρητή. Το ραδιενεργό άρσενικό ενσωματώνεται πάνω στον

καρκινώδη όγκο και πληροφορεί έτσι το γιατρό όχι μόνον για τη φύση του, αλλά και για την ακριβή θέση του. Όταν, όμως, ο όγκος δεν είναι καρκινώδης, το ραδιενεργό άρσενικό δεν ενσωματώνεται πάνω σ' αυτόν, αλλά εξακολουθεί ελεύθερο την πορεία του.

Ένας άλλος επιστήμων, ο δoκτωρ Φόρσανς, του πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας, ανακαλύπτει τον καρκίνο των επινεφριδίων αδένων με ένεσεις εκχυλισμάτων άλλων αδένων, που έχουν την ιδιότητα να διεγείρουν τη λειτουργία των επινεφριδίων. Μετά την ένεση, γίνεται ανάλυση των ούρων. Αν αυτή η ανάλυση αποδείξει ότι η λειτουργία των επινεφριδίων παρέμεινε αμετάβλητη, δεν επηρεάστηκε, δηλαδή, από τα εκχυλίσματα των άλλων αδένων, όπως ήταν φυσικό να συμβεί, τότε υπάρχει ασφαλώς καρκίνος. Σε διαφορετική περίπτωση, η διάγνωση είναι αρνητική.

Χάρης στη μέθοδο αυτή, ο δoκτωρ Φόρσανς έσωσε εκατοντάδες ασθενών, που δεν υπεβάλλοντο στην απαιτούμενη θεραπεία, γιατί η διάγνωση της ασθένειας των με όλα τα άλλα μέσα δεν καθίστατο δυνατή.

Σήμερα είναι δυνατή επίσης η έγκαιρη διάγνωση και αυτής ακόμη της λευχαιμίας, που αποτελεί, ως γνωστόν, μια από τις τρομερότερες μορφές καρκίνου. Για το σκοπό αυτό, οι δoκτορες ντέ Μαρς και Μπλαντ, του πανεπιστημίου της Ουάσινγκτον, έπενδυσαν ένα ειδικό τρισδιάστατο μικροσκόπιο. Το μικροσκόπιο αυτό τους επιτρέπει να μελετούν τις μεταβολές του σχήματος και των διαστάσεων των λευκών αιμοσφαιρίων και τους πληροφορεί έτσι για την έναρξη της καρκινώδους επεξεργασίας από τα πρώτα ακόμη βήματα της.

Ως γνωστόν, η έγκαιρη διάγνωση της καρκινώδους επεξεργασίας μέσα στο αίμα πολλαπλασιάζει σε μεγάλο βαθμό τις πιθανότητες θεραπείας του ασθενούς. Ένώ, όταν η επεξεργασία προχωρήσει, οι πιθανότητες θεραπείας περιορίζονται στο ελάχιστο, αν δεν εξαφανίζονται τελείως.

Η μέθοδος των γιατρών ντέ Μαρς και Μπλαντ εφαρμόζεται σήμερα σε πολλές αμερικανικές κλινικές και νοσοκομεία.

Μια ένέχλησι για τις νοικοκυρές

Η συχνή χρήση των νέων «απορρυπαντικών», που κυκλοφορούν με διάφορες εμπορικές ονομασίες κι έχουν αντικαταστήσει σε μεγάλη αναλογία τα σαπούνια, διευκολύνει τις νοικοκυρές στη δουλειά τους... αλλά και τις στέλνει συχνότερα στο δερματολόγο! Γιατί, όπως αποδείχθηκε με έπιση-

μονικές παρατηρήσεις στην Άμερική, οι ουσίες αυτές βλάπτουν την «κερατίνη» στιβάδα του δέρματος και προκαλούν ερεθισμό. Ως προληπτικό μέσον, οι ειδικοί συνιστούν ν' αλείφονται τα χέρια με κρέμα, πριν απ' τη δουλειά, και να ξεπλένονται καλά στο τέλος της.

Ένα νέο τρυπάνι για τα δόντια

Ένα νέο οδοντοϊατρικό τρυπάνι, που επινοήθηκε στην Άμερική, κινείται με νερό, που περιστρέφει μία τουρμπίνα με ιλιγγιώδη ταχύτητα 60.000 στροφών στο λεπτό. Στη μύτη του έχει ένα διαμαντάκι. Σαματάει δε αυτόματα η περιστροφή του, αν τύχει ν' ακουμπήσει εκεί το δαχτυλίδι του ο οδοντογιατρός, ή αν το πείση πολύ δυνατά πάνω στο δόντι που καθαρίζει. Τέλος, δεν έχει το μειονέκτημα των άλλων, των κοινών τρυπανιών, να γλιστράει και να βγαίνει απ' την κουφάλα του δοντιού. Το νερό διοχετεύεται από μία αντλία, μ' ένα ελαστικό σωλήνα, κι αφού περιστρέψει το τρυπάνι ξαναγυρίζει ύστερα από άλλο σωλήνα στην αντλία.

Το ροχαλητό σημείο αφοσιώσεως

Σύμφωνα με το Βρεταννό δoκτωρ Νταουβέιτ, οι άντρες ροχαλίζουν περισσότερο από τις γυναίκες. Αυτό οφείλεται ίσως στο ότι το υποσυνείδητό τους θυμάται την προϊστορική εποχή, κατά την οποία οι άρσενικοί έκαναν θόρυβο τη νύχτα για ν' απομακρύνουν απ' τις σπηλιές τους κάθε ξένο. «Συνεπώς — συμπεραίνει ο δoκτωρ Νταουβέιτ — αντί να εκνευρίζονται οι γυναίκες με το ροχαλητό των συζύγων τους, πρέπει να το θεωρούν σαν ένα εύχριστο σημείο βαθιάς αφοσίωσής τους».

Τα ήχηρά ύφασματα

Σ' ένα αμερικανικό εργαστήριο έγιναν δοκιμές της «ηχηρότητας» διαφόρων υφασμάτων. Έξακριβώθηκε λοιπόν ότι τα νάυλον, τα βαμπακερά και τα λινά είναι τα πιο ήχηρά, ενώ το σατέν είναι το πιο άθορυβο. Τα περάσματα έγιναν σ' ένα εργαστήριο με τελεία ήχητική

απομόνωση. Ένα μηχανήμα έτριβε κομμάτια υφασμάτων πάνω σ' ένα μεταλλικό κουτί, που περιείχε ένα μικρόφωνο. Και οι έρευνήται συνέκριναν τους διαφόρους θορύβους μεταξύ τους. Παρατηρήθηκε ακόμη ότι η ανάποδη των περισσότερων υφασμάτων είναι ηχηρότερη απ' την όψη τους, κι ότι όσο παλτώνει ένα ύφασμα, τόσο γίνεται πιο άθορυβο.

Το γάλα προφυλάσσει τα δόντια

Το γάλα προστατεύει ίσως τα δόντια από την τερηδόνα. Αυτό ανακοινώνει τελευταίως ο Άμερικανός δoκτωρ Κλάιτ Μακ Κέι, σ' ένα επιστημονικό συνέδριο. Επί 7 ολόκληρα χρόνια, ο δoκτωρ Μακ Κέι έτρεφε μερικάς ποικιλίας μονάχα με γάλα, προσθέτοντας σ' αυτό και λίγο μουρούλαδο και ίγνη μεταλλικών αλάτων. Όταν λοιπόν φώρησαν τα ζώα αυτά από γεράματα, είχαν τέλεια δόντια και δατά ισχυρότερα από άλλων ποικιλών που είχαν υποβληθεί σε κοινή διατροφή, ανάλογη με των ανθρώπων.

Άλλο πείραμα απέδειξε ότι, όταν η ζάχαρη διαλύθη σε γάλα, εξουδετερώνεται η βλαβερή επίδρασή της στα δόντια.

Οι ξανθοί κι' η πολιομυελίτις

Οι πιθανότητες να πάθη πολιομυελίτιδα ένα παιδί, φαίνεται ότι έχουν άμεση σχέση με το χρώμα των μαλλιών, των ματιών και του δέρματός του, τουλάχιστον προκειμένου για τη λευκή φυλή. Αυτό γράφει ο δoκτωρ Ουάλλας Μιντο σε μια επιστημονική ανακοίνωσή του που δημοσιεύθηκε στο αμερικανικό περιοδικό «Επιστήμη». Ο δoκτωρ Μιντο μελέτησε 1.183 περιπτώσεις ατόμων που είχαν πάθει πολιομυελίτιδα. Απ' όλα αυτά λοιπόν, μόνον ένα είχε ξανθά μαλλιά, γαλανά ματιά και άσπρο δέρμα, και 17 μονάχα είχαν μαλλιά ξανθά και καστανά ματιά. Τα υπόλοιπα 1165 είχαν καστανά ή μαύρα μαλλιά και ματιά. Άλλα κι' όταν άκουμα τύχη να πάθη πολιομυελίτιδα ένα ξανθό παιδί, τα συμπτώματά της ασθένειας είναι πολύ πιο ήπια και υποχωρούν γρηγορότερα, χωρίς ν' αφήσουν μόνιμες αλλοιώσεις.

Ένας Γερμανός οδοντίατρος από το Έσσεν ανακάλυψε ότι τα γραμματοσήμα έχουν αναισθητικές ιδιότητες. Αντικατέστησε, λοιπόν, αμέσως την ταπειναρχία τόσο της αίσθησης αναμονής όσο και του ιατρού του με φύλλα γραμματοσήμων διαφόρων χρωμάτων. Φιλοτελιστά ή όχι, οι πελάτες που εξέταζον τα γραμματοσήμα με τους φακούς που θέτει στη διαθεί τους ο γιατρός όχι μόνο ανακουφίζονταν από τους πόνους τους αλλά και τους ξεχνούσαν τελείως.

ΔΙΑΙΤΑ για τους ρευματισμούς

Η θεωρία ενός Άγγλου φυσιοθεραπευτή

Απ' όλες τις χρόνιες αρρώστιες που βασανίζουν την ανθρωπότητα, η πιο διαδεδομένη είναι, δίχως άλλο, οι ρευματισμοί. Βέβαια, δεν πεθαίνει κανείς απ' αυτήν, αλλά υποφέρει σ' όλη του τη ζωή και χάνει πολύτιμες εργασιακές ώρες. Το πρόβλημα δε αυτό γίνεται οξύτατο ιδίως για τις ύγρες χώρες, όπως π. χ. για την Μεγάλη Βρετανία.

Η προέλευσι των ρευματισμών μένει ακόμη ανεξήγητη. Φαίνεται πως το κρύο κι' η υγρασία προδιαθέτουν σ' αυτή την ασθένεια κι' ευνοούν την εμφάνισή της. Η αρχική όμως αίτια τους, ο νοσογόνος παράγων, αποτελεί το μυστήριο για την ιατρική επιστήμη.

Σύμφωνα λοιπόν με τη θεωρία, που διατύπωσε τελευταίως σε μια πρωτότυπη πραγματεία του ένας γνωστός Βρεταννός φυσιοθεραπευτής, ο Χάρρυ Μπένζαμιν, οι ρευματισμοί οφείλονται σε συσσωρευσι οξίνων ακαθαρσιών μέσα στον οργανισμό, ιδίως στις αρθρώσεις και στα οστά γενικώς. Η υπερβολική δε αυτή οξύτητα των ιστών προέρχεται κυρίως από ακατάλληλη διατροφή, αλλά κι' από ψυχικά αίτια, επιβλαβείς συγκινήσεις, κλπ.

Τα πιο συνηθισμένα τρόφιμα που δημιουργούν οξέα στον οργανισμό, είναι το κρέας, το ψάρι, το τυρί, η ζάχαρη, το αλεύρι, τα ζυμαρικά, τα μπαχαρικά, τα τουρσιά, οι σάλτσες, τα ζαχαρώδη, οι κονσέρβες, κλπ. Επίσης το τσάι, ο καφές και το αλκοόλ.

Μ' άλλα λόγια, τα έννεα δέκατα των τροφών, που αποτελούν σήμερα το συνηθισμένο διαιτολόγιό μας, σχηματίζουν οξέα στους ιστούς και προδιαθέτουν στους ρευματισμούς. Η ζάχαρη και το λευκό αλεύρι παίζουν το σπουδαιότερο ρόλο απ' αυτή την άποψη, γιατί αποτελούν τα βασικότερα τρόφιμά μας.

Για την εξουδετέρωσι των αποτελεσμάτων των οξίνων αυτών τροφίμων, η φύσις μας προσφέρει τις αλκαλικές τροφές, που είναι κυρίως τα λαχανικά και τα φρούτα. Ίσως πιστευτεί ότι τα φρούτα έχουν οξέα, στην πραγματικότητα όμως η αντίδρασή τους μέσα στο σώμα είναι αλκαλική — αρκεί μόνο να τρώγονται ώριμα.

Αν θέλετε λοιπόν ν' απο-

φυγετε τους ρευματισμούς, ως βασίζεται η διατροφή σας στα άφθονα φρούτα και λαχανικά, ιδίως ώμα. Άλλα και αν έχετε πάθει ήδη ρευματισμούς, η κατάστασή σας θα καλλιεργήσει σημαντικά μ' αυτή τη χορτοφαγική διατροφή.

Στις σοβαρότερες περιπτώσεις ρευματισμών και ρευματικής αρθρίτιδος, πριν από την αυστηρά δίαιτα με φρούτα και λαχανικά πρέπει να προηγηθεί μια περίοδος απόλυτης νηστείας. Συχνόνως, ο άρρωστος θα κάνει ωρισμένες γυμναστικές ασκήσεις και μασάζ, για ν' ανακτήσουν την ευκινησία τους οι αρθρώσεις και να χαλαρωθούν οι συσπασμένοι ιστοί.

Πολύ ωφέλιμα είναι εξ άλλου για τους ρευματισμούς τα ιαματικά λουτρά με άλατα Ύψομ (άγγλυκά άλατα). Ο πάσχων μένει επί 20 λεπτά της ώρας μέσα σ' ένα θερμό λουτρό, που περιέχει 1 κιλό απ' αυτά τα άλατα. Ύστερα πρέπει να πέσει κατ' ευθείαν στο κρεβάτι.

Οι έντριδες με έλαιον ούτεντεργκρήν φέρνουν ανακούφιση από τους πόνους των ρευματισμών.

Αυτά γράφει για τους ρευματισμούς, την αιτιολογία και τη θεραπεία τους ο Χάρρυ Μπένζαμιν. Πρόκειται βεβαίως για μια θεωρία, που δεν έχει αποδειχθεί ακόμη — όπως και τόσες άλλες. Πάντως όμως, αν υποφέρετε από ρευματισμούς κι' έχετε μεταχειρισθή του κάκου όλες τις άλλες γνωστές μεθόδους θεραπείας, δεν χάνετε τίποτα να δοκιμάσετε και τη δίαιτα που υποδεικνύει ο Άγγλος φυσιοθεραπευτής. Κι' αν ακόμη δεν σας ωφέληση, δεν πρόκειται πάντως να σας βλάψει.

Μυστήρια του Ήλιου

Ενώ έχουν δοθεί από τους επιστήμονες εξηγήσεις στις περίφημες «κηλίδες» του Ήλιου, μένουν ακόμη ανεξηγήτα δυο άλλα ήλιακα φαινόμενα.

Το ένα απ' αυτά είναι οι «μαγνητικές καταιγίδες», που αναστατώνουν κάθε 27 μέρες τα άνωτερα στρώματα της ατμόσφαιρας του Ήλιου. Φαίνεται, ότι οφείλονται σε βροχή σωματιδίων, προερχομένων από την επιφάνεια του Ήλιου, που συμβαίνει σε ωρισμένη φάση της περιστροφής του γύρω απ' τον άξονά του.

Το δεύτερο μυστήριο είναι η παρουσία απέραντων κοκκινών νεφών από υδρογόνο και ήλιον σε μεγάλο ύψος, πέρα από την ατμόσφαιρα του Ήλιου. Κανονικά, θα πρέπει να τα τραβήξει η δύναμις της βαρύτητας προς την επιφάνεια του Ήλιου. Κι' όμως μένουν αιωρούμενα, εκεί ψηλά για πολλόν καιρόν, σαν να μην επιδρά καθόλου πάνω τους η βαρύτητα.

Ποιός αδιάντροπος την πέταξε; Αυτή είναι για σας λάτα!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Είναι ο δήμαρχος της περιφέρειάς μας, κυρία Φρόσω μου. Ζυγώνουν εκλογές και θέλει να καλοπιάσει τους δημότες του! (Του Β. Χριστοδούλου)

Μπούσου!... (Του Αρχέλαου)

Ήταν ευχαριστημένος!...

Ένας Σκωτσέζος βγαίνει περίπατο με το γυιό του. Στο δρόμο κάθεται και θαυμάζει τα έργα του Δημιουργού.

Ξαφνικά, δέχεται στο καπέλλο του την κουτσουλιά ενός περαστικού πουλιού.

— Για δές, μπαμπά, του λέει ο μικρός. Ένα πουλάκι λέρωσε το καπέλλο σου.

— Αυτό δεν είναι τίποτε, παιδί μου, του απαντάει ο Σκωτσέζος. Άς ευχαριστήσουμε μάλλον το Θεό, που δεν έδωσε φτερά στίς... αγγελάδες!

*
Έκείνη: Τι τά θές; Έσού με ζήτησες και με πήρες... Δεν μπορείς να πής ότι εγώ έτρεξα ξοπίσω σου.

Εκείνος: Ω, βέβαια, αγαπητή μου! Μά κι' η παγίδα δεν τρέχει πίσω από τα ποινίκια. Κι' όμως τά πιάνει!...

*
Ένα παιδάκι στη Σκωτία κατάπιε ένα σελλί. Τό στέλνουν, λοιπόν, στο γιατρό, με το ακόλουθο γράμμα:

«Το μικρό κατάπιε ένα σελλί. Την πληρωμή σας για την έγχειρση, θα την βρω... μέσα του!»

*
Ο συμβολαιογράφος: Κυρία μου, δεν μπορείτε να ξαναπαντρευτήτε. Ο σύζυγός σας στη διαθήκη του ορίζει, ότι αν παντρευτήτε και πάλι, η περιουσία του θα περιέλθει στον εξάδελφό του...

Η κυρία: Μά αυτόν ακριβώς παντρεύομαι!...

*
Η γυναίκα του καθηγητού: Ξέρεις ότι έχεις μια βδομάδα να με φιλήσης;

Ο καθηγητής (αφήρημένος): Διάβολε! Μά ποιά φιλούσα τότε όλη τη βδομάδα!...

*
— Ξέρεις τί ευχαριστεί περισσότερο απ' όλα τη γυναίκα;

— Ξέρω. Νά είναι ώραία!...

— Όχι. Νά βλέπη τις άλλες άσχημες!...

*
— Δάνεισέ μου τρία τάλληρα.

— Άμα γυρίσω από τη Θεσσαλονίκη.

— Ά! Πηγαίνεις εκεί;

— Όχι!...

*
Η γεροντοκόρη: Ποιός είν' αυτός ο κύριος που με βρήκε πολύ ενδιαφέρουσα;

Ο συνοδός της: Ένας... αρχαιο-λόγος!

*
Κάποιος ζητιάνος, αφού κέρδισε αρκετά απ' τη ζητιανιά, γύρισε στο χωριό του και διηγόταν στους πατριώτες του πως είχε πλουτίσει.

— Και τί δουλειά έκανες; τον ρώτησε κάποιος απ' αυτούς.

— Συχώραγα τους πεθαμένους!

*
Ένας ιεροκήρυκας έλεγε από τον άμβωνα, ότι όλα τά πλάσματα του Θεού είναι τέλεια.

Ένας καμπούρης, όταν τελείωσε, τον πλησίασε και του είπε:

— Είπατε, ότι όλα τά πλάσματα είναι τέλεια! Έμένα όμως γιατί να με πλάση έτσι, όπως είμαι;

— Έχεις άδικο να παραπονέσαι κατά του Δημιουργού! του αποκρίθηκε εκείνος. Σε βεβαιώνω, ότι είσαι ο τελειότερος καμπούρης!...

*
— Ήθελα να μου πής με λίγα λόγια τί φρονείς για τον έρωτα, το γάμο, το διαζύγιο;

— Μά αυτά, νομίζω, είναι τρία διαφορετικά στάδια της ίδιας... αρρώστιας!...

— Για να σου στείλη δώρο ο διευθυντής μου, Λένα, θα πη πως ένθουσιάστηκε απ' την κουζίνα σου. Τι σου στείλε αλήθεια;

— Έσείς είστε ο κύριος Γιάννης; έστειλε η δεσποινίς Ξανθίππη να σας πω να κάμετε λίγη ύπνομή. Μόλις πάψη η βροχή θάρη!...

— Βρέ γυναίκα, έχουμε άσπρινη; Με τρέλλανε το κεφάλι μου!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Για το ντεκολτέ

Το μασάζ στο ντεκολτέ δεν πρέπει να γίνεται μόνο μ' ένα δυο δάχτυλα, αλλά μ' όλο κληρο το χέρι, για να μαλαχθούν καλά οι μύς κι' οι λιπαροί ιστοί. Προηγουμένως, αλείψετε το δέρμα με κολντρέμ ή άλλη θρεπτική κρέμα.

Στά πλάγια του λαιμού, το μασάζ γίνεται από μπρος προς τα πίσω κι' από κάτω προς τα πάνω, δίχως πολύ δυνατή πίεση. Ιδίως δε δίχως τράβηγμα του δέρματος, που έχει ίσως ήδη την τάση να χαλαρωθή.

Το ευκολότερο και καλύτερο μασάζ για τους λεπτούς λαιμούς γίνεται με μικρούς ομοκέντρους κύκλους και με τσιμπήματα κοντά- κοντά.

Αν τυχόν έχετε στην κορυφή της πλάτης μια μάζα λίπους, που σχηματίζει εκεί σαν μια μικρή καμπούρα, κάνετε πιο επίμονο μασάζ στο μέρος εκείνο, χρησιμοποιώντας στην ανάγκη και μια ιωδιούχο αλοιφή.

Τις ίδιες περιποιήσεις με το λαιμό απαιτούν κι' η πλάτη και το στήθος. Τά ωφελεί επίσης το σαπούνισμα με μια μαλακή βούρσα.

Πριν πάτε σ' ένα χορό ή σε μια δεξίωση, βάλτε στο ντεκολτέ σας, επί μια ώρα περίπου, κομπρέσες διαδοχικά ζεστές και κρύες. Μπορείτε επίσης να μεταχειρισθτε ώρισμένες λοσιόν και κρέμες στυπτικές, που άσπρίζουν και τονώνουν το δέρμα.

Προτού πουντράρετε το ντεκολτέ σας, περάστε το μ' ένα βαμπάκι βουτηγμένο σε τριανταφυλλόνερο. Στο πουντράρισμα, μην πιέσετε το πούπουλο της πούντρας, για να μη σχηματισθούν τοπικοί λεκέδες. Αφίνετε την πούντρα μερικά λεπτά κι' ύστερα σκουπίζετε το περισσέυμα μ' ένα βουρτσάκι με μακρείες και μαλακές τρίχες.

Παλαιοί καθρέφτες

Έχετε ένα παλιό μισογαλασμένο καθρέφτη και θέλετε να τον καθαρίσετε απ' την επαργύρωση για να τον μεταχειρισθτε σαν απλό κρύσταλλο πάνω από μια εικόνα ή ένα μικρό έπιπλο; Βουτήχτε τον σε πυκνή διάλυση καυστικής σόδας. Ύστερα τρίψτε τον άρκετη ώρα μ' ένα βουρτσάκι βρεγμένο σε άκουα φόρτε. (Προσοχή, γιατί και τα δυο αυτά υγρά καίνε τα ρούχα και το δέρμα). Τέλος, τον ξεπλένετε με άφθονο νερό.

Για το γλυφό νερό

Όταν το νερό ενός πηγαδιού είναι πολύ γλυφό κι' ακατάλληλο για το μαγείρεμα και για το πλύσιμο των ρούχων, μπορείτε να το διορθώσετε προσθέτοντας σε κάθε όκα περίπου 4 γραμμάρια κοινή σόδα, που την αγοράζετε απ' το φαρμακείο.

Λάδια για ραπτομηχανή

Για το λάδωμα της ραπτομηχανής σας, ρε-τυχειρισθτε ένα απ' τα εξής δυο ειδικά λάδια:

1) Παραφινέλαιον	16 μέρες
Έλαιόλαδο	30 "
2) Λυωμένη βαζελίνη	1 μέρας
Παραφινέλαιον	1 μέρες
- Καλύτερο απ' τα δυο είναι το δεύτερο.

Όταν δεν «πιάνη» το καρφί

Όταν ένα καρφί δεν «πιάνη» πιά καλά στον τοίχο, γιατί έχει μεγαλώσει η τρύπα του, υπάρχει ένας απλός τρόπος για να το ξαναστερεώσετε μέσα στην ίδια τρύπα:

Τυλίγετε την άκρη του με λίγο βαμπάκι, τη βουτάτε σε αναλιγωμένο γύψο και το βάζετε στη θέση του. Όταν ξεραθή σε λίγο ο γύψος, το καρφί θα μείνη καρφωμένο στερεώτατα.

Μικρές συμβουλές

Για να καθαρίσετε τα κόκκαλα του πιάνου, τρίβετε με μια φανέλλα βρεγμένη μ' αιθέρα.

Το συχνό ιδρώμα της παλάμης είναι ελάττωμα. Για να το εξαλείψετε, τρίβετε τα χέρια σας μ' ελαφρόπετρα και τ' αλείβετε με αλκοολά ντε λαβάντ. Επίσης τά τρίβετε συχνά μ' ένα κομμάτι στύψα, από κείνα που χρησιμοποιούνται στο ξύρισμα.

Για ν' αποφύγετε την άπνεια, βουλώστε τ' αυτιά σας με λίγο βαμπάκι βουτηγμένο σε βαζελίνη. Κοιμάσθε με το κεφάλι ψηλά και πίνετε προηγουμένως κάτι καταπραυντικό.

Για να καθαρίσετε ένα γυαλί θολό, άδιαφανές, πέρτε απ' το φαρμακείο λίγο υδαρ λαμπράκι, τρίψτε μ' αυτό το γυαλί και ξεπλύνετε το ύστερα με καθαρό και χλιαρό νερό.

Η κωμωδία μας

ΕΡΩΤΙΚΑ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΩΣΤΑΣ - ΤΑΣΟΣ: Φίλοι στο χαρτί, από κρασί και στον έρωτα. ΜΑΙΡΗ - ΚΑΙΤΗ: Φιλενάδες τους.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα κεντρικό καφενείο βροδυ, ώρα 5½. Ο Κώστας και ο Τάσος παίζουν πικέτο).

ΚΩΣΤΑΣ: Δεν θα μπορέσω να τελειώσω το παιχνίδι. Στις έξη έχω ραντεβού με τη Μαίρη να πάμε στο σινεμά κι' αν άργήσω θα μου κρεμάση μούτρα. (Παίζει). Έξη φύλλα στά καρά.

ΤΑΣΟΣ: Τρεις άσσοι. Τετάρτη... Τελειώνουμε. 'Ας περιμένει δέκα λεπτά.

ΚΩΣΤΑΣ: Πάντα άργει δέκα λεπτά. Μά'γω πρέπει να είμαι στην ώρα μου. Τρεις ρηγάδες...

ΤΑΣΟΣ: Είσαι πολύ συγκαταβατικός με τη Μαίρη... Της κάνεις πάντα τα χατήρια κι' άπορώ πώς δεν της έβαλες ακόμα στεφανίο για να ολοκληρώσεις τη σκλαδιά σου. 'Ετσι στενοκέφαλος ήμουν κι' εγώ με την Καίτη και παρά λίγο να πιάσω σοδαρές ζημιές. Συνήλθα όμως και τίναξα το ζυγό.

ΚΩΣΤΑΣ: Μην μιλάς, όταν παίζουμε γιατί ξεχνώ τα χαρτιά, πού περνάνε. Είσαι, λοιπόν, ακριβής στα ραντεβού μαζί της;

ΤΑΣΟΣ: 'Ημουν! Τώρα δεν είμαι... Νά, στις έξη έχουμε ραντεβού να πάμε κι' εμείς στο σινεμά, μα θα πάω στις έξη και τέταρτο. Κούπα...

ΚΩΣΤΑΣ (μετρώντας τα κερδισμένα χαρτιά του): 'Η λέζα κόπηκε. (Θυμωμένος): Με τη λήμα σου έχασα την παρτίδα...

ΤΑΣΟΣ: 'Εσύ φταίς, πού άρχισες την κουβέντα. Πού παίξεις δεύτερο εικόσαρι;

ΚΩΣΤΑΣ (ξερά): Ναι. 'Αλλά όχι κουβέντες. Και σύντομα γιατί πλησιάζει έξη... (Οι είκους βραχνάει άλλους πορτοφόλι και ακολουθεί ύστερα ή δεύτερη παρτίδα).

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο ίδιο μέρος μετά ένα τέταρτο).

ΚΩΣΤΑΣ (φυλλάροντας): Δεκατέσσερα και πέντε δεκαεννιά.

ΤΑΣΟΣ: Τετάρτη...

ΚΩΣΤΑΣ: Πού έχεις ραντεβού;

ΤΑΣΟΣ: Στην είσοδο του 'Πάλλας'.

ΚΩΣΤΑΣ: Κι' εγώ. Παίζε...

ΤΑΣΟΣ: Καρά... Θα πάω όμως στις έξη και τέ-

ταρτο. Για να την τιμωρήσω, έπειδή στο τελευταίο μας ραντεβού καθυστέρησε πέντε, λεπτά. Το πάν έξαρταται, Κώστα, πώς θα της μιλήσης. (Μετράει τα φύλλα του). 'Αν άρχισες με συγγνώμες για την καθυστέρηση, θα σε περάση για σκουλήκι και θα σε πατήση. Την έχω τη λέζα. 'Αν όμως τηρήσης ανδρική στάση, θα σωπάση...

ΚΩΣΤΑΣ (ξεροφυσώντας): Μά' υπέρδω με τη λήμα σου και μου πήρες τα φύλλα...

ΤΑΣΟΣ (κόβοντας τα φύλλα): 'Απόψε, λόγου χάρι, θα φτάσω στο 'Πάλλας' στις έξη και τέταρτο και θα της πω πριν προλάβει ν' άνοίξη το στόμα της: 'Καθυστέρησα για να σου δώσω ένα μάθημα. Την τελευταία φορά καθυστέρησε πέντε λεπτά! Καθυστέρω λοιπόν, έγω τώρα δεκαπέντε, για να σε τιμωρήσω. Κι' αν ξαναργήσης, θα λάβω δραστηκότερα μέτρα». 'Ωσπου να συνέλθω από την ξαφνική επίθεσί μου, θα βρισκόμαστε στη σκοτεινή αίθουσα κι' εκεί πιά δεν θα μπορέ να μιλήση...

ΚΩΣΤΑΣ: Συμφωνώ με την τακτική σου. 'Αλλά πώς μπορείς να μιλάς και να πιάζεις συγχρόνως;

ΤΑΣΟΣ: 'Εξάσκησης! Κόβε τα φύλλα.

ΚΩΣΤΑΣ (κόβει): Θαρρώ πως θα χάσω και δεύτερο εικόσαρι.

ΤΑΣΟΣ: Θα κερδίσω όμως τον πόντο σου με τη Μαίρη, αν κάνεις όπως σου είπα. Θα δής.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο δρόμο για το 'Πάλλας'. 'Η ώρα είναι έξη και είκοσι).

ΚΩΣΤΑΣ: Είχες δεν είχες μου ξάφρισε και το δεύτερο εικόσαρι.

ΤΑΣΟΣ: 'Εγώ; 'Η τύχη!...

ΚΩΣΤΑΣ: 'Αλλού αυτά! 'Αν πήγαινα στις έξη στο ραντεβού μου, δεν θα πάβαινα τη δεύτερη ζημιά.

ΤΑΣΟΣ: Μην κάνεις έτσι. Είμαστε όμοιοπαθείς. Κι' εγώ στις έξη είχα ραντεβού με την Καίτη. Προτίμησα όμως τη συντροφιά σου. Γυναίκες βρίσκουμε. Φίλους δε βρίσκουμε...

ΚΩΣΤΑΣ: Θαρρώ όμως πως θα τριτώση ή ζημιά μου με τη Μαίρη...

ΤΑΣΟΣ: Κουτέ! Θα κάνεις όπως σου είπα: Μόλις την πλησιάσης θα την αρπά-

ξης από το μπράτσο και θ' άρχισες να μιλάς πρώτος. Θέ της πής: 'Την τελευταία φορά άργησες πέντε λεπτά, γι' αυτό κι' εγώ τώρα άργησα τριάντα λεπτά. Για να σε τιμωρήσω! 'Είναι άπλο και εύκολώτατο. (Πλησιάζουν στο 'Πάλλας').

ΚΩΣΤΑΣ: Νάτην! Βηματίζει νευρικά.

ΤΑΣΟΣ: Νά κι' ή Καίτη! Περιμένει...

ΚΩΣΤΑΣ: 'Η Μαίρη είναι μωτρωμένη. 'Ενώ ή Καίτη είναι άπαθής...

ΚΩΣΤΑΣ: Βλέπεις; 'Ετσι την έχω μάθει εγώ την Καίτη. 'Όλα να τα υπομένη μοιρολατρικά. Στάσου έδώ! Νά πάω πρώτος για να δής άπό μακριά πώς θα της φερθώ... 'Ό,τι κάνω, να κάνεις κι' έσύ ύστερα. ('Απομακρυνόμενος). Πρόσεξε μή σου πάρη τον άέρα...

(Παρακολουθεί. Βλέπει σε λίγο τον Τάσο να πιάνη την φίλη του από το μπράτσο και να της μιλά γρήγορα, συγχρόνως δε να την οδηγεί βιαστικά στο βάθος της είσοδου).

ΚΩΣΤΑΣ (στον εαυτόν του): Τόν άδεόφοβο! Σπουδαίος τεχνίτης στον έρωτα!... ('Αποφασιστικά): 'Ετσι πρέπει να φερθώ κι' εγώ στη Μαίρη. Γιατί όχι; (Προχωρεί σταθερά και πλησιάζει τη Μαίρη): Σ' έκανα να περιμένεις, Μαίρη, μισή ώρα... γιατί... ('Επιχειρεί να της πιάσει το μπράτσο).

ΜΑΙΡΗ (σε όξυ τόνο): 'Αφσέ με, σε παρακαλώ! 'Ωραιοι τρόπος αυτός. Μωρέ μπράβο! 'Όλοι με κύτταζαν και...

ΚΩΣΤΑΣ: Συγγνώμη...

ΜΑΙΡΗ: Νά λείπουν οι συγγνώμες!... (Προχωρεί μόνη στο γκισέ του κινηματογράφου, ενώ ο Κώστας ακολουθεί σαν βρεγμένη γάτα).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Το άλλο β-άδυ στο ίδιο καφενείο. Οι δυο φίλοι ξαναπαίζουν πικέτο).

ΤΑΣΟΣ: Πέντε φύλλα στά σπαθιά... Δεν μου είπες, λοιπόν: Πώς τα κατάφερε στο ραντεβού σου χτές τί βράδυ με τη Μαίρη;

ΚΩΣΤΑΣ: Τρία δεκάρια... Παίζε! Κι' άφσες τη κουβέντα. (Τόν κυττάζει): Μαλώσαμε στά γερά.

ΤΑΣΟΣ: Δεν έκανες όπως σου είπα;

ΚΩΣΤΑΣ: Δεν πρόλαβα να της μιλήσω και με άρχισε με τη γλώσσα της... Διακόμισα τις σχέσεις μας.

ΤΑΣΟΣ: Μή μου το λές!

ΚΩΣΤΑΣ: 'Εσύ;

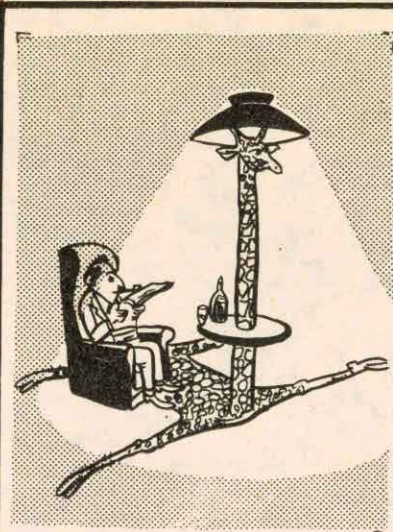
ΤΑΣΟΣ (γελώντας): 'Εγώ είχα ραντεβού με την Καίτη στις έξημιση!

ΚΩΣΤΑΣ: Τότε; Με γέλασες...

ΤΑΣΟΣ: Τί να γίνη; 'Ηθελα να κερδίσω και δεύτερο εικόσαρι για να πληρώσω τα εισιτήριά μας. Παίζε...

ΚΩΣΤΑΣ: 'Ιουδά!... Κλείστο το στόμα σου τώρα, γιατί θα ξαναχάσω!

ΑΥΛΙΑ ΑΝΤΩΝΥ ΠΟΥΛΑ

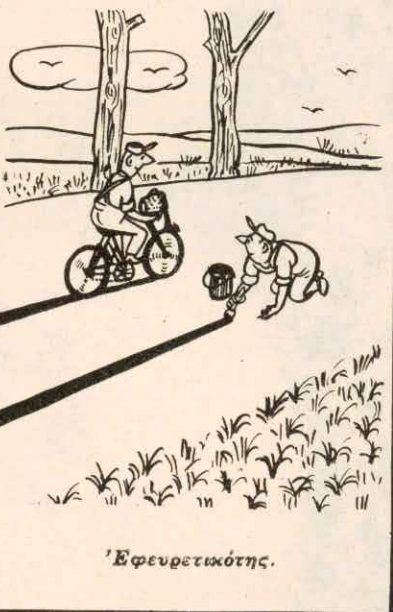

Χωρίς λόγια.

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

— Πρέπει να σε προειδοποιήσω, κορίτσι μου, πώς δεν έξυπνησες την υπόθεσί σου, προσπαθώντας να κάμεις έντύπωση στο δικαστήριο.

Εφευρετικότητα.

Κυρίδια ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

Μιά τραγική μητέρα

Οι ένορκοι μπήκαν στην αίθουσα του κακουργιοδικείου κι' ο πρόεδρος τους διάβασε την έτυμνηοσί τους: «Ναι, ήταν ένοχη άνθρωποκτονίας ή κατηγορουμένη...» 'Αλλά το έγκλημα αυτό έγινε μιά στιγμή, πού το λογικό της δεν λειτουργούσε κανονικά. Κι' οι ένορκοι εκφράσανε στο δικαστήριο την εύη και κλειστή ή κατηγορουμένη σε ψυχιατρείο...

Μ' αυτή την άπόφασι έφτασε στο τέλος του το δράμα μιάς φτωχής νέας, πού είχε σκοτώσει το παιδί της, μόλις το έφερε στον κόσμο!... 'Όπως αποδείχτηκε, ή γυναίκα αυτή είχε τρελλαθή από τη στενοχώρια της. Το παραγμένο μυαλό της, λοιπόν, την άδήςσε να κάνει αυτό το έγκλημα για να γλυτώση την κατακραυγή του κόσμου και να σώση μιά δολέπλη οικογένεια από την καταστροφή. Δεν ήθελε να χαθή ο άνθρωπος πού έλάτρευε. Γι' αυτό προτίμησε αυτή να θυσιαστή. Και πραγματικά θυσιάστηκε... Τρελλάθηκε, σκότωσε το παιδί της και κλειστηκε στο ψυχιατρείο...

'Η τραγική αυτή νέα είχε έρθει από τη Μυτιλήνη στην 'Αθήνα με την έπιθυμία να έργασαστή, να μάθη μοδίτια και να γυρίση πίσω στ' άμορφο νησί της. 'Ενας θεός της την πήγε κοντά του. Κι' έπειτα από λίγο τη συνέσπρε σε μιά γνωστή του οικογένεια άξιοπρεπή κι' εύτυχημένη. 'Ο άνδρας ήταν έμπορος. Είχε τέσσερα μικρά παιδιά κι' ή γυναίκα του τον λάτρευε. Στην οικογένεια αυτή ή νέα βρήκε μιά πραγματική στοργή. Δεν είχε την έντύπωση ότι βρισκόταν σε ξένο σπίτι.

Τον πρώτο καιρό κανένα σύννεφο δεν σκίασε την ήσυχη ζωή της. Κάθε άπόγευμα πήγαινε σε μιά Σχολή Κοπτικής και μάθαινε μοδίτια. Γρήγορα δε πήρε τον άέρα της 'Αθηνάς. 'Εγινε κομψή, χαριτωμένη και καθώς ήταν άμορφη έγινε πάρα πολύ έλκυστική. Το καταλάβαινε γιατί όλοι την πρόσεχαν και προσπαθούσαν να πετύχουν τη φίλιά της.

'Ακόμη κι' αυτός ο κύριός της την έδλεπε συχνά με άλλο μάτι... Αυτό όμως την άναστατώνει. Μά' όχι, δεν μπορούσε να ήταν δυνατόν! 'Ο άνθρωπος αυτός ήταν εύτυχημένος με την γυναίκα του και τα τέσσερα παιδιά του... κι' έπειτα, όλοι της έδειχναν τόση αγάπη και τόση στοργή σ' αυτό το σπίτι. Πώς ήταν δυνατό να τους γελάση και να γίνη άφορμή ενός δράματος...

Κι' ώστόσο το λάθος έγινε. 'Ενας τρελός έρωτας ριζώθηκε στην καρδιά της άμορφης αυτής νέας για τον άνθρωπο αυτόν πού ήταν άφοσιωμένος στο σπίτι του. Τόν κοιμάρισε σαν άνδρα. Τόν θαύμαζε σαν πατέρα. Τόν ήλθε ως σύζυγο. 'Ετσι, οι περιποιήσεις του της φλόγιζαν την καρδιά. Καταλάβαινε μάλιστα από ένστικτο, ότι

την πρόσεχε κι' εκείνος, όπως κι' αυτή. Σε λίγο, ένα πάθος άχαλίνωτο έσπρωχνε τον ένα κοντά στον άλλο. Και το κακό έγινε μιά νύχτα. 'Όταν συνήλθαν, τα έχασαν κι' οι δυο! 'Επειτα ο άνδρας προσπάθησε να την πείση ότι το λάθος ήταν μόνο δικό του κι' ότι αυτός έπαιγε μόνο για ό,τι είχε συμβή.

'Ο κρυφός έρωτάς τους κράτησε λίγους μήνες. Ντρεπόντουσαν, μα δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά. Πάνω σ' αυτή την κρίσιμη έποχή κάποιες δουλειές άνάγκασαν τον κύριο της να φύγη για ένα μακρινό ταξίδι. 'Η νέα όμως άντελήφθη με τόμο ότι θα γινόταν μητέρα. Και τότε άρχισε να μένη άπτηνη και να προσπαθή να βρή μιά λύσι. Συλλογιζόταν ότι έπρεπε να κρύψη από όλους το πάθημά της. Κι' άγωνίστηκε σκληρά για να το πετύχη.

Μά όσο περνούσε ο καιρός ή κατάσταση της δεν μπορούσε πιά να κρυφτή. Κι' ο κύριός της έξακολουθούσε να βρίσκεται μακριά της. Το μυαλό της τώρα άρχισε να θολώνη από τις μαρτυρικές σκέψεις της. Δεν ήξερε πιά τί να κάνει. 'Ασφαια πήρε μιά άπόφασι: Να φύγη από το σπίτι. 'Εφυγε λοιπόν και με τις οικονομίες της πήγε και κάθησε σ' ένα λαϊκό ξενοδοχείο. Είχε πάρει και μιά δεύτερη άπόφασι. Να φέρη στον κόσμο το παιδί της και να το ρίξη στην βρεφοδόχο του Δημοσίου Βρεφοκομείου.

Μά το πράγμα δεν ήταν τόσο εύκολο, όσο το συλλογιζόταν. 'Αν γινόταν γνωστό το λάθος της; Κι' αν της ζητούσαν να φανερώση ποιός ήταν ο πατέρας του παιδιού της; 'Αν καταλάβαιναν ότι ήταν ο άνθρωπος πού λάτρευε; Τόσο φοβερό ήταν ή άγωνία της, ώστε ή νέα αυτή δεν άνδεξε κι' έχασε το λογικό της. Μιά νύχτα, σ' έκεينو το λαϊκό ξενοδοχείο, πνίγοντας τους πόνους της έφερε στον κόσμο το παιδί. Κι' ύστερα χωρίς να έχη συναισθησι τί έκανε, το έξαφάνισε στην τουαλέττα. Το πρωί ο ξενοδόχος βρήκε την τραγική νέα στο δωμάτιό της, ζωαμένη πάνω στο κρεβάτι της.

— Κακούργα! της φώναξε. Τί έκανες; 'Η ίσμιες ότι δεν κατάλαβα πώς ήσουν έτοιμνη...

'Εκείνη τόν κύτταξε μ' ένα φοβερό βλέμμα, πού τόν έκανε να όπισθοχωρήσει φοβισμένος... Κι' ύστερα, ή νέα άρχισε να γελάει δυνατά, άπερίγραπτα, ενώ από τα μάτια της έτρεχαν ποτάμι τα δάκρυα...

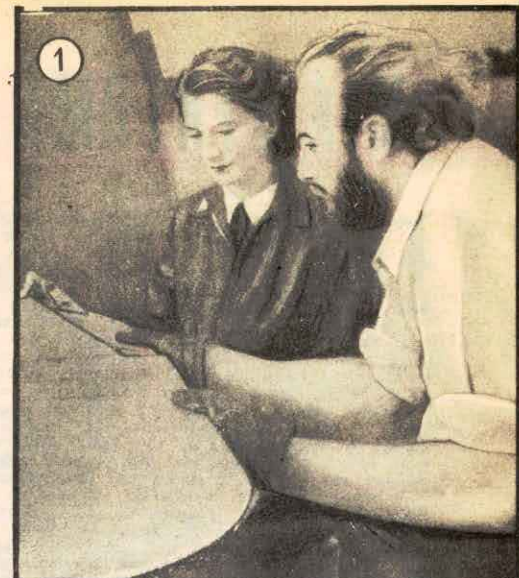
'Ηρθε ή αστυνομία. Το έγκλημα άπεκαλύφθη. Κι' ή νέα δικάσθηκε και κλειστηκε στο ψυχιατρείο. 'Όσο για τον άνθρωπο πού έγινε ή αίτία της συμφοράς της, ή αστυνομία δεν άργησε να τόν άνακαλύψη. Και τιμωρήθηκε παραδειγματικά από τη Δικαιοσύνη. Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 'Η 'Υδόν Τάρνερ, μιά Λονδρέζα μοδιστρώλα 18 χρόνων έγκατέλειπε μιά μέρα το πάγγελμά της για να γίνη πιλότος και πετάξη μ' ένα μικρό αεροπλάνο, μόνη τη, έπάνω από τον 'Ατλαντικό. Στη φωτογραφία μας ή 'Υδόν με τόν δασκαλό της κ. 'Εντν Χιούστ, ο όποιος νίκησε ως τώρα σε 22 αεροπορικούς διαγωνισμούς, τη στιγμή πού έλέγχουν μαζί το αεροπλάνο, με το όποιο θα πετάξη ή τολμηρή 'Υδόν.

2 Αυτή ή παράσημη έγκατάστασις είναι ένα νέο έργαστήριο της Τζένεραλ 'Ελέκτρικ, μέσα στο όποιο δοκιμάζονται οι μετασχηματιστάι ύψηλης τάσεως. 'Η έγκατάστασις αυτή άποκλείει κάθε άντανάκλασι ήχοι και άπορροφή τελείως κάθε ήχητικό κύμα, πού φτάνει στα τοιχώματα. 'Η επένδυσις των τοιχωμάτων γίνεται από ειδικά κομμάτια γυαλιού πού έχουν το σχήμα πού βλέπετε.

3 'Η περίφημη όπερα 'ΕΚόθεν Γκάρντενς του Λονδίνου, βρίσκεται ως γνωστόν στο κέντρον της αγοράς λαχανικών και φρούτων της άγγλικής πρωτεύουσας. Τις ημέρες αυτές πρόκειται να εμφανιστή στο 'ΕΚόθεν Γκάρντενς το μπαλέτο της παρισινής όπερας. Οι Παριζιάνες μπαλαρίνοδες ενώ την περασμένη βδομάδα έκαναν δοκιμές, βγαίνοντας για μιά στιγμή από τα παρασκήνια για να πάρουν λίγο άέρα, βρέθηκαν στα μανδύκια της αγοράς. Δεν τα έχασαν όμως, όπως βλέπετε στη φωτογραφία μας, και συνέχισαν την ελασκή τους, μπρος στο μανδύη.

4 'Ο Μελ φέρερ και ή 'Αντρέι Χέμπρον, πού βρίσκονται από ημέρών στη Ρώμη, έκαναν εκεί τα πρώτα συζυγικά τους βήμα. Με την άφιξη του ζεύγους στην Ιταλική πρωτεύουσα τα έένα κινηματογραφικά άστέρια πρώτου μεγέθους, πού βρίσκονται σήμερα στη Ρώμη, είναι 501...

ΠΟΣΗ χαρά και πόσες ελπίδες έφερε στην καρδιά του 'Αλέξη η είδηση ότι η γυναίκα του έφερε στον κόσμο ένα αγοράκι. Τού τούραψε ο παππας του χωριού, γιατί ο 'Αλέξης δεν είχε κανένα άλλο συγγενή εκτός από τις δυο γεροντοκόρες αδελφές της γυναίκας του, που τον μισούσαν και δεν ήθελαν να τον δούν, γιατί παντρεύτηκε τη Σταμάτα, τη μικρότερη αδελφή τους. Δεν ήταν δα και τόσο εύκολο να παντρευτεί ο 'Αλέξης. Ήταν φτωχός, κοτούσανε λιγάκι και τ' άριστερό του μάτι δεν ήταν δικό του. Τόχε χάσει στον περασμένο πόλεμο και τούχαν βάλει ένα γυάλινο πούμοιαζε πολύ μ' αληθινό. Και νάταν τουλάχιστον από σού... Ούτε κι αυτό δεν είχε ο 'Αλέξης. Κανείς μέσα στο χωριό δεν θυμάται από πού είχαν έρθει ο πατέρας του, όταν ένα πρωινό — πάνε πολλά χρόνια τώρα — τον βρήκαν μεθυμένο στην πλατεία, ξαπλωμένο σ' ένα πεζούλι να κοιμάται. Πλάι του ήταν ακουμπισμένο ένα σακκίδιο με κάτι ρούχα κι' ένα παιδάκι δυο χρόνων ποδο γύριε κι' αυτό το κεφαλάκι του πάνω στα πόδια του μεθυμένου πατέρα και κοιμόταν. Κάποιος λυπήθηκε το παιδάκι και μάζεψε κι' αυτόν στο σπίτι του. Τούδωσε δουλειά στο χωράφι του και φαγητό στο παιδί, τον 'Αλέξη. Με τον καιρό ο 'Αλέξης μεγάλωσε, έγινε δεκάξη χρόνων παλληκάρκι. Ο πατέρας πέθανε τότε μία νύχτα από το πολύ κρασί που είχε πι'. 'Ελεγον πως το πάθος του κρασιού, τόχε αποκτήσει ο πατέρας του 'Αλέξη από κάποια συμφορά, που τούτυχε στο σπίτι του, σ' ένα άλλο μακρινό χωριό, όταν ξύπνησε ένα πρωινό και δεν βρήκε τη γυναίκα του στο σπίτι. Είχε φύγει με κάποιο ξένο, περαστικό και παράτησε κι' αυτόν και το παιδί της. Κι' από τότε, από τον καιρό του, γιατί αγαπούσε τη γυναίκα του, τάρριζε στο πιστό και παράτησε το σπίτι και το χωριό του, σέρνοντας εδώ κι' εκεί σ' άλλους τόπους, τον πόνο του και την κακομοιριά του, μαζί μ' ένα δισάκι με τα ρούχα του, κι' ένα όρσανό, τον 'Αλέξη, στην αγκαλιά του.

Μα ο 'Αλέξης όταν μεγάλωσε δεν έμοιαζε του πατέρα του. Ήταν εργατικός και φιλότιμος και χαμήλωνε τα μάτια του όταν τον αντίκριζαν τα κορίτσια του χωριού. Κι' αν δεν του τύχαινε να πεση από μια αχλαδιά, όπου μάζευε αχλαδιά, και να τασκίση το πόδι του και να τον βρή ένα κοιματάκι από δένδρο στον πόλεμο να του χαλάση το μάτι, ο 'Αλέξης θα ήταν ένας όμορφος νέος.

Όπωςδήποτε δεν φανταζόταν ποτέ του ότι θα παντρευόταν! Όταν γύρισε από το μέταπο, ρίχτηκε στη δουλειά, δουλεύοντας σε ξένα κτήματα, γιατί δεν είχε δικό του. Έτσι κατάφερε με την εργατικότητα του να φτιάξει ένα όμορφο δικό του σπίτι.

Ένα δειλινό, λοιπόν, που γύριζε στο χωριό από το θέριμο, παρανεύτηκε όταν η Σταμάτα, που γύριζε κι' αυτή από τα χτήματά της, του χαμογέλασε και τον καλωσόρισε μ'ι καλωσύνη.

Τη Σταμάτα την ήξερε από μικρή, που τον πετροβολούσε όταν πήγαινε να κόψει σόκα από τη συκιά τους. Μα ποτέ δεν έτυχε να πάη σπίτι της ούτε να της κουβεντιάσει.

—'Αλέξη, του είπε, εκείνο το δειλινό, που θα δουλέυης μετά το θέρος; —Όπου με καλέσουνε

—Θέλεις νάρθης στο χτήμα μας, ν' ανοίξεις ένα πηγάδι; Ο 'Αλέξης ντρεπόταν να την κυτάξει κατάματα, γιατί δεν τούχαν βάλει ακόμη το γυάλινο μάτι. Γι' αυτό χαμήλωσε το κεφάλι και της άπαιτσε: —Θα τα ξαναπούμε όταν τελειώσουν οι δουλειές του θερισμού. Έτσι όταν τελείωσαν οι δουλειές του θερισμού, ο 'Αλέξης τράβηξε ένα πρωινό για το χτήμα της Σταμάτας. Το χτήμα αυτό το φρόντιζε η Σταμάτα, γιατί οι δυο μεγαλύτερες αδελφές της, ποδχαν μείνει γεροντοκόρες, δεν έβγαζαν από το σπίτι. Ο 'Αλέξης δεν άργησε να συνεννοηθή με τη Σταμάτα για το πηγάδι κι' άρχισε άμέσως τη δουλειά. Μ' ένα βοηθό δεν θ' άργησε να βρή νερό, στα πέντε μέτρα. Κι' οι υπολογισμοί του βγήκαν σωστοί. Έτσι δεν τούμπεσε παρά το χτίσιμο, για να το παραδώσει έτοιμο. Τέλειωσε ο Αύγουστος και το λιοπύρι φλόγιζε τη γη. Η Σταμάτα

—Ναι, 'Αλέξη, έχω ένα μυστικό... του είπε η Σταμάτα.

—Ναι, 'Αλέξη, έχω ένα μυστικό... και θα σου το πω, γιατί σε συμπάθησα αν... αδερφό μου. Εκείνος που μ' αγαπούσε σκοτώθηκε στον πόλεμο. Μα πριν φύγ μ' είχε κάνει γυναίκα του. Δεν είχα νιώσει καμιά ντροπή, γιατί ήξερα πως σαν θα γύριζε θα με παντρευόταν... Μα δε γύρισε... —Όλα καμιά φορά διορθώνονται... —Ναι... είπε η Σταμάτα. Όλα μπορούν να διορθωθούν. Όταν όμως οι άνθρωποι σε περι-

φρονήσουν; —Εγώ δεν σε περιφρονώ, Σταμάτα! Πως πρόφερε αυτά τα λόγια, δεν το κατάλαβε ο 'Αλέξης. Ήταν από το κρασί, απ' τη συγκίνηση, από τον καύμό του πως δεν θα παντρευόταν ποτέ; Δάγκωσε τα χείλη του, σκώθηκε και πήγε ν' αποτελειώσει τη δουλειά του στο πηγάδι.

Σε δυο μέρες έφυγε ο 'Αλέξης από το χωριό και πήγε στην Αθήνα. Όταν γύρισε έπειτα από μια βδομάδα, όλοι οι χωριανοί έβλεπαν μια περίεργη αλλαγή στον 'Αλέξη. Είχε βάλει το γυάλινο μάτι, που φαινόταν σαν αληθινό, είχε αγοράσει και καινούργια ρούχα που του πηγαίναν όμορφα. Προσπαθούσε μάλιστα τώρα να κρύβει και το ελάττωμα του ποδιού του.

Έτσι τον είδε η Σταμάτα και δεν τον γνώρισε! Κι' όταν εκείνος τη χαιρέτησε, χτύπησε η καρδιά της και κατάλαβε άμέσως, ότι όλη αυτή η αλλαγή είχε σχέση με την κουβέντα που είχαν κάνει στο καλύδι.

Γι' αυτό δέχτηκε να ξαναμιλήσει μαζί του, έπειτα από δυο μέρες, έβω πάλι στο χτήμα. Και τότε χωρίς να το καταλάβουν κι' οι δυο πως συμφώνησαν να παντρευτούν.

Άλλοι χαρήκανε γι' αυτό το γάμο κι' άλλοι είπαν τον μικρό λόγο τους. Το μυστικό της Σταμάτας, όμως, δεν τόξερε κανείς. Γι' αυτό κι' οι δυο αδελφές της είχαν λυσάσει από το κακό τους. Μα ο 'Αλέξης πήρε τη γυναίκα του στο σπίτι του κι' άρχισε να δουλεύει διπλά, ευτυχισμένος για τη τύχη του.

Κάποια δουλειά τούτυχε τ' 'Αλέξη πούταν έκτακτη και που θα κέρδιζε πολλά λεφτά. Δέχτηκε λοιπόν να φύγει από το χωριό για έξη μήνες.

Γι' αυτό, όταν γεννήθηκε τ' αγοράκι του, τούγραψε άμέσως ο παππας την είδηση. Παράτησε τότε για τρεις, μέρες τη δουλειά του, και γύρισε να κοιμαρώση το παιδί του.

Το γυιό του τον άκουσε πριν μπη στο σπίτι να ξεφωνίσει και χαμογέλασε. Τη γυναίκα του, όμως, δεν τη βρήκε. Κοιτόταν νεκρή στη μέση της κάμαρας και γύρω της οι γευτονισες τη μοιρολογούσαν... Έρριξε μια ματιά στο μωρό και μια ματιά στη γυναίκα του και τον πήραν τα κλάματα.

Πόσο σύντομη ήταν η ευτυχία του! Η μόνη γυναίκα που μπόρεσε να του προσφέρει αυτή την ευτυχία είχε πεθάνει δυο μέρες μετά τη γέννα της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Δεν είναι για την αφεντιά σου...
—Ανέβα να βρής έλλη!...

«ΑΝΑ ΤΡΙΕΙΣ ΟΡΝΙΘΑΣ...»

Τὰ χάλια της διοικήσεως κάθε άλλο παρά καλά είναι σήμερα. "Ας φαντασθούμε αν αγνώστης τί ήταν πριν 75 περίπου χρόνια. Μία χαρακτηριστική πληροφορία δημοσιεύει η «Πρωτα» του 'Οκτωβρίου 1882:

«Μικρόν δείγμα της έν ταίς ἐπαρχίαις ἐξασκουμένης ὑπὸ τῶν ἀρχῶν καταπίεσεως παρέχει τὸ ἔξης: Ἐν τῷ δήμῳ Ἡραίας, ὁ δημαρχος, τελῶν τοὺς γάμους τῆς ἀνεψιάς του, ἐξηπάγκασε πάσας τὰς οἰκογενεῖας νὰ συνεισφέρωσιν ἀνά τρεῖς ὄρνιθας, καὶ τὰ πλησιόχωρα ποίμνια, ἀνάλογον ἀριθμὸν τράγων, τὴν δὲ διαταγὴν ἐξετέλεσεν ἡ Β. Χωροφυλακὴ. Καὶ ἡμεῖς ἐνομιζόμεν, ὅτι τὰ φέουδα εἶχον καταργηθῆ πρό πολλοῦ».

Στὸ ἴδιο φύλλο διαβάζουμε καὶ μὴ ἐνδιαφερόμενα εἶδησι περί τοῦ νέου μὲν, ἀλλὰ γνωστότατου ποιητοῦ Γ. Σουρή:

«Ὁ λίαν ἀγαπητὸς ποιητὴς κ. Γ. Σουρὴς, ὁ ἀνεξάντλητος εἰς ἐμπνευσιν καὶ χαριτολογίαν, καθιστᾷ γνωστὸν εἰς τοὺς πολυαριθμούς αὐτοῦ ἀναγνώστας, ὅτι θ' ἀπόσχη ἐπὶ ἑκατὸ μῆνα τῆς συντάξεως τοῦ «Μῆ Χάνεσαι», προτιθέμενος ν' ἀσχοληθῇ εἰς τὴν ἀγγελοῦσιν ἐκδόσιν τῶν στίχων του. Ἄλλ' ἐπὶ ἑκατὸ μόνον μῆνα, θὰ νηστεύσωσι τὸν Σουρήν οἱ παμπληθεῖς τοῦ «Μῆ Χάνεσαι» ἀναγνώστες, διότι, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ταύτης, θὰ παρουσιασθῇ πάλιν ἀναιμία καὶ δροσερός, τέρπων τὸ κοινὸν μετὰ τοὺς εὐφραστάτους αὐτοῦ στίχους».

Καὶ μὴ ἀσυνήθιστη ἀπαγογῇ: «Ὁ ἐκ Θήρας ἱερεὺς, ὁ δραπέτης μετὰ τινος νεαυτοῦ καὶ ἑλθὼν εἰς Πειραιᾶ, περὶ οὗ ἐγγραψαν τινὲς ἐφημερίδες, ἀπελθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, συνελήθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ προξενίου καὶ ἀποστέλλεται ἐνταῦθα».

Δὲν φανταζόμεθα νὰ ἔμεινε στὴν ὑπηρεσία τοῦ Ὑψίστου ὁ ἐρωτόληπτος ἱερεὺς, ὕστερα ἀπὸ τὸ οἰκτρὸ τέλος τῆς αἰσθηματικῆς περικοπῆς του.

Δραματικὴ ἦταν γιὰ τὴν Ἀθῆνα καὶ τὴν περιοχὴ τῆς 4ῆς Ὀκτωβρίου 1882, σύμφωνα μετὰ τὴν ἐφημερίδα: «Ἐφημερίς»:

«Μετὰ τὴν προχθεςινήν εὐδίαν, αἰφνιδίως καταγίγεις ἐνέσκηψε εἰς τὴν πόλιν μετὰ πρὸν δρόμον τῆς χθὲς, μετὰ βροντῶν, ἀστραπῶν καὶ ραγδασιωτάτης βροχῆς, διαρκέσασα ὑπὲρ τὴν ὥραν. Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς ἦσαν πολὺ σοβαρά. Πολλὴν ζημίαν ὑπέστη ὁ ἐλαῖων, ἐκρίζωνέντων πλείους ἐλαιοδένδρων. Τινὰ παρατήρηματα τοῦ ἐν Φαλήρῳ θεάτρου ἀνηπαύγησαν καὶ ἐρρίφθησαν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν. Κεραυνοὶ καταιγισμοὶ καὶ διελθὼν ἐγγύς τὰς δύο ἀστυνομικῶν κλητῶν, εὐρισκόμενων παρὰ τὸν οπαθὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ἔσχε τὴν παρὰ τοὺς ἰδιοκτητὰς ν' ἀκολουθήσῃ πρῶτον τὸ σῶμα τοῦ ηλεκτρικοῦ φωτὸς καὶ κατόπιν τὸ τοῦ τηλεφώνου, δι' οὗ, ὡς ἡγεθῆς

μέχρι τοῦ ἐν Πειραιῇ γραφείου, κατέστρεψε τὴν μηχανήν. Ἐνταῦθα κατέρριψε τὴν ἀκατολὴν πλευρὰν τοῦ θεάτρου τῶν «Ὀλυμπίων». Ἐμὴν ἡ θύλα καὶ εἰς τὴν θάλασσαν. Εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Παλαιού Φαλήρου, ἐρρίφθησαν δύο πλοία, καταληθθέντα ἐν τῷ πελάγει ὑπὸ τῆς αἰφνιδίας καὶ πρωτοφανοῦς τρικυμίας. Ὑποβύθιος καὶ ἐκ πλοίου τοῦ πλεόντος παρὰ τὴν Ψυτταλείαν, ἀνηπάγη ὁ γνωστὸς ἐν Πειραιῇ πρωθυεὺς Μάλλιος. Ἀλλὰ περὶ τούτου ὑπάρχουσι, κατὰ τὴν «Σφαῖραν», ὑπόνοιαι ὅτι ἐρρίφη εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν συντρόφων του, δι' ὃ καὶ ἐνεργοῦνται ἀνακρίσεις».

Καὶ μὴ καινοτομία τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας: «Ἀπὸ τῆς χθὲς, οἱ διανομεῖς τοῦ Ταχυδρομείου ἐνεδύθησαν τὴν νέαν αὐτῶν στολήν. Ἡ στολὴ αὕτη εἶναι λίαν κομψὴ καὶ οἱ μῶλλον ἀδίκημένοι ὑπὸ τῆς φύσεως φαίνονται ὥραιοι. Ἐκ τούτου εἰκάζεται, ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ θὰ διανέμονται ταχύτερον καὶ τακτικώτερον».

Κατὰ ποῖον τρόπον θὰ συντελέσουν οἱ νέες ἐνδυμασίαι στὴν... ταχύτερη διανομὴ τῶν ἐπιστολῶν, δὲν διευκρινίζεται...

Ἀντίθετα πρὸς τὴν συνήθειαν τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ ἐπιβάλλουν νὰ φορτώνουμε στὴν ῥάχη τοῦ δημάρχου ὅλα τὰ στραβά τῆς πόλεως, τὸ σωτήριον ἔτος 1882, ὑπεύθυνος γιὰ ὅλες τὶς παραλείψεις τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν ἦταν ὁ...διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Γράφει ἡ «Ἐφημερίς» τῆς 5ῆς Ὀκτωβρίου:

«Παρακαλεῖται ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας νὰ διέλθῃ διὰ τῆς οδοῦ Ἀδριανοῦ ἂν εὐκαιρῇ ὀλίγον. Εὐθὺς μετὰ τὴν Πύλιν, ἡ ὁδὸς παρίσσησι θέσιμα δυσπερίγραπτον τῷ διττῷ. Πρῶτον ἡ ἐκεῖ πλησίον βρύση ἐχάλασε τοιοῦτοτρόπως, ὥστε τὸ ὕδωρ αὐτῆς ῥεεῖ ἐν εἰδῇ μικροῦ Σηκουάνα κατὰ μῆκος τῆς οδοῦ. Δεύτερον, ἐσχηματίσθησαν δύο-τρεῖς μικραὶ λίμναι, αἵτινες φοβούμεθα, ὅτι θὰ προκαλέσωσι τὸν σχηματισμὸν γαλλο-ελληνικῆς τινὸς ἐταιρείας, πρὸς ἀποξήρανσιν. Τρίτον, τρία ἢ τέσσαρα φράδα ἐσχηματίσθησαν ἐκεῖ, πληρῇ ἀσβέστου. Τέτατον, τέσσαρες ἢ πέντε τεχνητοὶ λόφοι ἐκ λίθων καὶ λιθαρῶν, ἐμπεδίσθησαν τὴν διαβάσιν καὶ εἰς ἐπιμέτρον πασῶν τούτων τῶν πληγῶν, ἡ ἔταιρεία Ἀεριοφωτός, ἀπὸ μακροῦ ἤδη, ἀπασιεῖ νὰ ἀνάγῃ τὸν φανὸν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας Καλαποθάκη ἐστηρικμένον καὶ ἡ ἀράχῃ ἐξήλωσεν ἐπὶ τὴν ὕψην αὐτοῦ τὸν σκοτεινὸν αὐτῆς μαδύνας».

Ἀργητικὰ τῆς ἐποχῆς: «Μανθάνομεν, ὅτι πολλοὶ νεάνιδες, συνελθούσαι, ἀπεφάσισαν νὰ προτείνωσι εἰς τοὺς διευθυντὰς ἐμποροπραγτικῶν καταστημάτων, ὅτι δέχονται νὰ ἐρρωθῶσιν παρ' αὐτοῖς, ἀντὶ τοῦ ἡμίσεος τῶν μισθῶν οὓς ζητοῦσιν οἱ ἀπεργήσαντες ραπτεργαταί».

Καλλιτεχνικά: «Ὁ διαπρεπὴς Ἕλλην καλλιτέχνης κ. Γκιζῆς, διωρίσθη καθηγητὴς τῆς ἐν Μοναχῷ Ἀκαδημίας τῶν Τεχνῶν.

Τὸ σημερινὸν τέρας Πατρίων, ἦταν, τὸ 1882, μακροῦν μὲν, ἀλλὰ σπουδαῖος περὶ πατος τῶν Ἀθηναίων, ποὺ εἶχαν ἱκανότητες πεζοπόρου. Μὲ τὴν διαφορά, ὅτι ἡ ἀστυνομία ἀπέφυγε ἐπιμέλειαν νὰ τὸ θέσῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς.

«Ἀογεται ἤδη Βαθυδὼν — γράφει ἡ «Ἐφημερίς» τῆς 7 Ὀκτωβρίου — ὁ τοσοῦτον ποικίλος καὶ φαιδρὸς περίπατος τῶν Πατρίων, ἡ δὲ σεβαστὴ ἀστυνομία, μερινώσα ἀπὸ τοῦδε περὶ τῆς θυμῆδος τῶν περπατούντων, ἄφησε ν' ἀνοίξουν οἱ τέως κεκλεισμένοι περίεργοι δόμοι καὶ αὐτοφυεῖς νὰ βλαστῶν περὶ ἀνθῶν. Ἐξηγουμένα σαφέστερον: Πέρυσιν ἡ κυβερνήσις ἐδαπάνησε πολλὰ πρὸς τοιχίσιν τῶν ἀγρῶν οἰκοπέδων, ἵνα μὴ μεταβάλλωνται πάντα ταῦτα εἰς κομποῦνας. Ἐφέτος ἐδαπανήθησαν πέντε χιλιάδες δραγμῶν πρὸς ἀσέστωσιν τῆς περιοχῆς, ἀλλ' ἐρωτῶμεν πρὸς τὴν βασιλίσσιν ἀφ' οὗ ἀποφύγει καὶ τὸσον ἀβόητον ἀναπτύσσεται τὸ μῦρον τὸ ποσειδώνον ἐκ τῶν φυσικῶν ἀναγκῶν τῶν ἐκδοουμένων οὗ ἐὺδως θάνατι καὶ μέχρις Ἀθηνῶν. Ἐὰν ὁ κ. διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας δὲν μᾶς πιστεῖ, ἂς μεταβῇ ἵνα ἴδῃ ἐν τῷ ἐμῷ τῶν οἰκίων Σαιοπόλου καὶ Βαλασμάκη οἰκοπέδῳ, τὴν θύσαν βεβιασμένην καὶ πολυλὴ ἐντὸς αὐτοῦ εἰς λίαν γοαφικὴν στάσιν. Εὐχόμεθα νὰ μὴ ἐπνεύλαται...».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

#Σρωμένη ΤΕΧΝΗ

Ἡ μνήμη τῆς καρδιᾶς

Δημιουργοὶ συνήθειες, συνήματα, λόγια, ποὺ ν' ἀνέκουν μόνο σὲ σὰς καὶ στὴ φίλιν σας. Ὅταν συναντᾶτε σ' ἕνα κέντρο, νὰ πηγαίνετε πάντα στὴν ἴδια γωνία καὶ στὸ ἴδιο τραπέζι. Ὅταν περνᾶτε μὲ τὸ αὐτοκίνητό σας κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης σας, συνήθειαν νὰ χτυπᾶτε τὸ κλάδον μ' ἕναν ὠριμένο τρόπο ποὺ νὰ εἶναι ὁλόκληρα δικὰ σας. Μάθετε ὁκὸμν νὰ σέβετε τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα ποὺ τὰ βλέμματά σας διασταυρῶθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ ἢ ποὺ ἀνταλλάξατε τὸ πρῶτον σας φιλί καὶ νὰ τῆς δίνετε μιὰ ἰδιαίτερη σημασία στὴς συζητήσεις σας μὲ τὴν ἀγαπημένην σας. Ἀν αὐτὴ ἡμέρα ἦταν π. κ. ἡ Πέμπτη, κάθε Πέμπτη θάπρεπε νὰ εἶναι γιὰ σὰς ἱερή. Ἀν ὁ μῆνας εἶχε 14, ἢ 14ῃ ἡμέρα κάθε μῆνας θάπρεπε νὰ εἶναι γιὰ σὰς ἕνα εἶδος μικρῆς ἐπετείου. Ὅλα αὐτὰ τὰ μικροπράγματα δημιουργοῦν ἐκεῖνον ποὺ οἱ ψυχολόγοι ἀποκαλοῦν (μνήμη τῆς καρδιᾶς). Αὕτῃ ἡ μνήμη εἶναι ἰσχυρότερη ἀπὸ ἐκείνη τοῦ μυαλοῦ. Αὐτὸ ξεκνᾶει πολὺ εὐκόλα. Ἐνῷ ἡ καρδιά θυμᾶται πάντα.

Στὸ γνωστὸ μῦθο τοῦ Λαφονταίν ἡ ἀλεπού ἀπαίτουσε ἀπὸ τὸν πριγκιπόπουλο νὰ πηγαίνει νὰ τὴν βλέπῃ τὴν ἴδια ὥρα κάθε μέρα. «Ἄν ἔρχεσαι, νὰ πῶμε, στὴς τέσσερις τὸ ἀπόνεμα, τοῦ ἔλεγε, ἐγὼ ἀπὸ τῆς τρεῖς θὰ ἀρίσχω νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη. Κι' ὅσο προχωρεῖ ἡ ὥρα, τόσο μεγαλύνεται καὶ γίνεται ἡ εὐτυχία μου. Ἀν, ὁμῶς, ἔρχεσαι ὁποιοδήποτε ὥρα, δὲν θὰ ξερῶ πῶς νὰ ντύσω τὴν καρδιά μου γιὰ νὰ σὲ περιμένω».

Φροντίζετε, λοιπόν, νὰ δημιουργήσετε στιγμὲς, στιγμὲς οἱ ὁποῖες ἡ ἀγαπημένη σας καὶ σεις «θὰ ντύσετε τὴν καρδιά σας», μὲ τὰ γιορτινὰ τῆς ρούχα.

Πρέπει ἀκόμν νὰ μάθετε μερικὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη ζωὴ τῆς οἰκογενείας τῆς ἀγαπημένης σας. Ἐτοί, θὰ συμπερισηθῆτε τῆς οἰκογενειακῆς χαρὸς τῆς καὶ θὰ ῥητὴ τὸν τρόπον νὰ τῆς πῆτε μερικὰ εὐγενικά λόγια τὴν ἡμέρα μιᾶς θλιβερῆς ἐπετείου. Ὅλα αὐτὰ τὰ μικροπράγματα θὰ τὴν συγκινήσουν. Γιὰ τὴν ἀποδείξουν ὅτι οὐ μόνον ἡ ἴδια ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκογένειά της ἀσποχολοῦν τὴ σκέψι σας. Ἐ' ἀρχίον εἶται νὰ σὰς βλέπῃ σὺν νὰ εἰσάγετε καὶ σεις μέλος τῆς οἰκογενείας της.

Πρέπει ν' ἀποτελέσῃ κανὼν γιὰ σὰς ὁ σεβασμὸς τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν φίλων τῆς ἀγαπημένης σας. Θὰ τὴν φιλῶντε πολὺ ἀν τῆς κάμετε τὸ παραμικρὸν δυσάρεστο σκόλοιο σχετικὰ μὲ τὸν πατέρα, τὴν μητέρα, τοὺς ἀδελφούς ἢ τὴς ἀδελφές της. Ἀκόμν κι' ὅταν ξερῶ πῶς ἔχετε δικίον, θὰ δυσρεστοῖσθῃ γιὰ τὴν πῆρατε τὸ θάρρος νὰ διατυπώσετε αὐτὴν ἡ ἐκείνη τὴν παρατήρησιν. Θὰ γίνῃ τότε τὸ ἀντίθετο: Θὰ προσπαθῶν νὰ ὑπερασπισθῇ μὲ ὅλα τὰ μέσα τοὺς δικούς της καὶ θὰ πῇ ἀκόμν καὶ φέμματα γιὰ νὰ σὰς ἀποδείξῃ πῶς δὲν ἔχετε δικίον. Ἐτοί, χωρίς σόδαρό λόγο ἴσως, θὰ δημιουργηθῇ ἀνάμεσά σας μιὰ ψυχρότης ποὺ θὰ δηλητηριάσῃ τὴς σχέσεις σας.

Προσεέχετε, λοιπόν, κάθε τι ποὺ θὰ πῆτε γιὰ τὴν οἰκογένειαν τῆς ἀγαπημένης σας. Γιὰ μὲ τὸ παραμικρὸ καὶ χωρίς ἴσως νὰ τὸ θέλετε μπορεῖτε νὰ τὴν πληγώσετε. Πρέπει, νὰ τὴν προσελκύετε κοντὰ σας σὺν νὰ παίζετε ἕνα μαγικὸ αὐλὸ καὶ νὰ τὴν βοηθεῖτε μ' ὅλες σας τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ τὴν κάμετε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ πατρικὸ

τῆς σπιτί, μὲ τὸ ὁποῖο τὴν συνδέουν ὅλες οἱ ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς της ἡλικίας καὶ νὰ σὰς ἀκολουθήσῃ στὸν καινούργιο δρόμο ποὺ τῆς παρουσιάζετε, χωρίς λῦπη καὶ χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω τὸ κεφάλι της.

Ἐνας παλιὸς ἰνδικὸς θρύλος μιλάει γιὰ ἕνα «μαῦρο ἄνθρωπο», ποὺ κατέφερε μὲ τὸν αὐλὸν του νὰ γοντεῖν τὰ ποντίκια καὶ νὰ τὰ κἀν νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴς σιταποθῆκες γιὰ νὰ τρέξουν πίσω του. Ἀν χρησιμοποιοῦσε ποντικοπαγίδες δὲν θὰ κατέφερνε ποτὲ νὰ τὰ ἐξοκύνθῃ. Μὲ τὸν αὐλὸν του, ὁμῶς, τὰσενε μαζί του σὺν ὑπνωτισμένη καὶ τὰκανε νὰ πέφτουν στὸ ποτάμι ὅπου πνίγονταν. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἐκκύνοντα καὶ οἱ γυναῖκες.

Ἀκούγοντας κανεῖς γιὰ τὸ ἰσχυρὸ φύλο, θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ πῶς δὲν κάνει τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ δημιουργῇ θύματα ὁλόγουρο του. Κι' ὁμῶς, οἱ ἄνδρες δὲν εἶναι τόσο «ἰσχυροί», ὅσο θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσαν οἱ ἴδιοι κι' ὅσο τὸ φοβοῦνται οἱ γυναῖκες. Πόσοι, ἀξιόλογοι κατὰ τὰ ἄλλα, δὲν τρέφουν στὴν ἰδέα ὅτι πρέπει νὰ μιλήσουν σὲ μιὰ γυναῖκα! Πόσοι δὲν νομίζουν πῶς εἶναι ἀδελφοί, πῶς δὲν μποροῦν νὰ ἐκφράσουν ἐκεῖνον ποὺ θέλουν, πῶς δὲν ξερῶν νὰ χαμογελάσουν!

Ἀλλὰ μὴν βασανίζετε τὸν ἑαυτὸ σας χωρὶς λόγο. Τολμήστε... Οἱ γυναῖκες ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ μνηστέουν τὶς προθέσεις σας. Ἡ ἀδελξιότητά σας τῆς συγκινεῖ τότε περισσότερο. Ὅχι ὁμῶς κι' ὅταν ξεπερνᾶν τὴν ἐπιτηρημένην ὁρίαν. Θὰ θυμώσουν π. κ. ὅταν περάσετε ἕνα ὁλόκληρο ἀπόνεμα κοντὰ τους, καρωμένος στὴ θέσι σας καὶ χωρὶς νὰ τοὺς κάμετε τὸ παραμικρὸ κομπλιμέντο.

Σκεφθῆτε ὅτι δὲν εἰσάγετε λιγώτερο καλὸ προκείμενο ἀπὸ τὰ ἀρσενικά τῶν ζώων γιὰ νὰ ἐρωτηροῦντε μὲ τὴς γυναῖκες. Αὐτὰ ὑπακούουν μὲν τὸ ἐνστικτὸν τους καὶ φθάνουν στὴν ἐποχὴ τῶν ἐρωτῶν, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς γκάφες ποὺ μποροῦν νὰ κάμουν.

Τὸ ἐνστικτὸ δὲν εἶναι, βέβαια, τὸ ἴδιο ἐντόνον στὸν ἄνθρωπο. Σὲ πολλὰς περιπτώσεις ὁμῶς, δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὸ ζυμώσετε.

Πρὸ παντός, θὰ πρέπει νὰ εἰσάγετε ἀπλὸς καὶ φυσικός. Γιὰ τίποτε στὸν κόσμῳ, δὲν πρέπει νὰ ξεφυγῆτε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σας. Καμμιὰ γυναῖκα δὲν ἔ' ἀγαπήσῃ ποτὲ ἕνα μαννεκέν ἢ ἕνα ρομπότ.

Ἐυχόμεν, γράφει ἡ Κολέτ, νὰ τὸν πᾶσὸν ὁ θυμὸς, νὰ κάμῃ κάποια ἀταξία ποὺ θὰ μὴ εἴδεινε πῶς εἶναι παρὰλογος, ἀδύνατος καὶ λιγὰκι παιδί, ὅπως κάθε γυναῖκα ἀπαιτεῖ, μιὰ του, λῆξιτον φορὰ, ἀπὸ τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπᾷ... Καὶ κείνο ποὺ μὲ ἐξενεῖριζε ἦταν ὅτι τὸν ἐβλεπα νὰ παίζῃ ἕνα ρόλο ποὺ ἦταν πάντα ὁ ἴδιος, χωρὶς τὴν παραμικρὴ μεταβολήν.

Ὅταν βρισκόσαστε μπροστὰ στὴ φίλιν σας, ξεκᾶτε ὅλα ὅσα ἔχετε διαθέσει κι' ὅλα ὅσα σὰς ἔχουν πῇ καὶ ἀποτῆ τὸ ἐνστικτὸν σας νὰ μιλήσῃ. Εἶναι τὸ καλύτερον ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε. Ἀν, ἀντίθετα, ἀσκολήσῃτε ἀκατάπαυστα μὲ τὸ «ρόλο» ποὺ πρέπει νὰ παίζετε, καὶ δὲν κάνετε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ σκεφτόσαστε τί πρέπει νὰ πῆτε καὶ πῶς νὰ φερθῆτε, τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι θὰ ἀποτύχετε. Γιὰ τὸ σκεπτόμενος κι' αὐτὴν ἀκόμν τὴν γοντεῖα τοῦ ἀρρενός, ποὺ συγκινεῖ τὴς γυναῖκες καὶ τὴς ἀναστατώνει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πῶς θὰ ἐκμυστηρευθῆτε τὴν ἀγάπην σας.

Ὁ πρῶτος, ποὺ τὸ σκέφθηκε, ἦταν ὁ Οὐίλιαμ Τσέκεντορφ. Πᾶν ὥστε σκεπτόμενος ἕνα πᾶσόν, ποὺ οἱ ἴδιοι δὲν μποροῦσαν οὔτε νὰ τὸ ἀνεύρουντο καὶ ἀμέσως ἀρχίζε τὸ γκρέμιμα. Ὅταν πληροφορήθηκε πῶς ὁ Ο.Η.Ε. βρισκόταν σ' ἀναζητήσι εἰδώς, πῆγε ἀπὸν δῆμαρχο τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τὸν ρώτησε:

—Θὰ θέλατε νὰ γίνῃ ἡ πόλι μας εἰς τὸν ὄργανισμό;

—Θὰ εἶδαν ὅτι δῆμιτε γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω!... ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ δημάρχου.

Τὸ μόνον ζήτημα, ποὺ προέκυψε, ἦταν ποῖος θὰ πληρώσει τὰ ἐξόδα γιὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ οἰκοπέδου. Κατὰ καλὴ τύχην μιὰ μέρα, ποὺ

Ε.Ν.Α.Σ. διάσημος Ἀμερικανὸς μεγαλοεπιχειρηματίας συνήθιζε νὰ λῇ πῶς «ἀληθινὸς μπίζνεσμαν» εἶναι μονάχα ἐκεῖνος, ποὺ δὲν βλέπει τὴν δουλειὰ καὶ τὴν διασκέδασι σὺν δύο διαφορετικὰ καὶ ἀντίθετα πράγματα. Γιὰ τὸ μπίζνεσμαν δουλειὰ εἶναι καὶ ἡ διασκέδασι καὶ τὸ σπὸρ».

Πλήρῃ ἐπαλήθευσι τοῦ παραπάνω ὁρισμοῦ ἀποτελεῖ ἡ περίπτωση τοῦ Οὐίλιαμ Τσέκεντορφ, τοῦ μεγαλύτερου, σήμερα, κτηματομεσιτῆ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ὁ Τσέκεντορφ — ποὺ τὸν ἔχουν ἐπονομάσει «ὁ σπιτικοκύβητος» τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ «ὁ ἀνθρώπος ποὺ παίζει μὲ τοὺς οὐρανοξύστες» — εἶναι, κυριολεκτικὰ, τὸ πρότυπον τοῦ χαλυβέντου μπίζνεσμαν. Διαθέτει τὴν σκληρότερη ἀντοχὴ στὴν ἐργασία καὶ τὸ πῶς ἀξιοθαύμαστο μνημονικό. Τὸ μυαλό του εἶναι γεμάτο, κάθε στιγμῇ, ἀπὸ δεκάδες συγχρόνως ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια καὶ οἰκονομικὰ ὑποθέσεις, καὶ μπορεῖ νὰ ἀναφέρῃ λεπτομέρειες στὸν συζητήτη του γιὰ τὰ καθένα ἀπὸ τὰ ζήτήματα, ποὺ τὸν ἀσποχολοῦν, χωρὶς νὰ χρειασθῇ νὰ καταφύγῃ σὲ σημειώσεις.

Ἡ ἀνάπαυσι εἶναι ἀγνωστὴ γιὰ τὸν Τσέκεντορφ. Ὅποιαδήποτε ὥρα τῆς ἡμέρας, ἔκτος... ἀπὸ τὴς ὥρας ποὺ τρώει (γιὰτὶ τὸ φαγητὸ εἶναι ἡ μόνη ἀδυναμία, ποὺ συγχωρεῖ στὸν ἑαυτὸν τοῦ ὁ ἐξαιρετικὰ λαίμαργος ἀλλωστε, «σπιτικοκύβητος» τῆς Νέας Ὑόρκης) θὰ τὸν βρῆτε στὸ γραφεῖο του, ἕνα παράξενο γυμνάσιον οἰκοδομήμα, χτισμένον στὴν ταρατὰ ἐνδὸς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς οὐρανοξύστες, ποὺ ἔχει ὁ Τσέκεντορφ στὴν ἰδιοκτησίαν του. Ὁλοσχερῶς γυμνάσιον καὶ χωρὶς καθόλου παράθυρα, μὲ ἐξαιρεστῆρες μόνον στὴν ὁροφή.

Τὸ ἰδιορρυθμὸν αὐτὸ στρατηγείον τοῦ ὁπ' ἀριθμὸν 1 κτηματομεσιτῆ τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας σχεδιάστηκε ἀπὸ ἕνα νέο Κινεζο ἀρχιτέκτονα, τὸν κ. Πέι, ποὺ ἔχει τὴν γενικὴν διεύθυνσιν τῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν τοῦ Τσέκεντορφ.

Τὸν Πέι, ἔτυχε νὰ τὸν συναντήσῃ ὁ Τσέκεντορφ στὸ ἀεροπλάνο, ποὺ συνταξιδεύανε. Οἱ θέσεις τους ἦσαν πλάι-πλάι καὶ, στὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου, κοῦδενιάζανε γιὰ τὸ θέμα, ποὺ ἐνδιέφερε καὶ τοὺς δύο περισσότερο: τὴν μοντέρνα ἀρχιτεκτονική. Ὅταν τὸ ἀεροπλάνο προσεγγίσθηκε στὸν προορισμὸν του, ὁ Τσέκεντορφ εἶχε ἤδη προλάβῃ τὸν Κινεζο ἀρχιτέκτονα στὴν ὑπηρεσία του!

Μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα, ὁ δαμόνιος κτηματομεσιτῆς διεκπεραίωνε ὅλες τὶς ὑποθέσεις του. Τὸ ρεκόρ ταχύτητας, σὲ συνδυασμὸ μὲ ἀποδοτικότητα, τὸ σημείωσε πέρυσιν, ὅποτε ἀγόρασε, ἕνα πρῶτ, ἕνα οὐρανοξύστη στὸ Σινγκάπορ καὶ τὸν ἐξαναστοῦλησε, τὸ ἴδιο βράδυ, μὲ καθαρό κέρδος... δύο ἑκατομμύρια δολλάρια! Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ἐπιτυχία διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν Ἀμερική κι' ἀπὸ τότε ὁ Τσέκεντορφ κατέκτησε τὴν φήμην τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ παίζει μὲ τοὺς οὐρανοξύστες.

Ἡλικίας 48 ἐτῶν σήμερα, ὁ Οὐίλιαμ Τσέκεντορφ εἶναι γυῖος Γερμανοεβραίων μεταναστῶν, ἐγκατεστημένων, ἴδω κι' ἕνα, αἰῶνα, στὴν Ἀριζόνα. Ὁ Οὐίλιαμ, ὁμῶς, ἦταν ὁ πρῶτος τῆς γενιάς του, ποὺ βρῆκε τὰ ὅρια τῆς δυτικῆς αὐτῆς πολιτείας πολὺ στενὰ γιὰ τὴς φιλοδοξίας του.

Μεταφέρθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ἐπιδόθηκε ἀμέσως, χωρὶς τὸν παραμικρὸν διαταγμὸν, στὸ ἐπάγγελμα τοῦ κτηματομεσιτῆ. Γρήγορα, σημείωσε τόσες ἐπιτυχίες, ὥστε ὁ πᾶμπλουτος Βίνσενς Ἀστορ δὲν δίστασε νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ τὴν ἐπίστασιν τῆς περιουσίας του, ὅταν τὸν ἐκάλεσαν ὡς ἐφεδρὸ ἀξιομαχικὸν στὸ ἀμερικανικὸν πολεμικὸ ναυτικόν. Ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρον χρόνον, ὁ Τσέκεντορφ ἦταν ὁ ἀπόλυτος ἐξουσιαστὴς μιᾶς τεραστίως ἀκίνητης περιουσίας, ἀποτελούμενης ἀπὸ ξενοδοχεῖα, πολυκατοικίες, θεάτρα καὶ κινηματογράφους. Ἐπαίξε τομὴν, ὅπως συνήθιζε πάντα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἐξαφασθῇ γιὰ τὸν ἰδιοκτήτη της, μέσα στὸν ἕνα αὐτὸν χρόνον, κέρδη δέκα ἑκατομμυρίων δολλαρίων!

Ἀλλὰ ἡ ἐπιχείρησι, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Τσέκεντορφ περὶφανέμενος περισσότερο ἦταν ἡ ἀγορὰ καὶ ἡ πώλησις τῆς ἐκτάσεως, ὅπου βρίσκεται σήμερα τὸ ἐπιθετικὸν μέγαρον τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, στὴν «Hot River» τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὁλόκληρος αὐτὸς ὁ χώρος ἦταν τότε ἕνα ἄθλιο συνδυασμὸν ἀπὸ μωσαρεϊωμένα σπιτία καὶ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ οι Χούντερ αγόραζαν το αγρόκτημα, στο Ντάτυλ Κένον, στο Νέο Μεξικό, οι γειτόνοι είπαν πως δεν θα κατάφερναν τίποτα. Από καιρό ήταν εγκαταλειμμένο. Κι όμως οι Χούντερ έλπιζαν να το αξιοποιήσουν.

Την οικογένεια την ποτελούσαν ο πατέρας, η μητέρα και δυο κορίτσια.

Ο Έντουαρντ, ο πατέρας, δούλευε μέρα νύχτα και η γυναίκα του, η Τζέαν, τον βοηθούσε πολύ. Ξανάφτιασαν το σπίτι, καλλιεργήσαν τη γη, αγόρασαν γελάδες κι' άλλα και σιγά-σιγά το αγρόκτημα άρχισε να παίρνει πάνω του, να δίνει κάποιο κέρδος.

Απ' τα πρώτα χρόνια, τα δυο κορίτσια των Χούντερ έδειξαν τους διαφορετικούς χαρακτήρες τους. Η Καίτη, ήταν όλο δειλία και καλωσύνη, ή άλλη, η Ντόροθυ, όλο δύναμη και τόλμη. Στα δεκάξη της χρόνια, η Ντόροθυ ανέβαινε στ' αλογα, έτρεχε παντού κι' έδινε διαταγές. Ήταν πραγματικά μια κοπέλλα δυναμική, με δυνατή κι' ακατάβλητη θέληση.

Έτσι, όταν έγινε είκοσι χρόνων, χάρι σ' αυτή, το αγρόκτημα ευημερούσε.

Κι' όπως είχε πετύχει στην πρακτική ζωή, το ίδιο πέτυχε και στην αίσθηματική, μ' έναν τρόπο άγριο κι' ασυνήθιστο.

Λίγο πιο πέρα απ' το αγρόκτημα ζούσαν κι' άλλες οικογένειες κι' ανάμεσα σ' αυτές, οι Ντόνιγουερ, οι γονείς κι' ένα γυιός. Το αγρόκτημά τους δεν πήγαινε και τόσο καλά.

Οι γονείς ήταν κάπως ηλικιωμένοι κι' ο Μίκυ, ο γυιός τους, ήταν ένας ωραίος, ψηλός και δυνατός νέος, αλλά άβουλος έντελώς, κι' ως ήταν πάνω στην ανησυχία της νεότητος του μόλις είκοσι πέντε χρόνων.

Οι δυο αδελφές Χούντερ τον έρωτεύθηκαν αμέσως. Η Καίτη και η Ντόροθυ άρχισαν μεταξύ τους έναν ανισον αγώνα. Η Ντόροθυ, με χίλιες δυο προφάσεις, κατάφερε να συναντάει τακτικά τον Μίκυ, που, ωστόσο, αδιαφορούσε για τις μαριονέτες.

δρες της ωραίας Ντόροθυ.

Αυτός είχε συμπαθήσει τη γλυκειά, την όμορφη, την αδύναμη Καίτη και μια μέρα που τη βρήκε στο δρόμο, την πλησίασε.

— Άκουσε, Καίτη, της είπε, αγόρασα απ' την πόλη αυτό το κολλιέ. Σου το χαρίζω. Για βάλλο, να δώ πως σου πάει.

Η Καίτη, με χέρια που έτρεμαν, το πέρασε στο λαιμό της.

— Θα το κρατήσω, του είπε σιγά, ώσπου να πεθάνω.

— Σ' εύχαριστώ, της είπε ο Μίκυ, είσαι τόσο χαριτωμένη, Καίτη, και σ' αγαπώ, σ' αγαπώ πολύ από καιρό!

Θέλησε να την αγκαλιάσει, μα η Καίτη, κατακόκκινη από ταράχη, τσάκισε τρέχοντας για το σπίτι. Αλλά από τότε ξαναϊδωθήκαν αρκετές φορές ίσα-ίσα για ν' ανταλλάξουν γλυκόλογα, να σφίξουν τα χέρια τους, να κυτταχτούν βαθεία στα μάτια.

Ήταν ένας έρωτας αγνός, γεμάτος γλυκά δειρά...

Έτσι, ήταν τα πράγματα, όταν η Ντόροθυ, που τα είχε όλα αντίληψη, της είπε μια μέρα, μ' άπτομο ύφος:

— Άκου, Καίτη, είσαι μόλις δέκα επτά χρονών κι' έχεις μυαλό παιδιού. Αυτός ο Μίκυ δε μ' αρέσει, είναι ένας τεμπέλης και το αγρόκτημά τους βρίσκεται στο έλεος του Θεού. Δε βλέπεις τη φτώχεια τους; Φαντάζεσαι τον εαυτό σου γυναίκα του Μίκυ. Μα θα πεθάνεις της πείνας μαζί του, κακομοίρη!

Η Καίτη έφτασε σε λίγο όταν οι φλόγες της πυρκαϊάς πλησίαζαν...

Η Φωτιά

— Τον αγαπώ, Ντόροθυ, και δεν με νοιάζει για τίποτα. Ξέρω πως θα δυστυχίσω ίσως μαζί του, αλλά τον αγαπώ.

— Μη λές ανοησίες, Καίτη. Αν σε δώ ακόμα μια φορά μαζί του, θα τα πω όλα στον πατέρα μας και θα σε στείλη τότε μακριά από δω... Στο λέω να το ξέρεις.

Στο αγρόκτημα των Ντόνιγουερ τα πράγματα χειροτέρευαν. Οι γέροι δεν έκαναν τίποτα κι' ο Μίκυ, πάντα αδιάφορος, ήταν κλεισμένος στον εαυτό του. Έτσι, μια μέρα, θεώρησαν σαν σπουδαίο γεγονός, τον έρχομό της Ντόροθυ κι' από τότε, η ωραία και δυναμική αυτή κοπέλλα, πήγαινε και τους επισκεφτόταν κάθε μέρα, βοηθώντας τους στις διάφορες δουλειές τους. Ο Μίκυ τώρα άρχισε να μη τη βλέπει, σαν πρίν, μ' έχθρικα μάτια.

Μια μέρα, η Καίτη είπε στην αδελφή της να την πάρη μαζί της, εκεί στο αγρόκτημα του Μίκυ, αλλά αυτή αρνήθηκε σκαιά. Ποτέ δεν θα την πήγαινε εκεί. Ποια ήταν η πιο δυνατή απ' όλους; Αυτή, η Ντόροθυ, κι' αυτή θα νικούσε στο τέλος.

Ένα μήνα, αργότερα, όλη η μικρή κοινότητά χάισε απ' τον τρόπο της. Εκεί, κοντά, στο δάσος, είχε εκραγή μια πυρκαϊά κι' ο δυνατός άνεμος προφοδοτούσε τις φλόγες, που υψωνόταν αγριές κι' απειλητικές στον ουρανό. Έτσι, που η άμυνα των ανθρώπων γινόταν δύσκολη και επικίνδυνη.

Το σπίτι των Ντόνιγουερ βρισκόταν σε μεγάλο κίνδυνο, γιατί δεν απέχει και πολύ απ' το δάσος. Η Ντόροθυ είδε με τρόμο τη φωτιά, που σε λίγο θα καίγανε όλα τα δάσος και θα πλησίαζε σίγουρα στα σπίτια.

Κάθε οικογένεια φοβόταν.

Είχε αρχίσει να νυχτώνει. Τότε, θαρραλέα, βλέποντας πως η φωτιά πλησίαζε στο σπίτι του Μίκυ, η Ντόροθυ καθέλησε το αλογό της, τον Κίμ, κι' έτρεξε εκεί, στο αγρόκτημα. Τους ξύπνησε όλους που κοιμότανε, περιμένοντας το μοιραίο, ξεσήκωσε τον Μίκυ, που την είδε με στενοχώρια, και βάλθηκαν και οι δυο τους να κουνάβουν νερό απ' τη μεγάλη στέρνα μέσα σε κάτι πολύ μεγάλα δοχεία.

Έπειτα γέμизαν τους σωλήνες και έριχναν μπόλικο νερό γύρω στο σπίτι, ώσπου το έδαφος έγινε μαλακό, λασπώδες. Έπειτα, έβρεξαν γενά τους τοίχους και τη στέγη. Η Ντόροθυ θέλησε τότε να συνεχίση, αλλά οι σπίδες απ' τη φωτιά, που τις έχορευε ο άνεμος, τους φόβισαν. Στάθηκαν στη μέση της αώλης του σπιτιού, κυττάζοντας τα δέντρα που καίγονταν παρακάτω, στο δάσος. Αλλά, οι σπίδες καθώς έρχονταν, έπεφταν από νερά, που είχαν πλημμυρίσει όλο το σπίτι, κι' έδωσαν. Όσο πιο, η φωτιά δυνάμωνε απ' τον άνεμο. Άρα, γε το σπίτι θ' άντεχε; Δίχως να το καταλάβουν, η Ντόροθυ κι' ο Μίκυ σφιχτά αγκαλιασμένοι, παρακολουθούσαν.

Οι Χούντερ ξύπνησαν κι' αέτοι από την Καίτη που τους φώναζε να τρέξουν στο αγρόκτημα το...

Μίκυ και να τους σώσουν. Όταν η Καίτη δεν βρήκε στην κόμαρά της τη Ντόροθυ, καταλάβε αμέσως πως είχε πάει εκεί πέρα. Η Καίτη αποφάσισε να τρέξη στο σπίτι του Μίκυ. Η θα τον έσωζε ή θα πέθαινε μαζί του. Έφτασε σε λίγο εκεί όταν πιά οι φλόγες της πυρκαϊάς πλησίαζαν. Αλλά κάτι το ξαφνικό έγινε με μιάς: μερικές χοντρές σταγόνες έπεσαν απ' τον ουρανό και σε λίγο μια αναπάντεχη καταρρακτώδης βροχή άρχισε να πέφτει με δύναμη. Τότε, η Καίτη γονάτισε, προσευχήθηκε κι' εύχαρίστησε το Θεό.

Οι φλόγες περιορίστηκαν, δαμάστηκαν και μέσα σε λίγη ώρα, έσβησαν έντελώς. Τότε, η Καίτη πλησίασε το σπίτι του Μίκυ και τον είδε αγκαλιασμένο με την Ντόροθυ. Δεν έδειξε καμμία αναταραχή, μόνο έφυγε με σκυμμένο το κεφάλι.

Έπειτα από λίγες μέρες, η Καίτη γύρεψε απ' τον πατέρα της να τη στείλη για λίγες μέρες στη Βοστώνη, στη θεία της Μαίριλιν, για να συνέλθει. Και η Καίτη έφυγε, δίχως ν' αποχαιρετήσει την Ντόροθυ, που κατάλαβε την έχθρική στάση της απ' το βλέμμα της.

Η Καίτη δεν ξαναγύρισε, έπειτα από μερικούς μήνες, όπως το είχε υποσχεθί. Δεν γύρισε ούτε για το γάμο της Ντόροθυ με τον Μίκυ. Ο πατέρας, η μητέρα, δεν καταλάβαιναν τίποτα, όχι όμως η Ντόροθυ, που δεν μπορούσε να ξεχάσει. Ρίχτηκε στη δουλειά και σε λίγο το αγρόκτημα του Μίκυ άρχισε να παίρνει πάνω του. Ο Μίκυ όμως ήταν σιωπηλός, κλειστός στον εαυτό του. Η Ντόροθυ προσπάθησε να τον κάνει ν' αλλάξει, να οιώσει κοντά του κάποια ζεστασιά, μα δεν το κατάφερε. Ο Μίκυ της έδειχνε στοργή, εγγνωμοσύνη, όχι όμως έρωτα, όπως τόχε έλπισει. Μέσα στην καρδιά του ήταν πάντα κυρία η Καίτη. Έτσι ο γάμος περνούσε και η ζωή τους είχε γίνει ανυπόφορη.

Μια μέρα, ο γέρο-Χούντερ φώναξε τη Ντόροθυ από σπίτι του. Όταν πήγε εκεί, μαζί με τον Μίκυ, είδε τον πατέρα της και τη μητέρα της να κλαίνε κι' έτοιμους να φύγουν.

Η θεία Μαίριλιν τους είχε τηλεγραφήσει πως η Καίτη ήταν ετοιμοθάνατη στο νοσοκομείο. Την είχαν περιμαζέψει κάτω από ένα αυτοκίνητο.

Έφταναν οι γονείς της Ντόροθυ και μαζί κι' ο Μίκυ, που θέλησε να δει για τελευταία φορά την αγαπημένη του Καίτη. Και τότε, η Ντόροθυ κατάλαβε πως είχε έρθει το τέλος.

Λίγες μέρες αργότερα, η Καίτη πέθανε. Οι γονείς της ξαναγύρισαν από αγρόκτημα τους κι' έμοιαζαν σαν σκίες. Αλλά ο Μίκυ δεν ξαναγύρισε. Η Ντόροθυ έλαβε μόνα λίγες γραμμές απ' αυτόν: «Για την ώρα, δεν μπορώ να γυρίσω. Ίσως να μη το μπορέσω ποτέ πιά. Αν όμως έρθη αυτή η μέρα και γυρίσω, τότε θα πη πως συχώρεσα τον εκδιασμό σου, που κατάφερε να μ' αποπείσει απ' τη γυναίκα που λάτρευα βαθεία».

Η Ντόροθυ συνέχισε μόνη της με τους γονείς του Μίκυ τη δουλειά της στο αγρόκτημα. Αυτή, που ήταν πάντα δυνατή, τα είχε χάσει όλα, όλα! Και ήξερε πως ο άντρας της, ο Μίκυ, δεν θα ξεχλούσε ποτέ την Καίτη και δεν θα ξαναγύριζε κοντά της...

ZONTANOI

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΙΣΩ από τα βουνά του Μεξικού ο ήλιος βασιλεύει άργά. Το άσφαλτικό δρόμο των δέντρων του άντικρυνο κήπου. Μερικοί Ινκίπες παρατάσσονται μπρος στο παλάτι. Ξαφνικά άνηλξε ένα αάλπισμα. Ήταν ο αυτοκράτορας Τέλλι. Ντυμένος στο μετάξι και ζωμένος το άδωμαντοκόλλητο σπαθί του, έτοιμαζόταν ν' άνεβεί στο λαμπρό του άμάξι, όταν μία σκελεθωμένη γριά τον πλησίασε.

— Μάγισσα, της είπε ο αυτοκράτορας, ποιός είναι ο σημερινός χρεμός σου;...

— Η γριά παίρνοντας το άριστερό του χέρι, του άπάντησε:

— Δεν μπορώ να μιλήσω. Άμα μιλήσω θα διατάξης να με κρεμάσουν!

— Σε διατάσσω να μιλήσεις! φώναξε θυμωμένος ο Τέλλι.

— Η μάγισσα τότε τραυλίζει:

— Πριν περάσουν όχτώ μέρες, ο αυτοκράτορας θα έχει χαθεί πνιγμένος στο βάθος, ενός μυστηριώδους παλατιού. Ο κίνδυνος έρχεται απ' την άνατολή, καλπάζοντας!

— Μιλάς παράλογα, γριά μάγισσα! είπε ο αυτοκράτορας.

Κι' έπειτα διάταξε την άκολουθία του:

— Έμπρός! Δρόμο τώρα!... Βιάζομαι να φτάσω!... Πραγματικά τα άλογα ξεκίνησαν καλπάζοντας! Έτρεχαν τόσο, ώστε πριν άπλωθεί η νύχτα, το άμάξι είχε φτάσει στον πύργο του Ομτ, θερμην διαμονή του βασιλιά των Μορέλα Μπαρμπερο.

Ο βασιλιάς κι' η κόρη του Μάρθα, που θα άρραβωνιαζόταν εκείνο το βράδυ τον Τέλλι, έτρεξαν να τον υποδεχθούν.

Κρατώντας το χέρι της άνωσπεφανωμένης Μάρθας, ο αυτοκράτορας πέρασε το δρόμο, που ήταν αποωμένος με κατάσπρα λουλούδια. Πενήντα κοπέλλες, στα δώδεκα γυμνές, άκολουθούσαν το ζευγάρι, ενώ οι μουσικές έπαιζαν γλυκές μελωδίες.

Ανέβηκαν έτσι τη μεγάλη σκάλα του πύργου και μπήκαν στην αίθουσα των τιμών.

Η νέα τότε άφησε να πέσει ο πέπλος που σκέπαζε το πρόσωπό της.

Με τα μάτια μάτια της, το τριανταφυλλένιο στόμα της, το ύπεροχο άνάστημά της, άκίνητη καθώς ήταν, έμοιαζε με άγαλμα!

Πάνω της τραβούσε τα έλεμμάτα δλων των πριγκίπων και των άρχόντων, που βρίσκόντουσαν στην αίθουσα.

Ο βασιλιάς Μπαρμπερο ύψωσε τότε τη φωνή του και είπε:

— Ο αυτοκράτορας Τέλλι μας έκανε την τιμή να γίνει συγγενής μας. Δεν μπορούμε να τον εύχαριστήσουμε καλύτερα, παρά δίνοντάς του το χέρι της άγαπημένης μου κόρης. Εύγε-νείς άρχοντες, οι γιοιές των άρραβώνων της άρχίζουν!...

Ο αυτοκράτορας φίλησε τη μνηστή του στο μέτωπο. Έπειτα οι άρχοντες διευθύνθηκαν προς αυτόν για να του υποβάλουν τα συγχαρητήριά τους.

Ξαφνικά η πόρτα άνοιξε και μπήκε ένας ταχυδρόμος κατασκοπισμένος, που φώναζε σαν τρέλλας:

— Κατάρα! Οι κυνηγοί του Φερνάνδο Κορτές βρίσκονται εδώ κοντά. Φύγετε αν δεν θέλετε να πασώ-χτε αιχμαλώτοι και να βασανισθείτε!...

Όλοι χλώμισαν με την άναγχαία αυτή. Ο αυτοκράτορας βλέποντας τη Μάρθα να πέφτει λιπόθυμη στην άγκαλιά του πατέρα της, έφερε άμέσως το χέρι στη λαθή του σπαθιού του...

Ο Μπαρμπερο τον πλησίασε και του είπε:

— Εγώ με τους στρατιώτες μου και τους άνδρες της άκολουθίας σου θ' άντισταθώ στον έχθρό! Έσύ με τη Μάρθα, φύγε! Σώσε την! Αυτή είναι ο μόνος μου θησαυρός!...

— Θα προτιμούσα να πολεμήσω, το άπάντησε ο αυτοκράτορας.

— Σε ίκετεύω! του φώναξε ο Μπαρμπερο. Σε σένα μόνο μπορώ να εμπιστευθώ τη Μάρθα μου. Πήγαινε μαζί της στο καταφύγιο των βασιλέων των Άζτέκων. Όταν τελειώσω από τη μάχη θάρρω να σάς συναντήσω.

Ο αυτοκράτορας δέχτηκε. Οι πολεμιστάι είχαν τώρα συγκεντρωθεί μπρος στο παλάτι. Μία θαλαμηπόλος τύλιξε τη Μάρθα μ' ένα μανδύα και της φόρεσε παπούτσια με σπρούνια κι' ένα καπέλλο με φτερά...

Ο αυτοκράτορας την άνέθεσε στ' άλόγο του και ξεκίνησαν καλπάζοντας.

Σε λίγο άκούστηκαν πυροβολισμοί και κραυγές πληγωμένων. Το έδαφος έτρεμε κάτω από τα πόδια εκείνων που έτρεχαν για να σωθούν με τη φυγή.

Ύστερ από δυό ώρων δρόμο, φάνηκαν οι στέγες ενός Ινδιάνικου χωριού.

— Έδώ θα σταθούμε; ρώτησε η Μάρθα το σύντροφό της.

— Όχι, της άπάντησε ο Τέλλι. Μά πριν ξημερώσει, θα έχουμε σωθεί...

Κι' έξακολούθησαν το δρόμο τους. Πριν από τα χαράματα έφτασαν στην Κουερναβάκα, την πρωτεύουσα των κρατών του βασιλιά Μπαρμπερο. Οι πόλες της πόλεως ήταν κλειστές. Λαζοδρόμηση και κατέβηκαν στο βάθος μιας άγριας κοιλάδας.

Βρισκόντουσαν μπρος στο άρχαιο παλάτι των βασιλέων των Άζτέκων. Το παλάτι αυτό με τις άπειранτες στοές, που έμεναν κλειστές, και με τους τεράστιους βράχους που το προστάτευαν, άνομαζόταν απ' τους Μεξικανούς «Σπηλιά του Κοκαχνομιέλισας».

Ο Τέλλι, άνάθοντας έναν δαυλό, ώδήγησε τη Μάρθα άνάμεσα από τους βράχους και τις σπηλιές. Άπό εκεί έφτασαν στην αίθουσα των σωματοφυλάκων, και προχώρησαν κατόπιν στην αίθουσα του θρόνου.

Έκεί, κάτω απ' τον πανύψηλο θάλο, το σχηματισμένο από σταλακτίτες, δυό μεγάλες έδρες, βρισκόντουσαν πάνω σ' ένα ύπόθαυρο. Όλόγυρα, εκατό δώδεκα, σκαλισμένα στο βράχο, χρησιμοποιαν, πριν από πολλούς αιώνες, για έδρες στους βασιλείς των Άζτέκων.

— Έδώ, είπε ο αυτοκράτορας, θα περιμένουμε τον πατέρα σου...

Και λέγοντας αυτά ο Τέλλι, άναψε τους δαυλούς που ήταν στους τοίχους της αίθουσας. Είδαν τότε ν' άνοιξη ένα πέρασμα μπροστά τους, που τους ώδήγησε στις διάφορες αίθουσες του παλατιού.

Ένας ήχος βημάτων τους έκανε ν' άναγυριστούν στην αίθουσα του θρόνου. Φαντάσθηκαν ότι ο Μπαρμπερο, νικημένος, θα είχε έρδει. Φώναξαν, μά δεν άκουσαν καμμία άπάντηση.

Τότε άποφάσισαν να περιμένουν εκεί. Και καθώς ήταν κουρασμένοι, ο Τέλλι έβαλε τη Μάρθα στο βασιλικό θρόνο, άφου τη φίλησε άανά στο μέτωπο και καθώς κι' αυτός στον πλατύ θρόνο.

Η Μάρθα δεν άργησε να κοιμηθεί. Ο αυτοκράτορας κοντά της συλλογίζονταν, ώπου τον πήρε κι' αυτόν ο ύπνος.

Ξαφνικά οι σταλακτίτες άρχισαν να πέφτουν, σχηματίζοντας γύρω από τα σώματά τους ένα πέτρινο κλοιό. Όταν ξύπνησαν, έννοιωσαν πως ήταν φυλακισμένοι!...

Ο Τέλλι φώναξε τότε τη μνηστή του με το όνομά της.

— Άλλοίμονο, του άπάντησε εκείνη. Ο θρόνος έκλεισε από πάνω μου. Έλα να με βοηθήσεις!

— Το ίδιο συμβαίνει και με μένα, της άπάντησε έκείνος. Μήπως είναι όνειρο;

— Έχω τα μάτια μου άνοιχτά! ψιθύρισε η Μάρθα. Και με σιγανή φωνή πρόσθεσε:

— Σ' άγαπώ, Τέλλι.

Η έξομολόγησι αυτή έκανε το πρόσωπο του αυτοκράτορα να φωτισθεί από χαρά.

— Σ' άγαπώ κι' εγώ, Μάρθα! της άπάντησε.

Κι' η ήχη όλόγυρά τους επανέλαμψε να τρυφερά αυτά λόγια.

— Ο πατέρας μου θάρρη να με άλευθέρωση... είπε τότε η Μάρθα.

Μά ο Τέλλι δεν μπορούσε πια να άπάντηση. Οι σταλακτίτες πέφτοντας στο πρόσωπό του, σχημάτιζαν τώρα μία πέτρινη μάσκα, που τον έπνιγε.

Πριν ξεμυχήση, θυμήθηκε τα λόγια της μάγισσας. Έπειτ από λίγο κοιμήθηκε και η Μάρθα τον αώνιο ύπνο της, ενώ ο βασιλιάς Μπαρμπερο σκοτώθηκε πολεμώντας μπροστά στις πόρτες της πρωτεύουσας του...

ΕΔΟΥΑΡΔΟ ΓΚΑΣΟ

ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΥΠΝΟ

Κοιμούνται επί 4 βδομάδες

ΔΕΝ έχουν άδικο οι ψυχίατροι εκείνοι που ύποστηρίζουν ότι η νέα μέθοδος της ύπνοθεραπείας άποτελεί τη μεγαλύτερη προόδο της ψυχιατρικής, μετά την είσαγωγή του ήλεκτροσάκ και του σάκ ήσουλίνης. Πραγματικά, μ' ένα τεχνητό και βαθύ ύπνο, που διαρκεί 1 - 4 έβδομάδες (ή και περισσότερο άκομη), πολλοί ψυχοπαθείς θεραπεύθηκαν κι' έγιναν και πάλι χρήσιμα στοιχεία της κοινωνίας.

Η ένέργεια της ύπνοθεραπείας φαίνεται πως είναι άνάλογη με του ήλεκτροσάκ και της ήσουλίνης, αλλά ήπιώτερη και δίχως βίαιες αντίδράσεις. Ο μεταβολισμός των κυττάρων του έγκεφάλου έλαττώνεται, επιδραβύνεται η λειτουργία τους κι' έτσι βρίσκουν τον καιρό να δράσουν εύεργετικά οι φυσικές δυνάμεις της άναρρώσεως.

Η νέα μέθοδος φαίνεται ιδιαίτέρως άποτελεσματική για τη θεραπεία των άλκοολικών και των τοξικομανών. Πραγματικά, πολλοί απ' αυτούς τους δυστυχισμένους θα ήθελαν πολύ να κόψουν το όλεβριο πάθος τους, αν δεν τους φόβιζαν οι ίσχυρες αντίδράσεις που προκαλεί τον πρώτο καιρό στον οργανισμό η στέρηση του άλκοόλ ή των ναρκωτικών. Μπορεί να πάθουν τότε σπασμούς σε κάθε νεύρο και σε κάθε ίνα του σώματός τους, σαν να δέχονται άλλεπάλληλες ήλεκτρικές έκκενώσεις, ενώ η σκέψι τους σκοτίζεται όλοτετα.

Αν όμως περάσουν την κρίσιμη περίοδο βυθισμένοι σε βαθύ συνεχή ύπνο, άποφύγουν αυτά τα μαρτύρια, κι' ο οργανισμός τους στην ευχέρεια να έπισητρατεύσει όλες τις έφεδρες της ένεργείας του, για να καταπολεμήσει τον κλονισμό του απ' τη στέρηση του άλκοόλ ή του ναρκωτικού.

Εξ άλλου, όταν ξυπνάνε, δεν ύποφέρουν πια από τους διαφόρους ψυχικούς παράγοντες που συνετέλεσαν στο ν' άποκτήσουν το όλεβριο πάθος τους. Έχει λείψει έπίσης το συναίσθημα ένοχής που τους βασάνιζε. Έχουν γίνει κυριολεκτικά καινούργιοι άνθρωποι.

Αντίθετα με τις άλλες πρωτότυπες θεραπευτικές μεθόδους της έποχής μας, που ξεκίνησαν από την Άμερική, η ύπνοθεραπεία έπισηρήθηκε στην Ευρώπη, ειδικά δε στις Σκανδιναβικές χώρες, όπου έχει την άνομασία «βαθύς ύπνος». Ικανοποιητικά άποτελέσματα σημείωσε εξ άλλου σε δυό μεγάλα νοσοκομεία της Έλβετίας και στο περίφημο Νευροψυχιατρικό Νοσοκομείο της Βιέννης. Στις Ήνωμ. Πολιτείες είσηγή μονάχα τώρα τελευταία από την δακτορέσσα Μάρθα Μπρούνερ - Όρνο, που τη μελέτησε ειδικά στην Ευρώπη.

Η ύπνοθεραπεία δοκιμάστηκε για πρώτη φορά από ένα Ευρωπαίο γιατρό πριν από 30 χρόνια. Άλλ' άπέτυχε τότε, γιατί δεν ύπνηχαν οι κατάρλληλες μεθόδοι έλέγχου. Τα ύπνωτικά φάρμακα ένεργούσαν πολύ άποτομα, και δεν είχαν έπισηρή άκομη τα σημερινά μέσα για τη διατήρησι των ζωτικών λειτουργιών του κοιμισμένου.

Τώρα χορηγούνται ύπνωτικά ήπια και συγχρόνως μακράς διαρκείας. Συνδυάζονται δε με διεγερτικά της καρδιάς, για να διατηρηθεί κανονική η κυκλοφορία σ' όλη τη διάρκεια του ύπνου και της άκνησίας του σώματος. Τα διεγερτικά αυτά δεν επιταχύνουν καθόλου τη λειτουργία του έγκεφάλου, γιατί η χορήγησή τους γίνεται σε κατάρλληλες δόσεις και στον άπαιτούμενο συνδυασμό με τα ύπνωτικά φάρμακα.

Κάθε μέρα, είσάγεται στον οργανισμό του κοιμισμένου μία ποσότης ύγρης τροφής, έμπλουτισμένης με βιταμίνες και με μεταλλικά άλατα. Δεν χρειάζεται νάναι μεγάλη η ποσότης αυτή, έφόσον οι ζωικές λειτουργίες του οργανισμού έχουν περιορισθεί στο έλάχιστο.

Επιβάλλεται όμως να ύπάρχη και το κατάρλληλο περιβάλλον για την ύπνοθεραπεία. Το δωμάτιο είναι σκοτεινό. Η θερμοκρασία και η ύγρασία του ρυθμίζονται με σχολαστική προσοχή. Δεν φτάνει ως αυτό κανείς έξωτερικός ήχος.

Μία ειδικευμένη νοσοκόμος βρίσκεται πάντοτε δίπλα στο προσέφαλο του κοιμισμένου, για να σημειώνη τα παραμυλητά του στον ύπνο του, που μπορεί να χρησιμεύσουν για μία ψυχαναλυτική έρευνα της περιπτώσεώς του.

Συνήθως, μετά τις πρώτες 2 - 3 ημέρες, ο κοιμισμένος ήσυχάζει τελείως.

Η λειτουργία της καρδιάς του, η πίεσις του αίματος και η άναπνοή έλέγχονται συνεχώς, είναι δε σημαντικά έλαττωμένες —

Μία ειδικευμένη νοσοκόμος βρίσκεται πάντα στο δωμάτιο του κοιμισμένου για να σημειώνη τα παραμυλητά του...

όπως στα ζώα εκείνα που πέφτουν σε χειμερία νάρκη. Τα μαλλιά και τα νύχια μεγαλώνουν κανονικά, τα δόντια δε και τα περιτοιούνται τακτικά κουρείς και μανικιουρίστες.

Αν πρόκειται να διαρκέσει πολύ η θεραπεία, ο γιατρός μισο-ξύπναι κάπου - κάπου τον κοιμισμένο, για να ταινωθούν κάπως οι ζωικές λειτουργίες του.

Όταν ο κοιμισμένος ξυπνά, δεν έχει συναίσθησι του καιρού που πέρασε, άκόμα κι' αν κοιμήθηκε επί 3 ή 4 βδομάδες. Δεν θυμάται καθόλου τα όνειρα που είδε σ' αυτό το μακρό χρονικό διάστημα.

Στο μεταξύ — όπως είπαμε — έχει έπέλθει μία άνάρρωσι των έγκεφαλικών κυττάρων του, κατά τον ίδιο τρόπο που διευκολύνεται με την άκνησία ή έπούλωση ενός σπασμένου όστου. Ο ψυχίατρος συμπληρώνει κατόπιν το έργο του με μία κατάρλληλη ψυχοθεραπεία.

Η μέθοδος αυτή είναι ιδιαίτέρως ώφέλιμη για τους μανιακούς και για τους ψυχοπαθείς που άπομακρύνονται με τη θέλησί τους από την πραγματικότητα.

Υπάρχουν ώστόσο όρισμένα όρια διαρκείας της ύπνοθεραπείας, γιατί η παρατεταμένη χρήσις των ύπνωτικών και των διεγερτικών φαρμάκων μπορεί ν' άποδίδι έπικίνδυνη. Άλλ' οι γιατροί προσπαθούν ν' άνακαλύψουν το μηχανισμό της χειμερίας νάρκης των ζώων, ώστε να μπορούν να προκαλέσουν και στους ανθρώπους ύπνο μακράς διαρκείας δίχως φάρμακα.

Έτσι, ο Έλβετός δάκτωρ Ές τιμήθηκε με το βραβείο Νόμπελ, γιατί άνακάλυψε ότι η έπίδρασις άδυνατου ήλεκτρικού ρεύματος σε όρισμένα σημεία του έγκεφάλου μπορεί να φέρη ύπνο μακράς διαρκείας.

Δοκιμάστηκε έπίσης — αλλά δίχως πολλή έπιτυχία — μία μέθοδος που προκαλεί ύπνο με ίσχυρά ψύξι του σώματος. Στη Φιλαδέλφεια, έδωσαν γυμνές γυναίκες μέσα σε πάγο, ώστε να κατεβή η έσωτερική θερμοκρασία του σώματός τους στους 32 βαθμούς μονάχα.

Έτσι, τις άποκοίμισαν επί 40 ημέρες, με μικρά διαλείμματα στο μεταξύ.

Η έπίδωξι των πειραματιστών ήταν να έπιτύχουν μ' αυτό τον τρόπο τη θεραπεία του προχωρημένου καρκίνου, γιατί είχαν τη γνώμη πως η ψύξι θα παρεμπόδιζε τον πολλαπλασιασμό των καρκινωδών κυττάρων, άλλ' όχι και των γειτονικών υγιών ιστών. Όπως είπαμε όμως, τα άποτελέσματα δεν ύπήρξαν ίκανοποιητικά, ως τώρα τούλάχιστον.

Πάντως, διάφορες ένδείξεις πείθουν ότι ο παρατεταμένος ύπνος μπορεί να βοηθήσει στη θεραπεία των γαστρικών έλκών (γιατί έλαττώνει τις έκκρίσεις του στομάχου), διαφόρων μολυσματικών άσθενειών, καθώς και όρισμένων παθήσεων της καρδιάς και των αρτηριών.

Πρέπει δε να σημειωθεί ότι, αντίθετα μ' ό,τι συμβαίνει με άλλες θεραπευτικές μεθόδους, η ύπνοθεραπεία δεν παρουσιάζει κανένα κίνδυνο, σ' οποιαδήποτε περίπτωση. Κι' αν άκομη, λοιπόν, δεν ώφέληση ένα άσθενή στη συγκεκριμένη πάθησί του, δεν πρόκειται πάντως να τον βλάψει.

Τέλος, κατά τη γνώμη του περιφήμου Βρετανού ψυχολόγου δάκτωρος Πίναρντ, είναι θεωρητικά δυνατόν να ζήσι ο άνθρωπος έναμια αιώνα, αν βυθίζεται κάθε τόσο σε ύπνο μακράς διαρκείας.

Ίσως λοιπόν η ύπνοθεραπεία, τελειοποιημένη στο μέλλον, άποδείχθι το περιζήτητο έλιξήριον της μακροβιότητος.

Ο Τέλλι, άνάθοντας ένα δαυλό, ώδήγησε τη Μάρθα άνάμεσα από βράχους και σπηλιές...

«Ο βασιλεύς Γουσταύος ΣΤ' (δεξιά) εξετάζει, μαζί με τον πρόεδρο της φινλανδικής δημοκρατίας κ. Παασικίι, μια λίσχη του 11ου αιώνος».

Ο έστεμμένος καθηγητής

«Ο εξηνταπεντάρης βασιλεύς της Σουηδίας Γουσταύος ΣΤ' που «δεν καταλάβαινε από εξωτερική πολιτική»

ΕΧΩ παντρευτεί έναν καθηγητή! λέει συχνά η βασίλισσα Λουίζα της Σουηδίας, μιλώντας για τον άντρα της, το βασιλιά Γουσταύο. Και, στον χαρακτηρισμό αυτό, δεν υπάρχει η παραμικρή δόση υπερβολής.

Ο Σουηδικός έστεμμένος είναι ο αντίπροσωπικός τύπος που «λέει προ-τις βόρειες Ευρώπης, στο ύψος, στο ντύσιμο, στους τρόπους, στην εμφάνιση. Άλλα, ο «καθηγητισμός» που, αν επιτρέπεται η έκφραση, δεν περιορίζεται μόνο στα εξωτερικά στοιχεία. Ο βασιλεύς Γουσταύος είναι σήμερα ο καλύτερος άρχαιολόγος, που διαθέτει τη χώρα του κι' ένας από τους καλύτερους δόκτορες της Ευρώπης!...

Η ωραιότερη ανάμνηση της ζωής του εξασκοιούται να είναι και σήμερα, όπως λέει ο ίδιος, το ταξίδι του στην Ελλάδα το 1920, όταν, ως διάδοχος του θρόνου, ήταν μέλος της σουηδικής αρχαιολογικής αποστολής και του δόθηκε η ευκαιρία να μελετήσει τους θησαυρούς της κλασικής τέχνης στο φυσικό περιβάλλον τους.

Με την δική του πρωτοβουλία έγιναν επίσης οι επιτυχείς σουηδικές ανακατασκευές στην Κύπρο κατόπιν, από το 1927 ως το 1931. Ο Γουσταύος αφιερώθηκε στην δημιουργία μιας μοναδικής σ' όλα τον κόσμο συλλογής αρχαίων κινεζικών κομμοτεχνημάτων. Το 1936, όταν έγινε η μεγάλη έκθεση της Κίνας στο Λονδίνο, ήταν ένας από τους άρχαιολόγους της κι' ένας από τους εμπειρογνώμονες, που χρησιμοποίησαν τη κινεζική κυβέρνηση για την εκτίμηση των καλλιτεχνικών θησαυρών.

Στην ίδια την χώρα του, η αρχαιολογική δραστηριότητα, που επέδειξε, δεν ήταν μικρότερη. Διεύθυνε ο ίδιος τις ανακατασκευές της Ουφέλας και ανέκαμψε, κοντά στο θερμό ανάκτορό του, στο Σοφρέο, πανάρχαιους τάφους της δρεϊχάλκινης εποχής.

Εκτός από την αρχαιολογική επιστήμη, ο μεγάλος αυτός φίλος των κινεζικών κομμοτεχνημάτων δεν δακίμασε κανένα άλλο πάθος στη ζωή του. Οι Σουηδοί συνηθίζουν να λένε για το βασιλιά τους πως είναι ο άνθρωπος, που δεν βιάστηκε ποτέ σε τίποτα.

Απόδειξη: Ανέβηκε στον θρόνο, σε ηλικία 65 ετών, το 1947, και παντρεύτηκε σε ηλικία πενήνταετών, το 1933!

Η αλήθεια είναι πως, στην πρώτη περίπτωσή, εκείνος περισσότερο, που δεν βιάστηκε, ήταν ο θάνατος, που άργησε να πάρει κοντά του τον Γουσταύο τον Έκτο, τον πατέρα του σημερινού βασιλιά, ο οποίος διατήρησε ως το τέλος του μια εκπληκτική ζωτικότητα και εξακολουθούσε να παίζει τένις, ακόμη και αφού πάσχεσε πά οδυόνα!

Όσο για τον γάμο του, οι Σουηδοί δοκίμασαν αρκετή έκπληξη, όταν έμαθαν πως ο διάδοχος, για τον οποίο πίστευαν πως δεν ενδιαφερόταν για άλλη γυναί-

κα... εκτός από την αρχαιολογία, παντρεύτηκε, απά ανάκτορο του Αγίου Ισακώδου, στο Λονδίνο, τη λαίδη Λουίζα Μασουντμπάτεν, την αδελφή του μετέπειτα Αντιβασιλέως των Ινδιών.

Ο γάμος αυτός γάμος ήταν, ωστόσο, ένας από τους αρμονικότερους που μπορούσαν να γίνουν. Στο πρόσωπο της λαίδης, ο Γουσταύος βρήκε όχι μόνο μια ταίριαστη σύζυγο, αλλά και μια ιδεώδη γραμματέα! Κάθε πρωί, από τις 8, η βασίλισσα Λουίζα άσπασχολείται με το άνοιγμα του ταχυδρομείου και την προσεκτική μελέτη των σουηδικών και των κυριωτέρων από τις ξένες εφημερίδες, σημειώνοντας και ξεχωρίζοντας, ό,τι μπορεί να ενδιαφέρει τον βασιλιά. Κατόπιν, οι δύο σύζυγοι συνεργάζονται υπεραστικά, ως την ώρα, που ο βασιλεύς Γουσταύος θα άρχισαν να δέχεται εκείνους, που του έχουν ζητήσει άκρόαστη.

Μεταξύ τους δεν λείπουν, βέβαια, και αυτοί, που η άκρόαστη, ή η συνεργασία μαζί τους, έχει, όπως συνηθίζει να λέει ο Γουσταύος, «επαγγελματικό χαρακτήρα». Δηλαδή, οι πολιτικοί, οι στρατιωτικοί και οι ξένοι διπλωμάτες, που έρχονται να μιλήσουν με τον βασιλιά για θέματα σχετιζόμενα προς... το βασιλικό του επάγγελμα! Άλλα ο «έστεμμένος καθηγητής» με πολύ περισσότερη ευχαρίστηση δέχεται τους «συναδέλφους» του: τους φιλόλογους, τους άρχαιολόγους, τους επιστήμονες.

Από τα παραπάνω, ωστόσο, δεν άπρεπε κανείς να άφηγηθή στο συμπέρασμα, ότι ο βασιλεύς Γουσταύος κατέχει λιγώτερο από όποιονδήποτε άλλο έστεμμένο της Ευρώπης τα βασιλικά καθήκοντα και τις βασιλικές υποχρεώσεις. Η ένημέρωσή του για όλα τα ζητήματα είναι εκπληκτική και η μνήμη του τεραστώδης. Οι ύπουργοί του, όπως δυσλογούν οι ίδιοι, έχουν το συναίσθημα, όταν παρουσιάζονται στον βασιλιά, πως δεν τον κατατοπίζουν αυτόν, αλλά, ότι τον υποβάλλει εκείνος σε εξέταση! «Εί' αυτό —προσθέτουν— φροντίζουμε να φθάνουμε πάντα... μελετημένοι!»

Μερικά χρόνια πριν από τον θάνατό του, ο πατέρας του, Γουσταύος ο Ε', του είχε παραχωρήσει σχεδόν όλες τις βασιλικές του αρμοδιότητες και δεν είχε κρατήσει για τον εαυτό του πασα μόνον μία: Την προεδρία του Συμβουλίου επί των Έξωτερικών Υποθέσεων. Κι' αυτό γιατί —πως έλεγε ο υπέργηρος βασιλιάς— «ο νεαρός δεν καταλάβαινε μεγάλα πράγματα από εξωτερική πολιτική!» Ο νεαρός —ας σημειωθεί— είχε, την εποχή εκείνη περάσει τα εξήντα και τα μαλλιά του είχαν άσπασει!

Όπως άπρεπε, ο Γουσταύος ΣΤ', όταν ανέβηκε στο θρόνο, απέδειξε πως ήταν άδικαιολόγητος οι πατρικές επιφυλάξεις. Οι ύπουργοί δεν άργησαν να διαπιστώσουν, ότι ο νεαρός βασιλιάς έπαιζε στα δάκτυλα την έξωτερική πολιτική και ήξερε τα περίπλοκα διεθνή ποσάλλωματα, σχεδόν τόσο καλά, όσο και την ιστορία της κινεζικής τέχνης!

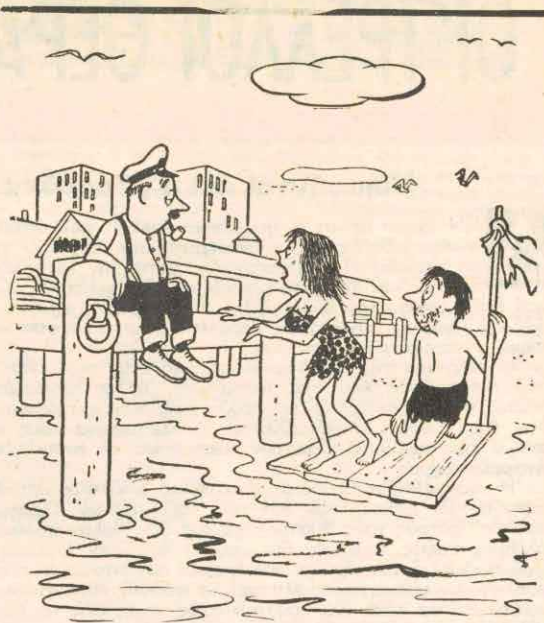
Από τους τέσσερις υιούς, που απέκτησε με την λαίδη Λουίζα Μασουντμπάτεν ο βασιλεύς Γουσταύος, ο πωτότοκος, που θα ήταν σήμερα διάδοχος του θρόνου, σκοτώθηκε το 1947, λίγος καιρός πριν από την στέψη του πατέρα του, σ' ένα αεροπορικό δυστύχημα. Έτσι, η διαδοχή του θρόνου προήλθε στον υιό του, τον έγγονο του σημερινού βασιλιά, τον μικρό πρίγκιπα Κάρολο Γουσταύο.

Αν ο βασιλεύς Γουσταύος πεθάνει, πωιν ο μικρός πρίγκιπας ένηλικιωθή, καθήκοντα αντιβασιλέως θα άσκήση ο τέταρτος υιός του, ο πρίγκιπας Μπερτίλ, γιατί ο δεύτερος και ο τρίτος παντρεύτηκαν με κόρες άπαικτών οικογενειών και έγκλησαν έτσι, σύμφωνα με το σουηδικό Σύνταγμα, κάθε δικαίωμα πάνω στον θρόνο.

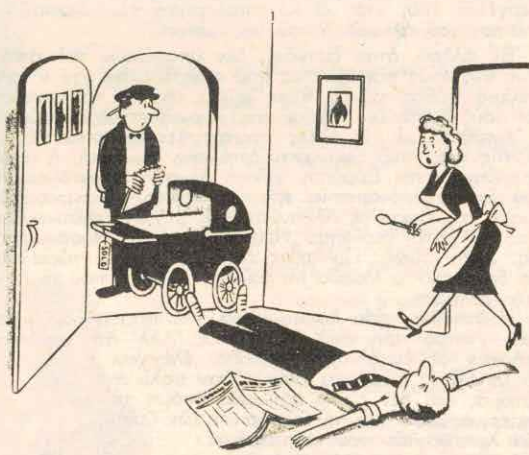
Ο πρίγκιπας Μπερτίλ, ένα νεοοντοπαλλήκαρο 42 ετών —που δεν λοναριάζει, όμως, όπως έπαπειλίστηκε άδελφωσ, να παντρευτεί, καθώς ο πατέρας του, απά πενήνταένα!— είναι ένας ματ άδης ταξιδιώτης, που έχει γυρίσει σχεδόν όλον τον πλανήτη και άποτέλεσι επανόμενου δημοκρατικού άποτα.

Η δημοτικότητα του βασιλέως Γουσταύου και όλόκληρης της βασιλικής οικογένειας είναι άπείσμητη. Σε όλα τα στοιχεία του σουηδικού λαού, «Αν η Σουηδία νίκη δημοκρατία, ευρίς οι ίδιοι θα προτινώνω νά ποδάρω τον βασιλέα Γουσταύο!» άδελφωσαν οι άρχοντες του σοσιαλιστικού κόμματος.

Άλλα πιθανότητα μιας καθεστωτικής μεταβολής στην μακάνα αυτή νήσος δεν άπόανει. Γιατί κανείς δεν την θέλει και κανείς δεν την συλλογίζεται.

— Πού είναι το Ληξιαρχείο, παρακαλώ;

— «Αχ, τί έκανα! Έπρεπε να τον ειχ τρευδοποιήσαι!...

ΜΕΤΑΞΥ ΠΕΡΙΗΓΗΤΩΝ

— Βλέπεις πόσο χρήσιμα είναι τα τατουάζ όταν δεν μιλάει κανείς τη γλώσσα;

ΔΟΚΟΦΟΝΟΣ

ΜΕ ΤΙΣ «ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ»

Ένας άπαίσιος Άμερικάνος Λανδρύ

Οι Ήνωμένες Πολιτείες είχαν πριν από μερικά χρόνια έναν δικό τους Λανδρύ. Έναν Λανδρύ, που, όπως κι' ο Γάλλος όμοτέχνης του, εργαζόταν επίσης με το σύστημα των «μικρών άγγελιών» στις εφημερίδες... Και να ο τύπος των άγγελιών που δημοσίευε κάθε τόσο στη στήλη των συνοικισίων διαφόρων εφημερίδων:

«Χήρος, με περιουσία 150.000 δολλαρίων ζητεί σύζυγο. Κερδίζει τακτικά τουλάχιστον 3.000 δολλάρια το μήνα. Πολιτικός μηχανικός, εύχαριστο παρουσιαστικό, 42 χρόνων. Οι άσχαλίες του δεν τον άπαιτούν να βρή μόνος του την άδελφή ψυχή για να ξαναφτιάξη τη ζωή του. Έχει ένα μεγάλο έξοχικό σπίτι μέσα σε πάρκο, με δέκα κύρια δωμάτια, άριστα έπιπλωμένα. Έκεί σκοπεύει ν' άποσυρθή μετά το γάμο του. Η σύζυγός του θα έχη το ιδιότερο αυτόκίνητό της και ένα σημαντικό ποσόν κάθε μήνα για τα άτομικά της έξοδα. Θα είναι τελείως ανεξάρτητη. Μοναδική προϋπόθεση: άπόλυτος σεβασμός της συζυγικής πίστewς. Άπευθυνθήτε: Κορνήλιον Πήρσον, γραμματοκιδώτιον ύπ' αριθμ. 277, Κλάρκσμπουργκ, Βιργίνια».

Ποιά γυναίκα δεν θα ήθελε να πάρη έναν τέτοιο σύζυγο; Τα γράμματα έφταναν, λοιπόν, κατά σωρούς. Κι' ο Πήρσον διάλεγε με προσοχή τα θύματά του.

Ένα απ' αυτά ήταν η κ. Άστα Ήσερ, μία χήρα ηλικίας 45 χρόνων, με τρία παιδιά και άξιόλογη περιουσία. Άλληλογραφούσε επί εξη μήνες με τον Πήρσον. Μία μέρα, τέλος, ο ύποψιος γαμπρός έμφανίστηκε στο σπίτι της, στο Πάκ Ρήτζ.

Οι διατυπώσεις κανονίστηκαν άμέσως κι' έπειτα από μία έβδομάδα, η χήρα Ήσερ κι' ο Πήρσον έφευγαν για το Σικάγο, όπου θα έκαναν τους γάμους τους.

Η χήρα είχε ρευστοποιήσει προηγουμένως όλόκληρη την περιουσία της.

Έπειτα από κάμποσες ημέρες, ο Πήρσον ξαναγύρισε μόνος του στο Πάκ Ρήτζ για να πάρη τα παιδιά: ένα αγοράκι δώδεκα χρόνων και δύο κοριτσάκια, το ένα δεκατεσσάρων και τ' άλλο ένενά χρόνων.

Από τότε δεν έμαθε κανείς τίποτε ούτε για την κυρία Ήσερ ούτε για τα παιδιά της.

Η κυρία Ήσερ είχε, όμως, μία παιδική φίλη, την κυρία Νέλσον, που έμενε επίσης στο Πάκ Ρήτζ. Αυτή η κυρία Νέλσον, λοιπόν, βλέποντας να περνούν οι μήνες χωρίς να μαθαίνει τίποτα για τη φίλη της, άρχισε ν' άνησυχά και κατέφυγε, στο τέλος, σ' έναν γνωστό της άστυνομικό, τον Ντούκγουορθ, ζητώντας τη συνδρομή του.

Τι έξερε γι' αυτόν τον Κορνήλιο Πήρσον; τη ρώτησε ο Ντούκγουορθ.

Τίποτα σχεδόν. Η φίλη μου τον είχε γνωρίσει από μία άγγελία του που είχε διαβάσει στην «Εφημερίδα της Άμερικανικής Φιλίας».

Ο Ντούκγουορθ παρήγγειλε να του φέρουν μία σειρά φύλλον α αυτής της εφημερίδας και τότε έκπληκτος ότι η άγγελία του Πήρσον εξακολουθούσε να δημοσιεύεται πάντα. Άπευθύνθηκε κατόπιν στο ταχυδρομείο του Κλάρκσμπουργκ. Έκεί τον πληροφόρησαν ότι το ύπ' αριθμ. 277 γραμματοκιδώτιον ήταν επ' όνόματι κάποιου Χάρρυ Πάουερς, που έπαιρνε πενήντα τουλάχιστον γράμματα την ημέρα.

Ο γραφικός χαρακτήρας όλων αυτών των επιστολών δείχνει πως προέρχονται από γυναίκες, του έκμυστρηθήκε ο διευθυντής του ταχυδρομείου.

Ο άστυνομικός, έπειτα απ' αυτές τις πληροφορίες, συνέχισε τις έρευνές του.

Αυτός ο Πάουερς ήταν μηχανικός και ζούσε πολύ άνετα. Η γυναίκα του διατηρούσε ένα κατάρπημα τροφοίων στο Κλάρκσμπουργκ.

Δεν υπήρχε τίποτε το άνώμαλο στη ζωή τους, εκτός ίσως από το ότι ο Πάουερς άπουσίαζε συχνά.

Ο Ντούκγουορθ έμαθε όμως και κάτι άλλο που του έκαμε έντύπωσι.

Ο Πάουερς είχε φτιάξει πριν από δυο χρόνια ένα γκαράζ σε μία μακρινή κι' έρημη τοποθεσία, από όπου δεν περνούσαν ποτέ αυτοκίνητα.

Το πράγμα αυτό του φάνηκε πολύ παράξενο και, κάνοντας υπέρβασι των καθηκόντων του, άποφάσισε να έξιχνιάση τι έκρυβε αυτό το γκαράζ.

Πραγματικά, πήρε μερικούς συντρόφους του και πήγαν εκεί μία νύχτα.

Έπειτα από πολλές έρευνες βρέθηκαν στο γκαράζ τα πτώματα της κ. Ήσερ και των παιδιών της...

Το γκαράζ, όπως το έπεριμεναν, ήταν άδειο. Μέσα στο εύρυχωρο γραφείο του, όμως, βρήκαν ταξινομημένες με θαυμαστή τάξη χιλιάδες επιστολών που προέρχονταν από 3.000 γυναίκες, κάθε τάξεως και ηλικίας.

Ο Πάουερς τις είχε χωρίσει κατά κατηγορίες. Οι φάκελλοι είχαν έτικέτες με έπιγραφές όπως οι ακόλουθες: «Νά συνεχισθή η άλληλογραφία», «Χήρος ενδιαφέρουν», «Νά ζητηθούν περισσότερες πληροφορίες», κλπ.

Ένας φάκελλος είχε την έπιγραφή: «Υποθέσεις ώριμες προς ένέργειαν». Μέσα σ' αυτόν βρισκόταν η άλληλογραφία του με την κυρία Ήσερ, καθώς και με όσες ή δέκα άλλες γυναίκες, που είχαν άπαντήσει στις άγγελίες του.

Οι άστυνομικοί άνακάλυψαν επίσης κάτω από το γκαράζ τρεις ύπογους θαλάμους. Σ' έναν απ' αυτούς διακρίνονταν καθαρά ίχνη αίματος.

Ο Πάουερς συνελήφθη τότε, αλλά μ' όλη την έπιμονή των άστυνομικών, δεν ήθελε να όμολογήση τίποτα.

— Η ιδιωτική ζωή μου δεν ενδιαφέρει κανένα, έλεγε. Συνδέθηκα πράγματι με την κυρία Ήσερ και με πολλές άλλες... Άλλά τί το άξιόμμεμπο βρίσκετε σ' αυτό;... Η μόνη ίσως που θα είχε δικαίωμα να διαμαρτυρηθή είναι η γυναίκα μου.

Άλλ' οι έρευνες στο γκαράζ συνεχίστηκαν. Έπειτα από πολλές προσπάθειες, βρέθηκαν, τέλος, τα πτώματα της κυρίας Ήσερ και των τριών παιδιών της. Ο κακούργος τα είχε κρεμάσει πρώτα και κατόπιν τα είχε βάψει μέσα σε λάκκους, που είχε άνοίξει στο πίσω μέρος του γκαράζ.

Το πτώμα της κυρίας Ήσερ ήταν γυμνό. Το αγοράκι, έξ' άλλου, είχε δυο μεγάλες τρύπες στο κεφάλι.

Ο Πάουερς, όπως όμολόγησε κατόπιν, το είχε χτυπήσει μ' ένα σίδερο, επειδή έφώναζε, όταν τον είδε να περνά τη θηλιά στο λαιμό της μικρότερης άδελφής του...

Στο ίδιο μέρος βρέθηκαν τα μισοαποσυντεθειμένα πτώματα και τριών άλλων γυναικών.

Αυτά ήταν τα μόνα θύματα που Άμερικανού Λανδρύ; Άγαναστον.

Το σύστημά του ήταν απλό. Διάλεγε ανάμεσα στις γυναίκες που άπαντούσαν στις άγγελίες του εκείνες που του φαίνονταν πιο εύπορες. Τis έπειθε κατόπιν να του έμπιστευθούν την περιουσία τους με την ύπόσχεση του γάμου. Κι' όταν ήταν όλα έτοιμα, τις άδηλούσε με κάποιο πρόσχημα στο γκαράζ. Έκεί τις κρεμούσε και κατόπιν έβαζε τα πτώματά τους σε λάκκους που άνοιγε στην έρημη περιοχή όλόγυρα.

Κατά τη δική του, ο Πάουερς παρουσίασε έκδηλα συμπτώματα παραφροσύνης. Γι' αυτό το δικαστήριο άπόφυγε να εκδώσει άπόφασι.

Λίγο καιρό άργότερα, ο Πάουερς μεταφέρθηκε στο φρενοκομείο της Μασονδία.

Ήταν πραγματικά τρελλός. Έζησε εκεί αρκετά χρόνια, χωρίς να ξαναβρή ποτέ το λογικό του και πέθανε κατά τις άρχες του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΖΙΖΕΛ τράβηξε απ' το μονοπάτι. 'Η μέρα ήταν ωραία κι' επιθυμούσε να βρεθεί μονάχα στην έσοχη. 'Η αδεϊά της ήταν μόνο για είκοσι μέρες κι' ο γιατρός την είχε συμβουλεύσει να την περάσει με απόλυτη ησυχία: ούτε χοροί, ούτε έκδρομες, αλλά ξεκούρασμα του σώματος και των νευρών. Μια κούρα λίγο πληκτική για μια κοπέλλα είκοσι πέντε χρόνων. 'Ετσι είχε έρθει σ' αυτό το μακρινό χωριό, που ήταν γραφικό, αλλά κάπως μονότονο. Κι' είχε νοικιάσει μια κάμαρα σ' ένα σπιτάκι χωρικών, που την περιποιούντανε εξαιρετικά.

Προχωρώντας, η Ζιζέλ έφτασε σ' μια περιοχή, όπου υψώνονταν παλιά, μεσαιωνικά μοναστήρια. 'Επειτ' από λίγα βήματα, αντίκρυσε έναν ψηλό πύργο, που φαινόταν άκατοίκτητος. 'Η Ζιζέλ στάθηκε συλλογισμένη κι' έπειτα προχώρησε προς τ' εκεί. Ζύγωσε τη βαρεία σιδερένια πόρτα και την έσπρωξε. 'Η πόρτα άνοιξε. 'Ενοιωσε έναν παγωμένο αέρα στο πρόσωπό της. 'Ανατρίχιασε, μ' η περιέργειά της τώρα ήταν μεγάλη. Πέρασε το κατώφλι με προφύλαξη και κύταξε γύρω της. Είπε π'όλο μιά στενή σκάλα γυριστή. Το φως έμπαινε απ' τα σκουριασμένα παράθυρα. «Κάποιος» ζούσε ασφαλώς σ' αυτόν τον παλιό πύργο.

'Η Ζιζέλ δεν ήταν δειλή. 'Απότομα ανέθηκε τη σκάλα με χτυποκάρδι, γιατί τ'όλο άγνωστο την τραβούσε. Τέλος, έφτασε μπρος σ' ένα κλειστή πόρτα. Κανένας θόρυβος. 'Επιασε το πόμολο και η πόρτα άνοιξε. 'Η Ζιζέλ στάθηκε αποσβολωμένη.

Το δωμάτιο ήταν εδρύκωρο, φωτεινό, γεμάτο από παράξενα μηχανήματα, γυαλικά, βιβλία. Καί, στη μέση του, όρθος, ένας άντρας με μπλούζα, την κύταζε. 'Η κοπέλλα κοκκίνισε και ζήτησε συγγνώμη.

— Νομίζετε πως ένα κοινωμόν φτάνει, όταν ζητάτε συγγνώμη σ' ένα άγνωστο για σας σπιτί; της είπε ο άντρας.

— Δεν ήξερα πως υπήρχε κάποιος... Νομίζα πως ο πύργος ήταν άκατοίκτητος... Φεύγω άμέσως, κύριε... Με συγχωρείτε...

— Ποιά είσθε;

— Με λένε Ζιζέλ Ραμιά. Καί σεις ποιος είστε;

— 'Εγώ; 'Εγώ είμαι γνωστός ως δόκτωρ 'Αξελ... Μένω εδώ μονάχα το καλοκαίρι. 'Ασολομύα με πειράματα φυσικής και χημείας. 'Εδώ μόνο έχω ησυχία. Είστε από δω;

— Όχι. Περνώ τις είκοσι μέρες της αδεϊάς μου.

— Καθίστε, παρακαλώ...

'Η Ζιζέλ κάθισε και άρχισε να κυττάει το γιατρό. 'Ο 'Αξελ ήταν νέος, άδωντος, μελαχροινός, όχι πάρα πάνω από 35 χρόνων.

Σ' λίγο ήρθε ένα βιβλίο, ξεκλώντας την παρουσία της κοπέλλας. 'Η Ζιζέλ σηκώθηκε για να φύγει. 'Απότομα π'όλο της μιλούσε, μ'α δεν την πρόσεξε, βυθισμένος στη μελέτη του. Κι' έφυγε λοιπόν στενοχωρημένη...

Ξαναγύρισε την άλλη μέρα. 'Ενδιαφερόταν γι' αυτόν τον παράξενο γιατρό 'Αξελ και για τον τρόπο της ζωής του. 'Εκείνος, κι' αυτή τη φορά, την υποδέχτηκε ψυχρά. Αυτό τη λυπήσε, γιατί φανταζόταν πως θα την πάσωνε. 'Επί τέλους ήταν άντρας, νέος άκωχη και ζούσε μονάχος...

'Η Ζιζέλ είχε ντυθεί με κάθε κοκεταρία, άλλ' αυτός δεν της έρριξε ούτε μια ματιά. 'Η Ζιζέλ κάθισε σ' ένα γωνιά, περιμένοντας με κάποια ανανία. Σ' το τέλος, γύρισε το κεφάλι του και την κύταξε.

— Μπα! Ζιζέλ, βλέπω πως με θυμηθήκατε. Χτές φύγατε δίχως να με χαιρετήσετε...

— 'Εσείς με ξεχάσατε έντελως...

— Πειράχτηκες; της είπε χαμογελώντας.

— Όχι, όχι... κάθε άλλο!...

— Θέλετε να κάνουμε έναν περίπατο μαζί;

Σ' λίγο, βγήκαν μαζί και τράβηξαν στο δάσος. Την κρατούσε απ' το χέρι σαν κοριτσάκι κι' εκείνη γελάσε.

— Είσαι χαριτωμένη, Ζιζέλ, της ψιθύρισε μια στιγμή.

'Η νέα κοκκίνισε. Παράξενο! Κανένα κομπλιμέντο δεν την είχε αναστατώσει τόσο πολύ! Αυτό την έπιασε απ' τη μέση.

— Είσαι η νεράιδα του δάσους, της είπε. 'Εφτασε στον πύργο μου σαν νεράιδα. Σ' άρεσουν τα παραμύθια;

'Η Ζιζέλ δεν απάντησε. Δεν τον κύταζε. 'Ηταν συγκινημένη. Σ' άρεσαν σ'ε λίγο, μπρος στην πόρτα ενός παλιού μοναστηριού. 'Εκεί της έπιασε το πρόσωπο και την κύταζε σ'ε μάτια. 'Επειτα, έσκυψε κατά χείλη της. Καί καθώς ένοιωσε το παρατεταμένο, τ'όλο γλυκό φίλι του, κατάλαβε η Ζιζέλ πως τον είχε έρωτευσει.

— Ζιζέλ... ψιθύρισε ο 'Αξελ... 'Αγαπημένη... Πές μου, θ' ξανάρθεις;

— Ναί... ναί...

Καί ξαναγύρισε. Της φαινόταν πως ζούσε μια υπέροχη περιπέτεια. 'Ηταν έρωτευμένη ελκρινά μαζί του. 'Ο 'Αξελ τώρα ήταν γι' αυτή τ'όλο π'άν. 'Απότομα οί παράξενοι τρόποι του δεν τον έγκατέλειπαν. 'Αφ'ότι την άγκάλιασε και τη φιλούσε φλογερά, έπειτα φαινόταν να ξεχνάει την παρουσία της. 'Η επιστήμη του μόνο τον ενδιέφερε.

'Ηταν λοιπόν, λυπημένη εκείνη την ημέρα, όταν μπήκε στο εργαστήριό του. 'Ο 'Αξελ δούλεψε με ιδιαίτερη προσοχή. 'Εξω, ο ούρανός ήταν κατακαυρός. 'Η θύελλα θ'α ξεσπούσε σ'ε λίγο. 'Η Ζιζέλ έβλεπε το γιατρό να ξετάζει τ'α παράξενα γυαλικά του και να γράφει αριθμούς.

Κάθισε σ'ε μια γωνιά, φυλλομετρώντας ένα βιβλίο. Λυπόταν που είχε έρωτευσει έναν άντρα σ'ε κ' αυτόν.

'Εξάφνα, ο ούρανός άστραψε και η βροντή έκανε τ'α τζάμια να τραντάζουν. 'Αμέσως, η βροχή άρχισε να πέφτει ραγδαία, άσταμάτητα. 'Ο 'Αξελ κρατούσε σ'ε χέρι του ένα γυάλινο δοχείο. Καθώς όμως έκανε μιά απότομη κίνηση τ'ο γυάλινο δοχείο έσπασε και τ'α δαχτυλά του μούτωσαν. 'Η Ζιζέλ έτρεξε άμέσως κοντά του και τ'όλο σκούπισε τ'α αίμα με βιαστικά. Αυτός την άφινε να τ'ον περιποιηθεί, μ'α η σκέψη του ήταν άλλωστ. 'Η Ζιζέλ θέλησε να τ'ον βάλει έναν επίδεσμο.

— Τι κάνεις εκεί; Δεν τ'ον θέλω, της είπε απότομα.

— Μ'α η πληγή είναι οδυερής, είπε η Ζιζέλ.

— Παράτα με, της φώναξε. Είσαι πολύ ενοχλητική μικρούλα μου. Δεν έχω καιρό να χάνω με τις ανοησίες σου!...

'Η Ζιζέλ τράβηχτηκε προς τα πίσω, σ'αν ν'αχε δεχτή ένα χαστούκι. 'Ενοιωσε ταπεινιστή, πόνο, απέλπισα.

— Δαίμονα! τ'ο φώναξε. Είσαι ένας δαίμονας δίχως καρδιά, δίχως αισθήματα, είσαι μια μηχανή! Δεν έχεις τίποτα τ'ο ανθρώπινο μέσα σου. Σ' αγάπησα μ' όλη την ψυχή μου και δεν τ'ο κατάλαβες! Δεν θ'α καταλάσεις ποτέ σου την αγάπη μιάς γυναίκας, γιατί είσαι ένας δαίμονας, ένα τέρας. Γεννήθηκες δίχως καρδιά!

— Δαίμονα! τ'ο φώναξε. Είσαι ένας δαίμονας δίχως καρδιά!

'Ανοίξε την πόρτα κι' έφυγε γρήγορα. 'Απότομα άρχισε να τρέχει, άδιαφορώντας για τ'α ραγδαία βροχή. 'Ετρεχε, δίχως να ξέρη πού πήγαινε...

'Ο 'Αξελ είχε μείνει ακίνητος. Γύρω του, μέσα σ'ο μισοσκοτεινό δωμάτιο, τ'α μηχανήματα τ'ο ελαμpan σ'ε κάθε άστραπη. Μ'α κάτι έλυνε μέσα του, κάτι σ'αν σκληρό μέταλλο. Τ'α λόγια της Ζιζέλ κ'αδεν είχε καρδιά άνηχοσαν σ'ε τ'αυτιά του. Ναί, ήταν αλήθεια, ως τότε είχε ζήσει για τ'α επιστήμη του, δίχως να νοιώθει τι έκανε απ' τ'ατη πραγματική, τ'ατη αληθινή ζωή. 'Αγαπούσε τη Ζιζέλ, αγαπούσε για πρώτη φορά! Τώρα τ'ο κατάλαβε. 'Η αγάπη ήταν κάτι π'όλο σπουδαίο απ' όλη τ'ατη επιστήμη.

'Ετρεξε γρήγορα έξω, σ'ο δρόμο, φωνάζοντας, γυρεύοντας τη Ζιζέλ, ενώ έτρεχε άκόμα. Τέλος, τ'α ανακάλυψε κάτω από ένα δέντρο σ'ατη άρχη τ'ο δάσους. 'Η Ζιζέλ ήταν εκεί, μουσκεμένη, χλωμή. Τ'α άρπαξε σ'ατην άγκάλια του, τ'ατη έσφιξε πάνω του, τ'α φιλούσε σ'ε μάτια, σ'ε μάτια, σ'ο λαιμό, σ'ε χείλη. Ψιθύρισε τ'ονομά της, με τρυφερότητα, με αγάπη. 'Η Ζιζέλ άνοιξε τ'α μάτια της και τ'α στίλωσε πάνω του. Τ'α έφτασε να τ'ον κυττάει, μ'α στιγμή, για τ'α κατάλαβε πως ο 'Αξελ είχε βρή τ'ατη καρδιά του. Τ'ον άγκάλιασε κι' ατ'ή και σφίχτηκε πάνω του.

— Ζιζέλ, της ψιθύρισε, ο 'Αξελ, ενώ τ'α έπαιρνε μαζί του, αγάπη μου, αμ'ριο θ'α φύγουμε από δω, έσύ κι' έγώ... αμ'ριο θ'α πάμε σ'ατην πολιτεία... και κ'ε... θ'α γίνης γυναίκα μου... Σ'άμφωνοι, αγαπημένη μου!...

'Η Ζιζέλ δεν απάντησε. Σφίχτηκε π'όλο πάνω του, κλαίγοντας τ'ώρα από εύτυχια.

ΜΑΡΙ Σ ΜΠΑΛ ΣΑΡ

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

στόμα μου, τ'αράχθηκαν λιγώτερο παρ'α τ'ο είχαν μάθει τυχαίως.

— Μ'α ήταν άπλοούστατο να μ'ην π'ητε τίποτα.

'Απότομα, ο άστυνομικός φάνηκε πως είχε πεισθή και δεν έπ'εμεινε περισσότερο. 'Απ' τ'α στιγμή όμως εκείνη, έπ'εβλεπε άγρυπνα τ'α θυρωρό, κάθε φορά π'ου έβγαινε απ' τ'ο θυρωρείο της.

Όταν ανέβοκατέβαινε τ'α σκάλα, για τ'α να σκουπίσει, να καθαρίσει είτε να δώση γράμματα σ'οις ένοίκους, ήταν βέβαιη πως θ'α ξεπρόβαλλε άμέσως πίσω της ο Λουαζώ.

'Αν έβγαινε έξω για καμμία δουλειά, δεν τ'ατη παρακολουθούσε π'α ο Λουαζώ, άλλ' ένας άλλος άστυνομικός, σ'ον όποιο θ'αχε δώσει οδηγίες ο πρώτος.

Δύο φορές, μέσα σ'ατην ίδια μέρα, προσπάθησε να ξεφύγει και να πάη σ'ατη σοφίτα τ'ου 'Αντεκέρ λίγο ψωμί και κρέας, κρυμμένα σ'ατη τσέπη της. Μ'α και τ'α δυο φορές, λιγώτερο να προδοθή.

'Ο Λουαζώ, χαμογελαστός πάντα, τ'ατη είχε έμποδισει.

Τότε καλή γυναίκα έλεγε με τ'ο νού της, τρυμαγμένη:

«'Αν κρατήση δυο μέρες άκόμη ατ'ή η ιστορία, ο 'Αντεκέρ θ'α πεθάνη απ' τ'ατη πείνα και τ'α δίψα!».

'Ετσι πέρασε ατ'ή η πρώτη μέρα, κι' έφτασε τ'ο βράδυ.

'Ο 'Αντεκέρ ήταν πάντα κλειδωμένος σ'ατη σοφίτα. Δεν είχε δώσει σημαία ζωής. Καί δεν είχε φάει τίποτα.

Οί ώρες τ'ου είχαν φανή άτελείωτες, σ'αν αιώνες...

Σ'ατην άρχη, άπόρησε τ'ο πρώτ' που δεν έβλεπε ν'αρχεται η κυρά-Λεόν, και να τ'ου φέρη ειδήσεις για τ'α τ'α δυο άρρωστες.

'Υστερα ήσυχασε, σ'ατη σκέψη πως, αν είχε σ'ατην τιμότητα δυσάρεστο, θ'α τ'ον είδο-ποιούσε η θυρωρός.

Για τ'α μ'ην ανέβη καθόλου σ'ατην κρυψώνα του, σημαίει πως θ'α τ'ατη είχε έμποδισει ο π'αγαιοερχαμός τ'ων ένοίκων τ'ο σπιτίου η τ'ων υπ'αρετών τ'ους, π'ουδ'αγιναν για να ψωνίσουν κάθε πρωί.

Πέρασε όμως και τ'α απόγεμα, χωρίς να τ'ατη είδε.

Σ'ε λίγο άκουσε τ'α κυρά-Λεόν ν' άποχαιρετ'α τ'α άρρωστες και να τ'α βεβαιώνη πως θ'α ξαναπήγαινε γρήγορα να τ'α δ'η.

'Υστερα η θυρωρός έκλεισε τ'ατη πόρτα και προχώρησε σ'ο κεφαλόσκαλο.

'Εσκυψε πάνω απ' τ'α κάγκελλα τ'α σκάλας, κι' όταν είδε κάτω τ'ον άστυνομικό, άποτραβήχτηκε απότομα, με κάποιο τρόπο.

'Ο Λουαζώ έβαλε τότε τ'α χέλια.

— Σ'ας τρώαζε, κυρά-Λεόν; φώναξε.

— Μ'α τί ζητάτε εκεί, σ'ατη σκάλα;

— Σ'ας περιμένα.

— Γιατί;

— Για τ'α σας ρωτήσω πως καταφέρατε να είδοποιήσετε τ'ατην κ. 'Αντεκέρ και τ'ατην κόρη της πως είμαι τ'ατη άστυνομία!

'Η κυρά-Λεόν δεν έχασε τ'ατη ψυχραιμία της.

— 'Ε, τ'α ακούσατε; είπε.

— 'Α, τ'α φαίνεται! Μ'α δεν μ'ο άπαντήσατε σ'ατην ερώτησή μου!

— Βλέπετε... μαθαίνοντάς τ'ο απ' τ'ο στόμα μου, τ'αράχθηκαν λιγώτερο παρ'α τ'ο είχαν μάθει τυχαίως.

— Μ'α ήταν άπλοούστατο να μ'ην π'ητε τίποτα.

'Απότομα, ο άστυνομικός φάνηκε πως είχε πεισθή και δεν έπ'εμεινε περισσότερο. 'Απ' τ'α στιγμή όμως εκείνη, έπ'εβλεπε άγρυπνα τ'α θυρωρό, κάθε φορά π'ου έβγαινε απ' τ'ο θυρωρείο της.

Όταν ανέβοκατέβαινε τ'α σκάλα, για τ'α να σκουπίσει, να καθαρίσει είτε να δώση γράμματα σ'οις ένοίκους, ήταν βέβαιη πως θ'α ξεπρόβαλλε άμέσως πίσω της ο Λουαζώ.

'Αν έβγαινε έξω για καμμία δουλειά, δεν τ'ατη παρακολουθούσε π'α ο Λουαζώ, άλλ' ένας άλλος άστυνομικός, σ'ον όποιο θ'αχε δώσει οδηγίες ο πρώτος.

Δύο φορές, μέσα σ'ατην ίδια μέρα, προσπάθησε να ξεφύγει και να πάη σ'ατη σοφίτα τ'ου 'Αντεκέρ λίγο ψωμί και κρέας, κρυμμένα σ'ατη τσέπη της. Μ'α και τ'α δυο φορές, λιγώτερο να προδοθή.

φανή κανείς. 'Ηρθε τ'ο βράδυ.

'Ο 'Αντεκέρ δεν σκεπτόταν καθόλου τ'α δίψα και τ'α πείνα του. 'Ηταν συνηθισμένος ν' άντέχη. Μ'α η άνησυχία τ'ούτρωγε τ'ατη καρδιά.

Σίγουρα, κάτι άνώμαλο θ'α συνέβαινε σ'ο σπ'ίτι!

Μ'ε τ'αυτή κολλημένο σ'ατην πόρτα, ξαπλωμένος χ'αμω, προσπαθούσε ν' ακούση, ν' αντίληφθ'ε κάτι τι...

Τέλος, άκούστηκε η φωνή τ'α κυρά-Λεόν, π'ου φώναζε:

— Καληνύχτα σας, κυρία 'Αντεκέρ. Καληνύχτα, μικρή μου Λουίζα... Είσαστε καλύτερα τ'ώρα, δόξα τ'ω Θεώ...

Θάλεγε κανείς πως μιλούσε επίτηδες τ'οσο δυνατά, για τ'α τ'ατην ακούση ατ'ος και να ήσυχασθ.

Μάντεψε, λοιπόν, πως δεν ήταν έλεύθερη καί πως τ'ατην παρακολουθούσε ίσως η άστυνομία.

«Δεν πρέπει να τ'ο κουνήσω από δω!», είπε με τ'ο νού του.

Κι' έσφιξε τ'α ζωή του μ'α τρύπα...

Όταν έλειπε ο Λουαζώ, τ'ον αντίκαθιστούσε ένας άστυνομικός, π'ου τ'ον είχε όρίσει εκείνος.

'Ετσι, υπήρχε πάντα ένας φύλακας, σ' όποιαδήποτε ώρα τ'α ημέρας ή τ'α νύχτας. 'Η νύχτα πέρασε. Κι' άρχισε μ'α καινούργια μέρα, ακριβώς όμοια με τ'ατη προηγούμενη.

«Μ'α θ'α πεθάνη απ' τ'ατην πείνα, ο δυστυχισμένος!» συλλογιζόταν μ' αγωνία η κυρά-Λεόν.

Τ'ο κάκου έψαχνε να βρή κάποιο μέσον για τ'α να βγ'η απ' αυτό τ'ο άδιέοδο...

'Αν μπορούσε να έμπιστευθ'ε σ'ε κάποιον... Σ'ε ποιόν όμως; Δεν τ'ο μούσε.

'Ηταν φανερό πως ο πονηρός Λουαζώ είχε ύποψιες. Βέβαια, δεν ύποφιαζόταν όλη τ'ατην αλήθεια, γιατί τότε θ'άταν χαμένος ο 'Αντεκέρ. Μάντεψε όμως κάποιο μυστήριο γύρω τ'ου κι' έπ'ιζητούσε να τ'ο διαφωτίσει.

'Η Λουίζα κι' η μητέρα της δεν τ'ο ζέσαν, δεν τ'ο φαντάζονταν.

Τ'ο πρώτ' εκείνο, κατά τ'α 10, συνέβη κάτι άπρόοπτο. 'Ο 'Αντεκέρ έχασε π'α τ'ατην ύ-

— Θ'α ήθελα να μάθω, κυρία, αν η δεσποινίς Λουίζα 'Αντεκέρ κι' η μητέρα της μένουν πάντα σ'αυτ'ο τ'ο σπ'ίτι... είπε σ'ατη θυρωρό.

πομονή του, φοβήθηκε μήπως του κρύβαν κάποια συμφωνία και προσπάθησε ν' ανοίξει την πόρτα της κρύπτης του.

— Ο Λουαζώ, που φύλαγε στη σκάλα, άκουσε το θόρυβο και φώναξε τη θυρωρή.

— Τι γίνεται εκεί πάνω, κυρα - Λεόν; τη ρώτησε.

— Δεν ξέρω... τραύλισε η καλή γυναίκα, περισσότερο νεκρή παρά ζωντανή. Θ' ανέβω να δω...

— Ας ανέβουμε μαζί.

— Μα γιατί να κάνετε αυτόν τον κόπο; — Μπα, θα ξεμουδιάσω λιγάκι!

— Η θυρωρή ανέβηκε τη σκάλα, τρέμοντας σύγκορμη.

— Ήταν άραγε σύμπτωση; Ή είχε ακούσει ο Ήντεκερ;... Πάντως, ο θόρυβος σταμάτησε απότομα κι' η σοφίτα φάνηκε έρημη, εγκαταλελειμένη.

— Είναι νοίκιασμένα όλα τα δωμάτια, εδώ πάνω; ρώτησε ο Λουαζώ.

— Τα περισσότερα...

— Ποιοι μένουν σ' αυτά;

— Έργάτες ή υπηρέτες των άλλων ένοικιαστών.

— Ο Λουαζώ περίμενε μερικά λεπτά, αλλά δεν ξανακούστηκε πια ο θόρυβος εκείνος που τον είχε παραξενέψει.

— «Φτάνει η γλύτωσε!» συλλογίστηκε η κυρα - Λεόν.

Πάγωσε όμως στη σκέψη πώς μπορούσε να πεθάνει της πείνας ο άνθρωπος εκείνος, εκεί κοντά της, κοντά στη γυναίκα του και στην κόρη του!

— Τ' απόγεμα, η Λουίζα κατάφερε να τη ρωτήσει:

— Τι έγινε ο πατέρας μου;

— Μην ανησυχείτε, είναι ασφαλισμένος, απάντησε η θυρωρή.

Μα δεν μπόρεσε να πη περισσότερα πράγματα, γιατί έφτανε ο αστυνομικός. Ήταν φανερό πώς την παρακολουθούσε.

Τ' απόγεμα, μπήκε στο θυρωρείο ένας νέος κομψός, καθώς πρέπει.

— Ο Λουαζώ διάβαζε την εφημερίδα του, καπνίζοντας την πίπα του.

— Ο έπισκέπτης φαινόταν κατασυγκινημένος.

— Θα ήθελα να μάθω, κυρία, αν η δεσποινίς Λουίζα Ήντεκερ κι' η μητέρα της μένουν πάντα σ' αυτό το σπίτι... είπε στη θυρωρή.

— Ο Λουαζώ χαμήλωσε την εφημερίδα του και τον κύτταξε.

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε η κυρα - Λεόν. Έδώ μένουνε.

— Μπορώ να τις δω;

— Ναί, πιστεύω... Ή κυρία Ήντεκερ είναι πάντα αδιάθετη. Όσο για τη Λουίζα...

— Ο νέος την κύτταξε μ' αγωνία, περιμέ-

νοντας τη συνέχεια.

— Ήταν πολύ άρρωστη, μα τώρα έχει γίνει καλά, πρόσθεσε η θυρωρή.

— Ο αστυνομικός σηκώθηκε, προχώρησε και είπε, με μια ευγενική υπόκλιση:

— Είμαι της ασφαλείας, κύριε, κι' επιβλέπω αυτό το σπίτι... Μ' ενδιαφέρουν όλες οι γνωριμίες της οικογένειας Ήντεκερ. Θάχατε την καλωσύνη να μου πείτε το σκοπό της επίσκεψής σας;

— Για ποιο λόγο;

— Δεν πρόκειται να σας δώσω εξηγήσεις... για την ώρα τουλάχιστον.

— Κι' εγώ λοιπόν, κύριε, θα μπορούσα ν' αρνηθώ να σας απαντήσω, έφθασαν δεν έχετε δικαίωμα να με ρωτήσετε. Προτιμώ όμως να σας πω ποιος είμαι.

— Έβγαλε ένα πιστόλι απ' το πορτοφόλι του και τόδωσε στον αστυνομικό. Έκεινος διάβασε: «Ζεράρ ντε Μπωπρεώλ».

— Μπωπρεώλ! ψιθύρισε. Μα είναι τ' όνομα του...

— Του ανθρώπου, για του οποίου τη δολοφονία καταδικάστηκε ο Ήντεκερ. Μάλιστα, κύριε.

— Ο αστυνομικός υπόκλιθηκε, λίγο σαστισμένος.

— Πολύ καλά, κύριε, είπε. Είσατε ελεύθερος.

— Ο Ζεράρ ανέβηκε τη σκάλα.

Είχε φτάσει προ ολίγων ημερών στη Γαλλία. Είχε άφισε το γιγώ του στη Χάρδη κι' είχε τρέξει άμέσως στο Παρίσι, για να ξαναδη τη Λουίζα.

Δεν είχε μάθει κανένα νέο απ' τον Κολλιδέ, και πίστευε πάντα πως η απόπειρα του Ήντεκερ είχε αποτύχει και πως ο καταδικασμένος είχε βρη το θάνατο.

— Έτσι του είχε πη ο Κολλιδέ, κι' ο νέος δεν είχε κανένα λόγο να μη τον πιστέψει. Είχε διατάσει άωστος να ξαναδη τη Λουίζα, γιατί έλεγε με το νου του:

— «Της είχα υποσχεθί να σώσω τον πατέρα της. Μα απέτυχα κι' έρχομαι να της αναγγείλω το θάνατό του!»...

Μια ξαφνική σκέψη πέρασε τώρα απ' το μυαλό του:

— «Τι γυρεύει εδώ αυτός ο αστυνομικός; Γιατί επιβλέπει την οικογένεια Ήντεκερ;»

Σταμάτησε, σκέφθηκε λίγο και ξαναγύρισε μηχανικά στο θυρωρείο.

— Κύριε, είπε στο Λουαζώ, αφού ξέρετε τ' όνομά μου, θα καταλάβετε και θα δικαιολογήσετε την περιέργειά μου. Για ποιο λόγο επιβλέπετε την κυρία και τη δεσποινίδα Ήντεκερ;

— Μα κοντεύει να το μάθω εγώ ο κόσμος! Φοβάμαι πως φέρθηκε σαν άτσαμης. Για να πετύχει μια παγίδα, δεν πρέπει να τη μυρίζεται κανείς από μακριά... Όστοςο,

δεν έχω λόγο να σας κρύψω αυτό που το ξέρουν όλοι: Ο Ήντεκερ, ο δολοφόνος του πατέρα σας, δραπέτευσε απ' τη Νέα Καληδονία, και γύρισε στη Γαλλία, στο Παρίσι. Αυτὸν περιμένω εδώ!...

Βλέποντας τη ζοηρή συγκίνησι του Ζεράρ, ο αστυνομικός τὸν παρεξήγησε και τὸυ εἶπε:

— Ή, μείνετε ήσυχος, κύριε, δεν θα μὰς ξεφύγει! Κι' αν ἀκόμα ἐχὲ ἀνακαλύψει αὐτὴν ἐδὼ τὴν παγίδα, θὰ τὸν τασκώσουμε γρήγορα κάπου ἀλλοῦ, πρὶν ἐπιχειρήσει καν νὰ φύγει ἀπ' τὴ Γαλλία — πράγμα πὸυ θὰ τὰν τὸ φρονιμώτερο πὸυ θὰ μπορούσε νὰ κάνει.

— Ο Ζεράρ κούνησε τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ συμφωνοῦσε καὶ ξαναδύηκε.

Πρὶν χτυπήσει τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ διαμερίσματος — πὸυ τόδερε καλὰ ἀπ' τὴν ἡμέρα πὸυ εἶχε συνδυέσει ὡς ἐκεῖ τὴν ἀρρωστη κ. Ήντεκερ — κοινοστάθηκε λίγο.

Γιατὶ ἀγαποῦσε πολὺ τὴ Λουίζα!...

— Ἡ σκέψη τὴς δὲν τὸν εἶχε ἀφίσει οὔτε μὴ μέρα.

Τὶ θὰ τοῦλεγε τώρα; Τὸν εἶχε ξεχάσει, ἐκεῖνη; Ἡ μήπως ἡ ἀπομάκρυνσι εἶχε γεννησει καὶ μεγαλώσει τὴν ἀγάπη μὲς στὴν ψυχὴ τὴς;

Χτύπησε τὴν πόρτα, μὲ χέρι πὸυ ἔτρεμε. Τὸ ἀνοίξε ἡ κ. Ήντεκερ. Δὲν τὸν ἀναγνώρισε. Τὸν πήρε μὲσα, ξανάκλεισε τὴν πόρτα καὶ τὸν ρώτησε:

— Τὶ θέλετε, κύριε;

Μὴ δροσερὴ, γλυκεῖα καὶ καϊδευτικὴ φωνὴ ἀκούστηκε τότε ἀπ' τὸ σκοτεινὸ βάθος τὴς κἀμαρας... ἡ φωνὴ τὴς Λουίζας, πὸυ εἶχε σηκωθῇ γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὸ τὸ πρωῒ.

— Εἶν' αὐτὸς, μητέρα... ο Ζεράρ! εἶπε. Καί, μὲ μὴ αὐθόρμητὴ κίνησι, τοῦ ἀπλώσε τὰ δυὸ τὴς χέρια.

Πρὶν σκεφθῇ καν νὰ ἐπέδῃ ἡ κ. Ήντεκερ, ο Ζεράρ ἔπεσε στὰ πόδια τὴς καὶ τὴς φίλησε τὰ χέρια μὲ πάθος, ψιθυρίζοντας:

— Λουίζα!... Πολυαγαπημένη μου Λουίζα!...

Σηκώθηκε ὕστερα, ταραγμένος, κοκκινίζοντας σὰν μικρὸ παιδί. Στράφηκε στὴ μητέρα, πὸυ εἶχε σαστίσει κάπως ἀπ' τὴν ἀπροσδόκητὴ καὶ γρήγορὴ ἐκείνη σκηνή, καὶ τὴς εἶπε:

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κυρία!

Μὰ ἐκείνη δὲν πρόλαβε ν' ἀπαντήσῃ, γιὰτὶ ἡ Λουίζα ἔλεγε κι' ὅλας μὲ ἐρωτικὸ πάθος:

— Κρατήσατε τὴν ὑπόσχεσί σας, Ζεράρ... Σώσατε τὸν πατέρα μου... τὸν ἀδικα καταδικασμένο πατέρα μου... τὸν πατέρα μου, πὸυ θὰ μπορούσατε νὰ τὸν μισήτε, χωρὶς νὰ σὰς κατηγορήσει κανεὶς γι' αὐτό... Σὰς ἀγαπῶ τώρα, Ζεράρ!...

Μὰ ο νέος ἀπάντησε, θλιμμένα:

— Ὁχι, Λουίζα... Δὲν ἐκῶνα αὐτὸ πὸυ λέτε. Ἀπέτυχα στὶς προσπάθειές μου. Πρὸ ολίγου μάλιστα, ὅταν ἐρχόμουν ἐδῶ, πίστευα πὸς σὰς ἔφερα μὴ εἶδῃσι τραγικὴ: ὅτι ο πατέρας σας εἶχε βρη τὸ θάνατο, προσπαθώντας νὰ δραπέτευσῃ.

— Μὰ τί λέτε;... Ὁ πατέρας μου βρίσκεται στὴ Γαλλία!

— Ναί, τόμαθα... Καί μὸυ φαίνεται τόσο παράξενο, ὥστε δὲν ξέρω ἀκόμη ἂν πρέπει νὰ τὸ πιστέψω...

— Χτές, ο πατέρας μου εἶχε ἔρθει ἐδῶ!

— Τὶ ἀπρονόησι!...

— Δὲν τὸν εἶδε κανεὶς. Ξανάφυγε κρυφά... Σὲ λίγο, θὰ μπορέσει ἀσφαλῶς νὰ μὰς εἰδοποιήσῃ πὸυ κρύβεται. Καὶ τότε θὰ πάμε νὰ τὸν βροῦμε, ὅσο μακριὰ κι' ἂν εἶναι, καὶ θὰ ζήσουμε πῶς μαζί του...

Θάθελε πολὺ ο Ζεράρ νὰ ρωτήσῃ περισσότερες λεπτομέρειες γι' αὐτὴ τὴν ἀπόρρησι. Μὰ σκέφθηκε πὸς ἡ Λουίζα εἶχε δὴ τόσο λίγη ὥρα τὸν πατέρα τὴς, ὥστε δὲν θάχε πρόλαβε νὰ μάθῃ τίς περὶ τὴς.

Ἀλλῶστε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκουστήκε ἕνας θόρυβος πίσω τους. Στράφηκαν κι' εἶδαν τὴν κυρα - Λεόν.

— Ἀφίσατε ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα σας, καὶ μὴν παρὰ τὸν ἄνθρωπο πῶς ἐξασφαλίσθη ἀπὸ κάθε κίνδυνον ο ἀμοιρὸς ο Ήντεκερ! τοὺς εἶπε ἡ καλὴ γυναίκα. Θάταν χαμένος, ἂν ἐμπαινε ἐδῶ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ μὲνα, κι' ἄκουγε αὐτὰ πὸυ εἶπατε...

— Εὐτυχῶς πὸυ τάκουσα ἐγώ... καὶ κατάλαβα πὸς μπορῶ νὰ μιλήσω ἐλεύθερα

μπροστὰ στὸν κύριο. Ὁ Θεὸς τὸν ἔστειλε... γιὰτὶ πῆγαινα νὰ τρελλαθῶ!

— Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν, κυρα-Λεόν;

— Τὶ συμβαίνει;... Ὅταν ἐφυγε ἀπὸ δῶ ο Ήντεκερ, πῆγα καὶ τὸν κλειδώσα ἐγὼ μονάχη μου σὲ μὴ σοφίτα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ βρίσκεται ἐκεῖ πάνω ἀπὸ τριανταεφῶς ὥρες, νηστικός, διψασμένος, μὲσα σὲ συνεχὴ ἀγωνία... γιὰτὶ μὲ παρακολουθοῦσε διαρκῶς αὐτὸς ο καταραμένος Λουαζώ καὶ δὲν μ' ἄφινε νὰ τὸν πλησιάσω!

— Πῶς! Εἶν' ἐδῶ, κοντὰ μὰς, ο πατέρας μου;

— Ναί. Καταλαβαίνετε τώρα τὸν κίνδυνον;... Σήμερα τὸ πρωῒ μάλιστα, προσπάθησε νὰ σπᾶσῃ τὴν κλειδαριὰ τὴς πόρτας, καὶ τὸν ἀκούσε ο Λουαζώ! Ἀ, πὸς τρόμαξα!... Νόμισα πὸς εἶχαν τελειώσει ὅλα, πὸς θὰ τὸν ξαναστάθηναν στὴ Νέα Καληδονία...

— Ἐπιτέλους, πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, ο Λουαζώ χαλάρωσε κάπως τὴν ἐπιβλεψὶ του...

— Ὅπως μὸυ ἐξήγησε ο ἴδιος, ἐχει τὴ γνώμη ὅτι δὲν πρόκειται πῶς νὰ ἐπιβλεπῇ ἐδῶ ο Ήντεκερ, ἀφοῦ δὲν ἦθε ὡς τώρα...

— Ἐπιβεβαιώθηκε λοιπόν ἀπ' τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ τρέψω νὰ σὰς τὰ πῶ... Ἀφοῦ ο κύριος ἀπὸ δῶ εἶναι ἐρωτευμένος μὲ τὴ Λουίζα, ἂς μὰς βοηθήσῃ νὰ γλυτώσουμε τὸν πατέρα τὴς ἀπ' τὰ νύχια τὴς ἀστυνομίας!

— Καὶ βέβαια θὰ τὸν σώσω! εἶπε ο Ζεράρ. Πὸυ εἶναι τὸ δωμάτιό του;

— Στὸ ἔκτο, τρίτῃ πόρτα δεξιά.

— Προσυχέ! ψιθύρισε ξαφνικὰ ο νέος μὲ φωνὴ πηγιμένη.

Γιατὶ εἶχε φανῇ ἐξῶ ἀπ' τὴ μισανοιχτὴ πόρτα ἡ σιλουέτα τοῦ Λουαζώ. Δὲν μῆκε ὅμως μὲσα ο ἀστυνομικός.

— Κουράγιο, Λουίζα! πρόσθεσε ο νέος. Ἐχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μὲνα!

— Ἡ θυρωρὸς εἶχε πλησιάσει κι' ὅλας τὸν ἀστυνομικό.

— Θέλετε νὰ μῆτε μὲσα, κύριε Λουαζώ; τοῦ εἶπε.

— Δὲν ἐχω δικαίωμα νὰ ἐνοχλήσω τίς κυρίες, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Τότε λοιπὸν πηγαίνετε στὸ καλὸ!

Κι' ἡ κυρα - Λεόν τοῦκλεισε τὴν πόρτα στὰ μούτρα.

— Μπορεῖτε τώρα νὰ μιλήσετε ἐλεύθερα, εἶπε. Οὐφ, μὸυ παραμπαίνει στὴ μύτη, αὐτὸς ο βλάκας!

— Πρωτὸ ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ στείλωμε φαγητὸ στὸν Ήντεκερ καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσουμε γιὰ ποῖο λόγο μὲνει ἔτσι φυλακισμένος.

— Μπορεῖτε νὰ τοῦ ρίξετε ἕνα σημείωμα κάτω ἀπ' τὴν πόρτα του, ἐνῶ ἐγὼ θ' ἀπασχολῶ τὸ Λουαζώ στὸ θυρωρείο... Δὲν βλέπω ὅμως ἀκόμη πὸς θὰ μπορέσῃ νὰ βγῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι...

— Ἐχω τὸ σχέδιό μου! Ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἐπιβλέπῃ καὶ τὸ διπλάνο σπίτι ἡ ἀστυνομία...

— Ἀσφαλῶς ὀχι.

— Θὰ προσπαθῶ λοιπὸν νὰ τὸν φυγαδέψω ἀπὸ κεῖ.

— Μὲ ποῖον τρόπο;

— Ἀρκεῖ μόνο νὰ πετύχω ἕνα δωμάτιο τὴς σοφίτας, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὸ παράθυρο τὴς κρυφώνας τοῦ Ήντεκερ. Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι δικὴ μου δουλειά.

— Ἐχω μὰθει πὸς νοικιάζεται ἕνα δωμάτιο στὸ διπλάνο σπίτι. Μὰ δὲν ξέρω πὸυ ἀκριδὸς βρίσκεται.

— Θὰ φροντίσω νὰ τὸ μάθω ἀμέσως. Ἐχω στὴ διάθεσί μου τὸ ὑπόλοιπο ἀπόγεμα κι' ὅλη τὴ νύχτα, γιὰ νὰ πραγματοποιήσω τὸ σχέδιό μου.

Κι' ο νέος σύστησε στὴ θυρωρή:

— Τὸ πῶς ἐπείγον εἶναι νὰ μάθῃ ο Ήντεκερ τοὺς κινδύνους πὸυ τὸν ἀπειλοῦν... Πηγαίνετε σείς ν' ἀπασχολήσετε γιὰ λίγο τὸν ἀστυνομικό... ὥσπου νὰ εἰδοποιήσω ἐγὼ τὸν Ήντεκερ! Ὑστερα θὰ φύγω. Ἀν σὰς χρειαστῶ γιὰ τίποτε, θὰ φροντίσω νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί σας δίχως νὰ τὸ πάρῃ εἶδῃσι ο Λουαζώ.

— Μπράβο! Μ' ἀρέσουν οἱ ἀποφασιστικοὶ ἄνθρωποι, σὰν ἐσὰς! εἶπε ἡ θυρωρὸς. Ἀ, δεσποινίς, πιστεύω πὸς ἔχετε δίκιο ν' ἀγαπάτε αὐτὸν τὸ νέο! Ὅα σὰς κάνει εὐτυχισμένη...

Καὶ κατέβηκε στὸ θυρωρείο τὴς. Βρῆκε ἐκεῖ τὸ Λουαζώ κι' ἐπίασε κουδέντα μαζί του.

— Ὁ ἀστυνομικός εἶχε χάσει πῶς κάθε ἐλπίδα κι' ἔμενε ἐκεῖ μόνο γιὰ τοὺς τύπους.

Στὸ μεταξύ, ο Ζεράρ ἔγραφε βιαστικὰ μὲ μολύβι σ' ἕνα φύλλο τοῦ καρνέ του:

«Μείνετε ἀγρυπνὸς ἀπὸψε τὴ νύχτα κι' ἐτοιμοὺς γιὰ ὅτι συμβῇ. Προσυχέ! Φυλᾶνε ἀστυνομικοὶ γύρω ἀπ' τὸ σπίτι καὶ μὲσα σ' αὐτό. Θὰ προσπαθήσουμε σήμερα νὰ σὰς στείλωμε φαγητό. Ἡ γυναίκα σας κι' ἡ κόρη σας εἶναι καλὰ».

Ὑστερα ἀνέβηκε βιαστικὰ κι' ἔρριξε αὐτὸ τὸ σημείωμα κάτω ἀπ' τὴν κλειδωμένη πόρτα τὴς σοφίτας.

Κατεβαίνοντας ἔπειτα τὴ σκάλα, ἔκανε ἕνα νόημα στὴν κυρα - Λεόν, πὸυ σήμαινε: «Εἰδοποιήθηκε ο Ήντεκερ».

Δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ καθόλου καιρὸ. Μῆκε λοιπὸν ἀμέσως στὸ διπλάνο σπίτι, δῆλωσε πὸς ἤθελε νὰ νοικιάσῃ τὸ δωμάτιο τὴς σοφίτας γιὰ ἕνα ὑπηρετὴ του, πλήρως τὸ νοίκι κι' ἀνέβηκε νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ.

Τὸ σπίτι αὐτὸ ἦταν ψηλότερο ἀπὸ κεῖνο ὅπου κρυβόταν ο δραπέτης.

— Ὁ Ζεράρ δὲν δυσκολεύθηκε νὰ ὑπολογίσει ποῖο ἦταν τὸ παράθυρο τὴς σοφίτας τοῦ Ήντεκερ. Φαινόταν τελείως ἀδύνατο ὥστοςο νὰ περάσῃ κανεὶς ἀπ' τὸ ἕνα παράθυρο στὸ ἄλλο. Ὁ Ζεράρ ἀπογοητεύθηκε στὴν ἀρχή. Μὰ ὕστερα εἶπε μὲ τὸ νου του:

— Ἰσως νάνα δυνατόν, ἂν πετάξῃ κανεὶς ἕνα σκονινὶ ἀπ' τὸ ἕνα ὡς τ' ἄλλο παράθυρο».

Τὰ δυὸ παράθυρα βρισκόταν σὲ ὕψος 15 ἢ 20 μέτρων πάνω ἀπ' τὸ δρόμο. Μὰ ο νέος ἤξερε πὸς ο Ήντεκερ ἦταν γενναῖος καὶ χειροδύναμος κι' εἶχε τὴν πεποίθησι πὸς δὲν θὰ δισταζε...

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, μπῆκε σ' ἕνα καφενίο τὴς οδοῦ Σαιντ - Ὀνὸρέ κι' εἰτοίμασε ἕνα τηλεγράφημα γιὰ τὴν κυρα-Λεόν:

«Θὰ γίνῃ ἀπόψε. Εἰδοποιήστε αὐτὲς πὸυ ξέρετε, γιὰ νὰ ἡσυχάσουν».

Ἐδωσε μόνος του τὸ τηλεγράφημα στὸ τηλεγραφεῖο. Ὑστερα πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι τὴς οδοῦ Μαλέρμ, ὅπου ἔμενε κι' αὐτός, μαζί μὲ τὴ Μαργαρίτα καὶ τὸ Ζάν Ντεμάρ.

— Ὁ Ντεμάρ κι' ἡ γυναίκα του ἔλειπαν στὴ Νορμανδία. Ἡ Μαργαρίτα δὲν εἶχε ξαναβρῇ ἀκόμη τὰ λογικά της, παρ' ὅλες τίς περιποιήσεις πὸυ τὴς πρόσφεραν. Κι' ο Ζάν, γιὰ ν' ἀφοσιωθῇ τελείως σ' αὐτὴν, εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ ἐπάγγελμα του.

— Ἦταν μονάχος λοιπὸν ο Ζεράρ, στὸ μεγάλο ἐκείνο σπίτι. Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, τοῦ εἶπε ἕνας καμαριέρης:

— Κάποιος σὰς περιμένει στὸ σαλόνι, κύριε. Ἐπέμεινε πολὺ νὰ σὰς δῇ.

— Πὸς λέγεται;

— Κολλιδέ.

— Ἐπιτέλους! εἶπε ο Ζεράρ, μὲ μὴ ζω-

ρη κίνησι ἐκπλήξεως. Καλὰ, πηγαίνω νὰ τὸν δω.

Καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ σαλόνι.

— Ὁ Κολλιδέ παρέμεινε, καθισμένος σὲ μὴ πολυθρόνα, μὲ τὰ χέρια δεμένα πάνω στὰ γόνατά του. Σηκώθηκε εὐγενικὰ, βλέποντας τὸ Ζεράρ.

— Γελαστήκαμε, Κολλιδέ! τοῦ εἶπε ἐκεῖνος χαρωπὰ, χωρὶς προοίμια. Ὅχι, δὲν ἀπέτυχε τὸ σχέδιό τὴς ἀποδράσεως τοῦ Ήντεκερ! Ναί, Κολλιδέ, ο Ήντεκερ εἶναι ζωντανός... καὶ βρίσκεται στὸ Παρίσι!

— Ὁ πρῶν ὑπάλληλος τοῦ Μπωπρεώλ εἶχε ἀξιοθαύμαστη ψυχραιμία.

— Τὸ ἤξερα, κύριε, ἀπάντησε. Ἐφτασα κι' ἐγὼ πρὶν ἀπὸ δυὸ μέρες. Ρώτησα ἂν βρισκόσθε στὸ Παρίσι κι' ἦρθα νὰ σὰς αναγγείλω αὐτὴ τὴν εὐχάριστὴ εἰδησι.

— Μὰ πὸς τὸ μάθατε;

— Ὁ Κολλιδέ ἔβγαλε μερικὲς ἐφημερίδες ἀπ' τὸν τσέπη του.

— Τὸ γράφουν ὅλες οἱ ἐφημερίδες, ἀπάντησε.

— Ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι καλλίτερα πληροφορημένος ἀπ' αὐτὲς, γιὰτὶ ξέρω πὸυ βρίσκεται ο Ήντεκερ. Τοῦγραφα μάλιστα...

— Ὁ Κολλιδέ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μὴ ἀπότομη κίνησι χαράς.

— Ἀ, ξέρετε τὸ καταγυγίό του, κύριε Ζεράρ; εἶπε.

— Ναί. Θὰ σὰς ἐξηγήσω... Μὰ προηγουμένως σὰς πληροφορῶ ὅτι ο δυστυχισμένος ἄνθρωπος κινδυνεύει φοδερὰ νὰ τὸν ξαναπιάσῃ ἡ ἀστυνομία! Ἰσως ἐγὼ μόνονα μπορῶ νὰ τὸν σώσω... Πέστε μου, Κολλιδέ, μπορῶ νὰ βασιζόμαι πάντα στὴν βοήθειά σας;

— Ὁ Κολλιδέ χαμογέλασε κι' ἀπάντησε:

— Σὰς εἶμαι ἀφωσιωμένος, κύριε Ζεράρ. Πιστεύω πὸς σὰς τὸ ἀποδείξει, ὅταν ἦρθα μαζί σας τόσο μακριά!... Ναί, μπορεῖτε νὰ βασισθῇτε σὲ μὲνα, ὅπως στὸν ἴδιο τὸν αὐτό σας...

— Καλὰ, Κολλιδέ. Σὰς εὐχαριστῶ!

Κι' οἱ δυὸ ἄντρες δώσανε τὰ χέρια.

— Ὑστερα ο Ζεράρ διηγήθηκε στὸν Κολλιδέ πὸς εἶχε πᾶει στὸ σπίτι τὸν Ήντεκερ, ὅπου τᾶχε μάθει ὅλα.

— Ὁ Κολλιδέ δὲν ἔδειξε καθόλου ἐκπλήξι. Φαινόταν γεμάτος χαρά.

—

— Μά θα τσακιστή, από κεί ψηλά!
— Μπα, είναι γερός κι' επιδέξιος. Άλ-
λωστε, θα τον βοηθήσουμε κι' εμείς.
— Κι' ύστερα, μπορεί να μας ιδούνε οι
άστυνομικοί που φυλάνε στο δρόμο.
— Θα διαλέξουμε τη νύχτα.
— Μά φυλάνε και τη νύχτα... Για ν'
αποφύγουμε κάθε άσχημη έκπληξη, φρονώ
πώς πρέπει να φυλάξετε έσείς κάτω στο
δρόμο, κύριε Ζεράρ. Έγώ στο μεταξύ θα
δέσω το σκοινί, θα επικοινωνήσω με τον
Ήντεκερ και θα τον γλυτώσω. Αν αντίλη-
φθήτε το παραμικρό σημείο κινδύνου, θα
μας ειδοποιήσετε να μείνουμε κρυμμένοι.
— Έχετε αρκετή σωματική δύναμη, για
να τον βοηθήσετε, αν τυχόν πάθη καμ-
μιά ξαφνική αδυναμία.
— Ναί, σάς τ' ορκίζομαι.
— Πολύ καλά.
Ο Κολλιδέ έκλεισε για λίγο τα μάτια
του, θέλοντας να κρύψει τη χαρά που λιαυπε
μέσα σ' αυτά.
Ήρσαν έπειτα ραντεβού για τὸ ἴδιο
βράδυ, στις 11.

Ο Κολλιδέ θα πήγαινε προηγουμένως
στο δωμάτιο, για τις σχετικές προετοιμα-
σίες.

Όταν χωρίστηκε απ' τὸ ντὲ Μπωπρεώλ,
έτριψε χαρούμενα τὰ χέρια του.

Αὐτὴ τὴν φορὰ, ὁ Ήντεκερ ἦταν χαμένος!
Βρισκόταν στὴν ἀπόλυτη κυριαρχία του!

Ἐμεναν δυὸ λύσεις: Ἡ νὰ εἰδοποιήσῃ
ἀμέσως τὴν ἀστυνομία καὶ νὰ τῆς ὑποδείξῃ
τὴν κρυπτή τοῦ Ήντεκερ, ἢ νὰ κρατήσῃ γιὰ
τὸν ἑαυτοῦ του τὸ μυστικὸ αὐτὸ καὶ νὰ δρά-
σῃ μόνος του.

Ἐτσι ποὺ εἶχε ἐκτεθῇ στὰ μάτια τοῦ
Ήντεκερ, ὁ Κολλιδέ μάντευε πῶς, ἂν ξα-
ναβρισκόταν ποτὲ μπροστά του, θάχε νὰ
τοῦ δώσῃ λογαριασμό...

Όταν ἀδύνατὴ τότε κάθε ἐξήγησι.

Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ, πραγματικά, τὸ παρά-
ξενο μῖσος τοῦ ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώ-
που; Εἶχε ἀρρίξει πιά ἀνάμεσα τους μιὰ
μονομαχία μέχρι θανάτου.

Ο Ήντεκερ ἀγωνίζονταν γιὰ τὴν ἐλευθε-
ρία καὶ τὴν τιμὴν του. Ο Κολλιδέ γιὰ τὴ
ζωὴ του.

Δὲν ἐσκέφθηκε λοιπὸν νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν
ἀστυνομία. Ἐφόσον θὰ ζοῦσε ὁ Ήντεκερ—
εἴτε ἐλεύθερος εἴτε ὄχι— θάχε αὐτὸς τὸ
φόβο πῶς θάδωλε κάποιον μέρα τὸ φάντα-
σμά του νὰ ὀργώνεται μπροστά του.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ πεθάνῃ ὁ Ήντεκερ!
Καὶ δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ βρεθῇ καλ-
λίτερη εὐκαιρία ἀπ' αὐτὴν ποὺ τοῦ παρου-
σιαζόταν τώρα!

Μὲ τὸ θάνατο τοῦ Ήντεκερ, βάλειπε ὁ-
ριστικά κάθε ἀπειλὴ γιὰ τὸ μέλλον, κάθε
κίνδυνος. Κανεὶς δὲν θὰ σκεπτόταν πιά νὰ
ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ Μπω-
πρεώλ. Δὲν θὰ ὑπῆρχε πιά ἕνας ἀδῶς στὰ
κάτεργα, ποὺ νὰ διψῇ ἐκδίκησιν καὶ ν' ἀ-
πατή δικαιούσιν!

Πῆγε ν' ἀγοράσῃ ἕνα γερὸ σκοινί, μή-
κους 7 ἢ 8 μέτρων.

Τὸ βράδυ, παρουσιάστηκε στὴ θυρῶρ
τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου εἶχε νοικιάσει τὸ δωμά-
τιο ὁ Ζεράρ.

Εἶμαι ὁ ὑπὲρτης τοῦ κ. ντὲ Μπω-
πρεώλ, τοῦ εἶπε. Ἐχὼ ν' ἀφίσω ἕνα δέμα
στὴν κἀμαρά μου. Αὐριο θὰ φέρουμε τὰ ἐ-
πιπλα.

Ἀνέθηκε πράγματι στὸ δωμάτιο καὶ
κλειδώθηκε μέσα, περιμένοντας τὸ Ζεράρ.
Στὸ μεταξύ ἀνοίξε τὸ παράθυρο κι' ἀρχισε
νὰ ἐπιθεωρῇ ἀπὸ κει τὰ γύρω σπιτία.

Ἡ νύχτα ἦταν κατασκοτεινὴ. Τὰ λίγα
φῶτα τοῦ δρόμου δὲν ἔφταναν ὡς ἐκεῖ ψηλά.

— Αὐτὸ θάνα, σίγουρα, τὸ παράθυρὸ
τοῦ! ψιθύρισε ὁ Κολλιδέ.

Κύτταξε μιὰ σοφίτα ποὺ βρισκόταν λί-
γο χαμηλότερα, στὸ γειτονικὸ σπίτι. Ξα-
φνικά, ἀνοίξε τὸ παράθυρο αὐτῆς τῆς σο-
φίτας, ἀλλὰ μὲ προφύλαξι, δίχως τὸν πα-
ραμικρὸ θόρυβο. Ἐνα κεφάλι πρόβαλε στὸ
ἀνοιγμα κι' ἔμεινε ἀκίνητο. Ο Κολλιδέ
τραβήχτηκε πρὸς τὰ μέσα. Παρ' ὅλο τὸ
σκοτάδι, εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν Ήντεκερ.
Φοβήθηκε λοιπὸν μήπως τὸν ἀναγνωρίσῃ ὁ
δραπέτης.

Ἐκείνος ὅμως ξανάκλεισε σχεδὸν ἀμέσως
τὸ παράθυρό του.

Ο Κολλιδέ ἀναψε τὸ φῶς καὶ κύτταξε τὸ
ρολόι του.

— Δέκα ἡ ὥρα... ψιθύρισε.

Δὲν μπορούσε ν' ἀργήσῃ ὁ Ζεράρ. Τὸν
περίμενε.

Πραγματικά, σὲ λίγο, χτύπησε κάποιος
τὴν πόρτα. Ο Κολλιδέ ἀνοίξε. Ἦταν ὁ
νέος.

— Ἐτοιμα ὄλα; τὸν ρώτησε.

— Ὅχι ἀκόμα. Δὲν θέλω νὰ κάνω τί-
ποτε, δίχως ἐσᾶς.

— Ἐπικοινωνήσατε καθόλου μὲ τὸν Ήν-
τεκερ;

— Ὅχι. Φοβήθηκε μήπως κάνῃ καμμιὰ
ἀνοησία... Ἀλλῶστε, εἶναι πολὺ νω-
ρίς ἀκόμη. Ἐχομε καιρό... Ἀς δέσουμε
τὸ σκοινί.

Ἀφοῦ στέρωσαν καλὰ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ
σκοινοῦ, ὑπολόγισαν πῶς ἀρκοῦσε τὸ μή-
κος του γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ παράθυρο τοῦ
Ήντεκερ.

Δυὸ παλῆς κάσες βρισκόταν ξεχα-
σμένες σὲ μιὰ γωνία. Ο Κολλιδέ τίς τρα-
βῆξε κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ πάτησε πά-
νω τους. Τύλιξε τὸ σκοινί, ἔτοιμος νὰ τὸ
πιετᾷ ἀντίκρου.

— Ἐγὼ θὰ κατεβῶ κάτω, τοῦ εἶπε ὁ Ζε-
ράρ. Πιστεύω πῶς δὲν ἔχομε κανένα φόβο.
Ο δρόμος εἶναι στενός. Κι' ἕνα μπαλκόνι
τοῦ δευτέρου πατώματος δὲν ἀφίνει νὰ δι-
κύνει ἀπὸ κάτω ὁ, τι συμβαίνει ἐδῶ ψηλά.

— Ὡστόσο, γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλεια, θὰ
φυλάξω στὸ δρόμο. Πέστε στὸν Ήντεκερ
πῶς τὸν περιμένω καὶ πῶς θὰ τὸν διευκο-
λύνω νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Παρίσι κι' ἀπ' τὴ
Γαλλία.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ὅτι περιμένῃ τώρα ὁ Ήντεκερ. Μόλις
χτυπήσῃ τὸ σκοινί στὸ παράθυρό του, θὰ
παρουσιασθῇ ἀμέσως. Δὲν τοῦ ἔχομε ἐξη-
γήσει τίς λεπτομέρειες τοῦ σχεδίου μας,
ἀλλ' ὅταν δῇ τὸ σκοινί νὰ κρέμεται στὸ
κενὸ, δεμένο στὸ γειτονικὸ σπίτι, θὰ κα-
ταλάβῃ ἀμέσως καὶ δὲν θὰ διστάσῃ...

— Ναι, δὲν θὰ διστάσῃ... καὶ θὰ πεθάνῃ!

σκέφθηκε ὁ Κολλιδέ.

Ο Ζεράρ βγήκε ἀπ' τὴν κἀμαρα. Ὅταν
ἔμεινε μόνος, ὁ Κολλιδέ ἔβγαλε τὸ μαχαί-
ρι του κι' ἔκοψε τὸ σκοινί, ὡς τὸ μισὸ πά-
χος του.

Ἐτσι, θάσπαζε σὲ λίγο ἀπ' τὸ βάρος
τοῦ Ήντεκερ. Μὰ, κι' ἂν ἀντίχει ἀκόμα,
μερικὲς μαχαίριές θὰ τ'όκοβαν τελείως, τὴν
ὥρα ποὺ θὰ σκαρφάλωνε σ' αὐτὸ ὁ δρα-
πέτης.

Τόσο στὴ μιὰ ὅσο καὶ στὴν ἄλλη περί-
πτωσι, ὁ Ήντεκερ θὰ γκρεμιζότανε στὸ κε-
νὸ, ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ ἔκτου πατώματος, καὶ
θὰ τσακίζονταν στὸ δρόμο!

Ο Κολλιδέ ἄφισε τὸ μαχαίρι τοῦ ἀνοι-
χτὸ κοντὰ του.

Όταν ἀκούσε τὸ ρολοὶ μιὰς ἐκκλησίας
νὰ σημαίνῃ 11, ψιθύρισε:

— Ἐμπρός!... Ο Ζεράρ εἶναι κατὰ... ἐ-
γὼ εἰμ' ἔτοιμος... Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ
περιμένω περισσότερο...

Ἐτύλιξε τὸ σκοινί, κρέμοντας τὸ ἔξω ἀπ'
τὸ παράθυρο, τὸ ταλάντευσε ἐπιδέξια καὶ
τίναξε τὴν ἄκρη του πρὸς τὸ παράθυρο,
ὅπου εἶχε δῇ πρὶν ἀπὸ λίγο νὰ προβάλλῃ
τὸ κεφάλι τοῦ Ήντεκερ.

— Ἦντεκερ!

— Ὅχι. Φοβήθηκε μήπως κάνῃ καμμιὰ
ἀνοησία... Ἀλλῶστε, εἶναι πολὺ νω-
ρίς ἀκόμη. Ἐχομε καιρό... Ἀς δέσουμε
τὸ σκοινί.

Ἀφοῦ στέρωσαν καλὰ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ
σκοινοῦ, ὑπολόγισαν πῶς ἀρκοῦσε τὸ μή-
κος του γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ παράθυρο τοῦ
Ήντεκερ.

— Ὅχι. Φοβήθηκε μήπως κάνῃ καμμιὰ
ἀνοησία... Ἀλλῶστε, εἶναι πολὺ νω-
ρίς ἀκόμη. Ἐχομε καιρό... Ἀς δέσουμε
τὸ σκοινί.

Ἀφοῦ στέρωσαν καλὰ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ
σκοινοῦ, ὑπολόγισαν πῶς ἀρκοῦσε τὸ μή-
κος του γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ παράθυρο τοῦ
Ήντεκερ.

— Ὅχι. Φοβήθηκε μήπως κάνῃ καμμιὰ
ἀνοησία... Ἀλλῶστε, εἶναι πολὺ νω-
ρίς ἀκόμη. Ἐχομε καιρό... Ἀς δέσουμε
τὸ σκοινί.

Ἀφοῦ στέρωσαν καλὰ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ
σκοινοῦ, ὑπολόγισαν πῶς ἀρκοῦσε τὸ μή-
κος του γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ παράθυρο τοῦ
Ήντεκερ.

— Ὅχι. Φοβήθηκε μήπως κάνῃ καμμιὰ
ἀνοησία... Ἀλλῶστε, εἶναι πολὺ νω-
ρίς ἀκόμη. Ἐχομε καιρό... Ἀς δέσουμε
τὸ σκοινί.

Ἀφοῦ στέρωσαν καλὰ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ
σκοινοῦ, ὑπολόγισαν πῶς ἀρκοῦσε τὸ μή-
κος του γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ παράθυρο τοῦ
Ήντεκερ.

— Ὅχι. Φοβήθηκε μήπως κάνῃ καμμιὰ
ἀνοησία... Ἀλλῶστε, εἶναι πολὺ νω-
ρίς ἀκόμη. Ἐχομε καιρό... Ἀς δέσουμε
τὸ σκοινί.

Ἀφοῦ στέρωσαν καλὰ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ
σκοινοῦ, ὑπολόγισαν πῶς ἀρκοῦσε τὸ μή-
κος του γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ παράθυρο τοῦ
Ήντεκερ.

— Ὅχι. Φοβήθηκε μήπως κάνῃ καμμιὰ
ἀνοησία... Ἀλλῶστε, εἶναι πολὺ νω-
ρίς ἀκόμη. Ἐχομε καιρό... Ἀς δέσουμε
τὸ σκοινί.

Ἀφοῦ στέρωσαν καλὰ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ
σκοινοῦ, ὑπολόγισαν πῶς ἀρκοῦσε τὸ μή-
κος του γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ παράθυρο τοῦ
Ήντεκερ.

— Ὅχι. Φοβήθηκε μήπως κάνῃ καμμιὰ
ἀνοησία... Ἀλλῶστε, εἶναι πολὺ νω-
ρίς ἀκόμη. Ἐχομε καιρό... Ἀς δέσουμε
τὸ σκοινί.

Ἀφοῦ στέρωσαν καλὰ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ
σκοινοῦ, ὑπολόγισαν πῶς ἀρκοῦσε τὸ μή-
κος του γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ παράθυρο τοῦ
Ήντεκερ.

— Ὅχι. Φοβήθηκε μήπως κάνῃ καμμιὰ
ἀνοησία... Ἀλλῶστε, εἶναι πολὺ νω-
ρίς ἀκόμη. Ἐχομε καιρό... Ἀς δέσουμε
τὸ σκοινί.

Ἀφοῦ στέρωσαν καλὰ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ
σκοινοῦ, ὑπολόγισαν πῶς ἀρκοῦσε τὸ μή-
κος του γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ παράθυρο τοῦ
Ήντεκερ.

— Ὅχι. Φοβήθηκε μήπως κάνῃ καμμιὰ
ἀνοησία... Ἀλλῶστε, εἶναι πολὺ νω-
ρίς ἀκόμη. Ἐχομε καιρό... Ἀς δέσουμε
τὸ σκοινί.

Ἀφοῦ στέρωσαν καλὰ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ
σκοινοῦ, ὑπολόγισαν πῶς ἀρκοῦσε τὸ μή-
κος του γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ παράθυρο τοῦ
Ήντεκερ.

— Ὅχι. Φοβήθηκε μήπως κάνῃ καμμιὰ
ἀνοησία... Ἀλλῶστε, εἶναι πολὺ νω-
ρίς ἀκόμη. Ἐχομε καιρό... Ἀς δέσουμε
τὸ σκοινί.

Ἀφοῦ στέρωσαν καλὰ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ
σκοινοῦ, ὑπολόγισαν πῶς ἀρκοῦσε τὸ μή-
κος του γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ παράθυρο τοῦ
Ήντεκερ.

— Ὅχι. Φοβήθηκε μήπως κάνῃ καμμιὰ
ἀνοησία... Ἀλλῶστε, εἶναι πολὺ νω-
ρίς ἀκόμη. Ἐχομε καιρό... Ἀς δέσουμε
τὸ σκοινί.

Ἀφοῦ στέρωσαν καλὰ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ
σκοινοῦ, ὑπολόγισαν πῶς ἀρκοῦσε τὸ μή-
κος του γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ παράθυρο τοῦ
Ήντεκερ.

— Ὅχι. Φοβήθηκε μήπως κάνῃ καμμιὰ
ἀνοησία... Ἀλλῶστε, εἶναι πολὺ νω-
ρίς ἀκόμη. Ἐχομε καιρό... Ἀς δέσουμε
τὸ σκοινί.

Ἀφοῦ στέρωσαν καλὰ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ
σκοινοῦ, ὑπολόγισαν πῶς ἀρκοῦσε τὸ μή-
κος του γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ παράθυρο τοῦ
Ήντεκερ.

— Ὅχι. Φοβήθηκε μήπως κάνῃ καμμιὰ
ἀνοησία... Ἀλλῶστε, εἶναι πολὺ νω-
ρίς ἀκόμη. Ἐχομε καιρό... Ἀς δέσουμε
τὸ σκοινί.

Ἀφοῦ στέρωσαν καλὰ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ
σκοινοῦ, ὑπολόγισαν πῶς ἀρκοῦσε τὸ μή-
κος του γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ παράθυρο τοῦ
Ήντεκερ.

— Ὅχι. Φοβήθηκε μήπως κάνῃ καμμιὰ
ἀνοησία... Ἀλλῶστε, εἶναι πολὺ νω-
ρίς ἀκόμη. Ἐχομε καιρό... Ἀς δέσουμε
τὸ σκοινί.

Ἀφοῦ στέρωσαν καλὰ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ
σκοινοῦ, ὑπολόγισαν πῶς ἀρκοῦσε τὸ μή-
κος του γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ παράθυρο τοῦ
Ήντεκερ.

— Ὅχι. Φοβήθηκε μήπως κάνῃ καμμιὰ
ἀνοησία... Ἀλλῶστε, εἶναι πολὺ νω-
ρίς ἀκόμη. Ἐχομε καιρό... Ἀς δέσουμε
τὸ σκοινί.

Ἀφοῦ στέρωσαν καλὰ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ
σκοινοῦ, ὑπολόγισαν πῶς ἀρκοῦσε τὸ μή-
κος του γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ παράθυρο τοῦ
Ήντεκερ.

— Ὅχι. Φοβήθηκε μήπως κάνῃ καμμιὰ
ἀνοησία... Ἀλλῶστε, εἶναι πολὺ νω-
ρίς ἀκόμη. Ἐχομε καιρό... Ἀς δέσουμε
τὸ σκοινί.

Ἀφοῦ στέρωσαν καλὰ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ
σκοινοῦ, ὑπολόγισαν πῶς ἀρκοῦσε τὸ μή-
κος του γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ παράθυρο τοῦ
Ήντεκερ.

— Ὅχι. Φοβήθηκε μήπως κάνῃ καμμιὰ
ἀνοησία... Ἀλλῶστε, εἶναι πολὺ νω-
ρίς ἀκόμη. Ἐχομε καιρό... Ἀς δέσουμε
τὸ σκοινί.

Ἡ Λέσλι Κάρντ ἦταν μιὰ αὐτοδημιουργητὴ στὰρ καὶ ὁ σύζυ-
γός της Τζῳρτζ Ὁρμερ, ἕνα χαϊδεμένο πλουσιόπαιδο. Δὲν ἀρ-
γύσαν νὰ καταλάβουν πῶς δὲν μπορούσαν νὰ ζήσουν μαζί.

Ἡ Σούζαν Χαίγνγουερθ χώρισε τὸν Τζέσι Μπάρκερ, ὅταν δια-
πίστωσε πῶς αὐτὸς ἦταν καταλλήλως γιὰ νὰ βγάλῃ τὸν
σκύλο τους περίπατο, παρὰ γιὰ νὰ ἡθοποιεῖ!

ΓΙΑΤΙ ΧΩΡΙΖΟΥΝ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Τὰ περισσότερα διαζύγια γίνονται τὸ
φθινόπωρο καὶ ὀφείλονται σὲ λόγους
καθαρὰ ἐπαγγελματικούς.

Μετὰ τὴν ἐξέλιξη τοῦ, πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἐβ-
δομάδες, τοῦ «ρωμαντικώτερου ζευγαρίου
τῆς ὁδοῦ», ὅπως εἶχε ἀποκαλέσει ἡ
χολλυγουντιανὴ διαφήμιση τὴν ἑνωσι-
τῆς Μαίριλιν Μονρόε μετὰ τὸν Τζῳε ντὶ Μα-
τζίου, ἀκολούθησε καὶ αὐτὸ τὸν δρόμο, ποὺ
ἀκολουθοῦν ὄλα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, τὰ ζευ-
γάρια τοῦ Χόλλυγουντ: Τὸν δρόμο πρὸς τὰ
δικηγονικά γραφεῖα, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ ὑπο-
θέσεις διαζυγίων.

Τὸ φθινόπωρο, ἔχει παρατηρηθῇ, εἶναι ἡ ἐ-
ποχὴ τῆς διαλύσεως τῶν περισσότερων γάμων
στὴν ἀμερικανικὴ κινηματογραφόπολι. Καὶ
αὐτὸ, ὅτε ἀπὸ τυχαία σύμπτωση, ὅτε, βέβαια,
λόγω τῶν καιρικῶν ἐπιδράσεων στὴν ψυχρὸν
θεσι καὶ τὸ ταμπεραμέντο τῶν συζύγων! Ἀλ-
λά ἐπειδὴ, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀναγκαστικὴ ἀρ-
γία ποὺ ἐπιβάλλει τὸ ζεστὸ καλοκαίρι τῆς
Καλιφορνίας, ἡ δουλειὰ στὸ στούντιο ἐξαπα-
ρῇ, ἡ οἰκογενειακὴ ἐστία διαλύεται καὶ χί-
λιοι-δύο ἀστάθμητοι παράγοντες παρεμβάλλου-
νται στὴν ζωὴ ἐνὸς ζευγαριοῦ, γιὰ νὰ τὸ ὀ-
δηγήσουν τελικὰ στὸ διαζύγιο.

Κάτω ἀπὸ τὴν κλασσικὴ «ἀσυμφωνία χαρα-
κτήρων» καὶ τὴν ἀκόμη κλασσικώτερη — στὴν
Ἀμερικὴ — «ψυχικὴ σκληρότητα» τοῦ ἐνὸς ἀ-
πὸ τοὺς δύο συζύγους, κρύβονται, κατὰ κανό-
να, ἄλλες αἰτίες, τελείως ἀσχετες, τῆς περισ-
σότερας φορὲς, μὲ τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴ τοῦ ζευ-
γαριοῦ καὶ ποὺ τὸ Χόλλυγουντ ἔχει κάθε συμ-
φέρον νὰ τίς ἀποκρύψῃ.

Ἡ γενικὴ ἀφορμὴ, ποὺ τόσο καὶ τόσο «ἐι-
δεώδεις γάμοι», ὅπως εἶχαν χαρακτηρηθῇ ὀ-
ταν ἔγιναν, κατατῆκεν στὸ πιὸ ἀδόξο καὶ θλι-
βερὸ τέλος, βρισκόμεναι στὴν ἴδια τὴν φύσιν καὶ
τῆς συνθήκης τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν συζύγων.
Τὸ Χόλλυγουντ εἶναι ὁ λιγώτερο κατάλληλος
τόπος, γιὰ ν' ἀνθίσῃ μιὰ ἡμερὴ συζυγικὴ εὐ-
τυχία, καὶ τὸ κινηματογραφικὸ ἐπάγγελμα, τὸ
λιγώτερο κατάλληλο γιὰ νὰ τὴν εὐνοήσῃ.

Όταν «ἐκεῖνος» ἢ «ἐκείνη» εἶναι στὰρ μὲ
πολὺ μεγαλύτερη ἀκτινοβολία ἀπὸ τὸν «ἀρτ-
ναρ» τοῦ στυλ συζυγικὸ βίω, φυσικὸ εἶναι ὁ
ἕνας νὰ ἀρχίσῃ νὰ αἰσθάνεται κάποια περι-
φρόνησι γιὰ τὸν ἄλλο — καὶ σ' αὐτὸν τὸν
ἄλλο νὰ ἀρχίσῃ παράλληλα νὰ δημιουργηθῇ
ἕνα θανάσιμο πλῆγμα κατωτερότητας.

Όταν πάλι εἶναι κι' οἱ δύο ἰσοδύναμοι στὸ
καλλιτεχνικὸ στερῶμα, ἕνας, ὑποκειμένης
στὴν ἀρχὴ, ἀνταγωνισμὸς ἀρχίζει νὰ ἀναπτύ-
σσεται μεταξὺ τους, ποὺ σιγά-σιγά δηλητηρι-
αίνει τὴν τρυφερότητα καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ
ἐνὸς πρὸς τὸν ἄλλο.

Πολλὲς φορὲς συμβαίνει ἀκόμα, ἕνας γά-
μος νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα, ὄχι τῆς ἀμοιβαίας
ἐλέως, ποὺ αἰσθάνονται δύο ἡθοποιοὶ μετα-
ξύ τους, ἀλλὰ τῆς πίστεως, ποὺ τοὺς ἐξασκοῦν
οἱ παραγωγοὶ καὶ οἱ διευθυνταὶ τῶν εταιρει-
ῶν γιὰ καθαρὰ διαφημιστικούς λόγους. Ἐνῶς
τέτοιος γάμος, ἐθῆμο εἶναι νὰ φέρνῃ μέσα
τοῦ, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα, τὸ σπέρμα τῆς κα-
ταστροφῆς του.

Μιὰ σύντομη ἀναδρομὴ στὰ τελευταῖα δια-
ζύγια, ποὺ ἔγιναν στὸ Χόλλυγουντ, θὰ εἶναι
ἡ καλύτερὴ ἀπόδειξις πῶς ἐπαγγελματικῶς, καὶ
ὄχι ἰδιωτικῶς φύσεως, εἶναι οἱ λόγοι ποὺ τὰ
προκαλοῦν.

Γιὰ ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ πιὸ πρόσφατο, τὸ
διαζύγιο τῆς βασιλισσᾶς τοῦ σέξ-ἀπὴλ μετὰ
τὸν πρωταθλητὴ τοῦ μπῆξ-μπῳλ — τῆς Μαί-
ριλιν Μονρόε μετὰ τὸν Τζῳε ντὶ Ματζίου — θὰ
διαπιστώσωμε ἀμέσως πῶς ἡ κινηματογραφικὴ
διαφήμις ἐπινόησε, γιὰ νὰ τὸ δικαιολογήσῃ,
ἀφορμὲς, τελείως διάφορες ἀπὸ
τίς πραγματικές

Οι δυο παράξενοι σύντροφοι περνούν τις ώρες τους παίζοντας διάφορα παιχνίδια με χαρτιά...

Η ΒΑΡΔΙΑ ΤΩΝ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΩΝ στις αγγλικές φυλακές

Μιά από τις πιο δύσκολες δουλειές του κόσμου

Από την ημέρα που κάποιο αγγλικό δικαστήριο θα καταδικάσει σε θάνατο έναν εγκληματία, ως την ημέρα που ο θανατοποινίτης αυτός θα ανέβει τα σκαλοπάτια της ανόχνης, περνούν συνήθως πέντε ως έξη εβδομάδες, ώστε να μπορεί ο κατάδικος να υποβάλει αίτηση χάριτος. Στο διάστημα αυτό, ο μελλοθάνατος απομονώνεται σε ένα κελλί, που είναι γνωστό ως το «κελλάρι των μελλοθανάτων».

Εκεί μέσα περνά τις τελευταίες μέρες της ζωής του με μοναδική εξαίρεση μερικούς περιπάτους, που κάνει κάτω από την άγρυπνη φύλαξη των σκοπών. Άλλα και οι περιπάτοι αυτοί δεν μπορούν να του προσφέρουν καμιά ευχαρίστηση, γιατί γίνονται στον περίβολο της φυλακής, την ώρα που οι άλλοι κατάδικοι έχουν τελειώσει τον περίπατό τους. Ο θανατοποινίτης δεν πρέπει να έλθει σε καμιά επαφή με τους άλλους καταδικασμένους, γιατί η παρουσία του ανάμεσά τους, θα τους κάνει να νιώθουν στενοχώρια.

Επειδή όμως, από την άλλη πλευρά, ο μελλοθάνατος πρέπει να περάσει με κάποιο τρόπο τις ατέλειωτες ώρες της ανασφάλειας, χωρίς να σκέπτεται εκείνο που τον περιμένει, έχοντας δίπλα του κάποιον να τον απασχολεί, οι Άγγλοι δεσμοφύλακες έχουν καθιερώσει μια ιδιότυπη βάρδια, την «βάρδια των μελλοθανάτων», όπως την αποκαλούν. Σ' όλο το διάστημα της ημέρας και της νύχτας, βρίσκεται πάντοτε μέσα στο κελλί του μελλοθανάτου ένας δεσμοφύλακας, για να του κρατά συντροφιά.

Με τον τρόπο αυτό, οι διευθυντές των αγγλικών φυλακών κατορθώνουν δυο πράγματα. Πρώτα, δίνουν την δυνατότητα στον κατάδικο να περάσει κάπως ευχάριστα τις τελευταίες μέρες της ζωής του, με τη συντροφιά μερικών ανθρώπων.

Κι' ύστερα, με το να τον επιτηρούν από τόσο κοντά, αποφεύγουν τον κίνδυνο της αυτοκτονίας του, μια και, σύμφωνα με την παράδοση αγγλική που επικρατεί, ο κατάδικος, πρέπει να πεθάνει με τον τρόπο που καθόρισε το δικαστήριο και όχι όπως του αρέσει.

Η βάρδια αυτή θεωρείται γενικά η δυσκολότερη δουλειά μέσα σε φυλακή. Πολλοί μάλιστα — και ίσως όχι άδικα — την θεωρούν ως τη δυσκολότερη του κόσμου. Εκείνος που θα την αναλάβει, πρέπει να έχει γερά νεύρα, εξαιρετική αντοχή και να μπορεί να δείξει καλωσύνη, χωρίς όμως να ξεφύγει από το καθήκον του.

Όσοδήποτε όμως γερά νεύρα και αν έχουν και αν δεν νιώθουν καμιά συμπάθεια για τους εγκληματίες — που σπάνια την δείχνουν — οι Άγγλοι δεσμοφύλακες βρίσκουν βαρύ να μένουν με τους μελλοθανάτους όλη μέρα, χωρίς όμως να ξεφύγουν από το καθήκον τους.

Η αλήθεια είναι ότι έχουν το δικαίωμα να αρνηθούν να συμμετάσχουν στη «βάρδια των μελλοθανάτων». Άλλα, συνήθως, δεν το κάνουν, γιατί ξέρουν ότι, όπως και αν είναι, ο άλλος συνάδελφός τους θα τους αντικαταστήσει στη δύσκολη αυτή δουλειά.

Οι ώρες της παράξενης αυτής συναδελφώσεως περνούν μ' έναν εξ ίσου παράξενο τρόπο. Σύμφωνα με τις αυστηρές διαταγές της διευθύνσεως των φυλακών, οι δεσμοφύλακες δεν έχουν το δικαίωμα να καπνίζουν μέσα στο κελλί, ώστε να μην δημιουργηθεί εστω και λίγη οικειότητα ανάμεσα στους καταδικασμένους και τους φρουρούς τους, που μπορεί να έχει απρόοπτες συνέπειες. Το ραδιόφωνο, επίσης, είναι απαγορευμένο, γιατί ο κατάδικος μπορεί να ακούσει πράγματα που θα κάνουν ακόμη πιο βασανιστική την ιδέα του θανάτου. Το ίδιο ισχύει και για τις συσκευές τηλεόρασης.

Ετσι, οι δυο παράξενοι σύντροφοι, ο εκπρόσωπος του νόμου και ο εγκληματίας, περνούν τις ώρες τους παίζοντας διάφορα παιχνίδια με χαρτιά ή σκάκι.

Το περιεργό είναι ότι οι κατάδικοι, αντί να δείχνουν αντίπαθεια και μίσος για τους δεσμοφύλακες — συντρόφους τους, φέρονται όσο καλύτερα μπορούν και προσπαθούν να τους κάνουν όσο το δυνατόν πιο... ευχάριστη την υπηρεσία τους αυτή.

Ακριβώς, εξ εαίς αιτίας αυτής της παράξενης σχέσεως που δημιουργείται, οι δεσμοφύλακες της «βάρδιας των μελλοθανάτων» δεν συνοδεύουν τους καταδικασμένους στην ανόχνη, την ημέρα της εκτελέσεώς τους. Δεν είναι σπάνιο, όμως, κάποιος κατάδικος να ζητήσει ο ίδιος από τον σύντροφο — δεσμοφύλακό του, να τον συνοδεύσει ως τις τελευταίες του στιγμές. Και, μεχρι σήμερα, κανείς από τους φρουρούς δεν βρέθηκε να αρνηθεί αυτήν την χάρη.

Ο γνωστός Άγγλος δούκας Τζαίμς Μπερρ, αφηγείται τη σκηνή που έζησε ο ίδιος στο κελλί μιας δολοφονίας, που την έλεγαν Πήρσον, όταν πήγε το καθωρισμένο πρωί να την πάρει για την εκτέλεση.

Η μελλοθάνατη ήταν τόσο συγκινημένη από την στάση των γυναικών-δεσμοφυλάκων, που της είχαν κρατήσει συντροφιά στο «κελλάρι του θανάτου», ώστε δεν βέλησε να αφήσει καμιά από αυτές να την συνοδεύσει στην ανόχνη.

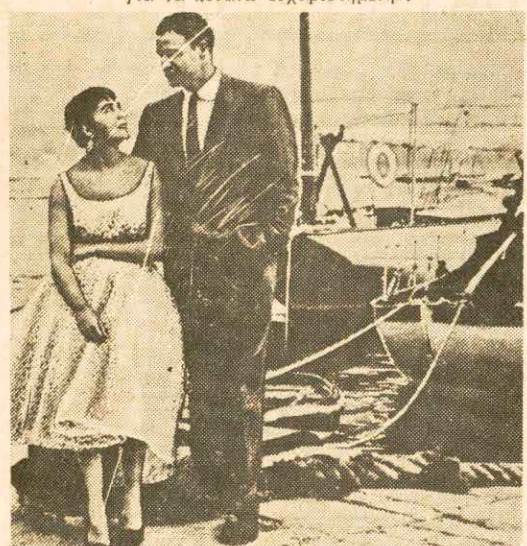
Μπορώ να περπατήσω μόνη μου, τους δήλωσε.

Με την καθιέρωση του συστήματος αυτού, οι διευθυντές των φυλακών κατορθώνουν και κάτι άλλο αρκετά σημαντικό. Οι δεσμοφύλακες που μένουν μαζί με τους μελλοθανάτους, φθάνουν στο σημείο να τους γνωρίσουν πολύ καλύτερα από ό,τι τους γνώριζαν οι ένοργοι που επέβαλαν την ποινή. Έτσι, όταν κάποιος από τους μελλοθανάτους υποβάλει αίτηση χάριτος, οι δεσμοφύλακες-σύντροφοί του είναι οι πιο κατάλληλοι που μπορούν να δώσουν μίαν αντικειμενική γνώμη, για το αν ο κατάδικος είναι άξιος της χάριτος.

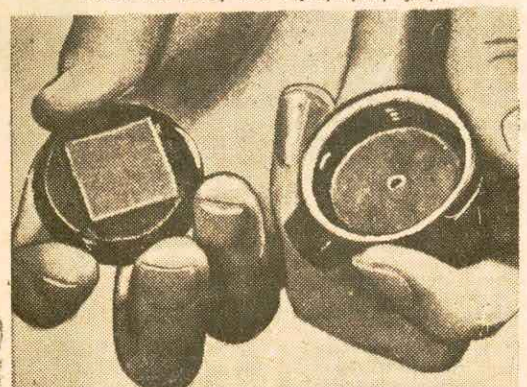
ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΔΗ ΕΝΑΝ ΑΡΕΙΟ

Η Γαλλίδα κυρία Πασσάν που έφτασε προ ημερών την 105η επέτειο των γενεθλίων της έδωσε στους δημοσιογράφους που παρευρέθηκαν στη γιορτή: «Είδα τρεις γαλλο-γερμανικούς πολέμους και δυο κατοχές. Τώρα πια δεν μου μένει παρά να δω έναν Άρειο για να πεθάνω ευχαριστημένη».

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ο Μάρλον Μπράντο, ο Ναπολέων του Χόλλυγουντ, όπως τον αποκαλούν σήμερα οι δημοσιογράφοι, άρραβωνιάστηκε στο Μπαντόλ της Γαλλίας την Ζοζιάν Μαριάνι-Μπεραντζή ηλικίας 20 χρόνων και θετή κόρη ενός αλλοιόχου ψαρά. Στους δημοσιογράφους ο Μάρλον δικαιολόγησε την απόφασή του με τα εξής λόγια: «Δεν υπήρξε ποτέ σνομπ και δεν σκοπεύω ποτέ να γίνω. Σκοπός μου είναι να ζήσω μια όσο το δυνατόν πιο απλή και παραγωγική ζωή».

ΜΕΤΡΗΣΗΣ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

Ένα αμερικανικό εργοστάσιο κατασκευάζει τώρα σε μεγάλες ποσότητες ένα μικροσκοπικό μετρητή, που περιέχει ένα κομμάτι φωσφορικού γυαλιού. Με το μετρητή αυτό μπορεί κανείς να μετρήσει, πόσο μολύνθηκε με ραδιενέργεια ύψτερα από μια άτομική έκρηξη. Ο μετρητής δεν χάνει την ευαισθησία του ακόμη και όταν περάσουν πολλά χρόνια. Το φωσφορικό γυαλί του, που είναι σκούρο, όταν προσέλθει από ραδιενέργεια εκπέμπει λαμψή.

Έρωτικά αδικήματα ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Οι παράξενοι και διαφορετικοί νόμοι των Πολιτειών, είναι άδικοι για τους άνδρες

Η δυσορφή νέα, που κάθισε δίπλα στο σοβαρό κύριο, στο διαμέρισμα ενός τριώντου της Νέας Υόρκης, έδωσε το ένα παρόν στο άλλο και του είπε χωρίς περιστροφές:

— Ήλω 50 δολάρια. Αν δεν μου τα δώσεις άμέσως, θα σκίσω το φόρεμά μου και θα φωνάξω ότι προσπάθησες να με κακοποιήσεις...

Ο σοβαρός κύριος, που δεν είχε ιδέα για το πόσο παράξενο είναι οι αμερικανικοί νόμοι, οι σχετικοί με τα έρωτικά αδικήματα, δεν της έδωσε σημασία και συνέχισε το διάβασμά του.

Εκείνη όμως πραγματοποιήσε την άπειλη της και όταν λίγο αργότερα ο έλεγκτής του τριώντου και ένας αστυφύλακας, αναστατώθηκαν από τις φωνές της κοπέλλας, μπήκαν στο βαγόνι, δεν δυσκολεύτηκαν να βγάλουν το συμπέρασμα ότι, πράγματι, ο έπιβάτης του τριώντου είχε προσπαθήσει να κακοποιήσει την άθωα Αμερικανίδα.

Την ίδια γνώμη σχημάτισε και ο πρόεδρος του δικαστηρίου, όταν άκουσε την ψευτική ιστορία της κοπέλλας και καταδίκασε το σοβαρό κύριο σε φυλάκιση, βάσει κάποιου νόμου για την προστασία της ηθικής, χωρίς να δώσει καμιά σημασία στις έντονες διαμαρτυρίες του.

Μόνον όταν αργότερα, η Αμερικανίδα αυτή επανέλαβε το ίδιο πείραμα σ' ένα άλλο τριώντο και απεκαλύφθη ότι έκανε τακτικά αυτή τη δουλειά, ο κύριος του τριώντου απηλάλη και τη θέσι του στη φυλακή την πήρε η νέα, που ήταν μία κοινή έκδιςτρία.

Το περιστατικό αυτό, καθώς και πολλά άλλα παρόμοια, δείχνουν καθαρά πόσο πολύλοκοι και άδικοι για τους άνδρες είναι στην Αμερική οι νόμοι για την προστασία της ηθικής. Για να καταλάβει κανείς το μέγεθος της αδικίας αυτής, αρκεί να σκεφθεί ότι, σε όλες ανεξαιρέτως τις Πολιτείες της Αμερικής οι δικαστές και οι ένοργοι είναι υποχρεωμένοι να δεχθούν και να πιστέψουν την μαρτυρία της γυναίκας, όταν εκείνη κατηγορεί κάποιον ότι την κακοποίησε, ότι της επέτει με ανήθικους σκοπούς ή ότι αθέτησε την υπόσχεσή γάμου που της είχε δώσει. Ακόμη και στις περιπτώσεις που η γυναίκα ερμηνεύει μόνη της μερικές πράξεις του άνδρος ως υπόσχεση γάμου, το δικαστήριο δέχεται τη δική της ερμηνεία για τις προθέσεις του άνδρος.

Το αποτέλεσμα είναι ότι, συχνά, άθωοι άνθρωποι στέλνονται στη φυλακή, επειδή μία γυναίκα τους κατηγορεί για κάποιο έρωτικό αδικήμα.

Η κατάσταση γίνεται ακόμη πιο περίπλοκη, επειδή οι 48 Πολιτείες της Αμερικής, δεν έχουν όλες τους ίδιους νόμους για τα έρωτικά αδικήματα. Έτσι, ένας άνδρας μπορεί να καταδικαστεί σε πολυετή φυλάκιση για ένα αδικήμα που, αν το

έκανε σε μιά άλλη πολιτεία, δεν επρόκειτο να δικασθεί.

Η συζυγική απιστία, π. χ. δεν θεωρείται αδικήμα και δεν τιμωρείται με κανένα τρόπο στη Νεβάδα, το Νέο Μεξικό και το Τένесси. Στην Γιούτα όμως, το αδικήμα αυτό τιμωρείται με τρία χρόνια φυλάκιση, στο Μίσιγκαν με τέσσερα και στη Νότιο Ντακότα με πέντε χρόνια. Το Μαίριλαντ, πάλι, έχει διατιμήσει την απιστία με πρόστιμο 10 δολларιαών.

Η αποπλάνηση, επίσης, τιμωρείται με φυλάκιση 7—20 ετών στις Πολιτείες Βιρτζίνια, Νιού Τζέρσεϊ, Κολοράντο και Γεωργία. Σύμφωνα όμως με τους νόμους των Πολιτειών Κάνσας, Βέρμونت, Μαϊν, Όκλαχόμα και άλλων, δεν θεωρείται αδικήμα και δεν δικάζεται με κανέναν τρόπο!...

Το τί μπορεί να πάθει ένας Αμερικανός, όταν δεν ξέρει καλά τους νόμους για την ηθική, φαίνεται από την περίπτωση κάποιου Όλιβερ Π. από την Ίνδιανά. Μία άγνωστη σ' αυτόν γυναίκα τον κατηγορήσε ότι ένα βράδυ την έβαλε δια της βίας σ' ένα αυτοκίνητο και προσπάθησε να την κακοποιήσει.

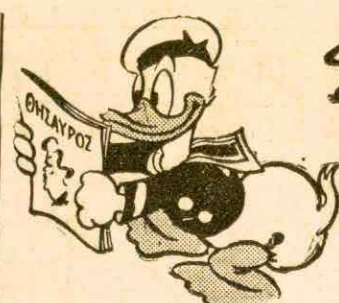
Ο πεθερός και η πεθερά του Όλιβερ Π. κατέβησαν στο δικαστήριο ότι ο γαμπρός τους βρισκόταν σπίτι τους, τη νύχτα που η άγνωστη γυναίκα ισχυριζόταν ότι είχε δεχθεί την επίθεσή του.

Ο πρόεδρος του όρκωτού δικαστηρίου άκουσε τις καταθέσεις των μαρτύρων και πληροφόρησε τους ένορκους ότι μπορούσαν να πιστέψουν όποια από τις δυο μαρτυρίες ήθελαν — της άγνωστης γυναίκας ή των πεθερικών του κατηγορουμένου. Οι ένοργοι πίστεψαν την ιστορία της γυναίκας και ο άτυχος Όλιβερ Π. καταδικάστηκε σε φυλάκιση, παρ' όλο που, όπως έδειχναν τα πράγματα, ήταν άθώος.

Ακόμη πιο τραγική, όμως ήταν η περίπτωση τριών επιχειρηματιών από διάφορες Πολιτείες, που, όσον καιρό έμεναν στη Νέα Υόρκη για δουλειές τους, είχαν έρωτικές σχέσεις με μία κοπέλλα 17 ετών. Η κοπέλλα αυτή είχε εγκαταλείψει το σπίτι της και έξασκουσε το επάγγελμα της κοινής γυναίκας. Κανείς από τους τρεις επιχειρηματίες δεν ήξερε την πραγματική ηλικία της νέας. Και οι τρεις όμως παραπέμφθηκαν σε δίκη κατηγορούμενοι για την αποπλάνησή της, επειδή, σύμφωνα με τους νόμους της Νέας Υόρκης, οι άνδρες που έχουν προχωρημένες σχέσεις με γυναίκες κάτω των 18 ετών, είναι ένοχοι.

«Μά πώς μπορούσα να ξέρω την ηλικία της;» ρώτησε ο ένας από τους κατηγορούμενους. «Όταν μία γυναίκα εξασκεί αυτό το επάγγελμα, κανείς δεν την ρωτά για την ηλικία της», είπε ο δεύτερος. «Πώς με κατηγορείτε ότι την κακοποίησα, τη στιγμή που η γυναίκα αυτή ήλθε μαζί μου με τη θέλησή της;» ρώτησε απελπισμένα ο τρίτος.

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου παραδέχθηκε ότι και οι τρεις αυτές απόψεις ήταν σωστές. Παρ' όλα αυτά τους καταδίκασε και τους τρεις, όπως ώριζε ο νόμος της Πολιτείας.

Γάμος και κρασί

Η «μπουατί» της γειτονιάς μου, είναι ένα γραφικό καρδουνάρικο με φοντο μία σειρά από βαρέλια και σωρούς καρδουνά.

Τραπεζία, καρέκλες και μύστες του καλού κρασιού βρίσκονται κάθε βράδυ εκεί, από τις οκτώ ως τις δέκα σε σιωπηλή κατανάλυση.

Εκεί, λοιπόν, γνώρισα την τελευταία βδομάδα τον Μπάμπη. Ήταν εκτελεωστής. Ήταν μετρημένος στο κρασί του και στα λόγια του. Φυσικά δεν είχαμε την ίδια δυναμικότητα. Εκείνος έπινε τη διπλάσια ποσότητα κρασιού από μένα. Μα ένας παντρεμένος, όπως εγώ, είναι άνθρωπος της ρουτίνας: Στις δέκα οκτώ αγκυρά και γυρίζει σπίτι.

Τον Μπάμπη, λοιπόν, τον συνάντησα ένα πρωί στην όδο Σταδίου.

— Είσαι ο άνθρωπος που ζητούσα; μου είπε.

Ήταν νεοφερμένος στη γειτονιά μου κι' η γνωριμία μας περιοριζόταν στο περιβάλλον της ταβέρνας. Γι' αυτό άνηψα με αυτή την πρωινή του ανακρίβεια.

— Το βράδυ τα λέμε, τον διέκοψε.

— Όχι το βράδυ, τώρα! Άπαψε κάνω τα ένκαίνα του Σ. Ε. Α. κι' όλοι στην ταβέρνα του Ρουμίνης λένε ότι είσαι ο πιο κατάλληλος για πρόεδρος.

— Ευχαριστώ για την τιμή. Άλλα τί είναι αυτός ο Σ. Ε. Α.; Τα φρούδια του διαμαρτυρήθηκαν για την άγνοιά μου.

— Σύνλογος Εγγράμων Άνδρων, μου εξήγησε. Πρόκειται για μία ιδέα, που εξυπηρετεί όλους τους παντρεμένους φίλους του κρασιού. Στην παλιά γειτονιά μου είχα διοργανώσει μ' επιτυχία τρεις — τέσσερες παρόμοιους συλλόγους. Μη λείψεις, λοιπόν, το βράδυ. Δίτασα.

— Ξέρεις, του είπα. Αυτή την

Σύντομη Ιστορία

εβδομάδα το παρατράβηξα το σκοινί και ή σύζυγος...

Χαμογέλασε.

— Νιώθω τον πόνο σου. Θέλεις ναρθείς, αλλά συλλογιζεσαι το συζυγικό καυγά. Μα γι' αυτό φίλε μου, διοργανώσω τον Σ. Ε. Α. Για ν' αντιδράσω στην στάση των συζύγων που κρατούν τους άντρες του τα βράδια στο σπίτι. Έτσι τ' αντιγράφω πλήττουν... Καταλήγουν στα διαζύγια κι' αφήνουν τα παιδιά τους απροστάτευτα στους δρόμους.

— Έκεί το πιάς, λοιπόν; Καλά, θαρρώ.

Το ίδιο βράδυ στις έφτασε, οπότε έφτασε στο σπίτι αρχισα τα βάσι μου.

— Η βασίλική με μυρίστηκε.

— Γιατί αυτή η νευρικότητα;

— Έτοιμάζεσαι γι' ανθρώπους;

— Θα πεταχτώ μισή ώρα...

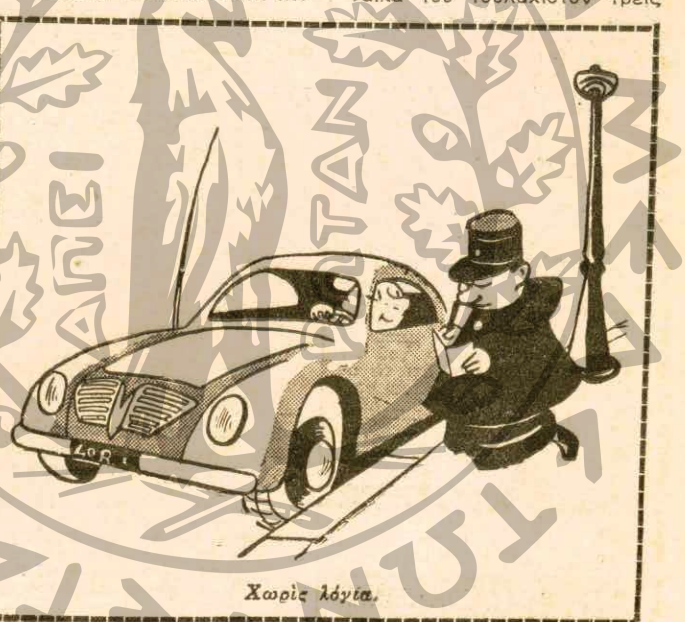
— Τι ζέρω τις δικές σου τις... μισές. Θα γίνουν τέσσερις και θα γυρίσεις στις δέκα...

Και για να μην ακούσει την απάντησή μου άνοιξε δυνατά το ραδιόφωνο.

Στην ταβέρνα έφτασα άκεφος, με κρύα καρδιά. Εκεί βρήκα την τακτική παρέα των λιποτακτών από τη συζυγική έστια, να με περιμένει πάνω πηλη. Και οι δέκα — όλοι παντρεμένοι — είχαν πιάσει τα τραπεζία και συζητούσαν ζωηρά για το φλέγον ζήτημα.

Ζεστόταθα κάπως. Ήμια τα προκαταρκτικά και άκουσα το σύντομο, αλλά θερμό λόγο του Μπάμπη. Όλοι εύρισκαν λαμπρή την πρωτοβουλία του κι' είχαν έρθει κάτω από τη σημαία του Σ. Ε. Α. Έγιναν άμεσως εκλογές διαδοχής και με κάθισαν στο «σκαμνί», ως Πρόεδρο! Ακολούθησε κατάπιη η σύνταξη του καταστατικού...

Εισηγητής ο Μπάμπης. — Στην αρχή θα χρειάζεται να ζοριζόμαστε τα πράγματα, αρχίσει. Πρέπει να δώσουμε την εντύπωση ότι ο Σ. Ε. Α. έχει σοβαρές αρχές. Το πρώτο άρθρο του κανονισμού θα εξασφαλίσει την ανενόχλητο εξοδό μας από το σπίτι. Κάθε μέλος του Σ. Ε. Α. θα δικαιούται βραδυνές άδειας από τη γυναίκα του τουλάχιστον τρεις

Χωρίς λόγια.

τορες την εβδομάδα.
Μερικά όμως μέλη του Σ.Ε. Α. παρατήρησαν ότι οι γυναίκες τους γκρινιάζαν που έφευγαν από το σπίτι έστω και μια φορά την εβδομάδα. Ο Μπάμπης, όμως τους καθησυχάζει, βεβαιώνοντάς τους ότι ο Σ.Ε. Α. θα διορθώσει όλες τις αδυναμίες.
Κι' όσο πίναμε τόσο προσθέσαμε και ψηφίζαμε άρθρα στο καταστατικό του Σ.Ε.Α.
'Αργά τη νύχτα που γύρισα στο σπίτι τα είπα απ' έξω κι' ανακατωτά στη γυναίκα μου. 'Ο σκοπός μου ήταν να την τρομοκρατήσω και να της πάρω τον αέρα.
Παραδόξως όμως της Βασιλικής δεν της κάρφη καρφί. 'Ετσι οι απειλές μου έπεσαν στο κενό. Και το εκπληκτικό ήταν ότι μου είπε ότι ο Σ.Ε.Α. ήταν μια λαμπρή ιδέα κι' έπρεπε να γίνει προπαγάνδα για να γίνουν μέλη του όλοι οι παντρεμένοι της 'Αθήνας. 'Εκανα το σταυρό μου! Κι' όταν, έπειτα από τρεις μέρες, γύρισα στο σπίτι και δεν βρήκα τη γυναίκα μου να με περιμένει, τον ξανάκανα το σταυρό μου... Την περίμενα ως τις έντεκα τη νύχτα κι' έκλεινε πού να φωνή!

Η Βασιλική έκανε την εμφάνισή της κοιμιστή και λυγιστή στις έντεκα και μισή.
Παραερέθηκα στην πρώτη συνεδρίαση του Σ.Υ.Γ., μου έζηγυσε.
— Τι είναι αυτός ο Σ.Υ.Γ.; ρώτησα καχύποπτα.
— Σύνταγμα 'Υπάρχουν Γυναίκες. Κάνουμε και το καταστατικό μας. Θέλεις να το μάθεις; 'Αρθρον πρώτων: Τις μισές δουλειές στο σπίτι θα τις κάνουν οι άντρες...

Και συνέχισε με κακεντρέχια ένα κατεβαστό από δωδεκά αρθρα, το ένα χειρότερο από το άλλο!
Το άλλο βράδυ κάλεσα σ' επείγουσα σύσκεψη όλα τα μέλη του Σ.Ε.Α. 'Ανακοίνωσα τη συμφωνία που μας είχε βρει κι' όλοι συμφώνησαν να διαλύσουν με το βραχυπρόσθετο σύλλογό μας και να φροντίσουν οι καθένας να 'βουλεύεται' ανάλογα με την περίπτωση.

Εκείνο το βράδυ το καρδουιάρικο του Ρουμπίνην πενθούσε. 'Αδύνατον να κάνουμε κέφι. 'Ο μόνος που διαμαρτυρόταν για τη δειλία μας αυτή ήταν ο Μπάμπης. Δεν έννοουσε με κανένα τρόπο να διαλυθεί ο Σ.Ε.Α. 'Η γενική κατακραυγή μας όμως τον υποχρέωσε να φύγει νωρίτερα.

Από τότε η παρέα του σκανδαλού - ο Μπάμπης - δεν ξαναπάτησε εκεί. Μάθαμε ότι βρήκε άλλο έδαφος για να προπαγανδίσει τις ιδέες του.
Όταν η Βασιλική πληροφορήθηκε τη διάλυση μας έμαθα και εγώ από το στόμα της τη διάλυση του Σ.Υ.Γ.
— 'Αποφασίσαμε να διαλύσουμε κι' εμείς τον Σ.Υ.Γ., μου είπε. 'Ο κίνδυνος που μας απειλούσε πέρασε. Τώρα μπορούμε να πηγαίνουμε ελεύθερα στην ταβέρνα σου, όπως πριν, αρκεί να κάνεις παρέα με παντρεμένους...

Μα έτσι γινότανε...
— Δεν γινότανε έτσι, ανόητε, γιατί αυτός ο κύριος, που σάς ξεμυάλισε δεν ήταν παντρεμένος κι' ήθελε να σας κρατάει στην ταβέρνα ως τα μεσάνυχτα... 'Η κατασκοπεία του Σ.Υ.Γ. πληροφορήθηκε ότι το υποκείμενο αυτό είχε κάνει την ίδια δουλειά και άλλου... 'Αλλά οι γυναίκες δεν έστρώσαν στο κυνήγι με τις σκούπες!... Την κούταξα με τα μάτια γουρλωμένα.
— Είσαι σπουδαία, Βασιλική. Με γλύτωσες από μεγαλύτερο κακό...

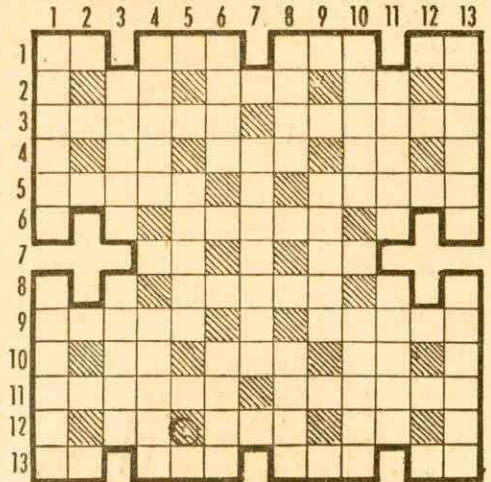
Κι' από τότε, κάθε βράδυ, όταν μου κολλήουν στην ταβέρνα κανέναν (καινούργιο) του ζητώ ταυτότητα, για να πεισθώ ότι είναι παντρεμένος!

Χ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο με... συγγραφείς

Τα αρχικά γράμματα των 19 καθέτων λέξεων του σταυρόλεξου αυτού θα σας δώσουν, διαβάζοντάς τα, τα ονόματα των συγγραφέων.

στη σειρά, το όνομα των συγγραφέων.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Πλανήτης. — 'Ακούεται στά θέατρα. — 'Εθνικόν Μετσόβιον Πολυτεχνείον. — 'Αρθρο.
2) Το επώνυμο κυβερνήτου ασιατικής χώρας (ανεστραμμένο). — Το μικρό όνομα πολλών αστέρων του γαλλικού κινηματογράφου. — 'Η πρώτη λέξις πολλών εντολών.
3) Φιλήδονοι. — 'Υπνωτικό και αντισπασμωδικό φάρμακο.
4) 'Ομόλογα φωνήεντα. — Τοπικό επίρρημα. — 'Αρθρο.
5) 'Επώνυμον διασήμου Γάλλου τραγουδιστού. — Οι Έλληνικοί είναι από τους πιο έλκεκτους.
6) Διασημότης γλύπτης της αρχαιότητας.
7) Νότα. — Το χρησιμοποιοῦν συχνά οι περιεργοί.
8) Λίμα των υποδηματοποιών.
9) Βρίσκεται στο κέντρο μιας πόλεως. — Την σχηματίζουν πολλὰ γυναικεία φορέματα.
10) Ξενική ἀριστεία. — Χρονικός σύνδεσμος. — Συνεχόμενα στο αλφάβητο.
11) 'Ενα ελληνικό τραγουδάκι λέει πως είναι συνώνυμο της γυναίκας. — Διευδυνεί.
12) Νότα. — Διπλοσυσζόμενο ψαρεύει. — 'Αναφορική αντωνυμία.
13) 'Ο Ζεύς για να την πλησιάσει μεταμορφώθηκε σε χρυσή βροχή. — Αίσθησις. — Σύνδεσμος. — Αιγυπτιακή θεότης.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Πολεμικό πλοίο παλαιότερας εποχής. — Τουρκικό γλυκίωμα.
3) 'Όνομα νεκρής που αναγράφεται σε επιτύμβιο που βρέθηκε στον Κεραμεικό. — Παιδί.
4) Κατοικίδιο πτηνό. — Σαγόνια νερού.
5) 'Αρχαία πόλις της Σικελίας.
6) Πέτρος ντ'...: Γάλλος ιστοριογράφος. — Χρήσιμη σ' ένα υποζύγιο.
7) Καθημερινό βάσανο των ανδρών.
8) Θεά του πολέμου, κόρη του 'Αρεως. — ...Πάουελ: Στάρ του Χόλλυγουντ.
9) Δωμάτιο (τουρκ.).
10) Βασανίζουν τους ανθρώπους. — 'Αλλοίμονον.
11) Σαρκοδόρο θηρίο. — 'Αγρίμι.
12) Την γνώρισαν πολλοί κατά την κατοχή. — Κομμάτι ξύλου με κανονικό σχήμα.

Ποιά από τις τρεις

'Από τις τρεις απαντήσεις, που συνοδεύουν καθεμιά από τις κατωτέρω ερωτήσεις, μόνο η μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να την βρείτε διαγράφοντας τις δύο άλλες.

1) Σε ποιά χώρα βρίσκεται πλησιέστερα το Λος Άντζελες;
— Στον Καναδά — Στο Μεξικό — Στην 'Αλάσκα.
2) Ποῦ πρωτοεμφανίστηκε η κιθάρα;
— Στην 'Ανατολή — Στην 'Ιταλία — Στην 'Ισπανία.

3) Ποιά είναι η πρωτεύουσα του νομού Πέλλης;
— Τα Γιαννιτσά — Η Πέλλα — Η 'Εδεσσα.
4) Ποῖο ήταν το πραγματικό όνομα του Καλλιόστρου;
— Ανδρέας Καμπίρ — Πέτρος 'Αντικόστι — 'Ιωσήφ Βάλαμος.

5) Ποιά ηθοποιός έπαιξε τον ρόλο της Μαρίας Βαλέσκας στο ομώνυμο φιλμ;
— Η Νόρμα Σπέρ — Η Γκρέτα Γκάρμπο — Η Τζόαν Κράουφορντ.

6) Πότε κατασκευάστηκε το πρώτο κανόνι;
— Το 1346 — Το 1590 — Το 1702.
7) Σε ποιά χώρα βασιλεύει ο Φρειδερίκος ο 9ος;
— Στη Νορβηγία — Στο Λουξεμβούργο — Στη Δανία.

8) Τι ήταν ο Λαφαγιέ;
— 'Ενας εξερευνητής — 'Ενας στρατηγός — 'Ενας ποιητής.

9) Ποιά εγκαύματα είναι τα πιο επικίνδυνα;
— Τα του πρώτου βαθμού — Του δεύτερου βαθμού — Του τρίτου βαθμού.

10) Στη θάλασσα, μέχρι ποῖο βάθος φτάνει το φῶς κατά την διάρκεια της ημέρας;
— 100 μέτρα — 300 μέτρα — 600 μέτρα.

Μικρά προβλήματα

Α) 'Αν κερδίζω 1000 δραχμές την εβδομάδα και ξεοδεύω τις μισές για διατροφή και το 1)5 για ενοίκιο, πόσα χρήματα θα έχω βάσει κατά μέρος στο τέλος του χρόνου;
*

Β) 'Ενας πατέρας έχει σήμερα τὰ τριπλάσια χρόνια του γιου του. Πριν από 5 χρόνια είχε τὰ τετραπλάσια χρόνια του γιου του που ήταν τότε 10 χρόνων. Πόσων χρόνων είναι σήμερα ο πατέρας;
*

Γ) Ποιά διαφορά υπάρχει μεταξύ τριήμιου φορές δύο είκοσάδες και διμήμιου φορές τρεις είκοσάδες;
*

Δ) Ποιά είναι τα ἔξι πρώτα κεφαλαία γράμματα του αλφαβήτου που έχουν καμπύλες;
*

Ε) Το ήμισυ ενός αριθμού είναι ίσο με το ένα τρίτον του συν 5. Ποῖος είναι ο αριθμός αυτός;
*

ΣΤ) Δύο θρώσες μπορούν να γεμίσουν μια δεξαμενή ή μια μέσα σε 3 ώρες και η άλλη σε 5. 'Η δεξαμενή αυτή έχει όμως και δύο στόμια που την αδειάζουν από το νερό της το ένα μέσα σε δύο ώρες και το άλλο σε 6. 'Αν η δεξαμενή είναι κατά το ήμισυ γεμάτη και ανοίξουν τις δύο θρώσες και τα δύο στόμια, ὅσους από μια ὥρα θα ἔχη λιγώτερο ή περισσότερο νερό και πόσο;

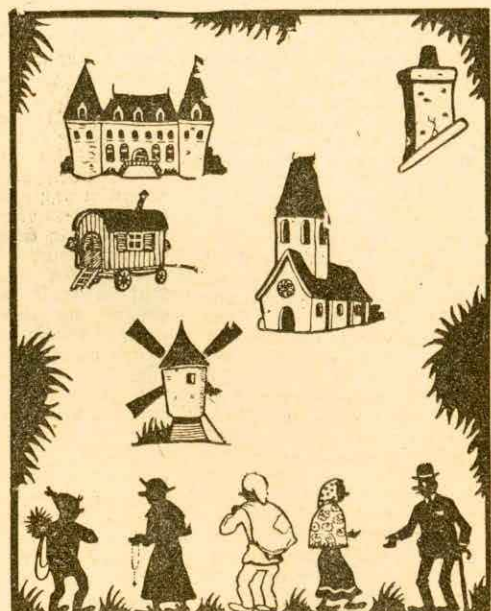
Συλλαβόγριφες

Με μόριο, με γράμμα κι' Αιγύπτιο θεο μεγάλο, — μα όχι τὸν 'Ωρο ή τὸν 'Αμὼν — μ' αυτά και τίποτε άλλο θα κάνεις ένα πράμα χτισμένο... ἄνω ποταμῶν.

'Αναγραμματισμός

Τὸν ἀρχαῖον μὴ θεὰ κάποιος ἀναγραμματίζει και μὴ ὥραία ἑαφνικά ἐποχή ξαναγουρίζει.

Οἱ 5 δρόμοι

Θα μπορούσατε να χαράξετε μέσα στο σχέδιο αυτό πέντε δρόμους, που να οδηγούν τον καπνοδόχοκαθαριστή στην καπνοδόχο, τον παπὰ στην εκκλησία του, τον μωλὼν στο μολο του, την ταγγάνα στο τροχόσπιτο της και τον πυροβολιστή στον πυρῶ του, χωρίς κανέναν από τους πέντε αυτούς δρόμους να διασταυρωθῇ σε κανένα σημείο με άλλον;

Οἱ λύσεις στη σελ. 82

ΤΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Κόντευε να βραδιάσει πιά, όταν εφτασα στο σπίτι του Τσηζεμαν, τού προϊσταμένου μου. Ζήτησα να τὸν δώ. Με δέχθηκε ἀμέσως στο ἱσόγειο γραφείο του.

— Τι μπορὼ να κάνω για σὰς; με ρώτησε.
Μου μίλουσε σὰν νᾶμουν ἕνας ἀπ' τοὺς πελάτες, πού πήγαιναν να κάνουν ἀσφάλεια ζωῆς στὴν ἑταιρεία πού διεύθυνε. Μὰ μήπως δὲν πήγαινα πραγματικά για ν' ἀσφαλίσω τὴ ζωὴ μου, πού κινδύνευε ἀπ' τὴ θηλεία τοῦ δημίου;...

— Μου συμβαίνει κάτι τρομερό, κ. Τσηζεμαν! ἀπάντησα με ταραχή. Με καταζητῇ ἡ ἀστυνομία ὡς δολοφόνο. Με κατηγοροῦνε πὼς σκότωσα τὸν 'Αλφρεντ Ρούτερ!

— Τὸν 'Αλφρεντ Ρούτερ; Διάβολο!... φώναξε ὁ Τσηζεμαν. 'Ηταν φυσικὸ νὰ ταραχῇ τώρα κι' αὐτός, με τὴ σειρά του, γιατί ὁ Ρούτερ ἦταν πελάτης μας, κι' ἡ ἑταιρεία θὰ πλήρωνε ἕνα μεγάλο ποσὸν στὴ χῆρα του.

— Πὼς ἔγινε αὐτό; με ρώτησε ὕστερα.

— Θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα, με τὴ σειρά! Κι' ἴσως μπορέσετε νὰ με βοηθήσετε ὕστερα.

Μου πρόσφερε ἕνα κονιάκ για νὰ συνέλθω, κι' ἀρχισα τὴ διήγησί μου:

— Θυμᾶσθε πὺ με στειλάτε μὴ μέρα, πρὶν ἀπὸ 4 μῆνες, νὰ συνεννοηθῶ για μὴ ἀσφάλεια ζωῆς με τὴν κ. Λίζα Ρούτερ;

Ὁ Τσηζεμαν κούνησε καταφατικά τὸ κεφάλι του, με φανερὴ ἀυπομονησία.

— Δὲν θὰ διαλέγατε ἴσως ἑμένα γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, συνέχισα, ἂν ξέρατε... κάτι πού δὲν τόξερε κανεὶς. Εἶχα ἰδῇ προηγουμένως αὐτὴ τὴ γυναίκα, σ' ἕνα χορὸ, και τὴν εἶχα ἐρωτευθῇ κεραυνοβολα! Ναι, λατρεῖα ἀκόμα και τὸ χῶμα πού πατοῦσε! Μὰ ἐκείνη δὲν τόξερε... δὲν τὴς εἶχα μιλήσει ποτὲ ὡς τὴν ἡμέρα πού με στειλάτε στο σπίτι της.

»Ποτὲ δὲν θὰ ξεχᾶσω αὐτὴ τὴν ἡμέρα!... Βρισκόμουν στο σπίτι της, ἀνάσaina τὸν ἴδιο αέρα μ' αὐτήν! Τὴν περίμενα στο χῶλ. 'Όταν τὴν εἶδα νὰ κατεβαίνει τὴ σκάλα, ἐμεινα κυττάζοντάς τὴν σὰν μαγεμένος. 'Εκείνη δὲν ἔδειξε πὼς τὸ πρόσεξε. Θᾶχε συνηθίσει, ἄλλοτε, νὰ τὴ θαυμάζουν ὅλοι... Φορούσε ἕνα ἀσπρο μεταξωτὸ φόρεμα, πού τόνιζε ἀκόμα περισσότερο τὴς ἁρμονικὲς καμπύλες τοῦ κορμιοῦ της. Τὰ μάτια της λαμπρὲς σὰν μαύρα διαμάντια... Κι' ἐγὼ ἐνοιῶθα τὸν ἑαυτὸ μου ταπεινὸ, ἀσήμαντο, μπροστὰ σὲ μὴ τέτοια ἐπιδητική ὀμορφιά!

— Καλὰ, καλὰ, δὲν χρειάζονται ὅλες αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες, με διέκοψε ὁ Τσηζεμαν. Εἶναι ἀπλῶς μὴ γυναίκα, μὴ ὥραία γυναίκα. Τίποτε παραπάνω.

Δὲν ἦταν ρομαντικὸς τύπος, αὐτός. Δὲν καταλάβαινε ἀπὸ αἰσθηματικότητες.

— Συνεχίστε, μου εἶπε. Στο θέμα μας!

— Μάλιστα, μάλιστα! Νὰ με συγχωρήτε... Μιλήσαμε για τὴν ὑπόθεσί πού εἶχα πᾶει. Μου εἶπε πὼς ὁ ἀντρας της ἤθελε ν' ἀσφαλίστ τὴ ζωὴ του και πὼς, ἐπειδὴ ἦταν πολυάσχολος, εἶχε ἀναθέσει σ' αὐτὴν νὰ κανονίστ τις λεπτομέρειες. Τὴ ρώτησα για ποῖο ποσὸν θὰ γινόταν ἡ ἀσφάλεια. Δίωσα μὴ στιγμὴ κι' ἀπάντησε ὕστερα: «Δέκα χιλιάδες λίρες».

»'Ηταν ἕνα ποσὸν ὑπέρογκο, πού μ' ἔκανε νὰ σαστίσω. Μὰ, συγχρόνως, μὴ σκέψτ γλύστρησε μεσ' στο μυαλό μου, σὰν πειρασμός ἀκατανίκητος: Τί καλὰ πού θὰ ἦταν, ἂν πέθαινε ὁ Ρούτερ, ἀπὸ θ' ἀσφαλιζόταν, κι' ἑπαίρνα ἐγὼ τὴ χῆρα του και τὴς δέκα χιλιάδες λίρες!...

»Τὴν κούταξα τότε... και διάβασα μεσ' στο μάτι της πὼς ἔκανε κι' ἐκείνη τὴν ἴδια σκέψτ! 'Ηταν μὴ στιγμὴ ἐπίσημη, πού μας ἔδεσε για ὅλη μας τὴ ζωὴ... Καί, ἑαφνικά, πρόσεξα πὼς δὲν μιλούσαμε πιά για ὑποθέσεις — για τις ὑποθέσεις ἐκείνης πού κανονίζονται στο φῶς τὴς ἡμέρας. Μιλούσαμε για ἐγκλημα, για φόνο, δίχως ν' ἀναφέρουμε ὡστόσο αὐτὴ τὴ λέξι!

»Κάτι τὴ μέρα μου μου φώναξε νὰ φύγω ἀμέσως ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Μὰ ἤξερα πὼς δὲν μπορούσα ν' ἀφίσω τὴ Λίζα!

Ὁ Τσηζεμαν ξαναγέμισε τὸ ποτήρι μου. Μολοντὶ ἦταν ἕνας πρακτικὸς ἐπιχειρηματίας, καταλάβαινε σίγουρα τί εἶχα ἀισθανθῇ ἐκείνη τὸ βράδυ...

Δὲν ἀναφέρουμε τὴ λέξι «φόνος» ἐπὶ ἕνα μῆνα... ἐξακολούθησα. Ζούσαμε ὅμως μ' αὐτὴ τὴ σκέψτ, και καταλήξαμε νὰ πιστεύουμε πὼς ἦταν ἡ σωστὴ λύσι, αὐτὸ πού ἔπρεπε νὰ γίνῃ.

»Εἶνα ἑλαφρὸ χαμόγελο πέρασε ἀπ' τὴ φυσιογνωμία τοῦ Τσηζεμαν.

— Κανόνισα τὴν ἀσφάλεια... συνέχισα ἐγὼ. Σὰς ἔδωσα τὸ συμβόλαιο, ἑτοιμο, ὑπογεγραμμένο... Μόνον πού εἶχα πλαστογραφῇ τὴν ὑπογραφή τοῦ Ρούτερ, ἀλλὰ τόσο ἐπιδέξια, ὥστε δὲν τὸ καταλάβατε. Εἶχα καταστρώσει πιά ὁλόκληρο τὸ σχέδιο, στὴν ἐντέλεια, ὡς τὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια. 'Αφῆσα τὴ Λίζα ν' ἀποτελειώσῃ τὴν ἐκτέλεσί της: νὰ δηλητηριάσῃ δηλαδὴ τὸν ἀντρα της, μ' ἕνα δηλητήριο πού δὲν ἀφίνει ἱχνη. Τὸ εἶχε ἀναλάβει μόνη της.

»Δὲν τὴν εἶδα μὴ βδομάδα... 'Όταν ξαναπῆγα, μου εἶπε πὼς εἶχε μετανοήσει για τὴν τρέλλα της, πὼς ποτὲ δὲν σκόπευε πραγματικά νὰ κἀνὴν ἕνα τέτοιο πράγμα, πὼς ἔπρεπε νὰ παραιτηθῇ ἀπ' τὸ σχέδιό μας. Τὰ λόγια της αὐτὰ με παραξένησαν.

»Πρέπει νὰ σὰς πῶ πὼς εἶχα σκεφθῇ πολὺ, ὅλη κείνη τὴ βδομάδα. Ναι, εἶχα σκεφθῇ πὼς ἡ Λίζα δὲν με ἤξερε καν, ὅταν ἀποφάσισε νὰ κἀνὴν ἐκείνη τὴν ἀσφάλεια ζωῆς γιὰ τὸν ἀντρα της. Σχεδίαζε, λοιπόν, τὴν δολοφονία του, πρὶν ἀκόμη με γνωρίσῃ! Εἶχε καταστρώσει τὸ ἐγκλημα μαζί με κάποιον ἄλλον... κάποιον πού θὰ παίρνε αὐτὴν και τὴς δέκα χιλιάδες λίρες, ἔστω κι' ἂν ἔκανα ἐγὼ τὴ δολοφονία!

— Εἶχατε μπλέξει δηλαδὴ σ' ἕνα ἐπικίνδυνον παιχνίδι, παρατήρησε ὁ Τσηζεμαν.

— Ναι, πολὺ πὺ ἐπικίνδυνον ἀπ' ὅτι νόμιζα!... 'Ημουν, ἐκείνο τ' ἀπόγευμα, στο ἱσόγειο, μαζί με τὴ Λίζα. Ὁ ἀντρας της βρισκόταν στο πρώτο πάτωμα. Ξαφνικά, ἔπεσε ἕνας πυροβολισμός. Τρέξαμε πάνω... και βρήκαμε τὸ Ρούτερ σκοτωμένο. 'Η Λίζα τηλεφώνησε τότε στὴν ἀστυνομία... κι' εἶπε πὼς εἶχα πυροβολῇ ἐγὼ τὸν ἀντρα της. 'Ο πραγματικὸς ὅμως δολοφόνος ἦταν ἄλλος!... 'Ησαστε σεις!

Ὁ Τσηζεμαν με κούταξε μὴ στιγμή σὲ μάτια. 'Όστερα γέλασε.

— Γι' αὐτὸ ἤρθα τώρα σὲ σὰς, πρόσθεσα. Θέλω νὰ πῆτε στὴν ἀστυνομία τὴν ἀλήθεια... Μετὰ τὸ τηλεφώνημα τὴς Λίζας, ἔφυγα ἀπ' τὸ σπίτι της, ἀλλὰ κρύφτκα ἀντίκρυ, και σὰς εἶδα νὰ βγαίνετε σὲ δύο λεπτά. Κατάλαβα τότε πὼς ἔσεis ἤσαστε ὁ ἄλ λ ο ς !

»Εἶνα πιστόλι ἑλαφρὸ ἑαφνικά στο χέρι τοῦ Τσηζεμαν.

Δὲν μπορὼ, δυστυχῶς, νὰ σὰς κάνω τὴ χῆρα πού μου ζητάτε, εἶπε ταρακτατικά. Θὰ πῆγαίτε τότε χαμένος ὁ κόπος πού κάνω, μαζί με τὴ Λίζα, για νὰ συγκεντρώσουμε με ὑπομονὴ τόσα ἐνοχοποιητικά στοιχεία ἐναντίον σας, ἀρκετὰ για νὰ σὰς στελεῖουν στὴν κρεμάλα! Λυπούμαι, ἀλλὰ βρισκόμαι στὴν ἀνάγκη νὰ τηλεφωνῇ στὴν ἀστυνομία, για νὰ βροῦν νὰ σὰς συλλάβουν!

— Μὴν κάνετε τὸν κόπο, ἀπάντησα. Εἶχα πᾶει ἤδη στὴν ἀστυνομία. Εἶνα πιστόλι ἑλαφρὸ ἑαφνικά στο χέρι τοῦ Τσηζεμαν.

Δὲν μπορὼ, δυστυχῶς, νὰ σὰς κάνω τὴ χῆρα πού μου ζητάτε, εἶπε ταρακτατικά. Θὰ πῆγαίτε τότε χαμένος ὁ κόπος πού κάνω, μαζί με τὴ Λίζα, για νὰ συγκεντρώσουμε με ὑπομονὴ τόσα ἐνοχοποιητικά στοιχεία ἐναντίον σας, ἀρκετὰ για νὰ σὰς στελεῖουν στὴν κρεμάλα! Λυπούμαι, ἀλλὰ βρισκόμαι στὴν ἀνάγκη νὰ τηλεφωνῇ στὴν ἀστυνομία, για νὰ βροῦν νὰ σὰς συλλάβουν!

— Μὴν κάνετε τὸν κόπο, ἀπάντησα. Εἶχα πᾶει ἤδη στὴν ἀστυνομία. Εἶνα πιστόλι ἑλαφρὸ ἑαφνικά στο χέρι τοῦ Τσηζεμαν.

Δὲν μπορὼ, δυστυχῶς, νὰ σὰς κάνω τὴ χῆρα πού μου ζητάτε, εἶπε ταρακτατικά. Θὰ πῆγαίτε τότε χαμένος ὁ κόπος πού κάνω, μαζί με τὴ Λίζα, για νὰ συγκεντρώσουμε με ὑπομονὴ τόσα ἐνοχοποιητικά στοιχεία ἐναντίον σας, ἀρκετὰ για νὰ σὰς στελεῖουν στὴν κρεμάλα! Λυπούμαι, ἀλλὰ βρισκόμαι στὴν ἀνάγκη νὰ τηλεφωνῇ στὴν ἀστυνομία, για νὰ βροῦν νὰ σὰς συλλάβουν!

— Μὴν κάνετε τὸν κόπο, ἀπάντησα. Εἶχα πᾶει ἤδη στὴν ἀστυνομία. Εἶνα πιστόλι ἑλαφρὸ ἑαφνικά στο χέρι τοῦ Τσηζεμαν.

Δὲν μπορὼ, δυστυχῶς, νὰ σὰς κάνω τὴ χῆρα πού μου ζητάτε, εἶπε ταρακτατικά. Θὰ πῆγαίτε τότε χαμένος ὁ κόπος πού κάνω, μαζί με τὴ Λίζα, για νὰ συγκεντρώσουμε με ὑπομονὴ τόσα ἐνοχοποιητικά στοιχεία ἐναντίον σας, ἀρκετὰ για νὰ σὰς στελεῖουν στὴν κρεμάλα! Λυπούμαι, ἀλλὰ βρισκόμαι στὴν ἀνάγκη νὰ τηλεφωνῇ στὴν ἀστυνομία, για νὰ βροῦν νὰ σὰς συλλάβουν!

— Μὴν κάνετε τὸν κόπο, ἀπάντησα. Εἶχα πᾶει ἤδη στὴν ἀστυνομία. Εἶνα πιστόλι ἑλαφρὸ ἑαφνικά στο χέρι τοῦ Τσηζεμαν.

Δὲν μπορὼ, δυστυχῶς, νὰ σὰς κάνω τὴ χῆρα πού μου ζητάτε, εἶπε ταρακτατικά. Θὰ πῆγαίτε τότε χαμένος ὁ κόπος πού κάνω, μαζί με τὴ Λίζα, για νὰ συγκεντρώσουμε με ὑπομονὴ τόσα ἐνοχοποιητικά στοιχεία ἐναντίον σας, ἀρκετὰ για νὰ σὰς στελεῖουν στὴν κρεμάλα! Λυπούμαι, ἀλλὰ βρισκόμαι στὴν ἀνάγκη νὰ τηλεφωνῇ στὴν ἀστυνομία, για νὰ βροῦν νὰ σὰς συλλάβουν!

— Μὴν κάνετε τὸν κόπο, ἀπάντησα. Εἶχα πᾶει ἤδη στὴν ἀστυνομία. Εἶνα πιστόλι ἑλαφρὸ ἑαφνικά στο χέρι τοῦ Τσηζεμαν.

Δὲν μπορὼ, δυστυχῶς, νὰ σὰς κάνω τὴ χῆρα πού μου ζητάτε, εἶπε ταρακτατικά. Θὰ πῆγαίτε τότε χαμένος ὁ κόπος πού κάνω, μαζί με τὴ Λίζα, για νὰ συγκεντρώσουμε με ὑπομονὴ τόσα ἐνοχοποιητικά στοιχεία ἐναντίον σας, ἀρκετὰ για νὰ σὰς στελεῖουν στὴν κρεμάλα! Λυπούμαι, ἀλλὰ βρισκόμαι στὴν ἀνάγκη νὰ τηλεφωνῇ στὴν ἀστυνομία, για νὰ βροῦν νὰ σὰς συλλάβουν!

— Μὴν κάνετε τὸν κόπο, ἀπάντησα. Εἶχα πᾶει ἤδη στὴν ἀστυνομία. Εἶνα πιστόλι ἑλαφρὸ ἑαφνικά στο χέρι τοῦ Τσηζεμαν.

Δὲν μπορὼ, δυστυχῶς, νὰ σὰς κάνω τὴ χῆρα πού μου ζητάτε, εἶπε ταρακτατικά. Θὰ πῆγαίτε τότε χαμένος ὁ κόπος πού κάνω, μαζί με τὴ Λίζα, για νὰ συγκεντρώσουμε με ὑπομονὴ τόσα ἐνοχοποιητικά στοιχεία ἐναντίον σας, ἀρκετὰ για νὰ σὰς στελεῖουν στὴν κρεμάλα! Λυπούμαι, ἀλλὰ βρισκόμαι στὴν ἀνάγκη νὰ τηλεφωνῇ στὴν ἀστυνομία, για νὰ βροῦν νὰ σὰς συλλάβουν!

— Μὴν κάνετε τὸν κόπο, ἀπάντησα. Εἶχα πᾶει ἤδη στὴν ἀστυνομία. Εἶνα πιστόλι ἑλαφρὸ ἑαφνικά στο χέρι τοῦ Τσηζεμαν.

Δὲν μπορὼ, δυστυχῶς, νὰ σὰς κάνω τὴ χῆρα πού μου ζητάτε, εἶπε ταρακτατικά. Θὰ πῆγαίτε τότε χαμένος ὁ κόπος πού κάνω, μαζί με τὴ Λίζα, για νὰ συγκεντρώσουμε με ὑπομονὴ τόσα ἐνοχοποιητικά στοιχεία ἐναντίον σας, ἀρκετὰ για νὰ σὰς στελεῖουν στὴν κρεμάλα! Λυπούμαι, ἀλλὰ βρισκόμαι στὴν ἀνάγκη νὰ τηλεφωνῇ στὴν ἀστυνομία, για νὰ βροῦν νὰ σὰς συλλάβουν!

— Μὴν κάνετε τὸν κόπο, ἀπάντησα. Εἶχα πᾶει ἤδη στὴν ἀστυνομία. Εἶνα πιστόλι ἑλαφρὸ ἑαφνικά στο χέρι τοῦ Τσηζεμαν.

Δὲν μπορὼ, δυστυχῶς, νὰ σὰς κάνω τὴ χῆρα πού μου ζητάτε, εἶπε ταρακτατικά. Θὰ πῆγαίτε τότε χαμένος ὁ κόπος πού κάνω, μαζί με τὴ Λίζα, για νὰ συγκεντρώσουμε με ὑπομονὴ τόσα ἐνοχοποιητικά στοιχεία ἐναντίον σας, ἀρκετὰ για νὰ σὰς στελεῖουν στὴν κρεμάλα! Λυπούμαι, ἀλλὰ βρισκόμαι στὴν ἀνάγκη νὰ τηλεφωνῇ στὴν ἀστυνομία, για νὰ βροῦν νὰ σὰς συλλάβουν!

— Μὴν κάνετε τὸν κόπο, ἀπάντησα. Εἶχα πᾶει ἤδη στὴν ἀστυνομία. Εἶνα πιστόλι ἑλαφρὸ ἑαφνικά στο χέρι τοῦ Τσηζεμαν.

Δὲν μπορὼ, δυστυχῶς, νὰ σὰς κάνω τὴ χῆρα πού μου ζητάτε, εἶπε ταρακτατικά. Θὰ πῆγαίτε τότε χαμένος ὁ κόπος πού κάνω, μαζί με τὴ Λίζα, για νὰ συγκεντρώσουμε με ὑπομονὴ τόσα ἐνοχοποιητικά στοιχεία ἐναντίον σας, ἀρκετὰ για νὰ σὰς στελεῖουν στὴν κρεμάλα! Λυπούμαι, ἀλλὰ βρισκόμαι στὴν ἀνάγκη νὰ τηλεφωνῇ στὴν ἀστυνομία, για νὰ βροῦν νὰ σὰς συλλάβουν!

— Μὴν κάνετε τὸν κόπο, ἀπάντησα. Εἶχα πᾶει ἤδη στὴν ἀστυνομία. Εἶνα πιστόλι ἑλαφρὸ ἑαφνικά στο χέρι τοῦ Τσηζεμαν.

Δὲν μπορὼ, δυστυχῶς, ν

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΤΩΝ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ

A. N. COUPAR

«Η χρησιμοποίησις της ΚΑΘΑΡΙΝΗΣ συμβάλλει εις την εικονομίαν του νοικοκυριού σας και την συντήρησιν των ρούχων σας.

»Η ΚΑΘΑΡΙΝΗ είναι γερμανικόν προϊόν, συσκευαζόμενον εν Ελλάδι.

»Ολέκλινος ή Εύρωπη και ή Αμερική, έχουν εγκαταλείψει πλέον την βενζίνη διὰ τὴν καθαρίσμεν των λεκέδων και χρησιμοποιοῦν την ΚΑΘΑΡΙΝΗ».

ΚΑΘΑΡΙΝΗ

(Επιστημονικὸν ὑγρὸν καθαρισμὸν λεκέδων)

ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΙΝΗΣ

- 1) Η ΚΑΘΑΡΙΝΗ ἔχει ἀπερίοριστον καὶ ἐξαιρετικῶς ταχεῖαν διαλυτικὴν δύναμιν διὰ λίπη, λάδια, κεριὰ, παραφίνες, ρητίνες, κατράμι κτλ., ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων, διαφόρων ἰνῶν καὶ τῶν μετάλλων.
 - 2) Η ΚΑΘΑΡΙΝΗ ἔχει τὴν ἐλαχίστην διαλυτικὴν ἐνέργειαν ἐπὶ τῶν ἐγχρώμων τεκνυτῶν ὑφαντικῶν ὑλῶν καὶ διατερωσ ἢ καθαρίνῃ τύπου Β, ἢ ὅποια καὶ ἐνδείκνυται διὰ τὸν καθαρισμὸν μοντέρνων κτυπητῶν χρωμάτων.
 - 3) Η ΚΑΘΑΡΙΝΗ δὲν ἀναφλέγεται, οὔτε ὑπάρχει κίνδυνος ἐκρήξεώς της.
 - 4) Η ΚΑΘΑΡΙΝΗ δὲν ἀφίνει στεφάνη σκιάς εἰς τὸ μέρος τοῦ καθαρισθέντος λεκέ, ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα ὑγρά καθαρισμοῦ λεκέδων.
- Ὅλαι αὗται αἱ ἰδιότητες κάνουν τὴν ΚΑΘΑΡΙΝΗ νὰ ἀντικαθίστῃ ὅλα τὰ παλαιότερον χρησιμοποιούμενα ὑγρά καθαρισμοῦ, ὅπως ἡ βενζίνη, τὸ βενζόλιον κτλ., διότι ἡ ΚΑΘΑΡΙΝΗ εἶνε δεκά φορές ἰσχυρότερα τῆς βενζίνης καὶ δὲν ἔχει κανένα ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα τῆς εἰς τὸν καθαρισμὸν τῶν λεκέδων.

ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΙΝΗΣ

- α) ΚΑΘΑΡΙΝΗ τύπου Α, δι' ὅλους τοὺς λεκέδες (ἐκτὸς ἀπὸ ὑφάσματα τεκνυτῶν ὑφαντουργικῶν ὑλῶν καὶ ραιγιόν).
- β) ΚΑΘΑΡΙΝΗ τύπου Β, δι' ὅλους τοὺς λεκέδες καὶ εἰδικῶς διὰ τὰ ὑφάσματα ἀπὸ ραιγιόν, τσελδόλ, τεκνυτὲς ὑφαντικὲς ὕλες καὶ μοντέρνους χρωματισμούς.
- γ) ΚΑΘΑΡΙΝΗ ΠΟΥΔΡΑ, ἢ ὅποια χρησιμοποιεῖται βοληθτικῶς διὰ τὴν καλύτεραν ἀπορρόφωσιν τῶν ἀκαθαρσιῶν τῶν λεκέδων. Η χρησιμοποίησις καὶ τῆς πούδρας ἀποδίδει πολὺ καλὺτερα ἀποτελέσματα εἰς τὸν καθαρισμὸν.

ΓΕΝΙΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ ΧΡΗΣΕΩΣ

- 1) Δοκιμάσετε κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ὑφάσματος ἂν εἶναι καλῶς βαμένον καὶ δὲν ξεβάφει.
 - 2) Διὰ τὰ ὑφάσματα ἀπὸ τεκνυτῶν μετάξα, τσελδόλ ἢ ραιγιόν καὶ διὰ τοὺς μοντέρνους κτυπητοὺς χρωματισμοὺς χρησιμοποῖσατε μόνον τὴν ΚΑΘΑΡΙΝΗ τύπου Β.
 - 3) Αἱ περισσότεραι κηλίδες ἐξαλείφονται μὲ τὴν ΚΑΘΑΡΙΝΗ ὑγρὸν. Ὑπάρχουν ἐν τούτοις λεκέδες οἱ ὅποιοι δὲν ἐξαλείφονται ἀμέσως καὶ χρειάζεται τότε νὰ ἐφαρμόσετε τὸν ΠΙΝΑΚΑ ΕΞΑΛΕΙΨΕΩΣ ΛΕΚΕΔΩΝ, ὅστις ὑποδεικνύει συμπληρωματικὰς μεθόδους, αἵτινες εἶναι ἀποτελεσματικαί.
 - 4) Ὅσο πῶς πρόσφατος εἶναι ὁ λεκές, τόσο πῶς εὐκόλως καθαρίζεται. Διὰ τοὺς παλαιούς λεκέδες, πρέπει νὰ τοὺς διαλύετε πρῶτα μὲ ΚΑΘΑΡΙΝΗ ὑγρὸν καὶ μετὰ νὰ τοὺς ἐξαλείψετε χρησιμοποιώντας καὶ τὴν ΚΑΘΑΡΙΝΗ πούδραν.
 - 5) Βουρτίζετε καλῶς τὸ ὑφάσμα εἰς τὸ μέρος ὅπου ὑπάρχει ὁ λεκές προτοῦ τὸν καθαρίσετε.
- Διὰ τὰ πολὺ λεπτὰ ὑφάσματα θέτετε ἀπὸ κάτω ἓνα στυπόχαρτο λευκὸ ἢ ἓνα κομμάτι λευκοῦ ὑφάσματος διὰ νὰ ἀπορροφήσῃ τὸ ὑγρὸν.
- 6) Μὲ ἓνα κουρελάκι λευκὸ ποτισμένο μὲ ΚΑΘΑΡΙΝΗ, τρίψατε κατόπιν τὸν λεκέ μέχρις ὅτου ἐξαλειφθῇ, καὶ ἐφ' ὅσον χρησιμοποιήσατε πούδραν ΚΑΘΑΡΙΝΗΣ, σκεπάσατε τὸ ὑγρὸν μέρος τοῦ ὑφάσματος μὲ πούδραν. Η πούδρα ΚΑΘΑΡΙΝΗΣ χρησιμοποιεῖται πρὸς καλύτεραν ἀπορρόφωσιν τῆς ἀκαθαρσίας τοῦ λεκέ. Ἀφ' οὗ στεγνώσῃ, βουρτίζετε τὴν πούδραν.
 - 7) Ὅταν χρησιμοποιήσῃτε τὴν ΚΑΘΑΡΙΝΗ, τὸ ὑφάσμα πρέπει νὰ εἶναι ἀπολύτως στεγνόν. Ἐπίσης ἡ ΚΑΘΑΡΙΝΗ πούδρα ὅταν χρησιμοποιήσῃται, πρέπει νὰ εἶναι ἀπολύτως στεγνὴ.
 - 8) Η ΚΑΘΑΡΙΝΗ Εἶναι ἀφλεκτός.
- Η ΚΑΘΑΡΙΝΗ ΔΕΝ ΑΦΙΝΕΙ ΣΤΕΦΑΝΗΝ ΣΚΙΑΣ Εἰς ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΛΕΚΕ, ὅπως τὰ ἄλλα ὑγρά καθαρισμοῦ λεκέδων. Προσέξτε μόνον τὸ ὑπόλοιπον ρούχο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ λεκέ, νὰ εἶναι καθαρὸ καὶ ὄχι λερωμένο.
- 9) Οἱ ἀτμοὶ γενικῶς τῶν ὑγρῶν καθαρισμοῦ λεκέδων δὲν πρέπει νὰ ἀναπνέωνται. Διὰ τοῦτο προῦθετε εἰς τὸν καθαρισμὸν τῶν λεκέδων κοντὰ εἰς ἓνα παράθυρον ἀνοικτό.
- Η ΚΑΘΑΡΙΝΗ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ τὰ καλὰ καταστήματα.

Η ΚΑΘΑΡΙΝΗ εἶναι προϊόν τῶν ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ

A. N. COUPAR - A. N. ΚΟΥΠΑΡΟΥΣΟΣ & ΣΙΑ

ΟΔΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ 2 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 52.007

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Η. ΕΛΙΕΖΕΡ, Νέα Μεγάλου Ἀλεξάνδρου 13. ΤΗΛ. 39-58.

ΣΗΜ.: Η ἀνατύπωσις, μερικὴ ἢ ὀλική, τοῦ πίνακος λεκέδων καὶ τῶν ὁδηγιῶν χρήσεως, ἀπαγορεύεται ἀπολύτως, ἐπιφυλασσόμενων τῶν φαρμακευτικῶν Ἐργαστηρίων, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, παντός δικαιώματός των.

(Εἰς τὸ προσεχές τευχὸς θὰ δημοσιευθῶν ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ 65 ΕΙΔΩΝ ΛΕΚΕΔΩΝ).

Ἀσκοπεσ σχέσεις

Ἰσαβέλλα ν. Αιγάλεω: «Απὸ τὸ γράμμα σας ἐκείνο ποὺ ἰδιῶς κινεῖ τὴν προσοχή μου καὶ θέλω, μὲ τὴν καρδιά μου, νὰ ἐπιστήσω σ' αὐτὸ καὶ τὴν δική σας προσοχή, εἶναι τὰ ὅσα μοῦ γράφετε γι' αὐτὸν τὸ νέο, μὲ τὸν ὅποιον κάνετε συντροφιά καὶ θγαίνετε τρεῖς - τέσσερις φορές τὴν ἑβδομάδα, χωρὶς ὅμως νὰ νοιώθετε ἀγάπη γι' αὐτόν, ἀλλὰ ἀπλῶς καὶ μόνο ἀπὸ μίαν ἐκδίκησιν γιὰ τοὺς δικούς σας, ποὺ σὰς ἔχουν χωρίσει ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο σας ἀρραβωνιστικῶς... Αὐτὴ ὁμῶς ἡ στάσις ποὺ ἀκολουθεῖτε μὲ τὸ νεαρό δὲν ἐπιτρέπεται διόλου νὰ συνεχισθῇ, γιὰτὶ στὸ τέλος ἡ παράξενη αὐτὴ ἐκδίκησις, ποὺ νομίζετε πῶς κάνετε σιτοῦς ἄλλους, εἰς ἀστραφὴ ἐναντίον σας. Ἐὰς σὰς δὴ κανένα μάτι καὶ θὰ ἐκτεθῇ ἀδικία. «Ἀς ἀφήσουμε τὸ τί μὲ τὸ νὰ συναναστρέψετε κάποιον χωρὶς νὰ ἔχετε ἓνα ὁποιοδήποτε ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν, εἶναι κάπως τολμηρὸν καὶ ἐπικίνδυνον. Ἐοῖς τὸν ἐγγελάτε, ἐκεῖνος νομίζοντας ὅτι ἐνδιαφέρεσθε, βάζει στὸ μυαλό του πολλὰ καὶ κάνει σχέδια. Γι' αὐτὸ τὸ ἀξιοπρεπέστερον ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, εἶναι νὰ ἐξομῆτε ἀπὸ τὸν ἀνθρώπου αὐτόν καὶ νὰ μὴ κάνετε πᾶν συντροφιά οὔτε σὺν διῶ ἀπὸ φίλων. Γιὰτὶ ἡ φιλία ἀνάμεσα σ' ἓνα νέο καὶ σὲ μίαν νέα γίνεται ἐπικίνδυνον καμμιὰ φορά. Γιὰτὶ λοιπὸν νὰ κινδυνεύετε, ἀφοῦ ἴσα - ἴσα θέλετε νὰ ἀποφύγετε τὸν κίνδυνον: Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημα, ποὺ μὲ ρωτᾶτε, πῶς ν' ἀνακαλύψετε τὴν διέθεσιν τοῦ χαμένου ἀρραβωνιστικοῦ σας, νομίζω πῶς καὶ θὰ μπορούσατε νὰ ἐξακριβώσετε ἀπὸ τὸ πρακτορεῖο, στὸ ὁποῖο ἀνήκει τὸ κοράδι, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ταξιδεύει.

Πειραιῶτικὸ αἶσθημα Γ. Χ.: Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ δυσπιστήσῃτε τὴν γυναῖκα, ποὺ ἐμφανίζονται, καλὸδούλα δὴθεν, νὰ σὰς δώσουν συμβουλὲς καὶ γνώμες, μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νὰ ματαιώσουν, ἀπὸ σκοπιμότητα, ἓνα εὐγενικὸ αἶσθημα. Φοδοῦμαι, λοιπὸν, πῶς καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, πρόκειται γιὰ διαβολὴ εἰς βάρος τῆς κοπέλλας ποὺ ἀγαπᾶτε, γιὰ νὰ σὰς κάνουν νὰ διακόψετε τὴς σχέσεις μαζί της καὶ ἴσως γιὰ νὰ ἐπωφεληθῶν αὐτὲς ἀπὸ σας. Καὶ αὐτὴ ἡ ἐντύπωσις μου ἐνισχύεται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἐσεῖς ὁ ἴδιος ποὺ ἐνδιαφέρεσθε καὶ παρακολουθεῖτε τὴ ζωὴ τῆς κοπέλλας, δὲν διαπιστώσατε, ὅπως μοῦ γράφετε, τὸ παραμικρὸ, ποὺ νὰ σὰς προδιαθέσῃ ἄγχημα ἐναντίον της. Γι' αὐτὸ καλὰ θὰ κάνετε νὰ περιφρονήσατε τὴν γυναῖκα αὐτή, ποὺ σὰς φοτώθηκε, μὲ τὴν ὀπισθοβουλία νὰ σὰς χωρίσῃ ἀπὸ τὴν καλὴ σας γιὰ νὰ σὰς δώσῃ τὴν κόρη της, καὶ νὰ ἔχετε μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη στὰ δικά σας τὰ μάτια καὶ τὴν προσωπικὴ σας ἀντίληψιν. Πάντως δέ, ἐπεὶδὴ σὰς ἔβαλε σὲ ἔγνοιαν ἡ κακὴ αὐτὴ γειτόνισσα, μπορείτε μὲ τρόπο, παρακο-

λουθώντας λίγο τὴν ἀγαπημένη σας, νὰ διευκρινίσατε τί συμβαίνει. Μην ἄ - θύμα τῆς ἀγάπης. Πειραιῶ: Χωρίσατε, μὴ γράφετε, μὲ τὴν γυναῖκα σας, ἀλλὰ δίχως διαζύγιον, ὅστερα ἀπὸ τὴν κακὴ τῆς διαγωγῆς. Μὰ τώρα ἐκείνη ἔχει μετανοήσει καὶ σὰς κάνει κρούσεις γιὰ νὰ τὰ ξαναφτιάξετε καὶ σὰς ὑποσχέται ὅτι τώρα θὰ φαῖν ἀξία τῆς συγγνώμης σας καὶ θὰ ἀφοσιωθῇ πᾶν ὁλοκληρωτικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς σὲ σὰς καὶ στὸ παιδάκι σας. Ἐοῖς ὁμῶς, ἂν καὶ τὴν ἀγαπᾶτε, καθὼς μοῦ ἐκμυστηρεύσατε, διστάζετε νὰ τὴν ξαναδεχθῆτε κοντὰ σας, ἀπὸ φόδο μὴ ξαναρχίσῃ τὰ ἴδια καὶ ἐκτεθῇ γιὰ μίαν ἀκόμα φορά. Μὲ ρωτᾶτε λοιπὸν, τί νὰ κάμετε. Νὰ σὰς πῶ: «Ἄν ἡ γυναῖκα σας εἶναι πραγματικῶς μετανοημένη καὶ ἀναγνωρίζῃ εἰλικρινὰ τὸ σφάλμα της καὶ θέλει νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴς συζυγικὲς σας σχέσεις, ἔχετε χριστιανικὸ χρέος νὰ τὴν συγχωρήσατε καὶ νὰ δεῖτε μεγαλοψυχία ἀπέναντί της, ὅστω καὶ μονάχα γιὰ χάρι τοῦ παιδιοῦ σας. Γιὰτὶ, εἶναι βέβαιον ὅτι μὲ μίαν ἀνὴρω χειρονομία σας καὶ τὴν γυναῖκα σας θὰ σώσατε ἀπὸ κάποια κακὴ ἐξέλιξις καὶ σὲς θὰ ἔχετε τὴν ἱκανοποίησιν νὰ τὴν ξαναἰδέτε κοντὰ σας, ἀφοῦ τόσο τὴν ἀγαπᾶτε. Ἡ συγγνώμη εἶναι μεγάλῃ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀπονομή της φέρνει συνήθως εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

Χαμένο ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ: Μοῦ ζητᾶτε νὰ σὰς ἀπαντήσω ἂν μίαν κοπέλλα, ποὺ ἀγαπᾶ εἰλικρινὰ καὶ ὑπόσχεται νὰ μείνῃ πιστὴ στὸν ἀγαπημένο της, μπορεί, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ λόγος σοφίας, νὰ ἀλλάξῃ ξαφνικὰ ὅπως διόλου δίδεσθαι ἀπέναντί του... Ἀπὸ τὴν ἠθικὴ ἀποψιν, τίποτα δὲν μπορεί νὰ δικαιολογήσῃ μίαν κοπέλλα νὰ ἀλλάξῃ διαθέσιν ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαπᾶ, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ κλονισθῇ ἡ ἐμπιστοσύνη της στὴν ἐντιμότητα καὶ στὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Κατὰ τὰ ἄλλα, μίαν κοπέλλα ποὺ, χωρὶς αὐτὸν τὸν λόγο, σπάζει τὸ δεσμὸ τῆς μὲ τὸν ἀγαπημένο της, ὅπως ἐγίνε στὴν περίπτωσιν σας, φαίνεται ἀπλῶς ἀνελικρινὴ καὶ δεικνύει ὅτι δὲν ἔχει ἥθος καὶ ἀξιοπρέπεια. Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερον ἐρώτημά σας, τί νὰ κάνετε: «Νὰ τὴ σκοτώσατε καὶ νὰ σκοτωθῆτε;» Ἐπιτρέψτε μοι νὰ σὰς πῶ πῶς τὸ βρῖσκω αὐτὸ ἀνόητον! Οὔτε νὰ τὴ σκοτώσατε καὶ οὔτε νὰ σκοτωθῆτε! Ἀπολύτως: Νὰ τὴν περιφρονήσατε καὶ νὰ εἰσαθεῖτε ἱκανοποιημένος ποὺ καταφέρατε, ἔστω καὶ ἔτσι, νὰ γλυτώσατε ἀπὸ τὴν παγίδα μίας ὑποκριτίας, πρὶν δεθῇτε μαζί της. Ἐτοῖς βλέπω τὸ ζήτημα, καὶ ἐλπίζω πῶς βλέπω καθαρά καὶ λογικῶς!

Τριαντάφυλλο στὸ βοῦρκο: Εἶναι καὶ μὲ σας ἡ ἴδια ἱστορία τῶν ἀφελῶν καὶ ἐπιπολαίων κοριτσιῶν, ποὺ ἐμπιστεύονται στὸν πρῶτον τυχερὸν τὴν καρδιά τους καὶ τὴν τιμὴ τους. Εἰστε ἐνὸς τέτοιου ἀπατεῶνος τὸ θεμα, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει πῶς δὲν ἔχετε καὶ σὲς ἡ ἴδια σημαντικὴ ἠθικὴ εὐθύνη γι' αὐτὸ ποὺ πάσατε. Γιὰτὶ, εἰκοσι χρόνων κοπέλλα, δὲν μπορεί νὰ μὴν ἔχῃ τὴ στοιχειώδη λογικὴ νὰ προσεσχευθῇ ἀπὸ ἓναν ἀγνώστον κατεργάρη, δειγνόντας τουλάχιστον ἐπιφύλακτικότητα, ὥστε οὐ νὰ τὸν γνωρίσῃ καὶ ἀπὸ τὴν καλὴ. Τώρα κοιτάζετε, μοῦ λέτε, νὰ τρελλοῦσθε ἀπὸ τὴν ἀγωνία γιὰ τὸ τί θ' ἀπογίνει. Γιατρεῖται ὁμῶς μὲ συμβουλὲς τέτοιες καταστάσεις: Πάντως ἐμπιστευθῆτε τὸ μυτικὸ σας στομάχι δικούς σας, καὶ αὐτοὶ πᾶν ἡ ἀνάλαβον, ἀκόμα καὶ μὲ τὸν εἰσαγωγὴν, νὰ ἐπιβάλλουν στὸν ἀνάνδρο ν' ἀποκαταστήσῃ τὰ πράγματα. Αὐτὸ θὰ πρέπῃ νὰ ἐπιδιώξετε, ἀφοῦ ζή-

τάτε τὴν γνώμη μου.

Χωρὶς ἀγάπην, Ι. Κ. Β. Βόλο: Ἡ σεμνότης καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ὄχι ἡ δειλία καὶ ἡ ἀγνοία, ὅπως νομίζετε, εἶναι τὰ ἀισθηματικά ποὺ σὰς κάνουν ἐπιφυλακτικὸς στὴς σχέσεις σας. Καὶ θὰ σὰς πῶ πῶς κάνετε πολὺ καλὰ εἰς. Αὐτὸ φανερώνει σοφότητα καὶ δειχνεῖ ἀνθρώπο μὲ χαρακτῆρα, ποὺ δὲν χαρμίζει τὸν ἄλλον, στε χρησμο καὶρο τοῦ σὸ νὰ ἐπιδοῖν ἐπιπόλαιους συνδέσμούς καὶ ἐπικίνδυνες περιπέτειες. Κάνετε δὲ πολὺ ὀρθὲς σκέψεις νὰ περιμένετε νὰ γνωρίσατε τὴν ἀληθινὴ ἀγάπην καὶ τότε, ἐκπληρώνοντας ὅλες τὴς ὑποχρεώσεις σας, νὰ τὴν πάρετε νόμιμη γυναῖκα σας. Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος λογικὸς καὶ τίμιος δρόμος, πραγματικῶς. Καὶ μακάρι νὰ σκεπτόνταν ἔτσι καὶ οἱ ἄλλοι νεαροὶ τῆς ἡλικίας σας.

Ἀνύσυχη καρδιά, Μεθών: Παραστατικὰ μοῦ γράφετε τὸ μαρτύριον τῆς ἀγάπης σας. Νὰ μὴν μπορήτε νὰ συναισθανθῆτε ἰδιαίτερος μὲ τὴν ἀγαπημένη σας μικρούλα, νὰ ματαιοποιήτε περιμένοντας τὸ ραντεβού καὶ ἐκείνη νὰ μὴν ἔχοιται, γιὰτὶ φοβάται μὴν ἐκτεθῇ στὸν γυνεὶς της καὶ ἀκούσθῃ στὸ μικρὸ κοινωνικὸ κύκλο. Ὅσο ὁμῶς καὶ ἂν σὰς συμπαθῶ γιὰ τὴν δοκιμασία σας αὐτή, βρῖσκω πῶς ἡ μικρούλα ἔχει δικαίωμα γι' αὐτὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν παρεξηγήτε, ἀλλὰ ἴσα - ἴσα νὰ χαίρεσθε, ποὺ ἡ νέα εἶναι σεμνὴ καὶ ἠθικὴ κορίτσι. Ὅσο γιὰ τὸ τί θὰ γίνῃ τὸ εἰδύλλιό σας, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς συστήσω τὸ ἐξής: Νὰ σταματήσατε αὐτὴ τὴν σχέσιν καὶ νὰ βγάλετε τὴν ἰδέαν ποὺ ἔχετε γιὰ τὸ κορίτσι, γιὰτὶ εἴστε καὶ σὲς πολὺ νέος ἀκόμη καὶ ἔχετε πολλὰ καὶ σοφώτερα ἄλλα πράγματα νὰ κυττάζετε: τὴς σπουδῆς σας, τὸ μέλλον σας. Γιὰ τὰ ζητήματα τῆς καρδιάς ὑπάρχει καιρὸς, ἀργότερα...

Μία ψυχὴ ποὺ πονᾷ, Κων/πολι: Εἶχα τὴν ὑπομονὴ νὰ στραφῶ στὸ διάδασμα τῶν δέκα κακογραμμένων σελίδων τῆς ἐπιστολῆς σας καὶ πελάγωσα σ' ἓνα σολὸ λεπτομέρειες περὶ τῆς ἀσημαντες. Ἀλλὰ τὸ χειρότερον ἀπ' ὅλα εἶναι πῶς ἀπογοητεύθηκε μὲ τὴν ἱστορία τῶν αἰσθημάτων σας: Τὶ τρέλλες εἶν' αὐτὲς ποὺ κάνουν: Τὶ φοβερὲς σὲ συνέπειες ἐπιπολαιότητες, ποὺ δὲν θὰ τις συγ-

χωροῦσα οὔτε σὲ κοπελλίσσα δεκαεξέτη χρονών; Δὲν ἔχετε στοιχειώδη λογικὴ νὰ σκεφθῆτε ὅτι αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ σας ἐκθέτει ἀπέναντι τὸν σύζυγό σας; Κρίμα!... Κάνετε τὴν πρώτη ἐπιπολαιότητα: Ἀντὶ νὰ τὸν πείσατε, νὰ τὸν ἀναγκάσατε νὰ νομιμοποιήσατε τὸν δεσμὸ σας. Βαλθῆκατε νὰ τὸν χωρίσατε. Καὶ μὲ αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἀρχίσαστε κιόλας νὰ τρέχετε εἰς ἀναζητήσιν ἄλλου καὶ τὰ καταφέρατε νὰ μπλέξετε μὲ τὸν Σουηδὸ καὶ τὸν ἐκδιάζετε νὰ σας παντρευθῇ; Σ' ὅλα αὐτὰ τί νὰ σὰς πῶ καὶ τί νὰ σὰς ὑποδείξω; Ὁ καλλίτερος, ὁ ἀσφαλέστερος σύμβουλος, εἶναι ἡ συνειδήσις ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Συγκρατήστε, λοιπὸν, τὴν ἐπιπολαιότητά σας, φανήτε πῶς λογικῶς, κυττάζετε πῶς καθαρά τὰ πράγματα καὶ ὁμολογήσατε ἂν αὐτὰ ὅλα ποὺ κάνουνε ἔχουν εἰρὸν, ἠθικὸ λόγο, σκοπό. Θὰ παραδεχθῆτε πῶς ὄχι. Καὶ τότε θὰ δῆτε ὅτι τὸ συμφέρον σας εἶναι αὐτό: Νὰ συμπαθεύσετε, νὰ φροντίσατε νὰ νομιμοποιήσατε τὴς σχέσεις σας καὶ νὰ μείνετε, τέλος πάντων, πιστὴ καὶ σεμνὴ. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀστροφή αὐτὴ κρίσις θὰ σας κἀν νὰ φιλοτιμηθῆτε, νὰ συν- ἐρρετε, νὰ ντραπῆτε γιὰ τὴν ἐπιπολαιότητά σας καὶ νὰ συγκρατή- θητε στὸν καιρό, ποὺ ἀρχίσαστε νὰ παύσετε. Ἀλλοῦθας θὰ χά- θητε μέσα στὴν ἐγκατάλειψιν καὶ τὴν κοινωνικὴ περιφρόνησιν, πράγμα ποὺ παρ' ὅλ' αὐτὰ, δὲν σὰς ἀξίζει!...

Δυὸ καρδιές τῆς Πειραιῆ: Βέβαια καμμιὰ ἠθικὴ δικαιολογία δὲν ἔχουν οἱ γονεῖς τῆς ἀγαπημένης σας γιὰ νὰ παύσουν πῶς τὸ λόγο τους. Κι' ἐνῶ σας εἶχαν πῆ ὅτι θὰ σὰς ἐδῶσαν τὴν κόρη τους γιὰ γυναῖκα σας, τώρα, δὴθεν γιὰ τὸ συμφέρον της, θέλουν νὰ τὴν δώσουν στὸν ἡλικιωμένο ἐπιστήμονα, ποὺ ἔχει λεπτὰ, χωρὶς νὰ καθάινουν ὅτι ὅμι τους οὔτε τὴν ἀμοιβαίαν σας ἀγάπην, οὔτε καὶ τὴ διαφορά ἡλικίας ποὺ θὰ ἔχῃ ὁ ἄλλος ἀταίριαστος γάμος. Δυστυχῶς πολλοὶ γονεῖς δὲν ἔκτιμουν τίποτα ἄλλο, στὸν κόσμον ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χρήμα, ποὺ, ὁσὸ πῶς, μὲ τὸν τρόπο ποὺ τὸ ἐπιδιώκουν, μόνο στὴ συζυγικὴ εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ τους δὲν συντελεῖ. Ὅσο τώρα γιὰ τὸ τί θὰ κάνετε: Ὁ ὅσο πῶς, θὰ πρέπει κυρίως ἡ κοπέλλα ν' ἀρνήσῃ νὰ πάρῃ τὸν ἀνθρώπο ποὺ τῆς προ-

Μία γυναῖκα ποὺ νὰ μοιάζῃ συγχρόνως καὶ μὲ τὰ δύο πρόσωπα τῶν ζωγραφικῶν αὐτῶν ἔργων ἀσχητῶν σημεῖρα στὴν Εὐρώπῃ, δύο ἀπαταλμένοι τῆς κινηματογραφικῆς ἐταιρείας τοῦ Χόλλυγουντ «Ουίνεραλ», γιὰ τὸ νέο φιλμ «Γαλιλάος». Ὁ πίναξ ἀριστερὰ εἶναι «Ἡ μετανοήσας» τοῦ ζωγράφου Πάολ Κλέμενς δεξιὰ δὲ «Ἡ ἀμαρτωλὴ» τοῦ Ἐρνέστου. Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἀντιθέσεων βρίσκεται ὁ ἰδεώδης τύπος τῆς γυναίκας, ποὺ ἀναζητοῦν οἱ δύο Ἀμερικανοὶ κυνηγοὶ ταλέντων. Ἡ κοπέλλα ποὺ θάξῃ τὸν τύπο αὐτὸ δὲν χρειάζεται νὰ ἔχῃ πᾶσι μαθήματα δραματικῆς τέχνης οὔτε εἶναι ἀπαραίτητον νὰ εἶναι γνωστὴ ὡς ἡθοῖος.

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ: υφάσματα (μόλλινα, μεταξωτά κτλ.)
πιστικά, υαλικά, έλαιο-
χρώματα, λουτήρες κλπ.

ΟΠΑΔ

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ - ΠΑΛΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται
9-12 & 5-7 ώς και επί συνεντεύξε-
ως. Τριφυλίας 113 - Τηλ. 612-610

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΪΛΟΝ άρχ. 27
» 54-15 » 35
» ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ » 10
ΣΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΔΕΝ ΕΤΥΧΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ
ΟΤΙ :

Με τη νέα μέθοδο της καινούρι-
ας ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΟΥΔΕΤΕΡΑΣ

Μαλλιά κατεστραμμένα από θά-
λασσα ή βουνό, ψαλίδες, από απο-
τυχίες άλλων περμανάντ κλπ. γί-
νονται μαλακά, σαν μετάξι και το
σπουδαιότερο κάνει μπούκλες χον-
δρές και σκάλες φαρδιές.

Κομμωτήριο «ΜΑ Σ ΚΩΤ»
ΧΡΗΣΤΑΚΗ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΥΛΑΣ
Ευτυχίδου 4818. 1.-Τηλ. 72406
Παγκράτι

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΟΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
στο
Ελβετικό
ΟΙΚΟΣ ΚΑΝΙΤΟΣ 6

Ξενεύουν και να δείξη με κάθε
τρόπο πως δεν θα δεχθώ να γίνω
θύμα. Σεις δε στο μεταξύ, πρέ-
πει να κινηθώ δραστηριότερα,
για να εξασφαλίσετε την οικονο-
μική προϋπόθεση, ώστε σε δεδο-
μένη στιγμή, μία και εστέ ενη-
μέκως, να μπορέσετε να δώσετε
ένα τέλος στο και με την αντι-
δραση των γονέων της. Έκτος αν
προτιμήσετε να τους φανερώσετε
από τώρα τις σχέσεις σας με την
κόρη τους, όπως ίσως υποχωρη-
σουν από το φόβο να δημιουργη-
γήθαι κοινωνικό σκάνδαλο!

Φοιτήτρια Ν. Φ. 6: Θα δια-
ειδάσω το γράμμα σας στην συ-
νεργειά μας δερματολόγο και
ελπίζω πως σύντομα θα διαβάσετε
από την Ιατρική στήλη την απάν-
τησή της στο ζήτημα που σας έν-
διαφέρει.

Χρυσό-Ελπινίκη, Σμύρ-
νη: Νομίζω ότι σκέπτεστε πολύ
λογικά και τίμια. 'Αγαπάτε μία
καλή κοπέλλα και θνείρο σας είνε
να την παντρευθώ και να δημι-
ουργήσετε οικογένεια. 'Αλλά και
οι επιθυμίες των γονέων της κο-
πέλλας είναι όρθες, ότι πρέπει
να δημιουργηθώ οικονομικός, να
εξασφαλίσετε ένα βετικό πόρο ζω-
ής, που θα σας επιτρέψει να προ-
στασιοποιήσετε τα σχέδια της ε-
τυχίας σας. Και αυτό το αντίλαμ-
βάνετε, βέβαια και σεις ότι απο-
τελεί προϋπόθεση του γάμου. Συμ-
φωνώ, λοιπόν, μαζί σας να προ-
τείνετε στους οίκοι της ν' αρ-
ραδωνισαθήτε προς το παρόν με
την κοπέλλα, για να είναι έτσι πιο
έπισημος και πιο σίγουρος ο δε-
σμός σας. Και όταν με το καλό
τακτοποιηθώ οικονομικά, όπως
τό ελπίζετε, τότε κάνετε το γάμο
σας. 'Η λύση αυτή είναι η πιο όρθη
και είμαι βέβαιη ότι θα την δε-
χθούν ευχάριστα οι ενδιαφερομέ-
νοι, αφού δεν έχουν άλλες επιθυ-
μίες απέναντί σας.

ΕΡΗ

Γνωριμίες

'Η Σανταρόζα, μία από
τις αναγνώστριές μας, που όπως
μας γράφει παρακολουθεί με με-
γάλο ενδιαφέρον το «Ερωτικό
Γραμματοκιβώτιο», δίνει στο γράμ-
μα της μια λεπτομερή περιγραφή
τριών νέων και παρακαλεί να της
υποδείξω ποιός είναι ο καταλλη-
λότερος για να σχετισθώ κάπως
καλύτερα μαζί του.

'Η «Σανταρόζα» νομίζει πως η
έκλογη ενός νέου μοιάζει με την
έκλογη ενός υφάσματος. 'Αλλά
και στο υφάσμα ακόμη, δεν μας
άρκει η εξωτερική του εμφάνιση
όσο κι' αν είναι όρθια. Πρέπει να
δοούμε τι είδους υφάσμα είναι, αν
είναι βαμβάκι ή μάλλινο, αν είνε
διπλόφαινο ή μονό, αν ξεβά-
φει, και τόσα πολλά άλλα, που
πρέπει να μας πείσουν για την ποι-
ότητα και την άντοχή του. Ποσο
μάλλον, λοιπόν, για έναν άνθρ-
πο, που θα παίξει σημαντικό ρόλο
στη ζωή μας. Το φουστάνι αν δεν
μας άρεση το πετάμε, αλλά τον
άνδρα τι θα τον κάνουμε; Γι' αυτό
πρέπει να ξέρετε ότι η εξωτερική
εμφάνιση ενός νέου δεν είναι άρκε-
τό κριτήριο για μία έκλογη. Τι το
όφελος, αν ντυνεται και αν εμφα-
νίζεται κομψός, ενώ η ψυχή του, ο
χαρακτήρας του, οι τρόποι του, οι
συνήθειές του είναι κακές; Μελε-
τήστε τον άνθρωπο με τον οποίο
θέλετε να σχετισθώ και εξετάστε
τα ψυχικά του προτερήματα. Μην
αρκώστε στην εμφάνιση και στα
γλυκά λόγια.

Μαθητριάδα Σ. Δ.: Για
ένα τόσο σοβαρό ζήτημα, που σας
συμβαίνει, γράφετε δυο λέξεις και
θέτετε ένα σοβαρό ερώτημα. Γι'
αυτό όμως που σας συμβαίνει,
μπορεί να ρωτή κανείς με τόση
αφέλεια, όταν ξέρη ότι θα ζή μ'
ένα στιγμή και που καθημερινώς
βάχετε το χτυποκάρδι, μπώς γί-
νη γνωστό; Να το πητε στους γο-
νείς σας, να αμυνθούν αυτοί και
να προστατεύουν την κόρη τους α-
πό το μεγάλο κίνδυνο που την έ-
πειλει. Μη διστάσετε, λοιπόν, ο-
ύτε στιγμή να το πητε και ν' απαι-
τήσετε απ' αυτόν να σας παντρευ-
τεί το ταχύτερο.

Μικρή ανάποφάσιστη,

Νέα Σμύρνη: Παραδέχεστε πως
αν καταλάβαμε τον παραμικρό τ'
αδελφία σας θα ήσαστε χαμένοι
κι' οι δύο. Και όμως, τον άνθρω-
πο αυτόν, που δεν σεβάστηκε το
σπίτι σας, τ' αδελφία σας, που είνε
και φίλος του, κι' εσάς την ίδια
τον αγαπάτε. Θέλει να παίξη μα-
ζί σας, κι' αυτό είναι εύνοητα με
τον τρόπο που έμμεταλλεύεται τη
φιλία σας και την εμπιστοσύνη
που του έχουν τ' αδελφία σας.

Περίμενα, λοιπόν, από σας όχι
ανάστεναγμούς και αγάπες, αλλά
αξιοπρεπή στάση, όταν μπήκε σπίτι
σας κρυφά και σας φίλησε. 'Αλλά
βλέπω ότι έχετε πολύ αδύνατο χα-
ρακτήρα και γι' αυτό πρέπει να
προσφάξετε τον εαυτό σας. Να
τα πητε της μητέρας σας, αλλοίως
θα παρασυρθείτε στην καταστροφή.

Μπέλλα Βενέτσια: Κα-
νένα κορίτσι δεν πρέπει να προτρέ-
χη και ν' αποφασίση μόνο του για
το μέλλον του, αν δεν συμβουλευ-
τεί τους γονείς του. Κάνετε ένα
πραγματοκόπημα, του οποίου την έκβα-
ση δεν την ξέρετε. Δεν ξέρετε δη-
λαδή, ποιός είν' αυτός που λέτε
πως αγαπάτε, γιατί με 3-4 συ-
ναντήσεις δεν γίνεται ποτέ γνω-
στός ο χαρακτήρας ενός άνθρ-
που. 'Επίσης δεν ξέρετε, αν έπειτα
από δύο χρόνια που θα τελειώση
τη Σχολή, θα του επιτρέψουν να
σας παντρευτεί. Ούτε αν σ' αυτό το
διάστημα των δύο ετών δεν πα-
ρουσιασθή, όπως συμβαίνει συχνά,
μία άλλη στο δρόμο του, και αν
παρα τους όρκους και τις υποσχέ-
σεις του, δεν σας εγκαταλείψη.

Βαθίζετε δηλαδή στο άγνωστο,
με δεμένα τα μάτια. 'Ενώ, έχετε
στά χέρια σας τη βεβαιότητα ενός
υπεύθυνου, του πατέρα σας, για
την μελλοντική σας αποκατάσταση,
την περιφρονείτε. Μία συμβουλή
σας δίνω: 'Ακούστε τον πατέρα
σας.

Νοσοκόμο Β': Δεν φαντά-
ζομαι να διαλέξετε αυτό το έ-
παγγελμα για ώριμους λόγους.
Πάντως, όποιος επάγγελμα κι' αν
διαλέξη κανείς, θα έχη τους πει-
ρασμούς, πάντα μπροστά του. 'Ε-
ξαρτάται, λοιπόν, από την θέληση
κάθε γυναίκας, η στάση της μπρο-
στά στον πειρασμό.

Με το να ζητάτε μία υπεκφυγή,
στο γάμο, αυτό δεν είναι λύση, είνε
μάλλον μία διευκόλυνση. Φα-
νίτε, λοιπόν, λογική, αφού εξ όλ-
ων έχετε πείρα. Σκεφθείτε ότι οι
άνθρωποι αυτοί είναι πάντα απαι-
τητικοί γιατί νομίζουν ότι σας ά-
ρεσουν αυτές οι καταστάσεις. Νο-
μίζω πως άρκει το χαμόγελό σας.
'Η επίγνωση των αποτελεσμάτων
θα σας κάνει να αποφεύγετε συγ-
καταστάσεις.

Τραυματισμένα δύο Φ.
Φ.: Ρίχνετε όλες τις ευθύνες επά-
νω σας. Αυτό σημαίνει ότι είσθε
καλή και ευγενική. 'Αλλά γιατί
να μην καταλογίσουμε ευθύνες και
σ' εκείνον, που είναι άνδρας με πεί-
ρα, και περισσότερη θέληση; Πάν-
τως η ηλικία δεν παίζει κανένα
ρόλο, ούτε η συγγένεια αυτή μπο-
ρεί να θέση σε κίνδυνο το γάμο
σας. 'Επομένως, αν οι γονείς σας
το θέλουν, γιατί να μη γίνη, αφού
όπως λέτε θα ζήσετε καλά;

Ρούσσου: Με συμβουλευέτε
να μην πω, ότι είστε μικρή, γιατί
τόρα είστε πιά δεκαεπτάμην χρό-
νων! 'Αλήθεια, πάρα πολύ μεγάλη
είσθε, τόσο μάλιστα, που δεν μπο-
ρείτε να... καταλάβετε ένα απλού-
στατο πράγμα: ότι ταπεινώνετε
τόσο πολύ σ' έναν άνδρα, όταν τον
ρωτάτε γιατί δεν σας αγαπάει. Κι'
άρα ήταν τουλάχιστον ένας άν-
δρας, θα σας συγχωρούσα για την
επιπολιότητα σας. Αυτός, όμως,
είναι παιδί, που θα καμαρώνη για
την αδυναμία σας. Καταλαβαίνε-
τε, λοιπόν, τι κάνετε, εξευτελίζον-
τας την αξιοπρέπεια σας;

Τρελλοκόριτσο: Μία κο-
πέλλα όταν αθετή το λόγο της,
και αλλάζει άρραδωνιστικούς,
χάνει την εκτίμησι και την εμπι-
στοσύνη των ανδρών. Δεν είναι
λοιπόν, σωστό αυτό που σκέπτεστε.
'Αφήνετε κάτι βετικά, για το ά-
γνωστο.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Το γνωστό σ' όλο τον κό-
σμο 'Αμερικανικό κραγιόν
ΦΛΕΙΜ - ΚΛΟ
πωλείται τώρα και είν

Δοκιμάστε το έλκυστικό-
τερο χρώμα Πινούιλ-Ρέντ
το καλύτερο χρώμα
του κραγιόν ΦΛΕΙΜ ΚΛΟ.

Πούδρα ΦΛΕΙΜ-ΚΛΟ
συμπυκνωμένη

Ροζ ΦΛΕΙΜ-ΚΛΟ

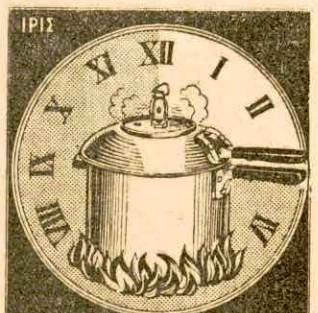

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠ.
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ ΚΑΙ ΛΙΜΠΟΝΑ 9
ΤΗΛ. 28-053

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥ-
ΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Μ. ΛΟΥΓΙΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΙΝΟΥ 14

Ειδικευθείσα επί μακρόν
εις Παριούσιος-Βιέννην έ-
φαρμόζει τας τελευταί-
ας μεθόδους περιποίησης
προσώπου, δερματος, σώμα-
τος. 'Εξάλειψις ρυτίδων,
φακιδίων. Παχυσαρκία, ιδι-
αίτερον τμήμα - Αίθουσα
ανάμονής και είσοδος διά
κυρίως. 'Εκάστην Κυρια-
κήν 9-2 συμβουλαί δωρεάν.

σε ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ
με ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ
ετοιμο γαργιό
καλομαγειρεμένο!

SILVER
Η ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΧΥΤΡΑ ΤΑΧΥΤΟΙ

ΕΡ. Μ. ΖΙΓΛΑ - ΕΡΜΟΥ 161 - ΤΗΛ. 53.310

Δεκα νέα: Σύμφωνα με την
περιγραφή σας, θα πρόκειται περί
δακρυοκυστιτίδος. Το νόσημα σας,
εφ' όσον βεβαιώς πρόκειται περί
αυτού, δεν είναι επικίνδυνο. Είναι
όμως άριστο ιδίως όταν το έκκρι-
μα είναι πυώδες. Συνήθως υπο-
χωρεί με σχετική θεραπεία. 'Αλ-
λοτε πάλι γίνεται χειρουργική έ-
πέμβαση. Αυτά όλα όμως θα σας
τα πη ο ειδικός οφθαλμίατρος,
στον όποιον πρέπει να αποταθώτε.
Με σήλικά: Διάθεσα με
προσοχή την πολυσέλιδη επιστολή
σας και θαυμάζω την περιγραφική
σας ικανότητα. Παρά ταύτα, δεν
μπορώ από τόσο μακριά και χω-
ρίς καμιά εργαστηριακή εξέτα-
ση να έχω διάγνωση της παθήσεως
σας και επομένως να σας συστήσω
και θεραπευτική άγωγή. 'Εχετε α-
πόλυτη ανάγκη ακτινογραφικού έ-
λέγχου από έμπειρον ακτινολόγο
γιατρό.

Ζεκελέν Τ. 2 Π.: Το φρονι-
μότερο βέβαια είναι να εξετασθήτε
από ένα γιατρό και μάλιστα ειδί-
κο οφθαλμό για να διαπιστωθή η
πάθηση. Δεν μπορώ με τη δική
σας μόνο περιγραφή να κάνω διά-
γνωση στο περιστατικό σας και ά-
κόμη περισσότερο να σας αποδεί-
ξω σχετική θεραπευτική άγωγή.
'Ενα μόνον σας λέγω, ότι δεν δια-
τρέχετε κίνδυνο έγχειρήσεως.

'Αδίκη μένο: Αυτό το εί-
δος οι αισθητικές έγχειρήσεις της
μότης γίνονται με τοπική αναι-
σθησία, είναι ανώδυνη και πάντο-
τε έπιτυγχάνουν. Δεν έχετε καθό-
λου ανάγκη παραμονής σε κλινική.
Μετά ένα σχεδόν δεκαήμερον δεν
θα φαίνεται καθόλου η ουλή. Για
το ποσό δεν έχω ιδέα.

Ζαννέτα Ν. Φ.: Πολλά είναι
τα αίτια που προκαλούν το αντι-
αισθητικό φαινόμενο που μου πε-
ριγράφετε. 'Αυτίνα, υπερκόπωση,
ατατάλληλη ή ανεπαρκής τροφή,
λύτες, διάφορες παθήσεις του γα-
στορεντερικού συστήματος, του ση-
κτιού, των νεφρών είναι τα αίτια
του αντιαισθητικού αυτού φαινομέ-
νου. Γι' αυτό πείπει να βρεθώ το
αίτιον και ακολουθώ να γίνη ανά-
λογη θεραπεία.

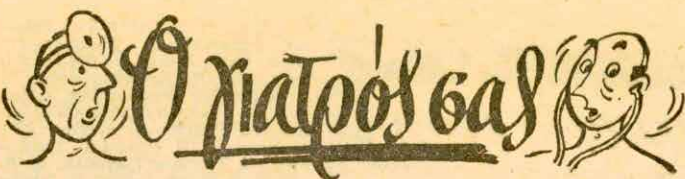
Νεαρό μαθητή: Θα πλέ-
νετε κάθε μέρα το σώμα σας με
κρύο νερό. Το στρώμα του κρε-
βατιού σας να είναι πολύ σκληρό.
Να απογογγίζετε τους έρεθισμούς.
Πρωί και βράδυ μπορείτε να κάνε-
τε μία έντριση της σπονδυλικής
σας στήλης με κολώνια. 'Επί ένα
μήνα θα παίρνετε τρεις φορές την
ημέρα από ένα κουταλάκι του
γλυκού Passineur. 'Επίσης θα
κάμετε 1-2 κουτιά ενέσεις Το-
nosan.

'Αρρωστο Γ. Π.: Δεν υπά-
ρχει αμφιβολία ότι πρόκειται περί
ανωμαλίας των αδένων έσω εκκρί-
σεως και ότι έχετε ανάγκη ειδι-
κής θεραπείας (όρμονοθεραπείας)
όπο την παρακολουθήσι πάντοτε
του γιατρού, η οποία άλλωστε δεν
θα είναι και τόσο δύσκολο να έ-
φαρμοσθή, μία και μένετε στην 'Α-
θήνα. Πάντως σας συνιστώ να μην
αποφασίζετε να υποβληθώτε σε θε-
ραπεία, από άτομο μη ειδικό, για-
τι διατρέχετε τον κίνδυνο να έχετε
αντίθετα αποτελέσματα.

Κον Δ. Ε. Θ.: Το φαινόμενο, που
μου περιγράφετε στην επιστολή
σας, όφειλεται σε διαταραχή των
αδένων έσω εκκρίσεως. Για να έ-
χετε βελτίωση, θα πρέπει να υπο-
βληθώτε σε πολυορμονική θερα-
πεία, αφού όμως κάμετε προσδιο-
ρισμό του βασικού σας μεταβολι-
σμού, όποτε θα έπισκεφθώτε έναν
эндокриноλόγο γιατρό, ο οποίος θα
ανάλαβε εξ ολοκλήρου και υπευ-
θύνως την όλην θεραπευτική άγω-
γή κατά τη γνώμη του.

'Επαρχιώτης άρρωστο: Και
εγώ συμφωνώ ότι θα πρέπει να
κάμετε εξέταση του αίματος, αφού
όμως προηγήθω μία αναγνώριση.
Θα κάμετε δηλ. 4-5 ενέσεις βι-
ταμινών και 15 ημέρες μετά την
τελευταίαν ένεση, θα κάμετε εξέτα-
ση του αίματος, όποτε ανάλογα με
το αποτέλεσμα, θα έπισκεφθώτε τη
θεραπεία με πενικιλίνη, όπως
στην προηγούμενη απάντησι σας έ-
λεγα. Αυτή είναι η πιο όρθη όδός,
που πρέπει να ακολουθήσετε.

Με λ α χ ρ ο ι ν ή Κ. Δ. Ε.:
Στην πρώτη δεν κινώ να έχω
γνώμη, γιατί δεν γνωρίζω την σύ-

'Απαντήσεις έπιστολών

στασίν της. 'Όσο όμως για την
Perle Phyllis σας την συνιστώ υ-
πεύθυνας. Είναι άδελφής. Θα σας
συνιστούσα ακόμη να χρησιμοποιή-
σετε και την creme Phyllis, σε
συνδυασμό με την Perle και σύμ-
φωνα με την εσώκλειστη οδηγία.

Α. Δ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Κ α ρ α θ ά ν ι Σ.: 'Η περίπτω-
σί σας θεραπεύεται ριζικά όπως
ακριβώς μου γράφετε. Λεπτομέρει-
ες λόγω του θέματος δεν μπορώ
να σας γράψω. 'Όταν πλησιάση η
ώρα που θα αποφασίσετε, μου γρά-
φετε πάλι.

'Υ ό ν η, 'Ορεσιτιάδης: 'Η κακή
λειτουργία ώριμων αδένων έσω
εκκρίσεως και η πολυφαγία είναι η
αίτια της υπερλιπιδώσεως του σώ-
ματος. Σας αναγράφω ένα φάρ-
μακο, που είναι αλάβεξ και που
θα σας βοηθήση πολύ: Syncrines

★ Προστατεύσατε το εύαισθη-
το και λεπτό δέρμα σας από
την άκαταστασία του καιρού
χρησιμοποιώντας την μοναδική
κρέμα ΛΑΝΟΛΙΝΗ "ΜΕΛΠΑΝ",
και το ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΝΤΕΜΑ-
ΚΙΓΙΑΝ "ΜΕΛΠΑΝ".

ΜΕΛΠΑΝ

Ο φύλαξ άγγελος της όμορφιάς σας

★ ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΙΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

Δ. Π., Θεο)νίκη: Είσαθε καθ' ό-
λα φυσιολογικός, αλλά πολύ ευαί-
σθητος χαρακτήρας και αυτό επι-
δρά στην ψυχική σας ισορροπία.
Για την βελτίωσι της καταστάσε-
ως κάμετε επί δύο μήνες, δυο έ-
νέσεις την εβδομάδα εκ του φαρ-
μάκου Ampl. Ατενομη των 25
μλγρ. και κατόπιν επί δύο μήνες
θα συνεχίσετε να παίρνετε τρία
κουταλάκια του γλυκού την ημέρα
εκ του φαρμάκου Hepatofeline.

Ξεφλουδισμένη τριαν-
ταφυλιά, Κόγκο: Οι πλέον έ-
πικίνδυνες ημέρες για το ζήτημα
που με ρωτάτε είναι: από της 12
μέχρι της 17ης ημέρας από της
παύσεως της μηνιαίας αδιαθεσίας.
Για το άλλο ζήτημα δεν μπορώ,
λόγω του θέματος, να σας απαν-
τήσω εδώ.

Μιλλήη, 'Αλεξάνδρεια: Σε
περιπτώσι μη εμφανίσεως την κα-
θαρισμένη ημέρα της μηνιαίας α-
διαθεσίας, θα κάμετε άμεσως, μια
κάθε μέρα ένεση εκ του φαρμάκου
Ampl. Estro - Prol, τρεις εν έσω.
Κάποια άνω υπόμνηση, 'Εν-
ταόθα: 'Εφ' όσον ο γιατρός σας
έχει διαπιστώσει ότι όλα είναι φυ-
σιολογικά, σας συνιστώ και εγώ
να κάμετε τις ένεσεις, που σας έ-
γραψε χωρίς κανένα φόβο. Πρό-
κειται περί ανεπαρκούς λειτουργί-
ας της εκκρίσεως των ωοθηκών.

Πελοπίδα Ν.: Το καλύτερο
είναι να εξετασθή από ένα γυναι-
κόλογο, γιατί οι αιμορραγίες στην
ηλικία της, δεν είναι πολύ φυσι-
ολογικές. Για την προσωρινή ανα-
κούφιση της να κάμη κάθε μήνα
τρεις ένεσεις, μία ανά δύο ημέρες
και 8 ημέρες από της αδιαθεσίας
εκ του φαρμάκου Ampl. Ατενομη
25 μλγρ. 'Εσωτερικώς δε να παίρ-
νει τρία κουταλάκια την ημέρα εκ
του φαρμάκου Calmonevrine.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Κ. Κ., Κάρον: Σύμφωνα με
την έπιθυμία σας σας γράφω ίσ-
αιτέρως.
'Αφρικάνα Μ., 'Ενταόθα: 'Α-
φού έχουν περάσει εξή ολόκληρα
χρόνια από την πρώτη άρρώστια
σας, έχω τη γνώμη ότι θα πρέ-
πη να μην άνησυχώτε. Συμπληρω-
ματική θεραπεία, εφ' όσον δεν έ-
χετε κανένα ένοχλημα, είναι έντε-
λως περιττή. 'Αν όμως υπάρχουν
φόβοι, άγωνία, έμμονες ιδέες κλπ.
τότε να συμβουλευθώτε τον ψυχια-
τρο της εμπιστοσύνης σας, για να
σας καθορίση είδος και διάρκεια
θεραπείας.

Α. Μ., 'Αγρίνιο: Να κάμετε
Ampl. Ορετόν 25 μλγρ. τις της έ-
βδομάδος σύνολον 10 ενέσεις. 'Εν-
δομικώς καθημερινώς Ampl. Multi-
B No 10. Με τις ένεσεις αυτές α-
σφαλώς θα υποχωρήσουν τα φαι-
νόμενα. Μην άνησυχώτε για το
μέλλον.

Β. Κ., 'Ερμούπολις Σ τ α υ-
ρος 306: 'Αφού γίνουν όλες οι
εξετάσεις, αίματος, ούρων, ακτινο-
γραφίες, βασικός μεταβολισμός,
κλπ, τότε θα πάρτε την απάντησι
των γιατρών για το είδος της αρ-
ρώστιας και της θεραπείας, που
πρέπει να ακολουθήση. Μην άνη-
συχώτε και προ παντός να μη βιά-
ζεστε. 'Η υπερλειτουργία του θυ-
ρεοειδούς αδένος κάνει πολλές φο-
ρές τα συμπτώματα αυτά. 'Εφ' ό-
σον διαπιστωθή ότι δεν πρόκειται
περί αυτού, τότε θα πρέπει να
στραφώτε στον νευρο-ψυχικό το-
μέα. 'Επισκεφθήτε τον ψυχίατρο
της εμπιστοσύνης σας σύντομα.

'Απελπισμένο νέο, 'Ιω-
άννινα: Μαζί με τις διαταραχές
του στομάχου υπάρχουν ένοχλημα-
τα τόσο νευρικά, όσο και ψυχί-
κα. Τα τέσσερα χρόνια της άρρώ-
στιας σας έχουν επιδράσει και
στην ψυχική σφαιρά. Πρόκειται με
άλλα λόγια για ψυχονεύρωση. 'Η
θεραπεία της άρρώστιας αυτής
δυστυχώς δεν είναι δυνατή με άλ-
ληγοφάρμακα. Πρέπει να γίνη συ-
στηματική νευρολογική εξέταση
και να υποβληθώτε στην κατάλλη-
λη θεραπεία σύντομα, για να μην
προχωρήση ακόμη πιο πολύ το
κακό.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤ Σ ΟΥΠΟΥΛΟΣ

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οι κάτωθι στρατιώτες μας που βρίσκονται στην Κορέα ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες: Δημήτριος Πανταζίδης, Νικόλαος Νεολιάνης, Αντώνιος Δρακουλάκης, Βασίλειος Στρήσης, Σπυρίδων Στάμος, Θεόδωρος Δημητριάδης, Κλέων Δημητριάδης, Μίως Παπουτσάκης, Γεώργιος Άραβαντινός και Γεώργιος Εόαγγελόπουλος (2ος Λόχος, 2ον Τάγμα), Γεώργιος Χουλιάρης, Σπυρίδων Λεσιώτης, Παναγιώτης Πετριάδης, Κυριάκος Κριτσούλης, Αναστάσιος Μακρής, Ανάργυρος Μπουζούκης, Ιωάννης Πνευματικός, Στυλιανός Ψιλάκης, Κωνσταντίνος Βδοκάκης και Αναστάσιος Τσαλανάκης (1ος Λόχος, 2ον Τάγμα), Μιχαήλ Παπαδημητρίου, Δημήτριος Ψανδάκης, Νικόλαος Τριανταφύλλου, Νικόλαος Κοντσόγλου και Ιωάννης Μιχαλόπουλος (Συνεργείο). Ντίκος Δαδίτης, Κωνστ. Νοταρόπουλος, Ξενοφών Τρισελής, Ζήσης Ζαχόπουλος, Μαν. Κωνσταντίνος, Δημήτριος Ντούνης, Κων. Μαρinos, Γαβριήλ Σιομάνης, Αναστάσιος Γουδοσιάκης και Απόστολος Μουρατίδης (Μ.Α.Μ.).

ιμς, καὶ Ἰωάννης Πάπας (Λόχος)
 Δ' αὖτος, Ἴον Τάγμα). Ἀθανάσιος
 Γιαννακόπουλος, Ἰωάννης Βρώ-
 νης καὶ Δημήτριος Ἀποστολόπου-
 λος (Δ. Δ. Σύνταγματος). Θεο-
 φάνης Ταϊράνης, Μιχαὴλ Παπαδη-
 μήτριος, Ἰωάννης Τσιανδάκης,
 Νικόλαος Κοντοσόλου, Στράτιος
 Ααλέλλης καὶ Νικόλαος Τριαντα-
 φύλλου (Συνεργεῖον). Θεοδόσιος
 Βαγγιάτας, Ἰωάννης Παναγόπου-
 λος, Σπυρίδων Ἀνδριανόπουλος,
 Νικόλαος Μπουτόπουλος, Δημήτρι-
 ος Σουλκάς, Φώτιος Καμπανάρης,
 Θωμάς Τούχας, Δημήτριος Κατσα-
 ρίδης, Κωνστ. Μικελόπουλος καὶ
 Γεώργιος Μήνιης (Ζὸς Λόχος, 2ον
 Τάγμα). Μιχαὴλ Ἀναστασάκης
 καὶ Ἀνδρέας Κατράκης (Λόχος Δ'
 αὖτος, 2ον Τάγμα). Αἰμίλιος Νι-
 κολόπουλος, Λέων Βασιλειάδης,
 Λάκης Χατζηκωνσταντῆς, καὶ Ἀρί-
 στος Παπαϊωάννου (Ζὸς Λόχος, 2ον
 Τάγμα). Στέφανος Βενεδικτός
 (Λόχος Δ' αὖτος, Ἴον Τάγμα).
 Σπύρος Ἀποστόλου, Σωτήριος
 Γούργαρης, Θεοτοκλής Λαλού-
 δας, Δημήτριος Μήτσας, Γεώργι-
 ος Ἀραβαντίδης, Ἀλμπέρτ Σκού-
 φας, Ἰωάννης Γιάννου, Ἰωάννης
 Παπαφωτίου, Ἀλέξανδρος Χαρί-
 τος, Χρυσόστομος Τσάκαλος, Μιχα-
 ῆλ Κλάδης, Κωντίνος Μαυρογιαν-
 νάκης, Ἐμμανουὴλ Χατζηθασιλεί-
 ου, Δημήτριος Καραχρήστος, Ἀν-
 τώνιος Λεπιδιώτης καὶ Μίλτος Κάν-
 τας. Ἡ διέθυσσις ὧλων εἶναι:
 Greek Exped. Forces, C.A.P.O 5800,
 Μερὴν Β. Σ. Τ. 902.

Ἡ Βολωπλάνα Μαργαρίτου, Οἰωνοπολὺς Ὄνομα Ἀρροβίτης Λαζαρίου, Γέφυρα Ταξιάρχων, Κορυβαλλός, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετέωρος καὶ νέος ἀπ' ὅλον τὸ κόσμον. Ἡ Λούλα Γαρφυκαλλίδου (15 χρόνων) καὶ ἡ Μιμὴ Γιακουμάκη (15 χρόνων), Περικλέους 40 Ν. Χαλκήδων, Ἀθήναι, Grèce, ζήτησιν ἀλληλογραφία μετ' Ἑλλήνας ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἐλληνική, γαλλική ἢ ἀγγλική γλώσσα. Ἡ Εὐά Κυμαρίση καὶ ἡ Αἰτώσα Κυμαρίση, ὁδὸς Κοραΐ, ἔγαντι Ἐλετίαι, Χαριόλου, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μετ' Ἑλλήνες τὸ ἐξωτερικὴ ηλικίας 30—35 χρόνων. Ἡ Ἀθηνᾶ Ταστασύλια, Βύρωνος 6, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' Ἑλληνομερικανοὺς ηλικίας 25—30 χρόνων στὴν ἐλληνική ἢ ἀγγλική γλώσσα μετ' σκοποῦ

Σαβελιότων και ἡ Καλλιόπη Μπαλῆ, Ἀγίων Ἀναργύρων 65, Βόλος, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μετ' Ἑλληνίδες τὸν ἐξωτερικοῦ. Ἡ Ρένα Σκουλιῆ καὶ ἡ Νίτσα Γεωργαλιῆ, Πλάτωνος 55, Ρόδος, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μετ' νέους τὸν ἐξωτερικοῦ μετ' σκοπὸν τὸ γάμο. Ἡ Μαρκέλλα Χιωτάκη (25 χρόνων), Poste Restante, Χίος, ἐπιθυμῇ ν' ἀλληλογραφήσῃ μετ' Ἕλληνας τὸν ἐξωτερικοῦ στὴν ἐλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μετ' σκοπὸν τὸ γάμο. Ἡ Σουλὴ Χαρίτου (19 χρόνων), Παντόθα 9, Θησαῖον, Ἀθήναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' νέους τὸν ἐξωτερικοῦ ἡλικίας 22—28 χρόνων. Ἡ Φιλίτσα Τίγχα, Ἡρακλείδων 45, Θησαῖον, Ἀθήναι, Grèce, ἐπιθυμῇ ν' ἀλληλογραφήσῃ μετ' νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον ἡλικίας 23—30 χρόνων. Ἡ Ἐλευθερία Μπουρόρη, Ἐάνθου 8, Ν. Φαλαεφεία, Ἀθήναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' νέους τῆς Ἀμερικής, Ἰταλίας καὶ Αἰγύπτου. Ἡ Ἰωάννα Χαρίτου (19 χρόνων), Μαβίλη 11, Χασιά, Κρήτη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' ἕνα νέον Ἀμερικανὸν μετ' σκοπὸν τὸ γάμο, στὴν ἐλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Οι κάτωθι ανώνυμοι μετρετές κα-
ζοταν άλλοι/αυτοί με "Ελληνι-
κού του εξωτερικού: Φλώρα Κωνσταν-
τού και Δώρα Πουργέζη (16
χρόνων) "Άγιος Κήρυκος, "Ικα-
ρία, Grèce. Ρένα Παπαδό-
πούλου, "Αγίου Βλασίου 18,
Ξάνθη, Grèce. Μαίρη Κων-
σταντινίδου και Γίτασ Κων-
σταντινίδου, Διδμοτείχου 18, Νε-
άπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce. Βά-
να Σανόγλου (17 χρόνων),
Συνοικισμός Σαθάραλ 14, Μυτι-
λήνη. Εύα Βασιλείαδου
(17 χρόνων), Κυδωνιών 67, Μυ-
τιλήνη. Πόπη Αγγελοπού-
λου (17 χρόνων), Αγαθοπόλε-
ως 54, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη,
Grèce. Ρωζέλι Σαρρόγλου
(15 χρόνων), Ν. Ζητανδίας 47,
Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce.
Μπέμπα Κατζίουρακή, Πα-
ξών 4, Καμινία, Πειραιάς, Grèce.
Λάντα Σταματάκη (23
χρόνων) και Μύρια Λώρη (20 χρο-
νων), "Αγ. Γεωργίου 14, "Αθη-
ναί, Grèce. Γιοάνα Καρα-
δήμου (22 χρόνων) και Δωρού-
λα Λαμπροπούλου (18 χρόνων),
Μοσχονησίου 34, Θεσσαλονί-
κη, Grèce. Μαργαρίτα "Ηλι-

Οι κάτωθι ναυτιες μας ζητούν
ἀλληλογραφία με: Έλληνες: Κ.
Παπαχρήστου, Β. Π. «Ακτιόν», Γ.
Ε.Ν., Γεώργ. Μαγκανιάς και Θε-
όδωρος Μπαφαλούκος, Βάσις «
Πορφυρίων», Γ.Ε.Ν. Δημήτριος Μπο-
τάσκης και Δημήτριος Βούλαρης
Α.Β.Ν., Σχολή Τεχνιτών, Β. Σ.Τ.
902. Α. Παπασιώρη, Β. Π. «Σω-
τήρη», Α.Β.Ν. Δ.Λ.Ι.Μ., Γ.Ε.Ν. Γε-
ώργιος Μισυράλης, Σπυρίδων Μπε-
γρακής και Άριστ. Σωτήρχου, Β.
Π. «Πηνειός», Γ.Ε.Ν. Δημήτριος
Δάκκος και Κων/νίος Γεωργιά-
δης, Ρ.Τ. (Α.Β.Ν.) Ε.Φ.Η., Β. Σ.
Τ. 902. Αλέξανδρος Τσακμακλής,
415 Σ.Π., Β. Σ.Τ. 902. Χρήστος
Κοντογιάννης, Αντώνιος Μαυρο-
κης και Χαράλαμπος Βέγγος, Β.
Π. «Έλληρ», Γ.Ε.Ν. Νικόλ. Κων-
σταντινιπόπουλος, Σπυρίδων Ζαπά-
νης και Νικόλαος Μαντέλης, Β.Π.,
«Νίκη», Γ.Ε.Ν. Μεν. Κασασκάσης,
Β.Π. «Νίκη», Γ.Ε.Ν. Νικόλαος
Αϊναντής και Μαστίνας Τάσος, Α.
Β.Ν.) Ε.Υ.Ο., Β. Σ.Τ. 902.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας
ζήτησαν άλλοχρησφάμια με Έλληνες
Σ.Τ.Γ. 927. Σταύρος Μανδρινιώτης,
Λόχος Στρατηγείου, ΙΧ Μερχία,
Σ.Τ.Γ. 903. Γεώργιος Χωριανό-
πουλος, 662 Ο.Α. Β.Σ.Τ. 901.
Γεώργιος Κουστόπουλος και Νική-
τας Λάμπρου, Λ.Υ.Β. VI Μερχία,
Σ.Τ.Γ. 920. "Άκης Μανιωτάκης,
Θωμάς Μυρινάκης, Θέμιστος Κλή-
μηλίδης και "Αλέξανδρος Ζαφειρο-
πουλος, Κ.Ε.Ν.Μ., 5ος Λόχος, Σ.
Τ.Γ. 907. "Ηλίας Ρουθιάς, Α9)
Α' Σ.Σ., Β.Σ.Τ. 900Α. Χρήστος
Κουστόπουλος, Κωνσ. Σωτηριά-
δης και Δημήτριος Φλόκας, Κ.Ε.Ε.
Μ.Π.Ο.Μ., Σχολή Σ., Β.Σ.Τ.
902. Πέτρος Πιταϊλάς και "Ορέ-
στης Μαυρόπουλος, Ε.Α., 403. Γ.
Σ.Ν., Β.Σ.Τ. 90Α. "Ιωάννης Δού-
δας, 721 Τ.Μ., "Ορχος, Β.Σ.Τ.
900Α. Νίκος Πευκιώτης, Μάριος
Γρηγορόπουλος και Γεώργιος Σπα-
νωδέας, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 9ος
Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Βασ. Κοντρά-
κης και Λάκης Μωραΐτης, Κ.Ε.Ε.
Μ.Π.Μ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902.
Βασίλειος Ρόζος, Κ.Ε.Μ., 4ος
Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. "Αντώνιος
Στεφάνου, "Απόστολος Κυριακό-
πουλος, Κωνσ. Ραπτιές, Γρη-
γόριος Παύλου, Εύθυμος Τριχάς,
Σταύρος Ψύρης, Εύαγγελος Τσάκ-

Κοντοσταύου, 98 Π. Κ.Ι., Β. Σ.Τ. 903.
 903. Ίωάννης Φάκος, 333 Σ.Ε.,
 Σ.Τ.Γ. 920. Αποστόλου Ματθαίος,
 333 Σ.Ε. Σ.Τ.Γ. 920.
 Παπακωνσταντίνος, 19 Ε.Ε. Σ.Τ.Γ. 920. Οσόδωρος Παζάρης και
 Νικόλαος Δούκας, Α.Σ. Μερ-
 χίας Σ.Τ.Γ. 920. Σωτήριος Θω-
 γάς, 72 Σ.Π., Α. Διοσκός Σ.Τ.Γ. 920.
 Ίωάννης Σταρακάς, 604 Τ.Π.,
 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920. Εύαν-
 γελος Δελής, Έκτεθέριος Λαγο-
 θέτης, Χρήστος Πετρός, Μιχαήλ
 Χρυσαλής, Αλέξανδρος Ρόης,
 Χρήστος Μπασιμιάς, Παύλος Ζή-
 ρης, Αθανάσιος Μπακογιάννης και
 Νικόλαος Μιχαήλ, Δ. Μοίρα Κατ)
 μών, Β. Σ.Τ. 903. Γεώργιος Ίω-
 αννίδης, Κωνστ. Ανδρεάδης και
 Ιωάννης Καθεδίας, Κ.Ε.Κ.Α.
 Ν., Β. Σ.Τ. 902. Μίμης Σταφεινί-
 δης, 721 Σ.Ε., Β. Σ.Τ. 900Α. Μι-
 χαήλ Σμιρλής, Δ.Μ.Ι) Σ.Σ., Β.
 Σ.Τ. 903. Ευστάθιος Άθανάσι-
 ος, Ι.Σ., ΙΧ Τεθνης Μερ)χί-
 ας, Σ.Τ.Γ. 913. Γεώργιος Τσοπαν-
 τάνης, 722 Τ.Μ., Όρχος, Β.Σ.Γ.
 901. Χρήστος Σέριος, Α.Σ.)Α.
 Σ.Σ., Β. Σ.Τ. 900Α. Κωνστ. Εύ-
 θεμίου, 786 Α.Τ.Μ., Β. Σ.Τ. 903.
 Λουκάς Νικολάου και Κωνστ. Πα-
 παθανασίου, Κ.Ε.Δ.) Τ.Ο.Δ., 3ος
 Λόχος 108Β, Β. Σ.Τ. 902. Φώτιος
 Άγαπάκης και Σάκης Κανελλο-
 πούλος, Κ.Ε.Ν., Τριπόλεως, 2ος
 Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928. Νικόλαος
 Μπαταλής και Γεώργιος Σέμπρος,
 724 Τ.Μ., Όρχος Σ.Τ.Γ. 904Α.

Ὁ Ἀδριανὸς Δευτεροεῖς, Παγλία, Ἐνώσεως, Κεφαλληνία, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' Ἑλληνίδος τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλληνικὴν ἢ γαλλικὴν γλῶσσαν. Ὁ Σ.Γ. Ἰωαννίδης, Poste, Restante, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' Ἑλληνίδος τοῦ ἐξωτερικοῦ μετ' σκοπὸ το γάμου. Ὁ Δημήτριος Γεωργακόπουλος, Σπυριδίου 18, Δάφνη, Ἀθήναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μετ' νεῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ ἡλικίας 20—25 χρόνων. Ὁ Γεώργιος Χριστόπουλος (20 χρόνια), Μοδὶ Κυβανίας, Χανιά, Κρήτη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' νεῆς τῆς Ἀμερικῆς στὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ὁ Κ. Ζ. Διαμαντῆς (27 χρόνια), Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθήναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μετ' Ἑλληνίδος τοῦ ἐξωτερικοῦ ἡλικίας 18—24 χρόνων μετ' σκοπὸ το γάμου. Ὁ Α. Σιδεῖρης, Θεσῶς 66, Καλλιθέα, Ἀθήναι, Grèce, ζητεῖ ἀλλη-

Τὸ πρόβλημα τῆς ἑξάρξης ἐπιδερμίδος, γιὰ τὸ ὁποῖον ἐπανεξιγμένως μᾶς ἔχει γράψαι ἀναγνώστριά μας, ἀπὸ τὴν Βυτίνα, ἀσπασχολεῖ φαίνεται πολλές γυναῖκες.

Ἐὰν τοιαυτὰς διαπιστώνουμε ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ καθημερινὰ λαμβάνουμε. Μία γυναῖκα ποὺ ἔχει ἐπιδερμίδα ἑξάρξη, εἶναι κατὰ κανόνα νευρική.

Γι' αὐτὸ καὶ τὸ δέρμα τῆς γίνεται ἑρπότερο ὑπερκαρπὸ ἀπὸ μὴ στενοχωρία, ἐνῶν ἐκνευρὸς ἢ μὴ αὐτίνα.

Στὶς περιπτώσεις αὗτες, οἱ εἰδικοὶ δερματολόγοι συνιστοῦν τὴν περιποίηση τῆς ἑξάρξης ἐπιδερμίδος μὲ τὴν κρέμα ZINNINIA, ἡ ὁποία, ἐκτός τῶν ἄλλων, περιέχει καὶ φυσικὴ μετὰξ, ποὺ τὼνώνει καὶ τρέφει τὸ στεγνὸ δέρμα.

Θεραπευτικῶς, συνιστοῦν περὶ πότον μὲ γρήγορον βῆμα, ὥστε νὰ γίνεται ἐντονότερη ἡ λειτουργία τῶν ἀδένων καὶ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, πράγμα ποὺ ἡμεῖς τὰ νεῦρα.

Ἐπίσης ἐπιβάλλεται ἡ ἀνάπαυσις μετὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητόν. Καὶ τὸ βράδυ ἕνας καλὸς ὕπνος, ἀφ' οὗ προηγουμένως καθαρίσατε τὸ πρόσωπον καὶ τὸ λαμπρὸν μὲ τὸ θαυμασιὸν «γαλακτωμα Zinnia» γιὰ δέρμα ἑξάρξη, τὸ ὁποῖον παρασκευάζεται ἐπίσης μὲ φυσικὸν μετὰξ.

Ἡ ἐσωτερικὴ ἐπίδρασις τῆς φυσικῆς μετὰξ, ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι γνωστὴ καὶ συντελεῖ ἀνάσταστα ἐπὶ τὴν ἐλαστικότητά τῶν ἰσθμῶν τοῦ δέρματος.

Ἐὰν «τραβήγματα» ποὺ αἰσθάνονται συχνὰ οἱ γυναῖκες μὲ τὸ στεγνὸ δέρμα, ἔχουν ὡς ἀφορμὴ τὴν ἔλλειψιν ἐλαστικότητος τῶν ἰσθμῶν. Πράγμα ποὺ τσακίζει τὸ δέρμα καὶ γερνὰ πρόωρον τὴν γυναῖκα.

Ἐὰν δέρμα ἑξάρξη εἶναι πολὺ εὐαίσθητόν καὶ ἂν δὲν τὸ προσέξουμε, εἶναι καταδικασμένον νὰ ρυτίδωσιν εὐκόλως.

Ἐνῶ ἀντιθέτως, ἂν τὼνώσουμε τὴν λειτουργία τῶν ἀδένων καὶ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, μὲ καθημερινὸν περὶ πότον καὶ βαθεῖες εἰσπνοὲς, μπροστὰ σ' ἕνα ἀνοχτὸν παράθυρον, καὶ τὸ δώσουμε τὴν κατάλληλὴν περιποίησιν, μὲ εἰδικὰ καλλυντικὰ, ὥπως εἶνε π. χ. τὰ προϊόντα τῆς «Zinnia» δὲν ἔχουμε τίποτα νὰ φοβηθῶμεν. Γιὰ τὰ στεγνὰ δερματὰ πρέπει νὰ μεταχειρισώμαστε, γιὰ τὸ πλῆθος, χλιαρὸ νερὸ καὶ ὄχι κρύον. Ἀντὶ τοῦ γὰρ σιποῖν, ποὺ ἔχρηται συνήθως τὶς στεγνὰς ἐπιδερμίδες, πιτυρογόνο. Μοσχοκέβει ἕνα σκακουλάκι μὲ πιτυρον καὶ πλένοσθε μὲ τὸ νερὸ αὐτό. Ἀν μάλιστα μεταχειρισθῆτε βροχόνερο, γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, ἡ ὠφέλεια δὲ εἶναι πολὺ μεγαλύτερα.

Μετὰ τὸ πλῆθος σκουπίσσετε καλὰ, χωρὶς νὰ τρίβετε τὴν πετᾶσιν στὸ πρόσωπον. Κι' ἀμέσως μετὰ βάψετε τὴν κρέμα ZINNINIA.

Ἀφίνετε τὸ δέρμα ἐπὶ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας, ν' ἀπορροφήσῃ, ὅσα ἔχει ἀνάγκη καὶ τὴν ὑπόλοιπὴν τὴν ἀφαίρειτε μ' ἕνα χαρὸν σαμπάκι.

ZINNINIA

Το κραγιόν RED SPOT (ΡΕΝΤ ΣΠΟΤ) είναι ειδικώς κατασκευασμένο για να μη βγαίνει από τα χείλη αλλά & να μη το σκάνει. Άφηνε λεπτότατα στρώμα κι' έτσι δεν το αισθάνεστε στο χείλη παχύ. Σύνθεσις νέα, συγχρονισμένη.

ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΤΟ
ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΚΑΙ ΤΑ ΧΕΙΛΗ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΧΥ

Τηλεφωνώ Αντιπροσώπου 21-654

- 'Η κάθε υπέρτα πρέπει να γνωρίσει, πώς το ανθρώπινο σώμα μοιάζει με ένα εργοστάσιο χωρισμένο σε τρία παραρτήματα. Σ' το διαμερίσμα της κολοίνας, του στέρθους και της κεφαλής.

- Όλα όμως τα παραρτήματα αυτά εξαρτώνται και τροφοδοτούνται από το στόματος.

- Γι' αυτό η τροφή που θα πάρει ο άνθρωπος κατά την πρώτη του βρεφική ηλικία, είναι το βασικό υλικό, για την θεμελίωση του εργοστασίου, που λέγεται ανθρώπινο οργανισμό. 'Η εθνική δε της υπέρτας είναι τεράστια αν κατά την ηλικία αυτή, όπως και σε όλες τις ηλικίες, δεν φρονιστεί να διαλέξει το γάλα ΝΟΥΝΟΥ για τροφή του παιδιού της. 'Όπως είναι γνωστόν, η αξία της τροφής των βρεφών εξαρτάται, από την περιεκτικότητα των βιταμινών που έχει, ως και από την επαρκή ποσότητα θρεπτικών ουσιών. 'Όλα αυτά δε πρέπει να χανέονταν εύκολα για να μη κουράζοντο το ευαίσθητο πεπτικό σύστημα του βρεφούς.

- Τις έγγυσηρες όμως, αυτές μόνον το γάλα ΝΟΥΝΟΥ τις παρέχει. Γι' αυτό κι 'έχει επιλεχθεί σε όλο τον κόσμο.

- Άρκει να σημειωθεί, πώς σε περισσότερες από 130 χώρες, το γάλα ΝΟΥΝΟΥ κρατά την πρώτη θέση, ως τροφή βρεφών.

- Αυτό και μόνον, αποτελεί την μεγαλύτεραν έγγυσην για τὰ ασύγκριτα πλεονεκτήματα που παρουσιάζει, το γάλα ΝΟΥΝΟΥ, έναντι όλων τών άλλων.

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Θάιν. Ἀποστολόπου-
λον καὶ Νικ. Βερνῆν. Ἀγρίνι-
ον: Εὐχαρίστως, ἀγαπῶντο. σου.
Μὲ τὴ διαφορά, νὰ τὸ ἐπισπεύ-
σετε, γιατί ἀργότερα δὲν θὰ πε-
τύχετε ἀπολύτως τίποτε. Ἀλ.
Γιαννοῦδ ακην. Π. Φιλήν-
ον: Γιατὶ προσπαθεῖτε νὰ λύσετε
ἐὰν τόσο δυσκόλο πρόβλημα μὲ
ἀλληλογραφία; Σὰς συμβουλεύω
νὰ πᾶτε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆτε στὸ
Δ.Ε.Σ. καὶ θὰ τακτοποιηθῶν ὁ
πωροῦντος ἑλα. Α. Πέτραρ-
κην. Νεάπολι. Θεογίνην: Λυσι-
μαί πὺ δὲν ἤμουν ἐγώ. Ε. Πα-
ταγιάνην. Παλαῖον Μπουγιάνην.
Ἀτικὴ: Μὴν ἔχετε αὐτὴν τὴν ἐν-
τύπωσιν νὰ πρὸς ἄνθρωπον ἐδῶσαν
τὸ αἷμα τῶν ὀστέων ἔπρεπε. Σ. Γ.
Βακαλόπουλον. Ν. Σαβανῆν.

ΒΑΛΚΗΜΟΥΣ ΚΥΝ, Η ΣΟΦΡΩ-
ΝΗ: Παρακαλώ να περάσετε ένα
Σάββατο από τα γραφεία μας.
Για το ενδιαφέρον ευχαριστώ. Διη-
μέριον των Πατριάρχων και Επισκόπων
Κρήνων: Δεν πρόκειται για το
ίδιο πρόσωπο. Αυτό έπρεπε να το
φαντασθήτε από τα γεγονότα. Χαρί-
σιαν ο Δάσκαλ, Καλασρότι: Γύρω πιά η εστρατιά σας είναι φα-
ντασία. Γιάννη Σαπου-
ζάκη, Καλόδοξο, Σάμου Βε-
ρούσιο, έτσι έχουν τα πράγματα.
Μέ τη διαφορά ότι η ομάδα αυτή
των κομμάτων δεν άρχισε από το
της σας, αλλά από τη Χίο. Πα-
ναγιώτη ουσίως, Σύ-
ρον: Ευχαριστός. Να μου γράφε-
τε μόνο τον αριθμό πρωτ. Για το
άλλο ζήτημα δεν γνωρίζω απολύ-
τως τίποτα. Θεόδωρο Μπα-
χάρησαν, Κάρολο Φραγκιά-
κη.

καὶ Ἰωάννην Γεωργιάδην, Θεωρίαν καὶ
 Ἰωάννην· Εἰμαι σὺ διδάσκει σας. Καὶ
 οἱ σεις βεβαίως κἀνάτε το καθήκον
 σας. Μίχον Κάρου δὴν καὶ Ἀλε-
 ξάνδρου Δεσποτίνου, Ἰωάννινα· Ἐ-
 χετε δικιο σὴν περίπτοιον αὐτήν.
 Ἀλλὰ καὶ ὁ φίλος σας ἦταν ἀπο-
 λύτως ἐν τάξει. Ἐξέταστε τὴν ὁ-
 πόθει σας διὰ διαπιστώσει το γε-
 γονός. Γεώργιον Βρούσην,
 Κωνσταντίνον Διευθύνον τὴν βη-
 ρικὴν γραφεὺς Σ· Οὐμπτιου 26.
 Ἀδrian, Ἀδrian, ὁ ὅτι οὐ Γεωργί-
 ου δὲν ἔστιν. Χανιά, Κρήτη· Δι-
 δεχθὼν το προικὸν νῆσται· Ἀλ-
 λωστε οἱ κάτασκοποι δὲ συνεγι-
 στούν. Μηνᾶ Ἀγγελικά-
 πουλιν, Ἰωάννην Σωτηρίου καὶ
 Ἀδrian Νινόν Λάριαν· Ὅχι, δὲν
 ἦταν προδοτής. Αὐτοὺς ποὺ σὰς
 το «διαβεβώσας» κάνει ἐγκληματῶν.
 Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πῶ το μῆνηρος
 Ἑλλήνων τῆς Ἑθνικῆς Ἀντιστάσε-
 ως ἦταν ὡς ἐκείνης. Εὐάγ-
 γελον Μυλωνάδην, Γρονόγιον

Σαρακήν, Ἀλέξανδρον Μεγατόν, καὶ Ἀντρέον Μπελάν, Καθά-
ρα: Εὐχαρίστη: με δὴν μου τὴν
καρδιά. Γιαννάκη, Ἀστερί-
ον, Ἐνταῦθα: Ἐν τάξει. Ἀλλὰ
πρῶτα τὰ μαθήματα, Κυρ. Γί-
τον, Ρόβον: Ἰσως νὰ ἔχετε ἔξει-
γνώστα στοιχεῖα. Αὐτὰ ποὺ γνω-
ρίζω, δὲν ἔχουν καμμία σχέση με-
τὰ τὰ δικὰ σας. Ἀ. Χ. Μ. Χάρ-
ον. Ἐνταῦθα: Κακό πράγμα τὴν ἀνομιμία,
ἐστὶ καὶ γι' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν λό-
γους νὰ κριθῶνται. Αὐτοὶ μὴ, ἀλλὰ
δὲν μποροῦ νὰ σὰς δώσω τίς
πληροφορίες ποὺ μοὶ ζητάτε. Τά-
κη, Χαραλαμπίδην, Στυ-
λιανόν, Δοκίταν, Γ. Φωρίον, Ἀθανά-
σιον, Νουκίαν, Ἐνταῦθα: Θεοῦ. Σ. Σ-
κελλαιοῦ, Ἐνταῦθα: Δουρομοσι-
δην, Νικόλαον, Ἐξαγγελίαν, Ἀρι-
στ. Πολυμενοπούλου, Ἰσίου, Κασ-
σιον, Δημήτριον, Μετσίτσαν, Διο-
ν, Γιοτράκον, Γεώργιον, Σαδόν,
Παναγιώτη Παυλίδην, Χαρ-
σαντινῶν, Παν. Ἀλεξανδρῶν, Λου-
κᾶν Σαττήν, Ἰωάννην Μοσχονᾶν
καὶ Φωφον Ἀλεξανδρουπόλιν, Τ. Τ.
Σ. 903, Π.Ο. 109: Εὐχαριστῶ
γιὰ τὸ γράμμα σας. Ὅχι, δὲν ἔ-
καθα ἀπολύτως τίποτα. Β. Σί-
λειον, Καγιάνον καὶ Νατα-
λία Νουκίαν, Κω: Ὅθ' εὐχαρίστη-
σά πολύ. Πάντως, οἱ πληροφορίες
μου γιὰ τὸ πρόσωπο, εἶναι ἀπολύ-
τως ἐν τάξει. Γεώργ. Ἀσλά-
ογλου, Σοβιήκη: Δὲν περᾶ-
ει. Γιὰ τὸ βιβλίον μόνο καὶ τίς φω-
τογραφίες ἐνδιαφέρομαι. Τὰ ὁποῖ-
α, ἀφύροται. Γ. Β. Ι.

Οι Ζωλάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Οι άχώριστες

— "Ηθού, καλέ, βουνό με βουνό δεν σμίγει!... ξεφώνισε η Έφταλία, όταν καρσί- λαντισε την Μπουρνοβαλιά, μία παλιά φι- λενάδα της, που κοιμόντουσαν στη Σμύρ- νη, μαζί σε μία κούνια, μαζί πρωτοσταθή- κανε στα ποδαράκια τους, μαζί πρωτομι- λήσανε, μαζί παίζανε κούτσες και μπαλά- δια, μαζί πήγανε σχολείο στου Κιουπετζό- γλου, το κοριτσίστικο.

Και νά, τώρα η τύχη τάφερε, έπειτα από 32 χρόνια, πουρ- θε η Μπουρνοβαλιά στο συνοικισμό για στίτι, να τρακάρουνε!

— Σπίτι, καλέ, θες ν' αγοράσης; "Ελα, το δι- πλανό μου το δίνουνε γιόκ - μπαχα!... Τζάμ- πα, για ένα κομμάτι ψω- μί! "Ελα, θάχουμε το ι- διο πηγάδι, μισό-μισο. "Εχω μία άτιδιά... Θά φυτέψω και συ μία ζαλ- ταλουδιά απ' το δικό σου ταραφι κι' ούλη τη μέρα κάτω απ' την ισκιά τους, θά λακιντνεύουμε. "Επει- τα μη ξεχνάς, είναι πο- στο, ντουρσέκι! Θά καρ- σιλαντζής τα λεωφορεία, θά βλέπης φάτσες και μούτρα τουρλου- τουρ- λού. Λοιπόν, κάνε το σταυρό σου... Τι λές;

— Δεν λέω όχι, Έφταλία μου, αλλά ύ- παρχουν τα υπέρ και τα κατά...

Μά η Έφταλία το βολιό τη: — Σέ κάθε πράμα, υπάρχουν τα κατά. Σου ξαναλέω, τέτοιες ευκαιρίες, δεν παρου- σιάζονται κάθε τόσο! Λοιπόν, δεν πρέπει να χάσης αυτό το κελεπούρι!

— Ναί... ναί... το ξέρω, Έφταλία μου...

— "Επειτα, καθώς θάμαστε γειτόνισσες, θάχουμε και πολλές οικονομίες κι' αδάντες, στο νερό, στα φώσια, στο κορκουγιού, θά- χουμε μία παραδουλεύτρα, ένα σκύλο, μπουλντώς, μία σκάφη, ένα μπουγαδοκό- φινό!...

— Δεν λέω όχι, Έφταλία μου, αλλά το σκύλο θά τον προτιμούσα αδιτζήδικο!

— Καλέ, γι' αυτό χολοσκάς;... "Ο,τι θές... ό,τι γουστάρεις κι' αγαπάς.

— Τέλος, Έφταλία μου, η παλιά μας φιλία, με κάνει να το κάνω καμπούλ...

Κι' η Έφταλία, πουζερε πώς ζεστό το σίδερο κολλάει, την πήρε ντογρού και πη- γαινε. "Ηδωσε καπνάρο κι' ώπου να κά- νουνε τα κοντράτα και να πάρη τακρίρι, κούβωλσε.

Παιτευτισμένες, οι δυο παλές φιλενά- δες, δεν χωρίζανε μινούτο! Και με γκεβε- ζελήκια, και παλιά αντίτια, περνούσαν κι' έμοιαζαν σαν δυο πούλουδα στο ίδιο κλα- δάκι. Ούλο μέλι-γάλα.

Ξαφνικά, ένα βράδυ, η Έφταλία τη ρώ- τησε τί χρώμα ήθελε να βάψουν τη μεσο- τοιχία.

— Τσικουδί κολόρι, Έφταλία μου.

— Καλέ, χαράς και τ' γούστο! "Εγώ θά την βάψω γκιούλ-γκιούλου!

— Γκιούλ-γκιούλου; "Α, ως εδώ και μη παρέκει! ξεφώνισε η Μπουρνοβαλιά. Πα- ράβλεψε σε τόσα και τόσα! "Μου φύτεψες την ζαλταλουδιά, δεν είπα τίποτα, αντί α- διτζήδικο σκυλί πούθελα, μούφρες μπουλ- ντώς. Κουλαντρίζεις το περιεχόμενό μου, γέμισες το κορκουγιού μου, ούλα τά- φαγα και τα κατάπια, γιατί είμαι καλή, αλλά να μου βάγης και τη μεσοτοιχία γκι- ούλ-γκιούλου κολόρι, αυτό ντουίνανταν!...

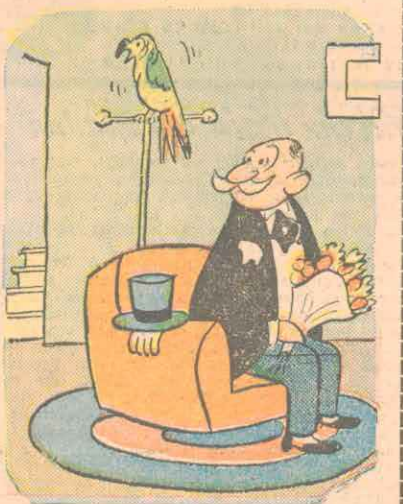
Κι' από λόγο σε λόγο, κι' από βρισιά σε βρισιά, πιαστήκανε μαλλιά με μαλλιά!... Σ.ΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Κατέβα, Γιάννη! Δεν ει- ναι κερανοί, αλλά πυροτεχνή- ματα!...

— "Αν θέλεις, τόλμησε τώρα!

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

— Κάνε γρήγορα, Λουλού, μην α- φήγης τόν... παληόγερο να περι- μέει!

ΟΙ «ΚΡΥΠΤΕΣ του πολιτισμού» μας

Οι περιεργές «θηές - άρχειες» που θά βρουν οι μακρυνοί άπόγονοί μας

Πολύ συχνά σήμερα, ιδίως στην 'Αμερική, όταν πρόκειται να γίνει ή θεμελίωση κάποιου κτιρίου, οι άρχες, οι έπιστήμονες, οι έταιρείες, άκόμη και οι ιδιώτες που τ' άνεγείρουν, φροντίζουν να τοποθετήσουν μία «θηή- άρχειο» δίπλα στον θεμελίο λίθο. Αυτό γίνεται κυρίως όταν χτίζεται κάποιο σημαντικό κτι- ρίο, που πρόκειται άποσώδηποτε να θεωρηθή ως ιστορικό μνημείο από τους ανθρώπους των έπομένων αιώνων και που θά κινήσει το έν- διαφέρον των αρχαιολόγων κάποιας πολύ μα- κρινής έποχής.

Οι «θηές- άρχειες» αυτές περιέχουν τ' άπό παράξενα και άπίθανα πράγματα που μπορεί να βάλει το μυαλό του ανθρώπου — άπό έπι- στημονικές σημειώσεις, άντίγραφα ιστορικών ντοκουμέντων, βιογραφίες συγχρόνων μας, έ- φημερίδες και φίλμ, ως νοήματα διαφόρων έποχών και κρατών.

Άλλοτε οι θηές αυτές είναι μικροί σχετι- κά σωλήνες και άλλοτε μεγάλα μετάλλια κι- θώτια ή γερά και προφυλαγμέ άπό άδυνα, που είναι κλεισμένα άεροστεγώς για να μην κινδυ- νεύει το περιεχόμενό τους από τη φθορά που φέρνει το πέρασμα του χρόνου.

Ανάμεσα στα μεγάλα και πλούσια άρχειά που πρόκειται να βρουν τακτοποιημένα και διατηρημένα οι μακρυνοί άπόγονοί μας, εί- ναι και έκείνο που βρίσκεται στα ύπωνατα της Πανεπιστημίου της Γεωργίας στην 'Αμε- ρική. Καταλαμβάνει 750 κυβικά μέτρα και περιέχει κάθε τι που θά χρησιμοποιήσουν έ- πιστήμονες του μέλλοντος για να σχηματί- σουν μία πλήρη εικόνα για τη ζωή του πλα- νήτη μας, στον έκκοστό αιώνα, ως τις παρα- μικρότερες λεπτομέρειές της.

Το περίφημο αυτό μνημείο έχει όνομασθή «Η κρύπη του πολιτισμού» και οι έπιστή- μονες που είχαν την ίδια της κατασκευής του, έχουν βάλει σ' άν άπαραίτητο όρο να μην άνοιχθή παρά μόνο τον 82ο αιώνα — δη- λαδή μετά από 6.250 χρόνια περίπου.

Συνήθως, όμως, οι κρυπτες αυτές είναι με- τάλλινοι σωλήνες, κλεισμένοι έρμητικά, το δέ περιεχόμενό τους είναι όρεκτα πρωτότυπα. "Ο- ταν πριν από λίγον καιρό γινόταν ή θεμελίωση του κτιρίου μιας λέσχης νέων στην 'Αμερική, ένας από τους έπιστήμονες πλησίασε κάποιον ά- πό τους παρευρισκόμενους και τον ρώτησε άν θά είχε την καλωσύνη να χάριση στην λέσχη ό,τι είχε στις τσέπες του.

Ο νέος δέχθηκε και έβγαλε από αυτές με- ρικά άγκίστρια για ψάρεμα, έναν σουβιά, ένα κομμάτι σπάγγο, το βούλωμα μιας μπουτίλλας, μία χαλασμένη πιέζα και τρεις πέννες.

Ο έπιστήμονας τοποθέτησε τα άντικείμενα αυ- τ'ά σε μία μετάλλινη θήκη, έτοιμασμένη από πριν, με την σημείωση ότι αυτό ήταν το πε- ριεχόμενο της τσέπης ενός 'Αμερικανού νέου του 20ού αιώνα. "Υστερα ό σωλήνας κλεισθή- κε καλά, και τοποθετήθηκε δίπλα στον θεμέ- λιο λίθο.

Σε μίαν άλλη κρύπη του πολιτισμού, στο Λο- δινό, έχουν τοποθετηθή οι φωτογραφίες δώ- δεκα χαρακτηριστικών τύπων της σύγχρονης 'Αγγλίας, μία μπουτίλλα από γάλα, ένα κου- τι φουρκέτες για μαλλιά, ένα κουτί τσιγά- ρα, μία βιόλος, άρκετες έφημερίδες και μία λάμα ξυρισματος.

Πιο πλούσια σε παράξενα ύλικά όμως, είναι ή θήκη που βρίσκεται θανάην κάτω από το σημείο όπου έγινε ή Διεθνής Έκθεση της Νέας 'Υόρκης, το 1939. Είναι φτιαγμένη ά- πό ένα κράμα μετάλλου έξαιρετικής άντοχής και, ανάμεσα στα άλλα, περιέχει: ένα κοι- νό κλειδί για τ' άνοιγμα κονσερδών, στυ- λό, φωτογραφική μηχανή, καλλυντικά, όδον- τόδουρτος, ύλικά οικοδομών, λεξικά, μεθό- δους ξένων γλωσσών, περιοδικά σε μικροφίλμ και, τέλος, ένα γυναικείο καπέλλο.

Το παράξενο αυτό άρχείο του έκκοστου αί- ώνος, έχει έξωτερικώς μήκος 22 έκαστοτών και διάμετρο 25 έκαστοτών και έχει τοποθε- τηθή μέσα σε ένα ειδικά κατασκευασμένο πη- γάδι βάθους 18 μέτρων. Για να το προφυλά- ξουν από την ύγρασία και τ' άδεια του εδά- φους, οι ειδικοί γέμισαν το πηγάδι με πε- τρέλαιο, πίσσα και άλλα όγρ'ά, που έμποδι- ζουν τη φθορά.

Στην κορυφή του πηγαδιού, που κλεισθήκε έρμητικά, έχει άνεγερθή ένα μεγαλοπρεπές πέτρινο μνημείο και μία έπιγραφή πάνω σ' αυτό, περιγράφει το περιεχόμε- νο της κρύπτης και παρακαλεί τους ανθρώπους των έπομένων γενεών να την άνοιξουν πέντε χιλιάδες χρό- νια μετά την κατασκευή της — δηλαδή το 6.950 περίπου μετά Χριστόν.

"Ετσι, χωρίς στα άρχεια αυτά, οι άρχαιο- λόγοι και οι έπιστήμονες των έπομένων χιλιε- τηρίδων, θά έχουν στα χέρια τους πλούσιο ύλικό, για να μελετήσουν τους «άναντιους που έζησαν τον έκκοστό αιώνα».

Με αύξημένο «άριθμό όκτανίων»

ΠΑΝΩ στις άπλίες της βενζίνης, βλέπει κανείς τον τελευταίο καιρό να φηγουράρουν, πελώρια, διάφορα ψηφία του λατινι- κού αλφαβήτου, που άντιπροσωπεύουν νέες ποιότητες βεν- ζίνης. Τί σημαίνουν όμως αυτά τ'ά ψηφία; Και κατά τί διαφέρουν οι καινούργιες βενζίνες απ' τις παλαιότερες, που δεν είχαν τέτοια διακριτικά;

Τ'ά μεγαλύτερα διυλιστήρια προσθέτουν σήμερα στις βενζί- νες που παράγουν, άρισμένες χημικές ουσίες που τους δίνουν ει- δικές ιδιότητες, ώφέλιμες για τ'ά μωτέρ. Γίνονται δέ συνεχώς έρευ- νες στα έπιστημονικά έργαστήρια για την τελειοποίησή τους.

"Ενώ τ'ά παλαιότερα αυτοκίνητα έκαναν πολύ καλά τη δουλειά τους με την κοινή βενζίνη, τ'ά νεώτερα μοντέλα έχουν άνάγκη από ειδικές ποιότητες. Για να καταλάβει όμως κανείς τ'ό λόγο, πρέπει να έχη μερικές στοιχειώδεις γνώσεις για τη λειτουργία του μωτέρ του αυτοκινήτου.

Μέσα στους κυλίνδρους της μηχανής, μία ήλεκτρική σπίθα άνα-

τί είναι

ΟΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ BENZINEΣ

φλέγει ένα μίγμα άτμου βενζίνης και άέρος. Με την όμαλή καύσι του μίγματος — όχι την έκρηξή του — παράγονται θερμά άέρια, που σπώνουν προς τ'ά έξω τ'ό πιστόνι του κυλίνδρου. "Η κίνη- σις του πιστονίου μεταδίδεται σ' ένα άξονα, κι' απ' αυτόν στους τραχύς του αυτοκινήτου.

"Αν τ'ό αυτοκίνητο τρέχει με 100 χιλιόμετρα την ώρα, σε κάθε κύλινδρο γίνονται 25 άναφλέξεις στο δευτερόλεπτο.

Τη στιγμή της κάθε άναφλέξεως, τ'ό μίγμα πρέπει να έχη συμ- πιεσθή λοχ'ύ:τ'ά μέσα στον κύλινδρο, ώστε ν' άναπτύξουν άρκετή πίεση τ'ά άέρια της καύσεως. "Όσο μεγαλύτερη λοιπόν είναι ή συμπίεσις του μίγματος, τόσο περισσότερη ώφέλιμη ένέργεια άπο- δίδει μία άρισμένη ποσότης βενζίνης. "Ενώ πρό 25ετίας ή συμ- πίεσις των μωτέρ ήταν 5 περίπου (δηλαδή ό όγκος του μίγματος μέσα στον κύλινδρο έλαττωνόταν στο ένα πέμπτον του άρχικού), σ'τα σημερινά αυτοκίνητα έχει φτάσει τ'ό 8 — 9, γίνονται δέ δο- κίμεις αυτοκινήτων με συμπίεσι 12,5.

Πρέπει να σημειωθή ότι, άκόμη και με τη μεγάλη αυτή συμ- πίεσι, και με τ'ους καλλίτερους όρους λειτουργίας της μηχανής, χρησιμοποιούνται μόνο τ'ά 30% της ένεργείας της βενζίνης, ενώ τ'ά υπόλοιπα 70% πηγαίνουν χαμένα.

Δεν μπορούμε άστόσο ν' αύξήσουμε πάρα πολύ τη συμπίεσι στους κυλίνδρους ενός μωτέρ αυτοκινήτου, γιατί μ'ας περιορίζει ένας άλλος παράγων: τ'ό έκρηγμα του πιστονίου, που είναι όχι μόνον έντονη, αλλά και βλαβερό για τη μηχανή.

Τ'ό χτύπημα αυτό συμβαίνει όταν ένα μέρος του μίγματος βεν- ζίνης- άέρος έκραγ'η, αντί να καί ή όμαλά. "Η έκρηξις προκαλεί τότε ένα είδος ήχητικού κύματος, που γίνεται άντιληπτό σαν χτύ- πημα σφυριού στα τοιχώματα του κυλίνδρου.

Άλλοτε πάλι, ένα διατυρωμένο μέρος κάρβουνου, καλλήμενο στα τοιχώματα του κυλίνδρου, ένεργεί σαν σπίτο και άνάδει τ'ό μίγμα πριν απ' την κανονική στιγμή. "Εχουμε και τότε ένα χτύ- πημα του πιστονίου — αλλά λιγώτερο σοβαρό από την πρώτη περιπτώσι.

Οι τεχνικοί λοιπόν βρίσκονται μπροστά σ' ένα δίλημμα: Αύξ'ο- νοντας τη συμπίεσι, έπιτυγχάνουν μεγα- λύτερη άπόδοσι ένεργείας της βενζίνης, συγχρόνως όμως κάνουν να χτυπά ή μηχανή.

Για να λύσουν αυτό τ'ό πρόβλημα οι μηχανικοί, έφάρμοσαν διάφορες τελειο- ποιήσεις στο έσωτερικό σχήμα των κυ- λίνδρων. Συγχρόνως, οι χημικοί φρόντι- σαν να παράγουν βενζίνες, που να σχη- ματίζουν λιγώτερα στερεά υπολείμματα στο έσωτερικό των κυλίνδρων και να έχουν μεγαλύτερο άριθμό όκτανίων.

"Ο άριθμός αυτός άποτελεί ένα συμ- βατικό μέτρο του χτυπήματος που προ- καλεί κάθε ποιότης βενζίνης. Μία βεν- ζίνη με μηδέν όκτάνια είναι τόσο άτε- λής, ώστε κάνει να χτυπήσει όποιοδη- ποτε μωτέρ αυτοκινήτου. "Αντίθετα, μία βενζίνη 100 όκτανίων δεν προκαλεί τ'ό παραμικρό χτύπημα, άκόμη και σ'τα ή- σχυ-ότερα καινούργια αυτοκίνητα (δεν μπορεί όμως κανείς σωφ'ερ να τη μετα- χειρισθή, γιατί κοστίζει, στο έργοστά- σιο παραγωγής, 1 δολλλάριο τ'ό γα- λόνι).

"Ανάμεσα σ' αυτά τ'ά δυο άκρα βρί- σκονται οι βενζίνες που υπάρχουν σή- μερα στο έμπόριο. Κάθε χρόνο, ή ποί- ο

"Ενας τεχνικός φωτογραφίζει με ειδι- κά μηχανήματα την δοκιμαστική καύσι βενζίνης μέσα σ' ένα πειραματικό μω- τέρ, κάτω από μία διαφανή πλάκα χαλαζίου.

"Ο έπιστήμονας αυτός δοκιμάζει στο έργαστήριό του διάφορα δείγ- ματα βενζίνης. Τ'ό βαμμένο κόκκινο δείγμα είναι βενζίνη 100 όκτανίων, τ'ό πορτοκαλί είναι κανονική βενζίνη, τ'ό άχρωμο βενζί- νη άραφινάριστη, τ'ό μπλε και τ'ό πορφυρό βενζίνες άεροπλάνων.

της τους άλλάζει. Οι ενδιαφερόμενες έταιρείες πετρελαίων κάνουν δοκιμές με όλους τους καινούργιους τύπους αυτοκινήτων, για να βρουν π'όσα όκτάνια πρέπει να έχη ή βενζίνη για καθένα απ' αυτούς, ώστε να μη χτυπά ή μηχανή του. Βγάζουν δέ απ' αυτά τ'ά πει- ράματα ένα μέσον όρο, κι' έτσι κανονίζουν την ποιότητα βενζίνης που παράγουν, ώστε να ίκανοποιή τ'ό μεγαλύτερο άριθμό αυτοκινή- των που βρίσκονται σε κυκλοφορία.

"Ενα αυτοκίνητο με συμπίεσι 7,5 π. χ. χρειάζεται βενζίνη των 90 — 92 όκτανίων.

"Ο άριθμός όκτανίων της βενζίνης κανονίζεται απ' τις χημικές ουσίες, που προσθέτουν σ' αυτήν οι κατασκευαστάι και που χα- ρακτηρίζονται από τ'ά συμμόρφωτα ψηφία κάθε μάρκας βενζίνης.

"Η μέθοδος αυτή είχε άρχισεί να εφαρμόζεται πριν από 30 χρόνια. Είχε άνακαλυφθή τότε ότι, με την προσθήκη μίσης κου- ταλιάς του γλυκού τετρααιθυλιούχου μολύβδου σ' ένα γαλόνι βενζίνης, αύξανόταν ό άριθμός όκτανίων της τόσο ώστε να μη χτυπάνε πιά τ'ά μωτέρ. Δεν έξασκιδώθηκε ποτε π'ώς άκριδώς έπε- νεργεί τ'ό χημικό αυτό ύγρ'ο, πάντως όμως κάνει τη βενζίνη να καίε- ται όμαλά, δίχως έκρηξις.

Με την αύξηση όμως της συμπίεσεως σ'τα μωτέρ, δεν ήταν πιά άρκέτος ό τετρααιθυλιούχος μολύβδος, κι' έτσι βρέθηκαν κι' άλλες χημικές προσθήκες, για τον ίδιο σκοπό. Κάθε έταιρεία χρησιμο- ποιεί τις όκές της, που άποτελούν προϊόν των έπιστημονικών έρευ- νών των έργαστηρίων της.

Γίνονται όμως κι' άλλες προσθήκες σ'τη βενζίνη, για διαφόρους σκοπούς. Μία απ' τις παλαιότερες — που έξα- κολουεί πάντα — παραμυθίζει τ'ό σχηματισμό ενός κολλώδους στρώματος μέσα στο ρεζερβουάρ, στις σωληνώσεις και σ'τα φίλτρα της βενζίνης. Άλλη πάλι δεν άφίνει τη βενζίνη να φέρη τους χαλκινούς σωλήνες απ' τους άποίους περνάει. Άλλη συντελεί σ'τα να μην κολλ- λήκε οι βαλβίδες της μηχανής.

"Εκτός απ' τη χρησιμοποίησι βενζί- νης με πολλ'ά όκτάνια, χρειάζονται και άρισμένοι κανόνες στο σωφ'ερισμό, για να έπιτυγχάνεται μεγαλύτερη άπόδο- σις ένεργείας με την ίδια ποσότητα βενζίνης. Τ'ό μωτέρ πρέπει να ζεσταί- νεται για λίγο, πριν ξεκινήσει τ'ό αυτο- κίνητο. "Η ταχύτης του αυτοκινήτου δεν πρέπει ναυαι πολύ μεγάλη, γιατί άλ- λώς γίνεται σπατάλη βενζίνης έξ αι- τίας της άντιστασεως τού άέρος. Τ'ό φίλτρο τού άέρος πρέπει να διατηρή- ται τελείως καθαρό, γιατί, άν βουλώση, καταναλίσκεται ένέργεια της μηχανής για τη δύσκολη άπορρόφησι άέρος, και ή καύσις της βενζίνης δεν γίνεται τε- λεία. Τέλος, τ'ό αυτοκίνητο πρέπει να κινή κανέ τόσο μακρινές διαδρομές σε έξοχικούς δρόμους, για να καούν τ'ά ύ- πολείμματα που σχηματίσθηκαν στους κυλίνδρους του κατά την κυκλοφορία του μέσα στην πόλι.

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο Χότζας δήμαρχος

Κάποτε στο χωριό του Ναστραδίν Χότζα ήταν δήμαρχος και ένας κουνιάδος του, διαβόητος φαταούλας, που είχε κάνει ολόκληρη περιουσία εις βάρος των συμπατριωτών του... Όλοι ήθελαν να φύγουν από δήμαρχος ο Ναντήμ, μα η όπτεία του ήταν για τέσσερα χρόνια κι' εκείνος δεν είχε ούτε τα μέσα... Σκέφτηκε λοιπόν, στην αρχή οι πρόκριτοι του χωριού να ζητήσουν απ' τον ίδιο τον πασά το 'Ικονίου να πάει τον Ναντήμ άγιά. Ο πασάς όμως αρνήθηκε να τους κάνει το χατήρι:

—Μόνοι σας τον θέλατε για δήμαρχο, μόνοι σας βγάλετε τον από τη μέση! Εγώ δεν υπογράφω την άρνηση... οί! τους αποκρίθηκε.

Δεν έχασαν τότε και οι συμπατριώτες του Ναστραδίν κι' άρχισαν να κάνουν τα σχέδιά τους για να διώξουν το Ναντήμ με το ζόρι από δήμαρχο. Άλλα τήν τελευταία στιγμή, κάποιος πρόδωσε το μυστικό τους στο Ναντήμ κι' εκείνος χωρίς να χάσει καιρό, διπλασίασε το μισθό των ζαπτιέδων, κι' έτσι τους έκανε πιά ό,τι ήθελε.

Παρ' όλη αυτά όμως ο Ναντήμ άγας δεν μπόρεσε να μείνει για πολύ ακόμη δήμαρχος. Γιατί, την παραμονή του Ραμαζανιού, μόλις μπήκε στο τζαμί, ο ίδιος ο Ιμάμης έδωσε το σύνθημα κι' όλοι οι χωρικοί, αφού έσυραν έξω το δήμαρχο και τον έκαναν τ' αλάτιου, τον ανάγκασαν από τέλος να υπογράψει την παραίτησή του...

Κι' έτσι το χωριό γλύτωσε απ' τον κλέφτη και καταραστή Ναντήμ, μα δεν μπορούσε να μπει άλλος στη θέση του, γιατί, σύμφωνα με το νόμο, εκλογές δεν μπορούσαν να γίνουν πριν περάσουν τα τέσσερα χρόνια.

Τότε παρουσιάστηκε ο Ναστραδίν, που τους βρήκε τη λύση:

—Καλοί μου αγάδες, τους είπε, η αλήθεια είναι πως δεν μπορούμε τώρα να κάνουμε άλλο δήμαρχο. Άλλα μπορούμε μία φορά να βάλουμε κάποιον από μας να κάνει τη δουλειά του. Κι' όταν φτάσει ο καιρός να γίνουν εκλογές για να βγεί κανονικός δήμαρχος, τότε θα παραδώσει το ταμείο στον καινούργιο και θα δώσει λόγο για τις πράξεις του στον Κόδη.

Αυτά είπε ο Χότζας κι' όλοι δέχτηκαν άμεσως την πρότασή του κι' αποφάσισαν να κάνει τη δουλειά του δήμαρχου ο Ναστραδίν.

Πραγματικά, την ίδια μέρα κιόλας, ο Χότζας πήγε στο δημαρχείο κι' άρχισε να βάζει τάξι στο χάος που είχε αφήσει ο Ναντήμ άγας. Ζήτησε άμεσα τους λογαριασμούς και τη 'ιστοική κοντυλία που μ' αυτά έκρυβε τις κλεψίες του ο Ναντήμ, μέτρησε τα λεφτά που είχαν απομείνει στο ταμείο κι' έδωσε διαταγή πως κανένα έξοδο απ' τα παλιά δεν θα γινόταν, πριν απόφαση ο ίδιος.

Έτσι κι' έγινε. Μα πριν περάσει καλά-καλά μία βδομάδα, ο γραμματικός του δήμου πήγε δειλά στο Ναστραδίν μ' ένα χαρτί στο χέρι, που έγραφε:

«Για τη γάτα, πρόσφατα δέκα».

—Τι είναι αυτό πάλι το έζοδο; ρώτησε άγριος ο Ναστραδίν.

—Είναι για ν' αγοράσουμε λίγο πλεμόνι για τη γάτα, Ναστραδίν έφέντι! του είπε ο γραμματικός.

Μα ο Χότζας, άπορηκτικώς αυστηρά: —Όχι, δεν το εγκρίνω τέτοιο έζοδο. Γιατί αν υπάρχουν ποντίκια εδώ μέσα, μπορεί να τρώγεται μ' αυτός ή γάτα! Αν δεν υπάρχουν, τι χρειάζεται το χαρμαφάικο ζωντανό;...

Οι συμπατριώτες του, βλέποντας πόσο διαφορετικά φρόντιζε από το Ναντήμ ο Χότζας για το καλό του χωριού, όταν ήρθε καιρός να γίνουν εκλογές, έθωσαν το Ναστραδίν δήμαρχο πανηγυρικά!

Τα βάσανα του Καραμπέτ Η ΟΜΠΡΕΛΛΑ

Προχτές πολύ βροχή έκανε κουζούμ. Έγώ άμα βροχή έκανε, πολύ ίφκαρισμένος ήνομαι. Ίμπρέλλα μου παίρνω και πηγαίνω ένα κορίτσι να ιδρίσκω, κάτω από το όμπρέλλα μου να παίρνω χίτες βρεγμένο να μη ένεταί. Πότε ιδρίσκω, πότε ντέν ιδρίσκω. Άμα ιδρίσκω, πότε έδρεχε με το όμπρέλλα μου σεργιάνι ιδρίσκα.

—Ντεσποινίς, λέω, περικαλώ! Ίμπαινετε κάτω από το όμπρέλλα μου;

—Άμα χίτες σημασία ντέν με έδινανε. Ίη μία έλες:

—Ευχαριστώ πολύ.

—Ίη άλλη έλες:

—Δέν μου χρειάζεται.

—Ίη άλλη θυμωμένη έινόνταν:

—Νά χαθής βλάκα!

Ίη άλλη χίτες προσωπάκι της γυρισμένο ντέν έκανε. Άμάν, βράι, βράι, βράι! Τι είναι το ύναίκες κουζούμ. Πιροτιμούν να περπατάνε μέσα στο βροχή, μουσκιδι να ίνωται παρά να ίμπαιίνουν κάτω από το δικός μου το όμπρέλλα! Γιατί γιαδρούμ; Τι θα τις κάνουν; Θα τις φάω;

Όπου το λοιπόν — τί να σε πώ — άπορη-τεμένος ήμουν άμμου άς κυττάζω, λέω, μία άκόμα, ποίος ξέρει τι ίνεται! Πιλοσιάζω μία άμμου καρντιά μου χοροπηδώνος έινε, πάλι κιούτ έκανε. Τι ήταν εκείνο κουζούμ! Άγγελος του θεού — ναί μα το θεό σε λέω, βαλαά, μπιαά! Όραία ματάκια είχε, όραία μαλλάκια και χίτες ούτε όμπρέλλα είχε ούτε άδιάβροχος φιλιάν φοιτικ, βροχή μαλλάκια της πεσμένο έινε, το προσωπάκι της όλο βι-ρεγμένο ήτανε.

—Ντεσποινίς, λέω, περικαλώ! Ίμπαινετε κάτω από το όμπρέλλα μου; Πολύ βροχή έ-νεται και εσύ ντέν φοράς άδιάβροχο.

Βράι, βράι, βράι! Και τι με λέει γιαδρούμ:

—Ό, σάς ευχαριστώ πολύ. Είσετε πολύ ευ-γενής!

Βράι, βράι, βράι! Και τι κάνει κουζούμ; Άμέ-σως ίμπαινε κάτω από το όμπρέλλα μου. Έγώ να μα το θεό σε λέω — βαλαά, μπιαά — τρελλάθκα. Καρντιά μου καθουρντι-σθήρι έινε, πάλι κιούτ, έκανε.

—Που θέλετε να πάμε κουζούμ; ρωτημένο έκανώ. Όπου θέλετε με το όμπρέλλα μου να σάς πηγαίνω.

—Πρός τα κάτω δεν πάτε;

—Πρός τα επάνω, προς τα κάτω, όπου θέ-λεις πηγαίνω.

—Πρός τα πάνω πάω.

—Και εγώ, γιαδρούμ, προς τα επάνω να πηγαίνω.

Το λοιπόν μαζί μαζί πηγαίνουμε και το δυό μας κάτω από το όμπρέλλα είμαστε και πάνω όμπρέλλα βροχή ίψεφτει. Άμάν! Τέτοιο κε-λεπούρι πως το ίπέτυχα. Άπό μέσα μου λέω τώρα ένα δραντεδού ζητημένο να της κάνω.

—Κουζούμ, λέω, με το μπαρδόν, έλεύτερη είσαι!

Κορίτσι έλια ίκάνει.

—Όχι, λέει.

—Ίραδωνιασμένη είσαι;

—Όχι, λέει.

—Παντρεμένη είσαι;

Κορίτσι πάλι έλια ίκάνει:

—Όχι, λέει.

—Χήρα είσαι;

—Όχι, λέει.

Τότε εγώ πιά πολύ ίπάνω της σιριμωγμέ-νος ένομαι και γλυκά γλυκά κυτταγμένος

—Κουζούμ, λέω, τί είσαι τέλος πάντων;

—Χωρισμένη, λέει.

—Ζωντοχήρα; Άμάν!

Κορίτσι πάλι πολλά έλια έκανε και λέει:

—Γιατί κάνετε άμάν;

Τι να είπω:

—Κουζούμ, λέω, καρντιά μου πάλ κιούτ κά-νει καθουρνιστήρι έινε. Έγώ μαζί σου όχι

μέσα στο βροχή, μέσα στον κατακλυσμό να πηγαίνω, όπου θέλεις έρχομαι, ποτάμια περ-αμένα ίκάνω. Βράι, βράι, τί πλάσμα είσαι

έσύ!

Κορίτσι τότε έλια του

σταματημένο ίκάνει:

—Εδώ, σάς παρακαλώ,

λέει.

Κι' όστερα ένας παντρά-χαλος πιλοσιάζοντας ένε-ται, κορίτσι από το μπάρ-δο του ίπαίρνει και με

λέει:

—Σας ευχαριστώ πολύ.

Ύστερα παντράχαλος

κορίτσι ο' ένα ταξί έθά-ζει και φεύγουμε. Και εγώ

μένω με το όμπρέλλα στο

χέρι. Άμάν! Τι καλά ή-ταν τούτο! Μπουκάλα έ-μεινα, βράι, βράι, βράι, εσό-γλου εσέκ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Οι ιδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ο Ξένος κριτής

Άλλο τούτο πάλι. Μου λές ότι σου προξενούσε μία νύφη, για να παντρευ-τής. Πολύ όραία. Και λοιπόν; Και λοι-πόν, μου προτείνεις, λέει, και με παρα-καλείς νάρθω να την δώ κι' εγώ, πριν άποφασίστης. Και γιατί να την δώ εγώ; Για ποιά λόγο; Πώς; Για να σου πώ τη γνώμη μου; Αί, δεν είμαστε καλά. Δεν είμαστε καλά λέω και έπίτρεψέ μου να σταυροκομηθώ.

Πώς; Με ρωτάς γιατί; Εγώ πρέπει να σε ρωτήσω για-τί. Διότι, αγαπητέ μου, τί λόγο έχω ε-γώ στην προσωπική αυτή υπόθεσή σου; Έγώ πρόκειται να παντρευτώ, ή του λόγου σου; Τού λόγου σου βέβαια. Και άπαξ άπεφάσι-σες να βάλεις τη θη-λειά στο λαιμό σου, έμένα τί με θέλεις παρέα; Για να σου πώ τη γνώμη μου αν το σκονί που θα κρεμαστής είναι καλής ποιότητας; Άι παράτα με, χριστιανέ μου, και πήγαινε στο καλό σου.

Τί είπες; Άν είμαι έναντιόν του γά-μου; Όχι κύριε. Άπλως άδιαφορώ γι' αυτό το ζήτημα. Είμαι βέβαια έναντιόν του γάμου, προκειμένου για τον εαυτό μου. Διότι, κύριε, εγώ δεν μπορώ να κάνω μόνος μου, εδώ που τα λέμε, και θα πάω και συνέταιρο να βάλω στην καμπούρα μου; Άλλα προκειμένου για τους άλλους, μου είναι εντελώς άδιαφο-ρο. Θέλουν άς παντρεύονται, θέλουν άς μην παντρεύονται. Το ίδιο μου κάνει. Το θέμα το άγνοώ. Και έφ' όσον άγνοώ το θέμα, τί λόγο μπορώ να έχω στην υπόθεσή της κρεμάλας ενός οιαδήποτε άλλου; Άν εκείνος έχει την όρεξη να κρεμαστή, με γεια του και με χαρά του.

Όρίστε; Και τί γνώμη άν σου πώ; Άν ή νύφη είναι νόστιμη ή άνοστη, εύ-φυής ή τούδλο, περποιοτική ή μουλάρα, εύαρίστη ή σαχλή, ύποφερτη ή άνυπό-φορη; Τί με νοιάζει έμένα; Έγώ θα την πάρω; Ίη μήπως πρόκειται να συνά-ψω κοινωνικές σχέσεις μαζί σας, ώστε να έχω κι' εγώ κάποιο ενδιαφέρον; Λοι-πόν; Τι θέλετε από μένα; Ά! Μπα; Νά σου πώ τί έντύπωση θα μου κάνει! Διότι έχεις έμπιστοσύνη στην κρίση μου και άναλόγως της γνώμης μου θα πάρης την άπόφασή σου.

Άμ, δεν σφάζανε. Πρώτον γιατί δεν συνηθίζω ν' αναμιγνύωμαι σε ζένες ύπο-θέσεις. Και δεύτερον δεν έχω καμιά ό-ρεξη, αν έπιδοκιμάσω την ύποψηρία ύ-παρξί, νάρθω καμιά μέρα και να μου κάνουν παραπονα ότι ή νύφη βγήκε σκάρ-τη και ότι σε πήρα στο λαιμό μου και να μου ζητάς εύθυνες. Άμ' όχι έξυπνά-κια μου. Τέτοια χάρι δεν θα σου γίνη. Πάρ' τη με το καλός και αν σου βγή κα-λή, δώσε συγχαρητήρια στον εαυτό σου και αν σου βγή σκάρπη, χτύπα την κε-φάλα σου στον τοίχο, ως μόνη ύπεύθυνη για το πάθμά σου.

Και είναι και το άλλο. Άφου βρέ βλάκα δεν έχεις πεποίθησι στη δική σου γνώμη και περιμένεις από τους άλλους για να σχηματίσης κι' εσύ, αφού δεν έ-χεις πρωτοβουλία και άνεξαρτησία, τί διάβολο τη θές την παντρεία; Άσε την να πάει στο διάολο και πήγαινε κι' εσύ μαζί κνόδαλο. Διότι, κι' αν την παντρευ-τής την περί ής ο λόγος, τέτοιο όφελος στον άνεμο που είσαι, θα σε τραβή από τη μύτη, ήλίθιε! Άντε να χαθής, λοι-πόν κι' άσε με ήσυχο. Ξεφύλα!

Άμ, δεν σφάζανε. Πρώτον γιατί δεν συνηθίζω ν' αναμιγνύωμαι σε ζένες ύπο-θέσεις. Και δεύτερον δεν έχω καμιά ό-ρεξη, αν έπιδοκιμάσω την ύποψηρία ύ-παρξί, νάρθω καμιά μέρα και να μου κάνουν παραπονα ότι ή νύφη βγήκε σκάρ-τη και ότι σε πήρα στο λαιμό μου και να μου ζητάς εύθυνες. Άμ' όχι έξυπνά-κια μου. Τέτοια χάρι δεν θα σου γίνη. Πάρ' τη με το καλός και αν σου βγή κα-λή, δώσε συγχαρητήρια στον εαυτό σου και αν σου βγή σκάρπη, χτύπα την κε-φάλα σου στον τοίχο, ως μόνη ύπεύθυνη για το πάθμά σου.

Και είναι και το άλλο. Άφου βρέ βλάκα δεν έχεις πεποίθησι στη δική σου γνώμη και περιμένεις από τους άλλους για να σχηματίσης κι' εσύ, αφού δεν έ-χεις πρωτοβουλία και άνεξαρτησία, τί διάβολο τη θές την παντρεία; Άσε την να πάει στο διάολο και πήγαινε κι' εσύ μαζί κνόδαλο. Διότι, κι' αν την παντρευ-τής την περί ής ο λόγος, τέτοιο όφελος στον άνεμο που είσαι, θα σε τραβή από τη μύτη, ήλίθιε! Άντε να χαθής, λοι-πόν κι' άσε με ήσυχο. Ξεφύλα!

Άμ, δεν σφάζανε. Πρώτον γιατί δεν συνηθίζω ν' αναμιγνύωμαι σε ζένες ύπο-θέσεις. Και δεύτερον δεν έχω καμιά ό-ρεξη, αν έπιδοκιμάσω την ύποψηρία ύ-παρξί, νάρθω καμιά μέρα και να μου κάνουν παραπονα ότι ή νύφη βγήκε σκάρ-τη και ότι σε πήρα στο λαιμό μου και να μου ζητάς εύθυνες. Άμ' όχι έξυπνά-κια μου. Τέτοια χάρι δεν θα σου γίνη. Πάρ' τη με το καλός και αν σου βγή κα-λή, δώσε συγχαρητήρια στον εαυτό σου και αν σου βγή σκάρπη, χτύπα την κε-φάλα σου στον τοίχο, ως μόνη ύπεύθυνη για το πάθμά σου.

Και είναι και το άλλο. Άφου βρέ βλάκα δεν έχεις πεποίθησι στη δική σου γνώμη και περιμένεις από τους άλλους για να σχηματίσης κι' εσύ, αφού δεν έ-χεις πρωτοβουλία και άνεξαρτησία, τί διάβολο τη θές την παντρεία; Άσε την να πάει στο διάολο και πήγαινε κι' εσύ μαζί κνόδαλο. Διότι, κι' αν την παντρευ-τής την περί ής ο λόγος, τέτοιο όφελος στον άνεμο που είσαι, θα σε τραβή από τη μύτη, ήλίθιε! Άντε να χαθής, λοι-πόν κι' άσε με ήσυχο. Ξεφύλα!

Άμ, δεν σφάζανε. Πρώτον γιατί δεν συνηθίζω ν' αναμιγνύωμαι σε ζένες ύπο-θέσεις. Και δεύτερον δεν έχω καμιά ό-ρεξη, αν έπιδοκιμάσω την ύποψηρία ύ-παρξί, νάρθω καμιά μέρα και να μου κάνουν παραπονα ότι ή νύφη βγήκε σκάρ-τη και ότι σε πήρα στο λαιμό μου και να μου ζητάς εύθυνες. Άμ' όχι έξυπνά-κια μου. Τέτοια χάρι δεν θα σου γίνη. Πάρ' τη με το καλός και αν σου βγή κα-λή, δώσε συγχαρητήρια στον εαυτό σου και αν σου βγή σκάρπη, χτύπα την κε-φάλα σου στον τοίχο, ως μόνη ύπεύθυνη για το πάθμά σου.

Και είναι και το άλλο. Άφου βρέ βλάκα δεν έχεις πεποίθησι στη δική σου γνώμη και περιμένεις από τους άλλους για να σχηματίσης κι' εσύ, αφού δεν έ-χεις πρωτοβουλία και άνεξαρτησία, τί διάβολο τη θές την παντρεία; Άσε την να πάει στο διάολο και πήγαινε κι' εσύ μαζί κνόδαλο. Διότι, κι' αν την παντρευ-τής την περί ής ο λόγος, τέτοιο όφελος στον άνεμο που είσαι, θα σε τραβή από τη μύτη, ήλίθιε! Άντε να χαθής, λοι-πόν κι' άσε με ήσυχο. Ξεφύλα!

Άμ, δεν σφάζανε. Πρώτον γιατί δεν συνηθίζω ν' αναμιγνύωμαι σε ζένες ύπο-θέσεις. Και δεύτερον δεν έχω καμιά ό-ρεξη, αν έπιδοκιμάσω την ύποψηρία ύ-παρξί, νάρθω καμιά μέρα και να μου κάνουν παραπονα ότι ή νύφη βγήκε σκάρ-τη και ότι σε πήρα στο λαιμό μου και να μου ζητάς εύθυνες. Άμ' όχι έξυπνά-κια μου. Τέτοια χάρι δεν θα σου γίνη. Πάρ' τη με το καλός και αν σου βγή κα-λή, δώσε συγχαρητήρια στον εαυτό σου και αν σου βγή σκάρπη, χτύπα την κε-φάλα σου στον τοίχο, ως μόνη ύπεύθυνη για το πάθμά σου.

Και είναι και το άλλο. Άφου βρέ βλάκα δεν έχεις πεποίθησι στη δική σου γνώμη και περιμένεις από τους άλλους για να σχηματίσης κι' εσύ, αφού δεν έ-χεις πρωτοβουλία και άνεξαρτησία, τί διάβολο τη θές την παντρεία; Άσε την να πάει στο διάολο και πήγαινε κι' εσύ μαζί κνόδαλο. Διότι, κι' αν την παντρευ-τής την περί ής ο λόγος, τέτοιο όφελος στον άνεμο που είσαι, θα σε τραβή από τη μύτη, ήλίθιε! Άντε να χαθής, λοι-πόν κι' άσε με ήσυχο. Ξεφύλα!

Άμ, δεν σφάζανε. Πρώτον γιατί δεν συνηθίζω ν' αναμιγνύωμαι σε ζένες ύπο-θέσεις. Και δεύτερον δεν έχω καμιά ό-ρεξη, αν έπιδοκιμάσω την ύποψηρία ύ-παρξί, νάρθω καμιά μέρα και να μου κάνουν παραπονα ότι ή νύφη βγήκε σκάρ-τη και ότι σε πήρα στο λαιμό μου και να μου ζητάς εύθυνες. Άμ' όχι έξυπνά-κια μου. Τέτοια χάρι δεν θα σου γίνη. Πάρ' τη με το καλός και αν σου βγή κα-λή, δώσε συγχαρητήρια στον εαυτό σου και αν σου βγή σκάρπη, χτύπα την κε-φάλα σου στον τοίχο, ως μόνη ύπεύθυνη για το πάθμά σου.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ο Χάουπμαν, που είχε πέ-σει μ' όλο το βάρος του πά-νω στα ξύλινα κάγκελλα, τή έννοιωσε να ύποχωρούν, να σπάσουν...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

Ο Χάρβεϊ Λάν έννοιωσε ξαφνικά να φεύγει κάτω απ' τα πόδια του το πάτωμα του μαγαζιού, έπεσε σε μία καταπακτή κι' έχασε τις αισθήσεις του... Όταν συνήλθε, προσπά-θησε να εξερευνηση ύψαφικά την κατασκοτεινή φυλακή του — γιατί έπυχε να μην κρατάει στήριγμα μαζί του.

Ξαφνικά, το ύπόγειο φωτισήθηκε από ένα δυνατό προβολέα. Στη γωνία των δυό τοίχων, άρκετά ψηλά, ύπήρχε ένα μικρό μπαλκόνι, όπου στεκόταν ένας άγνωστος, με ύφος ειρωνικό.

—Καθηγητής Χάουπμαν, δούλος σας, συστήθηκε στο σασσι-μένο Λάν. Είμαι παραγωγός πρωτοτύπων κινηματογραφικών φίλμ... Αυτό το κατάστημα, κάπως άπόκεντρο, μου έπίτρεπει να περιμένω με την ήσυχία μου τον τύπο του ανθρώπου που μου χρειά-ζεται. Όταν επιτέλους παρουσιαστή, πατάω ένα κουμπί και τόν ρίχνω σ' αυτό το ύπόγειο... Πρέπει να σάς πώ άκόμη ότι θεωρούμαι νεκρός από καιρό! Γι' αυτό, φροντίζω ν' αλλάζω φυσιογνωμία, όταν παριστάνω το ρόλο του φιλήσυχου καταστηματούχου...

Γέλασε έλαφρά με το τρομαγμένο ύφος του νέου κι' εξακο-λούθησε:

—Μ' άναζητούσε ή άστυνομία της πατρίδας μου, για την εξα-φάνισι κάποιου άτόμου, που είχε άνακατευθί στις δουλειές μου και τόχε πληρώσει άκριβά. Φρόντισα λοιπόν να σκηνοθετήσω την αυ-τοκτονία μου... Άπό τότε, γεννήθηκε ένας καινούργιος άνθρωπος: ο καθηγητής Χάουπμαν! Άλλαξα λίγο τα χαρακτηριστικά μου. Φόρεσα μία περρούκα και ψεύτικη γενειάδα. Έτσι μ' είδατε, πριν από λίγο, στο κατάστημα.

Μα άς μη χασομεράμε! Πρέπει να γυρίσω πιά το φίλμ μου... Πλησίασε μία μηχανή κινηματογραφήσεως κι' έπιασε το χερούλι.

—Έτοιμος; φώναξε.

—Για τί πράγμα; ρώτησε άργά ο Χάρβεϊ.

—Για μία μονομαχία με το θάνατο!

Άκούστηκε συγχρόνος ένας στριγγός ήχος. Ίη μετάλλινη πόρτα του ύπογείου χάθηκε κι' έδωσε τη θέσι της σ' ένα κιγκλιδάμα, που έκλεινε την άκρη ενός διαδρόμου. Πίσω απ' τα κάγκελλα αυτά ηγαίνονερχότανε μία πελώρια τίγρις, που έδειχνε άπειλητικά τα δόντια της και μούγκριζε άνατριχιαστικά!

—Πριν σάς καταδροχήσει, θα παλέψετε ώραία μαζί της, έλεπε ήσυχα ο καθηγητής. Εύτυχώς, είσατε ψηλός και δυνατός...

—Κακούργε! φώναξε ο Χάρβεϊ με τρεμυλαστική φωνή.

—Θά γυρίσω έτσι ένα φίλμ, που θα το πουλήσω παάάααα.

Ο Λάν έδωσε έξαφνα μία φωνή, σαν νάχε θυμηθί κάτι... Μα

βέβαια, ή φυλακή αυτή άποτελούσε το περιβάλλον των φίλμ φρίκης που είχε δη τόσες φορές στον κινηματογράφο! Είχε νομίσει πάντα πως τα γύριζαν με έπιδέξια έτρικά, τώρα όμως καταλάβαινε πως παρίσταναν σκληρές πραγματι-κές κι' άνατριχιαστικές!

Ο Χάουπμαν διάλεγε τα θύματά του, τή πετούσε στην καταπακτή και τή παρόδινε σ' ένα φριχτό θάνατο, για να κινηματογραφήσει το μαρτύριό τους εκ του φυσικού!

Ο Χάρβεϊ έσφιξε τις γροθιές του τόσο, που χύθηκαν τα νύχια του στη σάρκα του!

—Ίη πάλι με την τίγρις θάνατο το καλλίτερο φίλμ μου! έίπε ο Χάουπμαν.

—Μα θα μ' άναγκάσουν σ' αυτό! Θα δούνε τότε πως με δολοφόνησε εσύ, καταραμένο δαίμονε! Και θά πληρώσεις με τη ζωή σου τα έγκλήματά που έχεις δια-πράξει.

—Δέν είμαι τόσο βλάκας!... Όταν πέσατε στο ύπό-γειο, λιποθυμήσατε για άρκετή ώρα. Έτσι, δεν χρειάστηκε να σάς κοιμίσω με ναρκωτικό, όπως τους άλλους, για να σάς ύπο-βάλω σε μία μικρή έγχειρήσι που άλλαζε τελείως τα χαρακτηρι-στικά σας... Ούτε και σείς ο ίδιος θ' άναγκάζατε τώρα τόν εαυτό σας!

Κανείς δεν ξέρει άλλωστε την ύπαρξί αυτού του ύπογείου και της καταπακτής. Όσοι αγοράζουν τα φίλμ μου, πιστεύουν πως τή πετυχαίνω με την τεχνική μου.

Ο Λάν σήκωσε άπειλητικά τις γροθιές του.

—Θέλεις να με δολοφονήσης μ' αυτό τόν τρόπο; έίπε. Δίχως να έχω ένα όπλο για ν' ά-μυνώ;... Είσαι ένας άναγ-δρος... Κακούργε! Τέρας!...

—Έχετε πιά χείρια σας για ν' άμυνήτε... Ίη σκληρή θάνατο ύπέροχη! Ένας γερός άντρας έναντιόν μιας τί-γρης...

Ο Χάουπμαν πίεσε ένα κουμπί, κι' άμέσως τή κά-γκελλα ανέθηκε προς το θόλο. Ίη τίγρις βγήκε μ' ένα πήδημα απ' το διάδρομο, δείχνοντας τις άγριες διαθέ-σεις της.

Ο Χάουπμαν άρχισε να γυρίζει τη μηχανή της κινη-ματογραφικής μηχανής.

Το θηρίο συμμαζεύτηκε, έτοιμο να πηδήσει. Ο ιός έκαμε ένα πλάγιο πήδημα, με ταχύτητα άστραπής, την ίδια στιγμή που το κορμί της τίγρης έσκιζε τόν άέρα.

Ο Χάουπμαν άρχισε να γυρίζει τή μηχανή της κινη-ματογραφικής μηχανής.

Το θηρίο συμμαζεύτηκε, έτοιμο να πηδήσει. Ο ιός έκαμε ένα πλάγιο πήδημα, με ταχύτητα άστραπής, την ίδια στιγμή που το κορμί της τίγρης έσκιζε τόν άέρα.

Ο Χάουπμαν πίεσε ένα κουμπί, κι' άμέσως τή κά-γκελλα ανέθηκε προς το θόλο. Ίη τίγρις βγήκε μ' ένα πήδημα απ' το διάδρομο, δείχνοντας τις άγριες διαθέ-σεις της.

Ο Χάουπμαν άρχισε να γυρίζει τή μηχανή της κινη-ματογραφικής μηχανής.

Το θηρίο συμμαζεύτηκε, έτοιμο να πηδήσει. Ο ιός έκαμε ένα πλάγιο πήδημα, με ταχύτητα άστραπής, την ίδια στιγμή που το κορμί της τίγρης έσκιζε τόν άέρα.

Ο Χάουπμαν πίεσε ένα κουμπί, κι' άμέσως τή κά-γκελλα ανέθηκε προς το θόλο. Ίη τίγρις βγήκε μ' ένα πήδημα απ' το διάδρομο, δείχνοντας τις άγριες διαθέ-σεις της.

Ο Χάουπμαν άρχισε να γυρίζει τή μηχανή της κινη-ματογραφικής μηχανής.

Το θηρίο συμμαζεύτηκε, έτοιμο να πηδήσει. Ο ιός έκαμε ένα πλάγιο πήδημα, με ταχύτητα άστραπής, την ίδια στιγμή που το κορμί της τίγρης έσκιζε τόν άέρα.

Ο Χάουπμαν πίεσε ένα κουμπί, κι' άμέσως τή κά-γκελλα ανέθηκε προς το θόλο. Ίη τίγρις βγήκε μ' ένα πήδημα απ' το διάδρομο, δείχνοντας τις άγριες διαθέ-σεις της.

Ο Χάουπμαν άρχισε να γυρίζει τή μηχανή της κινη-ματογραφικής μηχανής.

Το θηρίο συμμαζεύτηκε, έτοιμο να πηδήσει. Ο ιός έκαμε ένα πλάγιο πήδημα, με ταχύτητα άστραπής, την ίδια στιγμή που το κορμί της τίγρης έσκιζε τόν άέρα.

Ο Χάουπμαν πίεσε ένα κουμπί, κι' άμέσως τή κά-γκελλα ανέθηκε προς το θόλο. Ίη τίγρις βγήκε μ' ένα πήδημα απ' το διάδρομο, δείχνοντας τις άγριες διαθέ-σεις της.

Ο Χάουπμαν άρχισε να γυρίζει τή μηχανή της κινη-ματογραφικής μηχανής.

Το θηρίο συμμαζεύτηκε, έτοιμο να πηδήσει. Ο ιός έκαμε ένα πλάγιο πήδημα, με ταχύτητα άστραπής, την ίδια στιγμή που το κορμί της τίγρης έ

Η ζωή της γυναίκας

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΑΓΙΕΡ

Τὰ φετεινά ταγιέρ εγκατέλειψαν πιά τὸν κλασσικὸ τύπο, ποὺ τοὺς εἶχε ἐπιβληθῇ τόσα χρόνια. Πέταξαν τὸ ζυγὸ καὶ ἐμφαίνονται μὲ ἑκατὸ διαφορετικὸς τύπους, ποὺ φυσικὰ ὁλοὶ ἔχουν τὴ χάρι τους καὶ τὴν ὀμορφιά τους.

Γιὰ νὰ διαλέξῃ τί τῆς ἀρέσει μιά γυναῖκα, βρίσκεται σὲ πολὺ δυσκόλη θέση, γιατί ὅλα τὴν τραβοῦν: Τὰ σπορτίφ ταγιέρ ἀπὸ χοντρὸ τουλίν μὲ ὅλα τὰ χρώματα ποὺ ταιριάζουν στὸ χειμῶνα. Ταγιέρ μαύρα σὲ ἀφάνιστη κομψότητα γι' ἀπόγευμα. Ταγιέρ πῖθ ἀμπτυγιέ, ποὺ νὰ μποροῦν νὰ ἐμφανισθοῦν καὶ σὲ μία κάπως πῖθ ἐπίσημη μαστίχα. Γιὰ τὴν περιπλοκὴ αὐτῇ, ἡ σεμιζιέ μπλουζὰ ἀντικαθίσταται μὲ ἕνα κορσάζ, λίγο ντεκαλτέ.

Κι' ἔτσι νὰ ποὺ τὸ ταγιέρ καπαντὰ νὰ εἶναι τὸ κοστοῦμι γιὰ ὅλες τὶς ὥρες καὶ ὅλες τὶς περιπτώσεις. Παντοῦ ἐμφανίζεται μὲ διαφορὰς μεταποιήσεις, ποὺ τοῦ ἀνοίγουν... ὅλες τὶς πόρτες.

Τὰ ἐφετεινά ὅμως ταγιέρ, γιὰ νὰ γίνουν παντοῦ ἀνεπιφύλακτα δεκτὰ, ὑποτάχθηκαν σὲ ὀρισμένους κανονισμούς. "Ἀς τοὺς δοῦμε, λοιπόν.

Ἀγκαλιάζουν τὴν τάλλια, χωρὶς διόλου νὰ τὴν σφίγγουν καὶ μὲ κατὰ ἀνεπαίσθητο, ποὺ ἡ καλὴ ράφτρα ξέρεي νὰ ἐπινοήσῃ, μακραίνουν λίγο τὸ μπουστό.

Ἡ μπάσκα μπορεῖ νὰ παραλειφθῇ. Τὴν ἀναπληρώνει μίαν «μπασκετίνα» ἢ ἕνα μάκρος, ποὺ δίνει τὴν ἐντύπωση, ὅτι φτάνει ὡς τὸ τέλος τῆς φούστας.

Μερικοὶ ράφτες προτιμοῦν τὶς κοντές ζακέττες. Ἐστὶ δίδουν τὴν ἐντύπωση τῶν «σπένσερ».

Ἄλλοι, τούναντιόν, δίνουν μάκρος στὶς ζακέττες τοὺς καὶ μάλιστα φαρδαινόντας τὶς ἀπὸ τοὺς γοφούς καὶ κάτω. Σ' αὐτοὺς συγκαταλέγεται καὶ ὁ Κριστιάν Ντιόρ, ποὺ λανσάρισε ἐφέτος πολλὰς τέτοιες μακρεῖς ζακέττες, ποὺ φτάνουν στὰ μισὰ τῆς φούστας.

Ὁ Πιερ Γκαριντὲν ἔδειξε στὶς συλλογές του καὶ μακρεῖς ζακέττες καὶ κοντές.

Μεγάλῃ ποικιλίᾳ παρατηρεῖται ἐπίσης στοὺς γιανκάδες.

Πότε βλέπουμε ψηλοὺς γιανκάδες «τύμπ», ποὺ φθάνουν σχεδὸν ὡς τὴ μῦτη, πότε στρουγγυλοὺς, ποὺ μοιάζουν μὲ μπέρτες καὶ πότε... δὲν ὑπάρχουν διόλου γιανκάδες!

ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑΤΑ

Συνηθίζονται ὅλα τὰ γαρνιρίσματα ἀπὸ γούνα. Μὴ φαντασθῇτε ὅμως, ὅτι εἶναι ὅλα ἀπὸ γούνες ἀκριβές. Θὰ ἴδῃτε καὶ κουνέλια καὶ ἀγριόγατες καὶ ἀλεπούδες, ποὺ μὲ κατὰλληλο βάψιμο, κάνουν ἀρκετὴ φιγούρα καὶ πρὸ πάντων γαρνιροῦν ὠραϊότατα.

Μετὰ ἀπὸ τὶς φτηνὲς γούνες, ποὺ εἶναι σὲ ὅλους προσιτές, ἔχουμε τὶς πῖθ ἀκριβές: ἐρίμινες, ρενὰρ μπλέ ἢ ἀράντ, ἀστρακόν, κασιόρ, βιζόν, μπράνισδοντς καὶ ἄλλες.

Τὸ γαρνιρίσμα μπαίνει κυρίως στὰ μονίκια καὶ τὸ γιανκά, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ μπῇ καὶ στὸ τελείωμα τῆς ζακέττας καὶ στὶς τσέπες. Ἐμφανίσθηκαν δὲ καὶ ἀρκετὰ μανσόν.

Ὁ Ζάν Ντεσέ, ποὺ λανσάρισε πολλὰς ρεζιγκότες, γαρνίρισε τὸ κάτω μέρος ἀπὸ τὶς ζακέττες τοῦ μὲ μίαν φαρδεῖα φάσα ἀπὸ γούνα, τόσο φαρδεῖα, ποὺ νὰ σκεπάζῃ τὴ φούστα. Ἰδιόρρυθμίες ποὺ δὲν εἶναι φυσικὰ γιὰ τὴν καθημερινὴ ζωὴ.

Ὁ Γουόρθ, ὅτις φετεινὲς συλλογές του τοῦ χειμῶνα, ἔδειξε ταγιέρ γιὰ ὅλες τὶς ὥρες τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας, μὲ μικρὲς καὶ μεγάλες παραλλαγές. Ἡ γούνα παίζει σ' αὐτὲς τὶς παραλλαγές μεγάλο ρόλο, καθὼς καὶ τὸ κορσάζ, ποὺ εἶναι πότε ντεκαλτέ, πότε ὅχι ντεκαλτέ, ἀλλὰ ἀπλῶς ἀμπτυγιέ καὶ πότε μπλουζὰ σεμιζιέ.

ΤΣΕΠΕΣ ΚΑΙ ΚΟΥΜΠΙΑ

Λιγώτερες εἶναι οἱ τσέπες ἐφέτος, ἀλλὰ περισσότερα τὰ κουμπιά. Πολὺ περισσότερα ἀπὸ πέρυσι. Πολλὰς ζακέττες ἔχουν τὸ κουμπίωμα στὰ πλάγια καὶ κάποτε τὸ ἴδιο κουμπίωμα συνεχίζεται καὶ στὴ φούστα.

Μερικὲς μακρεῖς ζακέττες, ἔχουν τὸ σχῆμα ἀμφορέως καὶ ἡ τοποθέτησι τῶν κουμπιῶν συντελεῖ στὸν τονισμὸ αὐτοῦ τοῦ σχε-

δίου.

Μ' ὅλα αὐτὰ ποὺ σὰς εἶπαμε, πήρατε μιά ἰδέα καὶ μπορεῖτε νὰ διαλέξετε τὸ ταγιέρ, ποὺ θὰ σὰς ἐξυπηρετήσῃ γιὰ τὶς πῖθ πολλὰς ὥρες τῆς ἡμέρας.

Μὴ ξεχνᾶτε: Τουλίν ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ ἀπόγευμα. Μαύρο λαϊνὰ ἢ ἄλλο μονόχρωμο καὶ φανέλλες γιὰ τὶς ἄλλες ὥρες.

Εἶναι τὸ φθηνότερο ντύσιμο, ποὺ μὲ ἕνα κορσάζ καὶ δύο μπλουζὲς σὰς κάνει νὰ εἰστε πάντα εὐπαρουσίαστη.

ΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Μὲ πόση ἀγάπη δὲν σκεπτόμαστε τὸ χειμωνιάτικο ἐπανωφόρι μας! Εἶναι ὁ ἀναπόσπαστος σύντροφος τῆς ζωῆς μας, μόλις ἀρχίσουν τὰ κρύα καὶ ὁ παγερὸς ἀνεμὸς. Ἀς ρίξουμε, λοιπόν, τὴ ματιά μας στὰ φετεινά ἐπανωφόρια, γιὰ νὰ πληροφορησοῦμε μερικὲς ἀργυροπρημένες, ποὺ δὲν συμπληρώσαν τὴ γκαρνταρόμπα τους.

Τὰ φετεινά μοντέλα ἔχουν ὅλα ἕνα κοινὸ σημεῖο καὶ μερικὲς διαφορές. Τὸ κοινὸ σημεῖον εἶναι οἱ ριχτοί, ἀλλὰ καὶ πλατεῖς συγχρόνως ὄμοιοι.

Ἄν ἡ κόψι τους εἶναι ραγκλάν, ἡ μοσχάλῃ εἶναι πολὺ εὐρύχωρη, ὥστε νὰ δίδεται ἔτσι ἡ ἐντύπωση τοῦ πλάτους. Ἄν τὰ μανίκια εἶναι προσθετὰ, τότε ἐκκλίνονται μὲ τὸ κυρίως ἐπανωφόρι πολὺ χαμηλὰ καὶ μὲ εὐρύχωρη μοσχάλῃ, ὥστε ἡ ἐντύπωση νὰ εἶναι πάντα ἡ ἴδια: πλάτος.

Ἀς ἐρθουμε τώρα στὶς διαφορές. Ὅλα τὰ ἐπανωφόρια παρουσιάζουν ποικιλίαν στὸ μάκρος. Βλέπουμε τρουά-κάρ καὶ μακρυὰ ὡς κάτω, ποὺ καλύπτουν ἐντελῶς τὸ φόρεμα.

Τὰ τρουά-κάρ εἶναι εὐθύγραμμα, ὅχι

ὄμοιοι στενά, κι' αὐτὸ γιὰ τὸ φάρδος ποὺ παρατηρεῖται στοὺς ὄμοιους συνεχίζεται ὡς τὸ τέλος τοῦ ἐπανωφορίου.

Τὰ μακρυὰ ἐπανωφόρια, ἐξ ἄλλου, ἐμφανίζονται ἄλλοτε εὐθύγραμμα, ἄλλοτε μὲ μίαν γραμμὴ, ποὺ σπενεῖται εἰσφύρα πρὸς τὰ κάτω, καὶ ἄλλοτε πάλι τόσο φαρδύ, ποὺ σχηματίζουν γκονταί.

Ὅσον ἀφορὰ τὸ κουμπίωμα κι' ἐκεῖ ἔχουμε ποικιλία. Ἄλλα στενεύουν πρὸς τὰ κάτω κι' ἔχουν ἕνα μόνο κουμπὶ στὴ μέση. Ἄλλὰ, φυσικὰ, εἶναι τὰ μακρυὰ. Ἄλλα ποὺ εἶναι τρουά-κάρ καὶ εὐθύγραμμα, ἔχουν τρία κουμπιά σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Στὰ ριχτὰ, ἐξ ἄλλου, μὲ τὸ ἀσθενὸ φάρδος, ἡ μόδα εἰσάγει ἐφέτος τὴν ποσοθετήσι κουμπιών σὲ σχῆμα πυραμίδος. Δηλαδή ἕνα κουμπὶ κάτω ἀμέσως ἀπὸ τὰ ρεβέρ, δύο σὲ ὀριζόντια γραμμὴ, μὲ σχετικὴ ἀπόσταση τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἄλλα δύο πῖθ χαμηλὰ, σὲ ὀριζόντια πάλι γραμμὴ, κι' ἄλλα σὲ μεγαλύτερη ἀπόσταση τῶν προηγουμένων. Κι' ἔτσι ἔχουμε καθαρὰ τὸ σχῆμα τῆς πυραμίδος, ποὺ εἶναι μίαν ἀπὸ τὶς χαρακτηριστικὲς ἰδιότητες τῆς ἐφετεινῆς μόδας.

ΟΙ ΓΙΑΚΑΔΕΣ — ΟΙ ΤΣΕΠΕΣ — ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Μεγάλῃ εἶναι καὶ ἡ ποικιλία τῶν γιανκάδων, ποὺ πολὺ συχνὰ εἶναι γαρνιρισμένοι μὲ γούνα. Ἄλλοτε εἶναι χαμηλοὶ πίσω καὶ συνεχίζονται μὲ δύο μεγάλα τριγωνικὰ ρεβέρ ἐμπρὸς, ἄλλοτε ἔχουν τὸ σχῆμα τοῦ γιανκά σμῶκιν καὶ ἄλλοτε ἔχουν σχῆμα μεγάλο καὶ εἶναι κατεδαστοί, κλεινόντας στὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ.

Ὅσο γιὰ τὶς τσέπες, ὅσο καὶ ἂν ἡ μόδα τὶς κατάργησιν κάπως ἀπὸ τὰ ταγιέρ, στὰ ἐπανωφόρια τὶς θεωρεῖ ἀπαραίτητες, ἔχουν ὅμως κι' αὐτὲς τὴν ποικιλίαν τους. Πάντοτε εἶναι μεγάλες, ἄλλοτε ἐξωτερικὲς, ἄλλοτε κρυφές. Μὰ κατὰ ἢ χωρὶς καπάκι. Πολλὰς φορὲς δὲν βάζουμε δύο, ἀλλὰ τέσσερις τσέπες, δύο μεγάλες κάτω καὶ δύο πῖθ μικρὲς πάνω. Μπαίνουν διαγώνιες, ἴσιες ἢ ὀρθιες. Ὅλες αὐτὲς οἱ διαφορὲς στὶς λεπτομέρειες, κόβουν τὴ μονοτονία.

Καὶ ἂς ἐρθουμε στὰ χρώματα καὶ τὰ ὑφάσματα.

Ὅλα τὰ λαϊνὰ εἶναι τῆς μόδας: Χοντρά καὶ λεπτά, ἀρασιέ καὶ μονόχρωμα.

Θὰ δοῦμε καὶ ἀρκετὰ νηρά, γιὰ πῖθ ἀμπτυγιέ ἐπανωφόρια.

Ὅσο γιὰ τὰ χρώματα, ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας εἶναι ὅλοι οἱ τόνοι γύρω ἀπὸ τὸ βασικὸ χρῶμα τοῦ πούρου, οἱ διαφορὲς ἀποχρώσεις τοῦ βιολέ, τοῦ πράσινου, τοῦ μπλέ.

Ἀλλὰ καὶ τὸ μαύρο χρῶμα εἶναι πάντα τῆς μόδας, ἰδίως γιὰ βράδυ.

Ἀς σημειωθῇ ἐπίσης, ὅτι ἡ μόδα εὐνοεῖ πολὺ ἐφέτος τοὺς συνδυασμοὺς φορέματος καὶ ἐπανωφορίου, γιὰ ὅσες ἔχουν γεμάτη τσέπη...

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ

Τσάντα ἀπὸ σαῦρα γκρι-φινέ, συνοδεύει

μια τσαντέττα ἀπογευμάτος.

Γάντια ἀπὸ ἀντίλοπη, γαρνιρισμένα μὲ τσιντάν στα πουσινέ, εἶναι μίαν ὀμορφὴ ἐπιπόνησι.

Καλὲς νάυλον σὲ χρῶμα γκρι θὰ ἀντικαταστήσουν σὲ μερικὲς περιπτώσεις τὶς σαῖρα, π. χ. μὲ μαυρὴ τσαντέττα. Εἶναι πολὺ ψιλὲς καὶ ἀραχιωφάντες.

Μία ἐσάρπα ἀπὸ ταφτὰ πλουτίζει τὸ ντύσιμό σας, συμπληρώνοντάς το.

Ἡ ὀμπρέλλα σας, γιὰ νὰ εἶναι τῆς μόδας, πρέπει νὰ ἔχῃ χρυστὸ πόμολο.

Γιὰ βράδυ τὰ γοβάκια σας θὰ εἶναι ἀπὸ σατέν πολὺ ντεκαλτέ, σὲ χρῶμα μαύρο καὶ μὲ ψηλὰ τακούνια.

ΤΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Τὰ φετεινά καπέλλα δὲν ἦταν δυνατόν παρὰ νὰ προκαλέσουν μίαν ἐγκάρδια συνειδήσι κομμωτῶν καὶ καπελλῶδων, ποὺ ἦταν ἀπαραίτητη, γιὰ τὸ σχῆμα τῶν φετεινῶν καπέλλων, θέλουν ἀνάλογα χτένισμα.

Στὶς γενικὲς γραμμὲς, ἐπικρατεῖ τὸ χτένισμα «Νταντ», ποὺ κάθε κομμωτῆς τοῦ δίνει ἕνα ὀρισμένον ὄψος. Ὁ Ἀντουάν, ὁ φημισμένος Παρισινὸς κομμωτῆς, δίνει μίαν ἐντελὴς ἰδιαίτερη γραμμὴ σ' αὐτὸ τὸ χτένισμα, ποὺ μοιάζει ἔχει ὡς ἐμπνευστὴ τὸ ἀνδρικό χτένισμα, δὲν δίνει διόλου ἀρρενωπὴ ἐμφάνισι στὴ γυναῖκα. Τὰ μαλλιά εἶναι κοντὰ καμμένα ἀνάμεσα στὰ 2 ὡς 6 ἐκατοστά τοῦ μέτρου, καὶ μικρὲς τούφες σκαρπισμένες στοὺς κροτάφους, στ' αὐτὰ καὶ στὸ μέτωπο, δίδουν μίαν ἀπαλότητα στὴ φυσιογνωμία.

Ἐπειτα ἔχουμε τὸ χτένισμα «Γκαμίν», ποὺ κάνει τὰ μαλλιά νὰ ἐκκλίνουν ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλοῦ σὲ τρία διαφορετικὰ μέρη. Τὸ πῖθ κοντὸ παίρνει διεύθυνσι πρὸς τὸ μέτωπο, ὅπου καὶ σχηματίζει ἕνα εἶδος φράντζας. Τὰ πῖθ μακρυὰ τυλίγουν τὸ κεφάλι σὰν μεταξωτὸ μαντήλι καὶ πλαισιώνουν τοὺς κροτάφους.

Μὲ αὐτὰ τὰ χτένισματα τὰ φετεινά καπέλλα ταιριάζουν πολὺ.

Ε.Σ.ΜΕΡΑΛΔΑ

Ταγιέρ ἀπὸ βελούδο κοπλέ, φόρεμα ἀπὸ λαϊνὰ ἐμπριμέ. Δύο σύνολα ἀπὸ μούρο λαϊνὰ, καὶ δύο ἐντελῶς διαφορετικὰ ἐπανωφόρια.

Συνδυασμοὶ ἐπανωφορίου καὶ φορέματος. Τὸ ἕνα εἶναι ἐπανωφόρι τρουά-κάρ. Τὸ ἄλλο μακρὺ φαρὺ καὶ μὲ 4 τσέπες.

Ο μικρός ΛΟΡΔΟΣ

Ο Κέδρικ δεν ήξερε τίποτ' από την ιστορία του. "Αν και καθόταν στη Νέα Υόρκη, ήξερε από τη μητέρα του ότι ο πατέρας του ήταν Άγγλος. Όταν ο λοχαγός Ερρόλ πέθανε, ο Κέδρικ ήταν ακόμη τόσο μικρός, που δεν θυμόταν γι' αυτόν τίποτ' άλλο, παρά ότι ήταν ψηλός, ότι είχε μαύρα μάτια κι ότι η πιο μεγάλη χαρά του ήταν να σηκώνει στους ώμους του και να τον γυρίζει μέσα στο δωμάτιο τον Κέδρικ, που ήταν μόλις πέντε χρόνων.

Όσο ήταν άρρωστος ο πατέρας του, είχαν πάει σ' άλλο σπίτι τον Κέδρικ. Κι' όταν γύρισε, ο λοχαγός είχε πεθάνει.

Η κυρία "Ερρόλ, που κι' αυτή είχαν αρρωστήσει βορειά, μόλις τώρα άρχιζε να σηκώνεται και να κάθεται σε μια πολυθρόνα κοντά στο παράθυρο.

Ήταν ντυμένη στο μαύρο, χωρίς, και τα μάτια της ήταν πάντα δακρυοειδή. Σ' τη πρόσωπό της απλωνόταν βαθειά μελαγχολία.

Αγαπώ τη μου μαμά, της είπε ο μικρός Κέδρικ, ο μπαμπάς μου είναι καλύτερος;

"Εννοώετα στα χέρια της μητέρας του να τρέμουν γύρω στο λαιμό του. Τότε γύρισε το κεφάλι του σ' αυτήν και βλέποντας το λυπημένο πρόσωπό της ήταν έτοιμος να κλάψι.

—Μαμά μου, ξαναρώτησε, πώς είναι ο μπαμπάς;

Και άμεσως ανέθηκε στα γόνατα της μητέρας του, την άγκάλιασε με τα δύο του χέρια κι' αφού τη φίλησε, ακούμπησε το μάγουλό του στο δικό της. "Η κυρία "Ερρόλ έκρινε τότε το πρόσωπό της στα πλούσια μαλλιά του Κέδρικ κι' ανυψώθηκε σε δάκρυα, κρατώντας σφιχτά το παιδί της, σαν να μην ήθελε να το αποχωρισθεί ποτέ.

—Είναι καλά τώρα ο μπαμπάς, του απάντησε με λυγμούς. Είναι καλά, έντελώς καλά. Άλλα έμεις δεν θα τον ξαναβούμε πιά στον κόσμο... Μείναμε εδώ μονάχοι, ολαμόναχοι, οι δύο μας...

Όσο μικρός κι' αν ήταν ο Κέδρικ, κατάλαβε ότι ο πατέρας του είχε φύγει για πάντα, ότι δεν θα τον ξαναβλέπε πιά ποτέ, ότι πέθανε, όπως άκουσε να λένε και για άλλους, αν και δεν ήξερε ακόμη τι εσήμαινε ή λέει αυτή.

Βλέποντας όμως ότι η μητέρα του έκλαιγε πάντα όταν πρόφερε το όνομα του πατέρα του, πήρε την απόφαση να μην της μιλάει πιά τόσο συχνά γι' αυτόν. Σκέφθηκε μάλιστα ότι θα έκανε καλύτερα να μην την άφηνε πολλές ώρες μονάχη μπροστά στο τζάκι ή στο παράθυρο, γιατί η σιωπή εκείνη και η ακινησία δεν της έκανε καλό.

Η μητέρα του κι' αυτός ήξεραν λίγαν κόπο και περνούσαν ζωή περιωρισμένη. "Η κυρία "Ερρόλ, όταν παντρεύτηκε το λοχαγό, ήταν άρρωστη και δεν είχε συγγενείς.

Ο πατέρας του λοχαγού, ο κόμης Ντόρινγκουορντ, ήταν γέρος Άγγλος αριστοκράτης πολύ πλούσιος. Είχε όμως στριφνό χαρακτήρα και μισούσε την "Αμερική και τους "Αμερικανούς. Είχε ακόμη δυο γιους, πιο μεγάλους από το λοχαγό, και σύμφωνα με τον αγγλικό νόμο, μόνο ο μεγαλύτερος είχε το δικαίωμα να κληρονομήσει τους τίτλους και την πατρική περιουσία που ήταν αρκετά σημαντική. "Αν πέθαινε ο πρώτος, την θέση του την έπαιρνε ο δεύτερος. "Ετσι ο λοχαγός "Ερρόλ, αν και ήταν μέλος μιας μεγάλης και πλούσιας αγγλικής οικογένειας, δεν είχε καμιά σχεδόν ελπίδα να γίνει κάποτε κι' αυτός πλούσιος και δυνατός.

Άλλ' ο Θεός, που δεν ξεχωρίζει πλούσιους

και φτωχούς, είχε χαρίσει πολλά προτερήματα στον "Ερρόλ Ντόρινγκουορντ. Ήταν ψηλός, ώραιος, έξυπνος. Είχε μεγάλη καρδιά κι' είχε ακόμη τη δύναμη να τον λατρεύουν όσοι τον γνώριζαν. Αντίθετα, οι δυο αδελφοί του ούτε όωραιοι ήταν, ούτε αγαπητοί, ούτε κι' έξυπνοι Γι' αυτό ο γέρο Ντόρινγκουορντ ήταν πολύ στενοχωρημένος. Με μεγάλη του λύπη έβλεπε ότι ο πρωτότοκος και κληρονόμος του δεν επρόκειτο ποτέ να τιμήσει το όνομά του. Ήταν ένας άνθρωπος έγωιστής, άσημαντος. "Η σκέψη αυτή έκανε το γέρο Ντόρινγκουορντ ν' απελπίζεται. Πολλές φορές, κι' αυτό το έδειχνε καθαρά, μισούσε τον τρίτο του γιο, που είχε τόσα φυσικά προτερήματα, που θα άξιζαν ίσως να τα είχε ο πρώτος, που θάπαιρνε και την θέση του. Παρ' όλ' αυτά η πατρική καρδιά δεν μπορούσε παρά να καμαρώνει για ένα τέτοιο γιο. "Ετσι έστειλε τον "Ερρόλ στην "Αμερική, ενώ οι δυο άλλοι γιοί του, με τη διαγωγή τους, τον στενοχωρούσαν.

Ύστερα από έξη μήνες, όμως, ο γέρο-Ντόρινγκουορντ επιβίμησε να ξαναβίη τον εξόριστο γιο του και του έγραψε να γυρίσει στην "Αγγλία. Άλλ' ενώ εκείνος έστειλε το γράμμα του στην "Αμερική, έπαιρνε ένα γράμμα από το γιο του. "Ο λοχαγός, μέσα σ' αυτό, του έγραψε ότι είχε πάρει την απόφαση να παντρευτεί στην "Αμερική.

Μόλις ο γέρο Ντόρινγκουορντ διάβασε το γράμμα αυτό, έγινε έξω φρενών και του άπαιτησε άμεσως να μην τον αφήσει να παρουσιάσει μπροστά του ή να γράψει ποτέ σ' αυτόν ή σ' τ' αδελφά του. Ακόμη του έγραψε ότι, αν παντρευόταν, δεν θα τον αναγνώριζε πιά ως παιδί του και ότι δεν έπρεπε να περιμένει τίποτα από αυτόν.

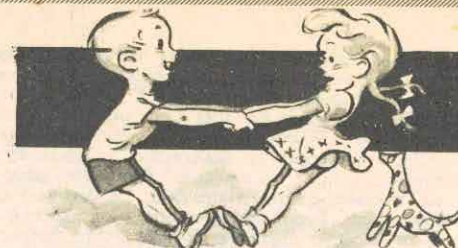
Ο λοχαγός "Ερρόλ λυπήθηκε πολύ όταν διάβασε το γράμμα. Άγαπούσε την "Αγγλία και το σπίτι που γεννήθηκε. Άγαπούσε ακόμη και τον πατέρα του, παρ' όλο που του φερόταν τόσο σκληρά. "Η ιδέα ότι δεν θα ξαναβλέπε τον πατέρα του, τον στενοχωρούσε τρομερά. "Ήξερε όμως πολύ καλά ότι εκείνο που έλεγε ο γέρο κόμης γινόταν. Είχε τέτοιο πείσμα, που δεν τον συγκινούσε τίποτα, ούτε κανείς μπορούσε να τον κάνει ν' αλλάξει γνώμη.

Ύστερ από λίγο καιρό ο λοχαγός βρήκε μια καλή κάπως δουλειά. Και τότε παντρεύτηκε όπως ήθελε και πήγε κι' εγκαταστάθηκε σε μια ήσυχη κι' αποκεντρη συνοικία. Σ' αυτό το μέρος γεννήθηκε ο Κέδρικ. "Αν και το σπίτι τους ήταν μέτριο, όπως και τα οικονομικά τους, η κυρία "Ερρόλ ήταν τόσο γλυκιά, και χαρούμενη γυναίκα, ώστε ο καλός της σύζυγος έννοιωσε τον εαυτό του εύτυχισμένο παρά τις δυσκολίες και τις αντιρρήσεις που είχε φέρει ο πατέρας του στο γάμο του.

Ο Κέδρικ ήταν ένα αξιολάπητο παιδί. "Όπως η μητέρα του, είχε κι' αυτός μαύρα μάτια με μακρές βλεφαρίδες και ξανθά μαλλιά σαν χρυσάφι. Είχε πολύ ευγενικούς τρόπους, και όσοι τύχαινε να μιλούσαν μαζί του, ήταν αδύνατον να μην τον αγαπήσουν. "Ετσι, δεν υπήρχε κανένας στη συνοικία τους, ούτε κι' αυτός ο κ. Χάψ, που είχε ένα μπακάλικο στη γωνία και ήταν άνθρωπος παράξενος και ιδιότροπος, που να μη συμπαινούσε τον Κέδρικ. Το πιο απάνιο προτερήμα του ήταν ή ειλικρίνεια του. Είχε τόσο καλή καρδιά, που άγαπούσε άμεσως όλους κι' έννομιζε ότι και οι άλλοι είχαν τον ίδιο χαρακτήρα μ' αυτόν. "Η ζωή που περνούσε στο σπίτι του και ή ανατροφή που του είχαν δώσει, έκαναν τον Κέ-

—Μα δεν κουράστηκες, καλέ μπαμπά;

δρικ να είναι αγαπητός. Δεν είχε άκουσει ποτέ του άσχημα λόγια. "Ο πατέρας του μιλούσε πάντα με γλυκύτητα στη γυναίκα του και ο Κέδρικ έκανε το ίδιο. "Όπως μάλιστα ο λοχαγός φρόντιζε για τη γυναίκα του με εξαιρετικό ενδιαφέρον, τη ίδια αγάπη ήθελε να της δείχνει κι' ο Κέδρικ.

Όταν λοιπόν, κατάλαβε ότι ο αγαπητός του πατέρας δεν θα ξαναγύριζε σπίτι τους ποτέ πιά κι' είδε πόσο στενοχωριόταν γι' αυτό ή μητέρα του, ο Κέδρικ σκέφθηκε πως έπρεπε να κάνει ό,τι μπορούσε για να γίνει εύτυχισμένη.

Η σκέψη αυτή τον έκανε να τρέξει κοντά στη μητέρα του, ν' ανέβει στα γόνατά της και να τη φιλήσει στοργικά. Το ίδιο έκανε και την άλλη μέρα. Της έφερε μάλιστα τα παιχνίδια του και τα βιβλία με τις εικόνες για να της τα δείξει στην πολυθρόνα, όπου η μητέρα του συνήθιζε ν' αναπαύεται. Δεν ήταν και πολύ μεγάλο παιδί για να μπορεί να κάνει και τίποτ' άλλο. Άλλ' αυτό που έκανε έφτανε για να παρηγορήσει τη μητέρα του.

—Μαίρη, έλεγε ή κυρία "Ερρόλ στη γρηά υπηρέτρια, που την είχε από πολύν καιρό, είμαι βέβαιη ότι, όσο μικρός κι' αν είναι, με νοιάζει. Καταλαβαίνει ότι υποφέρει και θέλει να με παρηγορήσει. "Έχει τόσο καλή καρδιά!

Κι' αλήθεια, ο μικρός Κέδρικ είχε γίνει ο μοναδικός σύντροφος της μητέρας του. "Ε-θγαινε περίπατο, κουβεντιάζε, έπαιζε μαζί της. Όταν έμαθε να διαβάει, καθόταν και της διάβαζε όλα τα παιδικά βιβλία του, με πολλές φορές και βιβλία σοφά ή εφημερίδες.

Ετσι, σιγά-σιγά ή ύψεια της κ. "Ερρόλ αποκαταστάθηκε και ξαναπέρασε το χρόνο της. Από ημέρα σε ημέρα ή Μαίρη, που βρισκόταν στην κουζίνα για το μαγειρείο, την άκουγε να γελάει με τις παρατηρήσεις και τις λογικές σκέψεις του Κέδρικ.

—Σού κάνει κάτι καμώματα και σου λέει κάτι λογικά! έλεγε ή Μαίρη στον κ. Χάψ. Ακόμη ήρθε και στην κουζίνα μου, την ημέρα των εκλογών για να μιλήσει μαζί μου πολιτικά! Στάθηκε μπροστά μου με τα χέρια του στις τσέπες και σοβαρά-σοβαρά, σαν να-ταν μεγάλος, μου είπε: "Μαίρη, ενδιαφέρομαι πολύ γι' αυτές τις εκλογές. Είμαι δημοκρατικός. "Η μαμά μου το ίδιο! Κι' εσύ Μαίρη είσαι δημοκρατική;" Από την ημέρα εκείνη, μου μιλάει ταχτικά για τα πράγματα του κράτους και με όφρος σοβαρό, που μοιάζει σαν μικρός κύριος.

Η γρηά υπηρέτρια ήταν αφοσιωμένη στον Κέδρικ και περπατούσαν για τις χάρες του. Πολλές φορές έλεγε:

—Βάζω στοίχημα ότι ούτε στην αριστοκρατική Πέμπτη Λεωφόρο δεν υπάρχουν ένα τέτοιο έξυπνο, όμορφο και λογικό παιδί σαν τον Κέδρικ. "Όλοι στέκονται και το κυτάζουν, όταν φοράει το μαύρο βελούδινο φορεμάκι του, που του εφράνουμε τις προάλλες από ένα παλτό φουστάνι της κυρίας μου. Με τα σγουρά ξανθά μαλλιάκια του μοιάζει σαν μικρός λόρδος!

Μα ο Κέδρικ δεν ενδιαφερόταν καθόλου αν έμοιαζε ή όχι με μικρό λόρδο, αφού δεν ήξερε μάλιστα καλά-καλά τι πράγμα ήταν ο λόρδος. "Ο πιο μεγάλος του φίλος ήταν ο μπακάλλης, ο παράξενος κ. Χάψ, που μόνο με τον Κέδρικ άσώτος δεν ήταν... παράξενος. "Ο μικρός τον σεβόταν και τον θαύμαζε, νομίζοντας πως ήταν άνθρωπος πολύ πλούσιος και πολύ σπουδαίος. Τι θέλεις και δεν είχε εκείνο το μαγαζί του! Δαμάσκηνα, σόκα, πορτοκάλια, μπακλότα! Είχε ακόμα ένα αλόγο κι' ένα αμάξι για να μεταφέρει τα τρόφιμα της κάθε νοικοκυράς στο σπίτι της.

Ο Κέδρικ, εκτός από τον κ. Χάψ, αγαπούσε πολύ και την γαλατού και το ψωμά. Ακόμη αγαπούσε και μία γυναίκα, που πουλούσε μήλα. "Ο κ. Χάψ όμως ήταν ο καλύτερος απ' όλους. Τον έλάτρευε. "Ο Κέδρικ κι' αυτός ήταν τόσο φίλοι, ώστε το παιδί πήγαινε ελεύθερα κάθε μέρα κι' έκανε την επίσκεψή του στο μπακάλικο, συζητώντας για τα ζητήματα της ημέρας. Από τ' άλλο μέρος ο κ. Χάψ κρατώντας την εφημερίδα, διάβαζε κι' έξηγούσε σοβαρά στον μικρό όλα τα νέα της ημέρας. "Ετσι ο Κέδρικ ήταν ενήμερος στα πολιτικά και ήξερε πολύ καλά αν ο Πρόεδρος των "Ηνωμένων Πολιτειών έκανε το καθήκον του ή όχι.

Μία ημέρα όμως συνέβη κάτι που άλλαξε πολύ τη ζωή του Κέδρικ. Ήταν τότε οχτώ χρόνων.

Ο κ. Χάψ την ημέρα εκείνη μίλησε για την "Αγγλία και τη βασιλεία της. Κατέκρινε την αγγλική αριστοκρατία και κυρίως τους κόμητες και τους μαρκησιούς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : "Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Κάθε τάλληρο και χάρι

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας πλούσιος με τρομερά ταγκούνης, που είχε έναν υπηρέτη το Μαθουρίνο, αξιο, δουλευτή, πιστό και τίμιο.

Όταν πέρασε ένας χρόνος ο Μαθουρίνος ζήτησε τους κόπους του, για να φύγει. "Ο αφέντης του όμως, με τα λόγια τον κατάρφει να μείνει.

Πέρασε ο δεύτερος χρόνος. "Ο Μαθουρίνος θέλησε πάλι να φύγει, μα ο αφέντης του δεν τον άφησε κι' αυτή τη φορά.

Τον τρίτο χρόνο ο Μαθουρίνος είπε: "Αφέντη μου, σε υπηρέτησα πιστά τρία χρόνια. Δώσε μου τα λεφτά μου να φύγω για να πάω και σ' άλλους τόπους... Άπ' τα πολλά, ο πλούσιος έβγαλε τρία άσημένα τάλληρα και του είπε:

—Νά, πάρε... Σού δίνω για κάθε χρόνο δουλειάς ένα τάλληρο. Είναι πολλά τα τρία. Κανένας δεν θα σου δίνει τόσα...

"Ο Μαθουρίνος, που δεν ήξερε από πονηριές, πίστεψε πως πήρε πολλά, άποχαιρέτησε τον αφέντη του κι' έφυγε.

Στο δρόμο αντάμωσε ένα νάνο. —Πού πιάς από δω παλληκάρι μου, τόσο χαρούμενος; τον ρώτησε εκείνος.

—Δουλεύω τρία χρόνια, άποκρίθηκε ο Μαθουρίνος. Τώρα είμαι πιά έλευθερος κι' έχω στην τσέπη μου τρία άσημένα τάλληρα. Πώς λοιπόν, να μην χαίρωμαι;

—Καλό μου παιδί, άκούσέ με, του είπε ο νάνος. Εγώ είμαι γέρος και δεν μπορώ να δουλέψω. Παράδες δεν έχω. Δάνεισέ με τα τρία σου τάλληρα.

"Ο Μαθουρίνος που είχε χρυσή καρδιά, λυπήθηκε το νάνο και του τάδωσε.

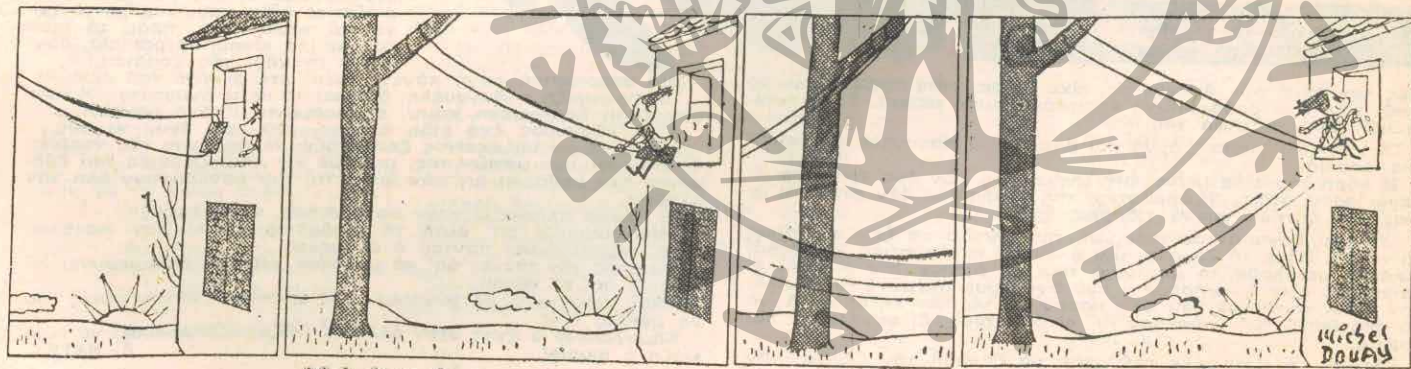
—Είσαι καλός! του είπε εκείνος. Κι' επειδή έχεις μεγάλη καρδιά, σ' αφήνω να μου ζητήσεις, για κάθε τάλληρο που μου δώσεις, κι' από μία χάρη.

—Αν είναι έτσι, είπε ο Μαθουρίνος, θέλω ένα τουφέκι που να πετυχαίνει με το πρώτο ό,τι σφαιραδεύω. Ύστερα θέλω ένα βιολί, που όταν παίζω να χορεύουν όλα γύρω μου. Και το τρίτο που θέλω είναι ό-ταν ζητάω μία χάρη, να μη μου την άρνούνται.

"Ο νάνος έσκυψε στα χαμόκλαδα κι' έβγαλε ένα τουφέκι, κι' ένα βιολί. Και δίνοντάς τα στο Μαθουρίνο του είπε: —Πάρτα, καλό μου παιδί. "Όσο για το τρίτο, από δω κι' έμπρός, ό,τι ζητήσεις δεν θα σου το άρνούνται.

"Ο Μαθουρίνος τον χαιρέτησε κι' έφυγε. Στο δρόμο του συναντήσε έναν Άραπη. Αυτός καθόταν κι' άκουγε το κελάιτισμα ενός όμορφου πουλιού.

"Όταν είδε τον Μαθουρίνο με το τουφέκι στο χέρι, του είπε: —Μπορείς να σκοτώσης αυτό το πουλί; Το παλληκάρι λυπήθηκε να το σκοτώσει. Μά θέλοντας να δοκιμάσει τη δύναμη του τουφεκιού, σφαιράδεψε κι' έριξε κάτω το πουλί. "Ο Άραπης τρέφε μέσα σ' άγκάθια

Μία επινόησις της Ζωίτσας για ν' άποφύγη τις σκάλες

να βρή το πουλί για να το ψήση και να το φάη.

Στ' Μαθουρίνο όμως, ήρθε εύθους ή σκέψη να δοκιμάσει και τη δύναμη του βιολιού του. Κι' άρχισε να παίζει.

"Αν βλέπατε τώρα από μία μεριά τον Άραπη, θα σκάτε από τα γέλια. Πηδούσε, χορεύε, άνεβοκατέβαινε άνάμεσα σ' άγκάθια! Στο τέλος έμπηξε τις φωνές:

—Σταμάτα, για το Θεό, το βιολί σου!

"Ο Μαθουρίνος ώστόσο δεν τον άκουγε.

—Πάψε πιά, φώναζε εκείνος, άπελπισμέ- νος. Σταμάτα και θα σου δώσω ένα σασ-κούλι λίρες!...

"Ο Μαθουρίνος έπαψε τότε και παίρνον- τας τις λίρες έφυγε.

Μένοντας μόνος ο Άραπης σκέφτηκε να βρή τρόπο να εκδικηθή το παλληκάρι. Και τον βρήκε. Έτρεξε στη χώρα, βρήκε το δι- καστή και του είπε:

—Στο δρόμο που έρχόμουν, αφέντη μου, με λήπτεψε ένα παλληκάρι. Μου πή- ρε τις λίρες μου κι' απ' το ξύλο που μου δώσε δες σε τί χάλια μ' έκανε...

"Ο δικαστής τον πίστεψε κι' έστειλε τό- τε στρατιώτες να πιάσουν τον Μαθουρίνο.

"Εκείνος, που τραβούσε το δρόμο του ά- νύποπτος, συναντήθηκε με τους στρατιώτες. Κι' εκείνοι τον έδεσαν χειροπόδαρα και τον παρουσίασαν στο δικαστή.

—Γιατί λήπτεψες αυτόν τον άνθρωπο; τον ρώτησε εκείνος.

—Εγώ ούτε χρυσάφι πήρα, ούτε τον Άραπη άγγιξα, απάντησε το παλληκάρι. Το σασκούλι με τις λίρες μου τις χάρισε!

"Ο δικαστής όμως δεν τον πίστεψε κι' ή- ταν έτοιμος να τον στείλη στην κρεμάλα. Τότε ο Μαθουρίνος θυμήθηκε το νάνο.

—Κύρ δικαστή, του λέει, πριν πεθάνω θέλω να μου κάνης μία χάρη: Νά μ' αφήσης να παίξω λίγο βιολί!...

—Καλά. Παίξε όσο θέλεις, του λέει ο δικαστής.

"Ο Άραπης τότε άρχισε να φωνάζει:

—Δέστε με δυνατά, δέστε με σφιχτά, γιατί θ' άρχίσουμε όλοι να χορεύουμε εδώ!

"Ο Μαθουρίνος άρχισε να παίζει και το τί έγινε δεν λέγεται! Δικαστής, γραμμα- τικός, Άραπης, άρχισαν να χορεύουν.

"Ο δικαστής, τότε, λαχανιασμένος, φου- σκωμένος, κατακόκκινος, έβαλε τις φωνές:

—Σού χαρίζω τη ζωή!... Πάψε πιά σά-

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Φθινόπωρο

Χάνει ο ουρανός μας
χρώμα κι' όμορφιά
καταχνιά είν' έμπρός μας
πάνω, σ' ανεφεία.

Άστράπες, μαυρίλα,
δεν άκούεσ λαλιά,
πέφτουνε τα φύλλα,
φεύγουν τα πουλιά.

Φθινοπώρο αγέρι
έφερε βροχή.
Χαίρε καλοκαίρι,
κύμα κι' εζοχή!

Ι. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

το το βιολί σου!...

"Ο Μαθουρίνος σταμάτησε και γύ- ροντας στον Άραπη, που είχε πέσει κάτω και κόντευε να σκάσει, του είπε:

—Σήκω γρήγορα και πές μου από πού είχες κλέψει το σασκούλι με τις λίρες; Μί- λησε γρήγορα πριν άρχισω το βιολί!...

—Όχι, όχι, όχι πιά το βιολί, φώναζε ο Άραπης. Θα σου πώ όλη την αλήθεια.

Τάκλειπα το πρσί από ένα σασάφι. Έσύ ό- μως δεν μου τόχες κλέψει. Εγώ στο χά- ρισα!... Συχώρα με για το ψέμα μου.

"Ο δικαστής, ακούγοντας την αλήθεια, ζήτησε συγγνώμη κι' αυτός από το Μαθου-ρίνο, τον άφησε έλευθερο κι' έστειλε στη φυλακή τον ψεύτη, τον Άραπη.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

"Ασος στα μαθηματικά

"Ο Μάκης, παρ' όλη την έξυπνάδα του, παίρνει στο σχολείο τους χειρότερους βαθ- μούς.

—Μά, γιατί παιδί μου, σ' άρέσει να είσαι ο τελευταίος της τάξεως; του λέει συχνά γεμάτη παράπονο ή μητέρα του.

—Δεν φταίω εγώ μαμά!

—Αν δεν φταίς εσύ, τότε ποιός φταίει, έπιμένει ή μητέρα του.

—"Ο δάσκαλος, μαμά! Και για να κα- ταλάβης, άκου γιατί μούβαλε μηδενικό σή- μερα. Μάς μίλησε για εκατό χτίστες που χτίζουν ένα σπίτι σε δέκα μέρες και για δέκα χτίστες, που μπορούν να χτίσουν το ίδιο σπίτι σε εκατό μέρες. Ύστερα ζή- τησε να του πώ έν άλλο παράδειγμα.

—Και εσύ τί του είπες; τον ρώτησε τό- τε όλο ανησυχία ή μητέρα του.

—Του είπα πως αν ένα πλοίο πηγαίνει στην "Αμερική σε οχτώ μέρες, όχτώ πλοία θα χρειαστούν για το ίδιο ταξίδι μία μόνο μέρα!...

ΜΙΚΥ· ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

Δυο αδερφάκια, ή Τίτικα κι' ή Νικάκης πάνε στο θέατρο κι' άκούει δυο ήθοποι- ός που τραγουδάνε.

—Ήβελι νάερα για ποιά λόγο τραγου- δάνε κι' οι δυο μαζί; άπορεί ή Νικάκης.

—Είσαι πολύ κούτος, καίμενε Νικό. Δεν καταλαβαίνεις ότι θέλουν να τελειώση πιο γρήγορα το τραγούδι; του άπαντά ή Τίτικα με άφέλεια.

—"Ο Άλέκος γυρίζει από το σχολείο στε- νοχωρημένος.

—Τί έχεις, Άλέκο μου; τον ρωτάει ή μαμά του.

—Τί νάχω; Νά, αυτός ο νέος δάσκαλος όλο μ' έμένα τα βάξια. Σήμερα πάλι με ρώτησε πόσοι θεοί υπάρχουν.

—Και δεν του έλεγες ότι ένας και μό- νον Θεός υπάρχουν;

—Τί λες καλέ μαμά; Έγώ του είπα ότι υπάρχουν τρεις και πάλι δεν έμεινε εύ- χαριστήμένος!

ΕΝΩ ΦΥΣΑΕΙ Ο «ΣΙΜΟΥΝ»

ΔΕΝ μπορούσε να ρηθ ήσυχία ή Ζουάνα... 'Αν' έζω, φυλάσσει ο πυρκαγιόχος άνεμος, ο «σιμούν» της άφρικανικής έρημου, που κρατάει σαράντα μερόνυχτα, τσακίζει το νεύρα, ξετρελαίνει...

—Τι ζέστη, θεέ μου! είπε η νέα γυναίκα. Τέντωσε το γυμνά και ιδρωμένα μπράτσα της, κάνοντας να κουδουνίσουν τα χρυσά βραχιόλια της.

—Κάρολα! φώναζε. Έλα λοιπόν! Μή μ' άφινες μόνη...

Η μαύρη υπηρέτρια κάθισε σταυροπόδι μπρος στα πόδια της κυρίας της. Είχε συνθίσει πιά στα νεύρα της. 'Ήξερε πως ο θυμός της θάσθινε σιγά-σιγά, για να ξαναρχιστεί αργότερα, σαν τον άνεμο που πέφτει προσωρινά κι' ύστερα ξαναφουσαίει πιο όρμητικώς.

Η Ζουάνα δεν είχε άλλη φίλη απ' αυτήν. Της έμπιστευόταν τα μυστικά της, ό,τι βασάνιζε την καρδιά της. 'Εμεινε τώρα ακίνητη και βουβή για λίγο, με το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια της.

—Σήμερα θα φτάσει εδώ η δεσποινίς... είπε ύστερα. 'Όλα είν' έτοιμα για την υποδοχή της. 'Ακόμα κι' ο άνεμος της έρημου φυσάει προς τιμήν της!

Γέλασε νευρικά κι' έπειτα φώναξε μ' έζαφι: —Δεν τη θέλω!... 'Εγώ μόνο διατάζω εδώ!... Δεν τη θέλω! Κι' η φωνή της σκέπασε το ούρλιαχτό του ανέμου...

Ο Μανουέλε 'Αλμπρος ζούσε από 20 χρόνια ο' εκείνη την άποικια, στο κέντρο του Κογκό. Είχε ζηντενιτή για να ξεχάσει την αγαπημένη του γυναίκα, που είχε βρή τραγικό θάνατο πέφτοντας με τ' αλογό της ο' ένα γκρεμό. Είχε πάει οε μια χώρα μακρινή, όπου η μανία των στοιχείων της φύσεως θάπνιγε

κόρη του, να γνωρίσει το πρόσωπό της. Την κάλεσε λοιπόν κοντά του, δίχως να σκεφθί πως ήταν έγκλημα να φέρη ένα λεπτό πλάσμα μέσα σ' ένα περιβάλλον διαβολικό, ύπουλο, φονικό. «Θα της μοιάζη! είχε πη με το νου του. Θα μπορέσω να ζαναλώ το πρόσωπο της μητέρας της...»

Μέσα σε τόσα χρόνια, δεν είχε ζητήσει ποτέ μια φωτογραφία της, δεν είχε θυμηθί ποτέ πως ήταν πατέρας της. Μα τώρα ήταν βέβαιος πως θα τον συγχωρούσε για την αδιαφορία του, ξαναδίνοντάς του με τη συγγνώμη της τη ζωή και τη γαλήνη.

Όταν έφτασε η Έλσα, μαζί με τον πατέρα της που την είχε συνοδεύει στο τέλος του ταξιδιού της, ο σιμούν είχε σταματήσει για λίγο. Μα ύστερα ξαναρχισε, σαν πυρωμένη πνοή κάποιου τεράστιου φυσικού.

Η Έλσα κι' ο πατέρας της δεν πρόσεξαν σχεδόν τη Ζουάνα. Ήταν σαν μεθυσμένοι απ' την καινούργια αγάπη που τους είχε ενώσει. Η άσπρη και λεπτοκαμωμένη κοπέλλα χαιρέτησε αδιάφορα τη μητριά της και δεν της ανταπέδωσε το φιλή της.

—Τι όμορφη που είσαι! της είπε εκείνη. Είναι έγκλημα να βρίσκεσαι εδώ, σ' αυτή την έρημη, σ' αυτή την κόλαση του ανέμου...

Την κύτταζε γελαστή, μα τα μάτια της ήταν γεμάτα μίσος. Ο Μανουέλε εύρισκε ολοένα πιο πολύ πως η κόρη του έμοιαζε με τη μητέρα της. Το πρώτο ανάκλιμά της, όταν αποβιβάσθηκε απ' το πλοίο, εξέφραζε τη συγγνώμη της κι' είχε φέρη τη γαλήνη στη βασανισμένη ψυχή του.

Βυθισμένη τώρα κι' οι δυο στη χαρά τους, ξεχνούσαν τη Ζουάνα. 'Εκείνη τους κύτταζε έχθρικά, νοιώθοντας να μεγαλώνη το μίσος της για την Έλσα, την ένορκωμένη αυτή ανάνηψη της μητέρας της...

—Της μοιάζει, ζέρεις... έλεγε στην Κάρολα. Κι' είναι όμορφη!... —Όχι, δεν είν' όμορφη, της απάντησε η μαύρη προσπαθώντας να την παρηγορήσει. Είναι χλωμή, δίχως ζωή...

—Λες ψέμματα! φώναξε η Ζουάνα. Είν' όμορφη, έχει μαλλιά μεταξωτά, λεπτό δέρμα κι' ευκίνητη οιλουέτα...

—'Ηούχαες, κυρία, ήουχαες! είπε η μαύρη αναστενάζοντας. Μα ο σιμούν φαινόταν σαν να φώναζε στη Ζουάνα: «Σκότωσέ την! Σκότωσέ την!».

Δεν θα γυρίσει απόψε τη νύχτα ο Μανουέλε. 'Εχει φύγει για τις φυλές, κι' ο άνεμος δεν θα τον άφισε νάρθη πίσω πριν απ' τα σημεριώματα.

Η Ζουάνα έχει μείνει μόνη με την Έλσα. Στην κάμαρά της έχει κρυμμένο ένα πανέρι, που τ' αγοράσε απ' το νέγρο 'Αμπαντού, πληρώνοντάς το μ' ένα χρυσό βραχιόλι της. Μέσα σ' αυτό βρίσκεται ένα μαύρο φιδάκι, που σκοτώνει κεραυνόβολα με το δάγκυμά του!

«Σκότωσέ την!...» ούρλιαζει ολοένα ο σιμούν.

Η Ζουάνα σκάνεται, παίρνει το πανέρι και γλυτοτράει προς την κάμαρα της Έλσας, αλαφροπατώντας, σαν άγριμη. Η νύχτα είναι σιωπηλή και κατασκότεινη, δίχως φεγγάρι.

Η κοπέλλα κοιμάται ήσυχη, χωρίς να υποπτεύεται καθόλου τον κίνδυνο που την απειλεί. Η Ζουάνα την κύτταζε σχεδόν μ' αγάπη, τώρα που πρόκειται να τη σκοτώσ. Τι όμορφη που είναι!

Η Ζουάνα ανασπνώνει το σκέπασμα του πανεριού... Κανείς δεν θα μάθη τίποτα.

Το ούρλιασμα του σιμούν θα πνίξη το ξεφωνητό του θυμού της. Κι' η Κάρολα δεν θα μιλήσει ποτέ, δεν θα προδώσει την κυρά της.

Ένα μαύρο κεφαλάκι ξεπροβάλλει απ' το πανέρι. Βλέποντάς το, η Ζουάνα νοιώθει μια νοσηρή ευχαρίστηση...

Το φίδι σέρνεται, για να κατεβή στο πάτωμα. Μα, ξαφνικά, κουλουνιάζει το σώμα του, γυρίζει το τριγωνικό κεφάλι του προς τα πίσω και, με μια κίνηση αστραπιαία, δαγκώνει το χέρι της Ζουάνας!

Το φίδι σέρνεται, για να κατεβή στο πάτωμα. Μα, ξαφνικά, κουλουνιάζει το σώμα του, γυρίζει το τριγωνικό κεφάλι του προς τα πίσω και, με μια κίνηση αστραπιαία, δαγκώνει το χέρι της Ζουάνας!

Όταν γυρίζη ο Μανουέλε, βρίσκει το απίτη ανάστατο. Η Ζουάνα είναι έσκαλμένη κάτω, σκεπασμένη μ' ένα σεντόνι. Την εδάγκασε ένα φίδι, άφεντι, που λέει ένας νέγρος.

Δίχως να μιλήσει, εκείνος ξεσκεπάζει το πρόσωπο της νεκρής. Η έκφραση των ματιών της, μαζί με τις λεπτομέρειες του δράματος που μαθαίνει απ' τον υπηρέτη, του φανερώνουν όλη την αλήθεια.

Η Έλσα πλησιάζει στον πατέρα της, κατάκλωπη. —'Να φύγουμε απ' αυτή τη διαβολική χώρα! τόν ικετεύει. 'Εδώ, παραμονεύει παντού ο θάνατος!...

'Εκείνος την πιάνει απ' το μπράτσο και την απομακρύνει σιγά-σιγά απ' τη νεκρή. —Ναι, μικρή μου, θα φύγουμε, της απαντάει. Δεν μπορείς έσύ να μείνεις εδώ...

Χαμογελούν ο ένας στον άλλον... 'Εξω, εξακολουθεί να ούρλιαζει ο σιμούν.

Μια σπαρακτική φωνή χάνεται μέσ' στο θουπότο του σιμούν... Όταν γυρίζη ο Μανουέλε, βρίσκει το απίτη ανάστατο. Η Ζουάνα είναι έσκαλμένη κάτω, σκεπασμένη μ' ένα σεντόνι. Την εδάγκασε ένα φίδι, άφεντι, που λέει ένας νέγρος.

Δίχως να μιλήσει, εκείνος ξεσκεπάζει το πρόσωπο της νεκρής. Η έκφραση των ματιών της, μαζί με τις λεπτομέρειες του δράματος που μαθαίνει απ' τον υπηρέτη, του φανερώνουν όλη την αλήθεια.

Η Έλσα πλησιάζει στον πατέρα της, κατάκλωπη. —'Να φύγουμε απ' αυτή τη διαβολική χώρα! τόν ικετεύει. 'Εδώ, παραμονεύει παντού ο θάνατος!...

'Εκείνος την πιάνει απ' το μπράτσο και την απομακρύνει σιγά-σιγά απ' τη νεκρή. —Ναι, μικρή μου, θα φύγουμε, της απαντάει. Δεν μπορείς έσύ να μείνεις εδώ...

Χαμογελούν ο ένας στον άλλον... 'Εξω, εξακολουθεί να ούρλιαζει ο σιμούν.

Μια σπαρακτική φωνή χάνεται μέσ' στο θουπότο του σιμούν... Όταν γυρίζη ο Μανουέλε, βρίσκει το απίτη ανάστατο. Η Ζουάνα είναι έσκαλμένη κάτω, σκεπασμένη μ' ένα σεντόνι. Την εδάγκασε ένα φίδι, άφεντι, που λέει ένας νέγρος.

Δίχως να μιλήσει, εκείνος ξεσκεπάζει το πρόσωπο της νεκρής. Η έκφραση των ματιών της, μαζί με τις λεπτομέρειες του δράματος που μαθαίνει απ' τον υπηρέτη, του φανερώνουν όλη την αλήθεια.

Η Έλσα πλησιάζει στον πατέρα της, κατάκλωπη. —'Να φύγουμε απ' αυτή τη διαβολική χώρα! τόν ικετεύει. 'Εδώ, παραμονεύει παντού ο θάνατος!...

'Εκείνος την πιάνει απ' το μπράτσο και την απομακρύνει σιγά-σιγά απ' τη νεκρή. —Ναι, μικρή μου, θα φύγουμε, της απαντάει. Δεν μπορείς έσύ να μείνεις εδώ...

Χαμογελούν ο ένας στον άλλον... 'Εξω, εξακολουθεί να ούρλιαζει ο σιμούν.

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Τζέιμς Τσέιζ

Το έγκλημα ενός τυφλού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μια συμμορία, με αρχηγό της την διευθύντρια μεσιτικού γραφείου κ. Φρέντς, αποφασίζει να βάλη στο χέρι τα μεγάλης αξίας γουναρικά της γυναίκας του πλουσιού αλλά τυφλού κατασκευαστού αεροπλάνων Χόουαρντ Γουέσλεϋ. 'Αναθέτει δέ τη δουλειά αυτή στο Χάρρυ Γκλέμπ, ένα τύπο κυνικό και άρριδιστα. 'Εκείνος υποδεικνύει τότε να βάλουν ως καμαριέρα στο σπίτι των Γουέσλεϋ μια έμπιστή τους, για ν' ανακαλύψη το μυστικό του χρηματοκιβωτίου όπου φυλάγονται τα γουναρικά. Διαλέγει δέ γι' αυτό το ρόλο τη Τζούλυ Χόλλαντ, μια όμορφη κοπέλλα, με περιπετειώδες παρελθόν, φιλόδοξη και διψασμένη για πλούτη. Πραγματικά, σχετίζεται μαζί της και την πείθει ν' αναλάβη αυτή τη δουλειά, με την υπόσχεση μιας καλής αμοιβής. Η Τζούλυ θα παρουσιασθή στην κ. Μπλάνς Γουέσλεϋ, συστημένη απ' το μεσιτικό γραφείο. Η Μπλάνς είναι πρώην ήθοποιος και πολύ ιδιότροπη γυναίκα, όπως πληροφορεί τη Τζούλυ η κ. Φρέντς.

Μια ξανθή γυναίκα, με μεταξωτή ρούπα, άνοιξε απότομα την πόρτα και φώναξε στη Τζούλυ:

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

—Τί γυρεύετε τέτοια ώρα; Δεν σάς είπαμε πως δεν έχω καμαριέρα;

Φαινόταν καθαρά πως μόλις είχε ξυπνήσει.

—Με συγχωρήτε πού σας άνησυχάει... ψιθύρισε η Τζούλυ με κάποια άμηχανία. Με στέλνει η κ. Φρέντς... Νόμιζα πως με περιμένετε...

—Καλά! Πέρασε μέσα... είπε η Μπλάνς Γουέσλεϋ. 'Αν ήξερες τί τραβάω, δίχως καμαριέρα, τόσες μέρες!...

Ξαναμπήκε στο χάλ. Η Τζούλυ την ακολουθούσε.

—Δεν είμαι σε θέση να μιλήσουμε, πριν πάρω τον καφέ μου, πρόσθεσε η Μπλάνς. Μια κι' είσαι εδώ, μπορείς να μου τον έτοιμάσεις...

—'Η κουζίνα είν' εκεί, δεξιά... Καί, σε παρακαλώ, μη μου κάνης ένα σωρό άνόητες ερωτήσεις. 'Εχω ένα φριχτό ποικέφαλο...

—'Όταν φτιάσης τον καφέ, φέρτον στην κάμαρά μου, εκεί στην άκρη του διαδρόμου.

Κύτταξε με προσοχή τη Τζούλυ και πρόσθεσε:

—'Η Τζούλυ μπήκε στην κουζίνα.

—Με συγχωρήτε, κυρία... είπε η Τζούλυ, προσπαθώντας να γυρίσει αλλού τα μάτια της.

—Είμαι τόσο άρρωστη σήμερα!... Καί κανείς δεν νοιάζεται να μνη αν ζω ή πεθαίνω... Μα για όνομα του Θεού, φτιάσε μου επί τέλους αυτό τον καφέ!

—'Η Τζούλυ μπήκε στην κουζίνα.

—Μου είπες πως σε στέλνει η κ. Φρέντς; 'Εχεις συστατικά;

—'Η Τζούλυ της έδωσε τους δυο φακέλους κι' εκείνη έρριξε μια άφρημένη ματιά στο περιεχόμενό τους.

—Ξέρεις τί μισθό πληρώνω; ρώτησε ύστερα.

—Μάλιστα, κυρία.

—'Εν τάξει, λοιπόν... Το μόνο που ζητώ από σενα, είναι να βρίσκω συγγυρισμένη την κάμαρά μου και νάσαι στη διαθεσί μου όταν σε χρειάζωμαι. Το δωμάτιό σου είναι στην άλλη άκρη του διαδρόμου. 'Ελπίζω να σ' άρεση...

—'Η Μπλάνς άρχισε να χτενίζει τις ξανθές μπούκλες της, μπροστά στον καθρέφτη.

—Ευτυχώς που ήρθες, πρόσθεσε, γιατί φεύγω άποψη και θάθελα να μείνη κάποιος στο πόδι μου... 'Ο άντρας μου λείπει από Παρίσι, από δεκαπέντε μέρες, και μπορεί να μπουνε κλέφτες στο σπίτι. Μηπως φοβάσαι να μείνεις μόνη εδώ, τη νύχτα;

—'Όχι, καθόλου, κυρία... —Τί γενοαία που είσαι! 'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

ζίνα κι' έκλεισε γρήγορα την πόρτα.

—'Με προειδοποίησε η κ. Φρέντς, σκέφθηκε. Μα ποτέ δεν πίστευα πως θα κάνω με μια τρελή μέγαιρα!... Πρέπει ναχω ανέναντηλη ύπομονη, για ν' άνθεξω λίγο καιρό...

—'Η κάμαρά της Μπλάνς μύριζε κονιάκ και βαρύ άρωμα. Ο άέρας ήταν πνιγνός.

—Τα παράθυρα έμεναν άκόμα κλειστά κι' οι κουρτίνες κατεβασμένες, μολοντί η ώρα ήταν 3 τ' άπόγευμα.

—'Η Μπλάνς ζούσε μέσα στην πολυτέλεια και την άκαταστασία.Τα έπιπλα βρίσκονταν σκορπια εδώ κι' εκεί, ή τουαλέττα ήταν σκεπασμένη από χυμένες πούντες και λασίων. Στο πάτωμα, στίς καρέκλες, παντού, ήταν πεταγμένα ρούχα και παπούτσια, δίχως καμμία τάξη.

—Γιατί ξεχρόνισες με τον καφέ; γκρίνιασε η Μπλάνς. Πρέπει νάσαι σβέλτη, αν θές να τα πάμε καλά... 'Ασε τώρα το δίσκο και πήγαινε να συγγυρίσης λίγο το λουτρό. 'Υστερα θα τα πούμε.

—Το λουτρό ήταν κάτω το ύπεροχο, έφωδιασμένο μ' ό,τι θα μπορούσε να έπιθυμήσει μια γυναίκα άργόσχολη και κακομαθημένη. Μα ύπηρεσε κι' εκεί μια άπίστευτη άκαταστασία.

—'Η μπανιέρα ήταν άκόμα γεμάτη, μια πετσέτα έπλεε μέσ' στο νερό. Χάμω, ήταν σκορπισμένες πούντες και τσιγαρόχαρτα πασαλειμμένα με κρέμες.

—'Η Τζούλυ τα τακτοποίησε όλα, όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

—Όταν ξαναγύρισε στην κρεβατοκάμαρα, η Μπλάνς γέμισε ένα μεγάλο ποτήρι με κονιάκ.

—'Α τελειώσες; της είπε χαμογελώντας. 'Αλήθεια, δεν σε ρώτησα πως σε λένε.

—Τζούλυ Χόλλαντ, κυρία.

—Μου είπες πως σε στέλνει η κ. Φρέντς; 'Εχεις συστατικά;

—'Η Τζούλυ της έδωσε τους δυο φακέλους κι' εκείνη έρριξε μια άφρημένη ματιά στο περιεχόμενό τους.

—Ξέρεις τί μισθό πληρώνω; ρώτησε ύστερα.

—Μάλιστα, κυρία.

—'Εν τάξει, λοιπόν... Το μόνο που ζητώ από σενα, είναι να βρίσκω συγγυρισμένη την κάμαρά μου και νάσαι στη διαθεσί μου όταν σε χρειάζωμαι. Το δωμάτιό σου είναι στην άλλη άκρη του διαδρόμου. 'Ελπίζω να σ' άρεση...

—'Η Μπλάνς άρχισε να χτενίζει τις ξανθές μπούκλες της, μπροστά στον καθρέφτη.

—Ευτυχώς που ήρθες, πρόσθεσε, γιατί φεύγω άποψη και θάθελα να μείνη κάποιος στο πόδι μου... 'Ο άντρας μου λείπει από Παρίσι, από δεκαπέντε μέρες, και μπορεί να μπουνε κλέφτες στο σπίτι. Μηπως φοβάσαι να μείνεις μόνη εδώ, τη νύχτα;

—'Όχι, καθόλου, κυρία... —Τί γενοαία που είσαι! 'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

—'Εγώ τρέμω, όταν ακούω κρότους, μέσ' στο σκοτάδι. Λέω

Βλέποντας το φίδι η Ζουάνα νοιώθει μια νοσηρή ευχαρίστηση...

Ίσως τον πόνε του. Φεύγοντας, είχε αφήσει στην πατρίδα του το παιδί του, ένα ροδοκόκκινο κοριτσάκι, μωρό ακόμα. Τόκε έμπιστευθί στην αδελφή του.

Τα χρόνια κύλησαν, άργα και βαρειά. Ο Μανουέλε δεν εύρισκε ήσυχία.

Η κόρη του είχε μείνει στη μνήμη του σαν ένα τριανταφυλλένιο πραγματάκι. Η άρρωστη της ψυχής του δεν τον είχε άφισει να ζητήσει συχνά ειδήσεις της.

Ύστερα ξαναπαντρεύτηκε, με την έλπιδα να ξεχάσει κάπως τη νεκρή. Πήρε τη Ζουάνα, μια φλογερή κι' όρμητική Σπανιόλα. 'Εκείνη κατάλαβε το μαρτύριο του και μίσησε την άλλη η, εκείνη που είχε αγαπήσει και που αγαπούσε ακόμα ο Μανουέλε, την άδελφή αντίκλη που δεν μπορούσε να την έκτολπιση ή να τη σκοτώσει... Κι' ύποφεραν κι' οι δυο τους, δίχως έλπιδα σωτηρίας.

Ξαφνικά, ο Μανουέλε πεθύμησε να ξαναβή την Έλσα την

κόρη του, να γνωρίσει το πρόσωπό της. Την κάλεσε λοιπόν κοντά του, δίχως να σκεφθί πως ήταν έγκλημα να φέρη ένα λεπτό πλάσμα μέσα σ' ένα περιβάλλον διαβολικό, ύπουλο, φονικό.

«Θα της μοιάζη! είχε πη με το νου του. Θα μπορέσω να ζαναλώ το πρόσωπο της μητέρας της...»

Μέσα σε τόσα χρόνια, δεν είχε ζητήσει ποτέ μια φωτογραφία της, δεν είχε θυμηθί ποτέ πως ήταν πατέρας της. Μα τώρα ήταν βέβαιος πως θα τον συγχωρούσε για την αδιαφορία του, ξαναδίνοντάς του με τη συγγνώμη της τη ζωή και τη γαλήνη.

Όταν έφτασε η Έλσα, μαζί με τον πατέρα της που την είχε συνοδεύει στο τέλος του ταξιδιού της, ο σιμούν είχε σταματήσει για λίγο. Μα ύστερα ξαναρχισε, σαν πυρωμένη πνοή κάποιου τεράστιου φυσικού.

καμιά φορά πώς θάναι στοιχειωμένο το σπίτι. Μα εσύ δεν θα πιστεύεις στα φαντάσματα, ελπίζω...

— "Οχι, κυρία. Μπράβο! Έτοιμάσε μου τώρα το μπάνιο μου κι ύστερα τις βαλίτσες μου. Θα λείψω ως αύριο βράδυ. Λογαριάζω

πώς κι' ο άντρας μου θα γυρίσει τότε περίπου... Άνοιξε, σε παρακαλώ, αυτή τη ντουλάπα... Βλέπεις; Κάθε φόρεμά μου έχει έναν αριθμό, γραμμένο στην κρεμάστρα του.

Το δωμάτιο είχε τρεις τεράστιες ντουλάπες, με συρταρωτές πόρτες.

Εκείνη που άνοιξε η Τζούλυ, περιείχε δυο σειρές φορέματα, μαντλά και βραδυνές τουαλέτες.

— Κάθε φόρεμα συνοδεύεται από το καπέλο του, τα εσώρουχα, τα γάντια, την τσάντα και τα παπούτσια, εξήγησε η Μπλάνς. Είναι ένα σύστημα δικής μου εφευρέσεως. Όλα είν' αριθμημένα, για εύκολία.

Στην άλλη μεριά βρισκείται ένα χρηματοκιβώτιο, κρυμμένο μέσα στον τοίχο. Φυλάω μέσα τα γουναρικά και τα μπίζου μου. Αυτό τ' άνοιγα εγώ μονάχα... Μα κάνε γρήγορα τώρα, γιατί κοντεύει 4 η ώρα, και πρέπει να πάρω το τρένο των 5 1/2.

Όσο βρισκόταν η Μπλάνς στο μπάνιο της, η Τζούλυ συγύρισε την κάρτα της όσο καλύτερα μπορούσε. Συγχρόνως συλλογιζόταν πώς θα περνούσε τη βραδιά της. Δεν είχε προβλέψει πώς θα έμενε έτσι, ελεύθερη... Άν τούλάχιστον μπορούσε να βρή το Χάρρυ, θα πήγαιναν μαζί στον κινηματογράφο. Μα πώς να επικοινωνήσει μαζί του; Της είχε πη ο ίδιος να του παραγγέλλει, ότι θέλει διά μέσου της κ. Φρέντς. Άξιζε να δοκιμάσει...

Η Μπλάνς την ξεβόωσε ώσπου να φύγει. Την ανάγκασε να ξαναφτιάξει δυο φορές τη βαλίτσα της, γιατί είχε μετανοιώσει για τα πράγματα που θα παίρινε μαζί της. Στο τέλος, όταν όλα φαίνονταν πια έτοιμα, αποδόχασε... να μη φύγει!

— Είναι τόσο σαχαλοί, αυτοί που με περιμένουνε στο σπίτι τους! Καλύτερα να μην πάω. Είμαι, άλλωστε, τόσο κουρασμένη!... είπε, πέφτοντας σε μία πολυθρόνα.

Λίγο έλειψε να χάσει την υπομονή της η Τζούλυ. Συγκρατήθηκε όμως κι' άρχισε να ξαναβιάζει τη βαλίτσα. Είχε σχεδόν τελειώσει, όταν η Μπλάνς φώναξε, χτυπώντας τα χέρια της:

— Μα πού έχω τα μυαλά μου; Βέβαια, πρέπει να πάω! Ξέχασα πώς θα βρίσκεται εκεί ο Μπουκί! Κι' έχω απόλυτη ανάγκη να τον δω. Φτιάσε πάλι τη βαλίτσα μου! Γρήγορα, μη χάσω το τρένο.

Η Τζούλυ ήταν έτοιμη να κλάψει, από τα νεύρα της. Άρχισε να ξαναβιάζει τα διάφορα πράγματα μέσα στην βαλίτσα, μ' απότομες κινήσεις. Άν μπορούσε να πνίξει τη Μπλάνς, θα τόκανε πολύ ευχαρίστως!...

Όταν έμεινε, επί τέλους, μόνη, αναστέναξε μ' ανακούφιση. Λογάριασε πώς ήθελε δυο ώρες για να συγυρίσει το σπίτι. Κατά τις 7, λοιπόν, βάταν έτοιμη να συναντηθεί... το Χάρρυ.

Άφου δίστασε λίγο, πήρε στο τηλέφωνο το γραφείο της κ. Φρέντς. Της απάντησε η Ντάνα. Η Τζούλυ νευρίασε πιο πολύ, όταν αναγνώρισε τη φωνή της.

— Έδω Τζούλυ Χόλλαντ, της είπε. Θέλω να μιλήσω με τον κ. Γκλέμπ. Μου δίνετε τον αριθμό του; — Περιμένετε στ' ακουστικό, απάντησε η Ντάνα. Ύστερα είπε σε κάποιον, που βρισκόταν προφανώς στο ίδιο δωμάτιο:

— Είναι η Χόλλαντ. Θέλει να σου μιλήσει. Κι' η Τζούλυ έκουσε μ' έκ-

πληξί της τη φωνή του Χάρρυ να τη ρωτάει ξερά, από την άλλη άκρη του συρματος:

— Τι συμβαίνει; — Όλα πάνε καλά. Θάβελαι όμως να ιδωθείς με άποψη. Θάμαι ελεύθερη...

— Δυστυχώς, έχω ένα ραντεβού, μικρή μου. — Μα, Χάρρυ, θάμαι μόνη... και δεν έχω τί να κάνω.

— Φεύγω σε είκοσι λεπτά για το Μάντσεστερ. Είν' απόλυτη ανάγκη. Θα σε δω στο γυρισμό. Γεια σου τώρα, γιατί βιάζομαι!

Κι' ο Χάρρυ έκλεισε το τηλέφωνο. Λίγο αργότερα, ξεπλωμένη στο κρεβάτι της, η Τζούλυ ξέχασε τη μοναξιά της. Η κάρτα της την ενθουσίαζε. Ήταν ωραία επιπλωμένη, με μπάνιο, τηλέφωνο, ραδιόφωνο. Μέσα σ' αυτή την πολυτέλεια, δεν ένοιωθε πια εγκαταλελειμένη τον εαυτό της και δεν διψούσε τόσο πολύ για συντροφιά.

Στις 11 1/2, ήταν έτοιμη να σβύσει το φως, για να κοιμηθεί, όταν άκουσε ένα θόρυβο. Κάπου μέσα στο διαμέρισμα, είχε κλείσει ελαφρά μία πόρτα. Η Τζούλυ ζάρωσε τα φρύδια της και περίμενε. Συγχρόνως, θυμόταν ότι της είχε πη η Μπλάνς: Πώς φοβότανε να μείνει μόνη της στο σπίτι, γιατί άκούγονταν παράξενοι θόρυβοι τη νύχτα, σαν ναταν στοιχειωμένο...

«Μπα, προσπαθούσε να με φοβίσει!», είπε με το νου της. Μες' στη σιωπή, δεν άκουγε πια, παρά το τίκ-τάκ του ρολογιού πάνω στο τζάκι και τα γρήγορα χτυπήματα της καρδιάς της...

Ανασήκωσε νευρικά τους ώμους της κι' έσβυσε το φως. Μόλις όμως βρέθηκε στο σκοτάδι, την ξαναπίεσε η ανησυχία της... Της φαίνονταν πώς είχε γλυστρήσει κάποιος μέσα στην κάρτα της...

Κάποια στιγμή, άκουσε ελαφρείς πατημασιές, που πλησίαζαν στην πόρτα της. Πάγωσε, όλοκληρη και θέλησε ν' ανήψη γρήγορα το πορτατίφ που είχε πάνω στο κομμοδίτι. Με την απότομη όμως κίνησή που έκανε, το πέταξε χάμω.

Εσκυψε και ψαχούλεψε για να το βρή. Ξαφικά, κατάλαβε με καρδιοχτύπι πώς άνοιξε κάποιος την πόρτα της. Τότε μόνο θυμήθηκε πώς δεν την είχε κλειδώσει!

Όταν μισάνοιξε η πόρτα, μπήκε λίγο φως από το διάδρομο. Η Τζούλυ συμμαζεψήθηκε στο κρεβάτι της, τρομοκρατημένη. Άκουσε μία ανάσα στο κατώφλι. Κι' είδε μία ακαθόριστη σιλουέττα να κουνιέται. Έμπηξε τότε μία φωνή στριγγιά...

Την ίδια στιγμή, άναψε το φως. Στο κατώφλι στεκόταν η Μπλάνς Γουέσλεϊ.

— Σε τρώεσαι; είπε μ' αφέλεια. Ήθελα να ρίξω μία ματιά, για να δω αν είσαι καλά εδώ... Άλλαξα ιδέα και γύρισα πίσω με το τελευταίο τρένο... Πιστεύω πως σε φόβισα! Μα δεν μου είχες πη πως δεν είσαι νευρική; Μου φαίνεται πως κουνήθηκες λιγάκι...

Φαίνονταν ικανοποιημένη απ' το κατόρθωμά της. Έσβυσε πάλι το φως, καληνύχτισε τη Τζούλυ κι' έφυγε.

Β'. Η Τζούλυ είχε φτάσει στο συμπέρασμα πως η Μπλάνς ήταν λίγο ανισόροπη. Έκρινε, λοιπόν, πως το καλύτερο που είχε να κάνει, μαζί της, ήταν να μη χάσει την ψυχραιμία της.

Καθώς άνοιγε ένα ντουλάπι της κουζίνας, για να έτοιμάσει το τσάι, αντίκρυσε ξαφνικά ένα ανθρώπινο σώμα, ξεπλωμένο χάμω μπρούμυτα, στο μισοσκόταδο!

Νόμιζε για μία στιγμή πως θα λιποθυμούσε. Πάγωσε το αίμα στις φλέβες της. Χρειάστηκε να περάσουν πολλά λεπτά της ώρας, ώσπου να ξαναβρεί το θάρρος να κυττάξει πάλι το ακούνητο εκείνο σώμα. Έξετάζοντάς το τότε από κοντά, ανακάλυψε πώς ήταν απλυστάτα ένα αντρικό κοστούμι, παραγεμισμένο με μαξιλάρια!

Και κατάλαβε πως επρόκειτο για ένα ακόμα «κόλπο» της Μπλάνς.

Πήρε το κοστούμι, το δίπλωσε και το πήγε στην κάρτα του Γουέσλεϊ. Περνώντας μπροστά από τον καθρέφτη του χώλ, σάστισε κι' η ίδια με τη χλωμάδα της και με τα μάτια της, που μοιάζαν σαν δυο μαύρες τρύπες σ' ένα πρόσωπο άσπρο σαν το πανί.

«Αν εξακολουθήσει έτσι για πολύ, θ' αναγκασθώ να φύγω!», συλλογίστηκε.

Λίγο αργότερα, ενώ τακτοποιούσε διάφορα εσώρουχα σ' ένα συρτάρι, άγγιξε κάτι ξερό, σαν δέρμα. Κυττάζε... κι' έμεινε απολιθωμένη, βλέποντας ένα φίδι, χωμένο στο βάθος του συρταριού!

Έμπηξε μία φωνή διαπεραστική, πέταξε τα ρούχα που κρατούσε και ώρμησε προς την πόρτα. Μα, όταν πέρασε ο πρώτος τρόμος που της είχε παραλύσει το νου, σκέφθηκε πώς θάταν ίσως κι' αυτό μία από τις «φάρσες» της Μπλάνς!

Ξαναγύρισε πίσω κι' έριξε μία φοβισμένη ματιά μέσα στο συρτάρι. Το φίδι ήταν πραγματικό, αλλά βαλσαμωμένο, με γυάλινα μάτια.

Η Τζούλυ ανατρίχασε, έριξε πάνω του τα ρούχα και ξανακλείσε το συρτάρι. Ήταν τόσο εκνευρισμένη, ώστε ένας χτύπος του κουδουνιού της πόρτας, την έκανε ν' ανασκιότηση ζωρά.

Δεν κατάλαβε ούτε η ίδια πώς βγήκε από το δωμάτιο, πώς άνοιξε την εξώπορτα... Ξαφικά, πρόσεξε ότι στεκόταν μπροστά της ένας κύριος ψηλός και καλοντυμένος, με λεπτό και χλωμό πρόσωπο, που την κυττάζε μάλλον αδιάφορα.

— Υποθέτω πως η κ. Γουέσλεϊ θάναι ακόμα στο κρεβάτι, της είπε ο επισκέπτης. Είμαι ο Χιού Μπέντον, ο συντάκτης του κ. Γουέσλεϊ. Σίγουρα, θα είσαστε η καινούργια καμαριέρα. Μπορείτε να ειδοποιήσετε την κυρία σας πως ήρθα;

— Ξερετε... δεν της άρεσει να την ενοχλούνε τόσο νωρίς, παρατήρησε η Τζούλυ.

— Κελά, καλά... Τη γνωρίζω πριν από σας και ξέρω τις συνήθειές της. Ειδοποιήστε την, σας παρακαλώ.

Θέλοντας και μή, η Τζούλυ πήγε να χτυπήσει την πόρτα της Μπλάνς. Όταν μπήκε, τη βρήκε στο κρεβάτι, μ' ένα τσιγάρο στο

στόμα κι' ένα ποτήρι ούισκυ δίπλα της.

— Ποιος σου δωσε την άδεια να μπής εδώ; γκρίνιασε εκείνη, με μία λαμψή θυμολογία στα μάτια. Άν σε χρειαστώ, θα χτυπήσω το κουδούνι.

Με συγχωρήσε που σ'ας ένοχλώ, κυρία, απάντησε ήσυχα η Τζούλυ, αλλά επιμένει να σ'ας δει ο κ. Μπέντον.

Αμέσως χάθηκε η έκφραση του θυμού, κι' η Μπλάνς πετάχτηκε δρόμα.

— Ο Χιού; φώναξε. Τέτοια ώρα... Δεν πρέπει να τον άφισα να περιμένει! Γρήγορα, Τζούλυ, συγύρισε την κάρτα μου. Δώσε μου το κούτι του μακιγιάζ... Μα κονήσου λοιπόν! Τι στέκεσαι σαν άγαλμα;

Ήταν τώρα μία καινούργια Μπλάνς, χαρούμενη και πεταχτή, σαν κορίτσακι.

Μακιγιαρίστηκε σοφά σε λίγα λεπτά της ώρας, ενώ η Τζούλυ τακτοποιούσε πρόχειρα το δωμάτιο. Όταν τελείωσε, φαινόταν και πάλι σαν μία πεντάμορφη κοκλίνα.

— Άς έρθω τώρα ο κ. Μπέντον, είπε στη Τζούλυ. Καθώς οδηγούσε τον επισκέπτη προς την κάρτα της κυρίας της, η Τζούλυ ένοιωσε κάποια στιγμή μ' αντιπάθεια το χέρι του ν' ακουμπάει πάνω της, δίδεν τυχαία.

Στράφηκε απότομα. Εκείνος την κυττάζε με τ' ανοιχτόχρωμα μάτια του, δίχως να μιλήσει, προχώρησε και μπήκε στην κάρτα της Μπλάνς.

— Τι όμορφη που είσαστε, σήμερα! της φώναξε. Απ' την πόρτα, που είχε μείνει μισανοιχτή, η Τζούλυ τον άκουσε να προσβέτη:

— Ο Χόουαρντ τηλεγράφησε πως δεν θα γυρίσει πριν από τη Δευτέρα. Μπορώ να μείνω ελεύθερος σήμερα τ' απόγευμα. Φεύγουμε μαζί; Θάχουμε όλο το Σαββατοκύριακο δικό μας.

Δεν νομίζεις, χρυσέ μου, πως θάκανες καλύτερα να κλείσεις την πόρτα; παρατήρησε η Μπλάνς. Δεν υπάρχει λόγος να μάς ακούσει ολος ο κόσμος...

Η Τζούλυ απομακρύνθηκε βιαστικά. «Ταιριάζουν, οι δυο τους! σκέφθηκε μ' αηδία. Κάνουν ένα ωραίο ζευγάρι».

Άρα γε, θάφευγε επιτέλους η Μπλάνς, για το Σαββατοκύριακο; Σκέφθηκε αμέσως το Χάρρυ κι' η καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά.

Θάχε γυρίσει αύριο από το Μάντσεστερ... Μα γιατί να κάνει σχέδια προκαταβολικά; Ίσως ο Χάρρυ θα βρισκόταν ακόμα στο Μάντσεστερ, κι' η θάμενη και πάλι ολαμόναχη, φυλακισμένη δυο ολόκληρες μέρες στο αδειανό εκείνο σπίτι!

Λίγο αργότερα, ο Μπέντον βγήκε από την κάρτα της Μπλάνς. Η Τζούλυ άκουσε τα βήματά του στο διάδρομο. Φάνηκε να διστάζει λίγο, κι' ύστερα, μπήκε στην κουζίνα, όπου βρισκόταν η Τζούλυ, κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα μαλακά.

— Θέλετε τίποτα; τον ρώτησε ψυχρά η Τζούλυ.

— Ναί... Θέλω να σ'ας μιλήσω... Έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα χαρτονόμισμα των πενήτε λίρών και πρόσθεσε, μ' ένα

στόμα κι' ένα ποτήρι ούισκυ δίπλα της.

— Ποιος σου δωσε την άδεια να μπής εδώ; γκρίνιασε εκείνη, με μία λαμψή θυμολογία στα μάτια. Άν σε χρειαστώ, θα χτυπήσω το κουδούνι.

Με συγχωρήσε που σ'ας ένοχλώ, κυρία, απάντησε ήσυχα η Τζούλυ, αλλά επιμένει να σ'ας δει ο κ. Μπέντον.

Αμέσως χάθηκε η έκφραση του θυμού, κι' η Μπλάνς πετάχτηκε δρόμα.

— Ο Χιού; φώναξε. Τέτοια ώρα... Δεν πρέπει να τον άφισα να περιμένει! Γρήγορα, Τζούλυ, συγύρισε την κάρτα μου. Δώσε μου το κούτι του μακιγιάζ... Μα κονήσου λοιπόν! Τι στέκεσαι σαν άγαλμα;

Ήταν τώρα μία καινούργια Μπλάνς, χαρούμενη και πεταχτή, σαν κορίτσακι.

Μακιγιαρίστηκε σοφά σε λίγα λεπτά της ώρας, ενώ η Τζούλυ τακτοποιούσε πρόχειρα το δωμάτιο. Όταν τελείωσε, φαινόταν και πάλι σαν μία πεντάμορφη κοκλίνα.

— Άς έρθω τώρα ο κ. Μπέντον, είπε στη Τζούλυ. Καθώς οδηγούσε τον επισκέπτη προς την κάρτα της κυρίας της, η Τζούλυ ένοιωσε κάποια στιγμή μ' αντιπάθεια το χέρι του ν' ακουμπάει πάνω της, δίδεν τυχαία.

Στράφηκε απότομα. Εκείνος την κυττάζε με τ' ανοιχτόχρωμα μάτια του, δίχως να μιλήσει, προχώρησε και μπήκε στην κάρτα της Μπλάνς.

— Τι όμορφη που είσαστε, σήμερα! της φώναξε. Απ' την πόρτα, που είχε μείνει μισανοιχτή, η Τζούλυ τον άκουσε να προσβέτη:

— Ο Χόουαρντ τηλεγράφησε πως δεν θα γυρίσει πριν από τη Δευτέρα. Μπορώ να μείνω ελεύθερος σήμερα τ' απόγευμα. Φεύγουμε μαζί; Θάχουμε όλο το Σαββατοκύριακο δικό μας.

Δεν νομίζεις, χρυσέ μου, πως θάκανες καλύτερα να κλείσεις την πόρτα; παρατήρησε η Μπλάνς. Δεν υπάρχει λόγος να μάς ακούσει ολος ο κόσμος...

Η Τζούλυ απομακρύνθηκε βιαστικά. «Ταιριάζουν, οι δυο τους! σκέφθηκε μ' αηδία. Κάνουν ένα ωραίο ζευγάρι».

Άρα γε, θάφευγε επιτέλους η Μπλάνς, για το Σαββατοκύριακο; Σκέφθηκε αμέσως το Χάρρυ κι' η καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά.

Θάχε γυρίσει αύριο από το Μάντσεστερ... Μα γιατί να κάνει σχέδια προκαταβολικά; Ίσως ο Χάρρυ θα βρισκόταν ακόμα στο Μάντσεστερ, κι' η θάμενη και πάλι ολαμόναχη, φυλακισμένη δυο ολόκληρες μέρες στο αδειανό εκείνο σπίτι!

... Η κ. Γουέσλεϊ είναι λίγο... δύσκολη! Σπάνια κρατάει μία καμαριέρα πάνω από μία βδομάδα. Κάτι μου λέει όμως πως εσείς θα μείνετε περισσότερο εδώ. Γι' αυτό, θέλω να συνηνωθώ μαζί σας... Καταλαβαίνετε που θέλω να καταλήξω;

Συγχρόνως της έδινε το χαρτονόμισμα. Η Τζούλυ δίστασε μία στιγμή... Γιατί να μη δεχθ; Πέν-

ΝΕΛΣΟΝ

ΚΡΑΓΙΟΝ - ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Με το ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ
έχετε παντού και πάντοτε
τά ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ & ΕΛΚΥΣΤΙΚΩΤΕΡΑ
χείλη γιατί είναι ήγγυημένον ότι δεν
βγαίνει ακόμη και αν το σκουπίσετε.
Με την ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ θα όποκτήσετε
την ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΝ και πλέον ΔΥΑΛΗΝ
έπιδερμίδα με νεανικήν φρεσκάδα γιατί
την καθαρίζει από τα ΜΥΙΜΠΙΚΙΑ και τις
ΑΝΩΜΑΛΙΕΣ που προκαλούνται από δι-
αφόρους έρεδισμούς ΚΡΑΓΙΟΝ & ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ
είναι από τα ΤΕΛΕΙ-
ΟΤΕΡΑ & ΑΣΥΝΑΓΩ-
ΝΙΣΤΑ Καλλυντικά
της ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ.

ANTIP. BOP. EΛΛΑΔ. I. ΚΕΦΑΛΑΣ ΒΑΛΑΟΡΙΤΟΥ 31 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Έχετε τόσο ωραίο δέρμα όσο επιθυμείτε ;

Εάν δώσετε στο δέρμα
σας αυτό που χάνει κα-
θημερινώς όχι μόνον
από την επίδραση της
ζέσης, της σκόνης
και του αέρος, αλλά
και από το συχνό
πλύσιμο, τότε θα
διατηρήται πάντοτε
τρυφερό και δρο-
σερό.
Η Κρέμα NIVEA
— μοναδική εις το
είδος της — περιέχει
EUCERIT, ουσία συγγε-
νή προς το φυσικό λι-
παρό συστατικό του δερ-
ματος, αυτή δε την ουσία έχει ανάγκη το δέρμα σας
για να διατηρήται πάντοτε νεανικό.

Πρωί και βράδυ
περιποιηθείτε
το πρόσωπό σας με
Κρέμα NIVEA

Γνήσιον προϊόν
του Γερμανικού Έργοστασίου BEIERSDORF - Αμβούργου

Λευκά
και ζερά δόντια

ΜΕ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ
ΟΔΟΝΤΟΠΑΤΑ
DENTOL

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΜΕ ΧΑΦΡΟΦΥΛΛΗΝ
Δείγματα ΔΩΡΕΑΝ παρά το Διευθυντήριο
Ζ. Μ. ΚΑΠΟΥΑΝΟ - ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ - ΤΗΛ. 25.146 - ΑΘΗΝΑΙ

φύγω από δω. Δεν αντέχω πιά.
Και του διηγήθηκε όσα είχε
πάθει από τη Μπλάνς.
— Αυτή είναι τρελή! πρόσ-
θεσε. Μπορεί να με σκοτώσει...
Δεν ξέρω τί μπορεί να μου συμ-
βεί κάθε στιγμή! Δεν αντέχω,
σου λέω...

— Άκουσε, Τζούλυ. Είσαι
έκνευρισμένη σήμερα. Άγριο, θα
δής τα πράγματα πιο ψυχραίμα.
— Δεν βλέπω για ποιο λόγο
ν' ανεχθώ αυτή την άφορητη
κατάσταση. Δεν αξίζει τον κό-
πο, Χάρρυ. Θα φύγω.

Κάθεσαι κοντά της, στο ντι-
βάνι, και της είπες:

— Άκουσε, Τζούλυ. Θα σου
φανερώνω το σχέδιό μου: Έν-
διαφέρομαι γι' αυτά τα γυναι-
κικά. Άλλωστε, θα τόχης μαν-
τέψει, πιστεύω...

— Δεν είμαι βλάκας. Βέ-
βαια, το μάντεψα. Και δεν μ'
άρεσε καθόλου...

— Μα δεν υπάρχει λόγος ν'
άνησυχής. Έσύ δεν διατρέχεις
κανένα κίνδυνο. Θέλω μόνο να
με βοηθήσεις, να μάθεις το μη-
χανισμό του χρηματοκιβωτίου.
Είσαι η μόνη που μπορείς να
το κατορθώσεις.

— Αδύνατον να τ' ανοίξεις,
είπε ξερά η Τζούλυ. Συνδέεται
με το αστυνομικό τμήμα, μ' ένα
ηλεκτρικό κωδούκι.

— Ά, σου τότε η κυρά σου;
φώναξε ο Χάρρυ. Αυτό ακριβώς
ήθελα να μάθω! Δεν ήταν, λοι-
πόν, τυχαίο που πιάστηκαν ό-
σοι δοκίμασαν να τ' ανοίξουνε!
Βλέπεις, μικρή μου; Μπορείς
έσύ να μου δώσεις ένα σωρό
χρήσιμες πληροφορίες, αν θε-
λήσης να εξακολουθήσεις...

Της ζήτησε ύστερα να του
περιγράψει το εσωτερικό του
χρηματοκιβωτίου.

— Πάμε να ρίξουμε μια μα-
τιά στην κάμαρά της, είπε έ-
πειτα.

— Καλά, πάμε. Να ξέρεις ό-
μως πως είναι η τελευταία φο-
ρά που σε βοηθάω. Θα φύγω!
Την άκολουθησε, παραξενεμέ-
νος, με την ακλόνητη εκείνη ά-
πόφασή της.

Του δείξε το μέρος του τοίχου
που έκρυβε το χρηματοκιβώτιο.

— Εκεί από πίσω είναι, του
είπε. Μη τ' άγγιξης! Δεν έχω
όρεξη να μάς κουβαληθεί εδώ η
άστυνομία.

— Έχεις δίκιο, δεν διακρί-
νεται τίποτα... μουρμούρισε ο
Χάρρυ, κυττάζοντας από κοντά
τον τοίχο. Πρέπει να μάθεις πε-
ρισσότερα πράγματα για το
μηχανισμό του. Θα το κάνης
για χάρη μου, Τζούλυ!

— Δεν θα κάνω απόλύτως τί-
ποτα. Φεύγω, σου είπα!

Την τράβηξε κοντά του.

— Μείνε λίγο ακόμα, και θα
σου δώσω εκατό λίρες, αντί για
πενήντα. Τα κατάφερες περίφη-
μα ως τώρα... Δείξε πως άξι-
ζεις, διάβόλε!

Σήκωσε τα μάτια της και
τόν κύτταξε. Τα χείλη της άγ-
γισαν σχεδόν τα δικά του.

— Όχι, Χάρυ, απάντησε.
Δεν θέλω μελαδές με την ά-
στυνομία... κι' έξ' άλλου, δεν
αντέχω πιά μ' αυτή τη γυναίκα!
Δεν μπορείς να φαντασθής πό-
σο την έχω φοβηθεί!

— Έχεις παραχθή δίχως λό-
γο, Τζούλυ. Δυστυχώς μέρες ά-
κόμα, και θα τελειώσουν όλα.

— Έπειτα... έπειτα, θα παν-
τρευτούμε, αν θέλεις! Θα φύ-
γουμε για την Άμερική, οι δύο
μας, και θα περάσουμε ζωή και
κόττα!

Το σωληνάριο που σας χαρίζει γερά και ωραία δόντια

Ο ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

**ΕΙΣ ΔΕΚΑ ΣΥΝΟΛΙΚΩΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΤΕΥΧΗ**
Το βιβλίο που έχει κατακτήσει όλες
τις γυναίκες της Ευρώπης
και Αμερικής

Η ΚΑΛΛΙΟΝΗ

του 20 ου
ΑΙΩΝΟΣ
(ΓΡΗΓΟΡΑ ΒΗΜΑΤΑ
ΣΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ & ΤΗ ΧΑΡΗ)

Έχει γίνει ο απαραίτητος σύμβουλος σε όλα τα προβλή-
ματα που αντιμετωπίζει καθημερινά η σύγχρονη
γυναίκα, οποιασδήποτε ηλικίας, από το καλό κντούρο
και τη χαριτωμένη και πολιτισμένη συμπεριφορά
μέχρι την υγιεινή διατροφή και διατήρησή του
δέρματος και του σώματός της.

Με φωτογραφίες ILLUSTRATION εκτός κειμένου
ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛ-
ΤΕΡΟΙ ΔΙΕΥΘΗΤΙΚΟΙ & ΥΓΙΕΙΝΟΛΟΓΟΙ ΤΗΣ
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΜΕΤΟΥΣ ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΤΟΥΣ CON-
NAISSEURS ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ
ΖΗΤΗΤΕ ΤΟ 1ο ΤΕΥΧΟΣ ΑΠΟ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΟΛΗΣ & ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ.

ΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΖΥ

Δεν περίμενε μια τέτοια πρό-
ταση η Τζούλυ! Ένοιωσε ένα
ελαφρό ρίγος συγκινήσεως να
διατρέχει την πλάτη της.

— Μιλάς σοβαρά; πρόφερε.

— Γιατί όχι; είπε ζωηρά ο
Χάρρυ. Δεν τόχεις καταλάβει,
λοιπόν, πως είμαι τρελλός μα-
ζί σου;

— Πρόσεξε! Άν με γελάς!...
Και τα μάτια της Τζούλυ έ-
λαμψαν άπειλητικά.

— Μα δεν σε γελάω. Μιλώ
σοβαρά! Άς υποθέσουμε πως
τα χαλάμε τώρα, πως μάς ά-
φίνεις. Τί θα κάνης; Θα γυρί-
σης στο Χιούαρτ; Δεν θα σε
θέλη... Θα δουλέψης σε κανέ-
να εργοστάσιο, με 4 λίρες τη
βδομάδα; Δεν πιστεύω να σ'
ένθουσιάζη.

— Έγώ σου προσφέρω, τι πο-
θείς: τουαλέτες, γλντίνα, λε-
φτά... και τον έαυτό μου, αν
σ' άρέση. Έχω φίλους στην Ά-
μερική. Θα τα βολέψουμε μια
χαρά!

— Η Τζούλυ τον κύτταξε και
βεβαιώθηκε πως μιλούσε σοβα-
ρά, πως ήταν έρωτευμένος μα-
ζί της. Δεν είχε, λοιπόν, παρά
να χρησιμοποιήσει επίδεξια τα
άτου της, για να πετύχη ό,τι
θέλεσε απ' αυτόν, δίχως κινδύ-
νους.

— Κι' εγώ σ' αγαπώ, Χάρ-
ρυ, του είπε, αγκαλιάζοντάς τον
από το λαιμό. Μα δεν θέλω να
μείνω εδώ. Δεν είμαι κλέφτρα...
Έχω κάνει πολλά στη ζωή μου,
ποτέ όμως κάτι που θα μπο-
ρούσε να με στείλη στη φυλακή.

— Άκουσε με, Χάρρυ! Άσε
αυτό το σχέδιο... Ό σε πιά-
σουνε. Και τότε τί θα γίνω
έγώ;

Την έσφιξε στο στήθος του,
λέγοντας συγχρόνως με το νου
του:

«Και τώρα τί θα γίνης; Πρέ-
πει να δώ την κ. Φρέντς. Ίσως
βρή αυτή καμιά λύση... Μπο-
ρεί ν' αναθέσει σε κανέναν άλ-
λο τη δουλειά».

— Καλά, Τζούλυ, είπε τρυ-
φερά. Άφου είν' έτσι, δεν θέλω
να σ' αναγκάσω να μείνης. Θα
τα κατάφερω και μονάχος μου.
Μπορείς να φύγης έσύ.

— Μα γιατί επιμένεις σ' αυ-
τή την επικίνδυνη δουλειά,
Χάρρυ;

— Δεν γίνεται άλλοιώς, μι-
κρή μου. Πώς νομίζεις, ότι βγά-
ζω λεφτά... Άν πετύχω τώρα,
θα κερδίσω 8 χιλιάδες δολλά-
ρια.

— Οκτώ χιλιάδες δολάρια! Το
ποσόν τη θάμψωσε. Σκέφθη-
κε όμως πως ήταν συμφέρον
της να τον άφισσιν να τα βγάλη
πέρα μόνος του. Άστερα... θα
ξόδευε τα λεφτά του γι' αυτήν!

— Τί ήταν αυτό; της είπε
ξαφνικά ο Χάρρυ. Δεν άκουσες
τίποτα;

Πήγε γρήγορα ως την πόρτα,
την άνοιξε και την ξανάκλεισε
γρήγορα.

— Κάποιος βρίσκεται στο
σπίτι! ψιθύρισε. Η Μπλάνς έ-
σως!

— Η Τζούλυ νόμισε πως θα λι-
ποθυμούσε, στη σκέψη πως μπο-
ρούσε να την τσακώση η Μπλάνς
στην κάμαρά της, ντυμένη με
την τουαλέττα της!

Άκούστηκαν στο διάδρομο
βιαστικά βήματα που πλησία-
ζαν.

— Ουέ μου! Πού να κρυφτώ;
τραύλισε η Τζούλυ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ που δεν έρχόταν

Κόντευε μεσημέρι. Έξω από το
ταχυδρομείο είχε μαζευτεί πολύς
κόσμος, γύρω από ένα αγοράκι ως
οκτώ χρόνων. Καθισμένο στα οκα-
λοπάτια, της εισόδου, κύτταζε γύ-
ρω του, σαν να γύρευε κάποιον, γι'
εκείνη μ' αναφυλλιά.

— Γιατί κλαίς, παιδάκι μου; το ρώ-
τησε μια ηλικιωμένη γυναίκα. Πού
είναι η μαμά σου;

— Πάει να ψωνίση στην αγορά...
— Κι' έσύ τί γυρεύεις εδώ μόνο
σου; Έλα, σήκω... πάμε να τη
βρούμε...

— Όχι! άπάντησε σταθερά ο μι-
κρός. Θα περιμένω να πάρω το
γράμμα από το μπαμπά μου. Έτσι
μου είπε η μαμά... Από δω θα φέ-
ρουνε το γράμμα... Ναι, μου έδειξε
το ταχυδρομείο, όταν περνούσαμε...
Έγώ τον ξέρω τον μπαμπά. Λιά,
τον ταχυδρόμο... Και θα τον περι-
μένω να περάσθ... Άσε με, καλέ...
Μη με παίρνης... Δεν θέλω, σου
λέω...

Κι' ο μικρός πάλευε να ξεφύγν
από τα χέρια της γυναίκας, που
στο μεταξύ είχε σηκώσει το παιδί
από τα οκαλοπάτια και το τραβού-
σε προς την αγορά.

— Εκεί, ένας άστυφύλακας που εί-
δε το παιδί να κλαίει και να σέρ-
νεται από το χέρι της ηλικιωμένης
γυναίκας, τους σταμάτησε, λέγον-
τας στο μικρό:

— Έσύ είσαι ο Γιαννάκης που μάς
άναστατώνεις τόση ώρα να ψάχνου-
με να σε βρούμε;

Κι' άπλωσε το χέρι του να πάρη
το παιδί που είχε κολλήσει πάνω
στην γυναίκα και προσπαθούσε να
κρυφτεί πίσω από τη φούστα της,
φοβισμένο.

— Έλα, μη με φοβάσαι, του είπε
πιο μαλακά ο άστυφύλακας. Δε θα
σου κάνουμε κακό. Θα σε πάμε στη
μπτέρα σου που σε περιμένει...

— Εκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε
μπροστά τους, τρέμοντας από την
αγωνία της, μια άδυνατη, μαυροφο-
ρεμένη νέα γυναίκα.

Το παιδί μόλις την άντίκρυσε, έ-
τρεξε και χώθηκε στην αγκαλιά
της, ενώ τραύλιζε:

— Μην θυμώσεις, μαμά μου, είχα
πάει να περιμένω το γράμμα του
μπαμπά, εκεί που μου είπες πως θα
το φέρουνε...

— Εκείνη έσφιξε με λαχτάρα πάνω
στο στήθος της το παιδί κι' έζη-
γησε με λίγα λόγια διαφωρούμενα, για
να μην καταλάβη ο μικρός, την
τραγική αλήθεια που του έκρυβε έ-
δω και έξη μέρες:

— Ο μπαμπάς του έχει φύγει... για
μακρινό ταξίδι... και δεν μάς έ-
γραψε ακόμα... και το παιδάκι μου,
όλο περιμένω το γράμμα μου...
Συγκινημένοι οι ηλικιωμένη γυ-
ναίκα κι' ο άστυφύλακας, κατέβηκαν
το μικρό και του είπαν πως αύριο
θα έπαιρνε ένα μεγάλο γράμμα
από το μπαμπά του.

— Ο άστυφύλακας μάλιστα του είπε

ακόμη να μην πάν μόνος του άλλη
φορά στο ταχυδρομείο, γιατί εκεί
δεν δίνουν γράμματα σε μικρά παι-
διά, αλλά τα πηγαίνουν στα σπίτια.
Κι' όταν θάρρη το γράμμα από τον
μπαμπά του, θα τον πάρη ο τα-
χυδρόμος στο σπίτι.

— Έπειτα ο άστυφύλακας έδωσε πί-
σω την ταυτότητα της μαυροφυ-
μένης γυναίκας, που την είχε πά-
ρει να κρατήσει τα στοιχεία της,
στην περίπτωση που θαύρισκε το
παιδί, για να της το πάρη στο σπίτι...

Με σπαραγμένη καρδιά η μαυρο-
φορεμένη Κούλα γύρισε στο σπίτι
με το παιδί της. Τόπλυνε, του έ-
βαλε να φάη και πλάνιασε για να
κοιμηθί ως την ώρα, που θα τό-
στελνε σχολείο.

— Από τα δακρυρμένα μάτια της,
περνούσε τώρα σαν κινηματογρά-
φι κη ταινία όλη η ζωή της. Καθισμέ-
νη στην άκρη του κρεβατιού, και
κυττάζοντας το παιδί της, που κου-
ρασμένο από το κλάμα είχε άποκοι-
μηθί, έβλεπε τον έαυτό της κορι-
τσάκι, ανάμεσα στους γονείς της,
ζένοιστο, ευτυχισμένο.

Αυτή η παιδική της εύτυχία, ώ-
στόσο, ήταν τόσο σύντομη! Πριν ά-
κόμη κλείση τα δεκατέσσερα, δο-
κίμασε τη μεγάλη πικρα της ορφά-
νιαν: Έχασε τη μπτέρα της! Και
ο πατέρας της, νέος κι' όμορφος
άντρας, άκόμη, ξαναπαντρεύτηκε
για να φέρη στο σπίτι μια άλλη
μπτέρα για την κόρη του.

— Η Κούλα προσπαθούσε ν' αγαπή-
ση αυτή την καινούργια μπτέρα,
που δεν έδειξε γι' αυτήν ποτέ λί-
γη στοργή, λίγη τρυφερότητα, μα
δεν τα κατάφερε.

— Η σκέψη της ήταν προσηλωμένη
στη φωτογραφία της μπτέρας της,
που την είχε κρυμμένη κάτω από το
στρώμα του κρεβατιού της και που
έλεγε, σ' αυτήν όλα τα παράπονα
της και τις λύπες της, κάθε νύχτα
πριν ο ύπνος της κλείση τα βλέ-
φαρά της.

Ολιμένη κι' άχαρη περνούσε η
ζωή της ως την ημέρα, που ο πα-
τέρας της της είπε, πως άποφάσι-
σε να την παντρεύη μ' ένα καλό
κι' εργατικό νέο που τη ζήτησε για
γυναίκα του.

— Είσαι πιά είκοσι χρόνων, Κου-
λα μου και τα κορίτσια στην ήλι-
κία σου πρέπει να παντρεύωνται,
να κάνουν δικό τους σπίτι... να
δημιουργούν οικογένεια... Πολύ
περισσότερο έσύ, που καθώς βλέπω
με λυπη μου, ζής εδώ μέσα σαν
ζένη! Ένώ σαν θα κάνης δική σου
οικογένεια, η ζωή σου θα γίνη χα-
ρούμενη...

— Έτσι παντρεύτηκε η Κούλα το
φώτη και τον άγαπήσε σαν άντρα
της μ' όλη την ανωσύνη της ψυ-
χής της. Γιατί ήταν καλός και την
έκανε ευτυχισμένη. Η άγάπη του
έγινε άκόμη πιο δυνατή, όταν έ-
κείνη του χάρισε το αγοράκι τους,
το Γιαννάκη.

Φαίνεται όμως πως ήταν γραφό,
τα ευτυχισμένα χρόνια να κρατή-
σουν λίγο για τη δύστυχη Κούλα,
που είχε τόσο υποφέρει στη ζωή
της.

Μια χειμωνιάτικη, βροχερή νύχτα,
έπεσε σαν κεραυνός η συμφορά στο
κεφάλι της. Ο φώτης, ο άγαπημέ-
νος της άντρας, δεν γύρισε πιά
στο σπίτι. Εκείνη τη νύχτα είχε
άργησει στη δουλειά του κι' έτρε-
χε με τη μοτοσυκλέττα του για να
φτάση γρήγορα στο σπίτι του. Σε
μία στροφή έπεσε στην άσφαλτο
που γλιστρούσε κι' έμεινε στον
τόπο.

Τον μεταφέρανε στο νοσοκο-
μείο κι' εκεί τον είδε για τελευ-
ταία φορά η Κούλα. Από εκεί τον
πήγανε στην εκκλησία του νεκρο-
ταφείου και τον έθαψαν.

— Έχασε τον άγαπημένο της άν-
τρα η Κούλα και μαζί μ' αυτόν όλες
τις χαρές και τα όνειρα της ζωής
της.

Το οκτάχρονο αγοράκι της δεν
είχε μάθει πως ο πατέρας του δεν
ζούσε πιά. Του είχε πη, πως έ-
δεψε μακριά και πως θα τους έ-
γραφε γράμμα.

— Ός πότε όμως, θα μπορού να
του κρύψω την αλήθεια; μουρμού-
ρισε η Κούλα κι' ένας λυγμός έ-
σπασε από το πονεμένο στήθος.

MIPANTA

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΚΑΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Οι Γάλλοι δημοσιογράφοι που άσχολούνται με τους
άστερες του κινηματογράφου μοιράζονται κάθε χρόνο δυο
βραβεία: Το «βραβείο-πορτοκάλι» που δίνουν στον η
στην ηθοποιό που τους φέρθηκε πιο εύγενικά, και το
βραβείο-λεμόνι» που προορίζεται για την η τον πιο
δυστροπο ηθοποιό της χρονιάς. Το πρώτο βραβείο το
κέρδισε έφεται η πραγματικά άξιαγήνητη Μαρτίν Κα-
ρόλ. Το δεύτερο δεν άπνευμήθη άκόμα.

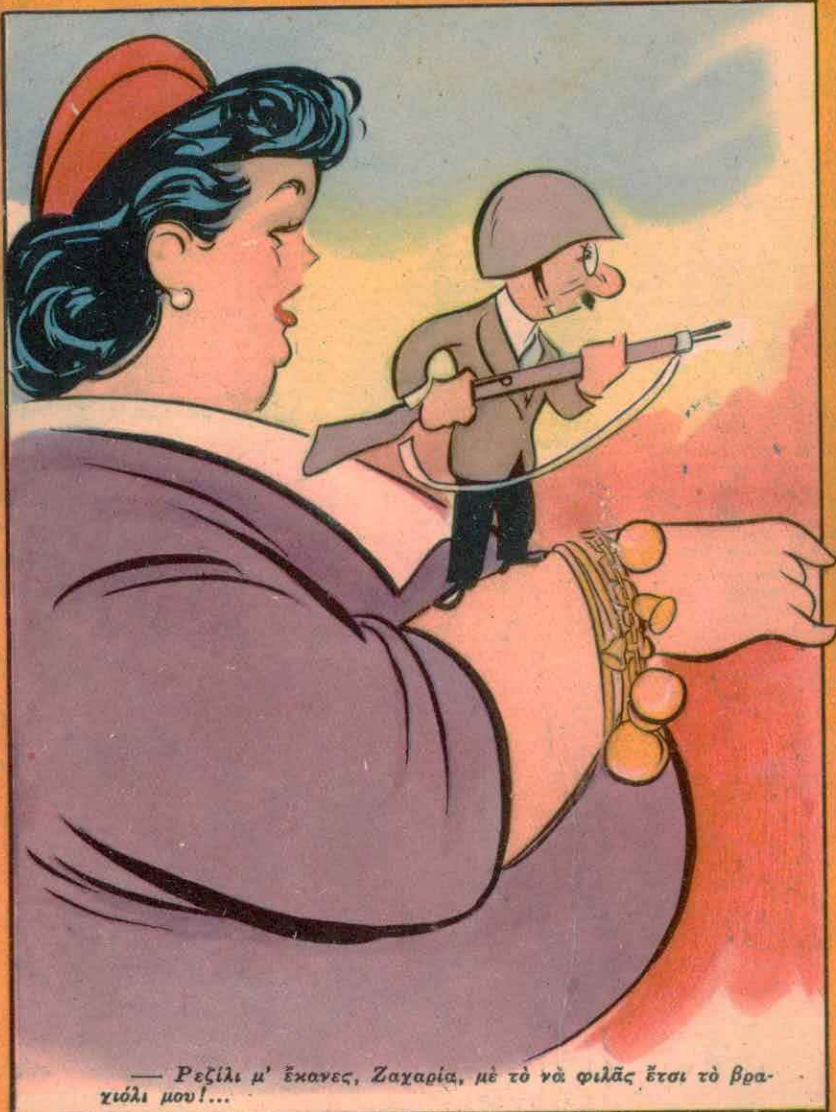
ΜΕΤΡΗΤΗΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑΣ

Στη Δ. Γερμανία κατασκευάστηκε ένας νέος μετρητής
ακτινοβολίας μεγάλης εύαισθησίας. Ο μετρητής αέ-
τός εργάζεται χωρίς καμιά ηλεκτρική ενέργεια και δει-
χνει άμέσως την παρουσία των επικίνδυνων ακτίνων
«άαμμα». Ο μετρητής τοποθετείται στα ματιά του πα-
ρατηρητού όπως τα γυαλιά και περιέχει στον ένα σω-
λήνα μια εξαιρετικά εύαισθητή οδόνη. Μόλις πησέ ή-
πάνω στην οδόνη αυτή μια ακτινοβολία βραχέων κυ-
μάτων, φωτίζεται άμέσως και άνάλογα με την ένταση
της ακτινοβολίας. Ο νέος μετρητής έχει βρή ήδη εύ-
ρύνητη εφαρμογή και στο πεδίο της ιατρικής θεραπεί-
ας με ακτίνες Ραϊντγκεν.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Δεν πρόκειται για κανένα σκιάχτρο, αλλά για ένα
ειδικό πλαίσιο για το στέγνωμα των πουλόβερ και γε-
νικώς των πλεκτών μετά το πλύσιμο. Χάρης στην αλλη-
αυτή εγκατάσταση τα πλεκτά θα διατηρούν τα άρχικα
τους μέτρα και δεν θα στεγνώνουν μετά το στέγνωμα.

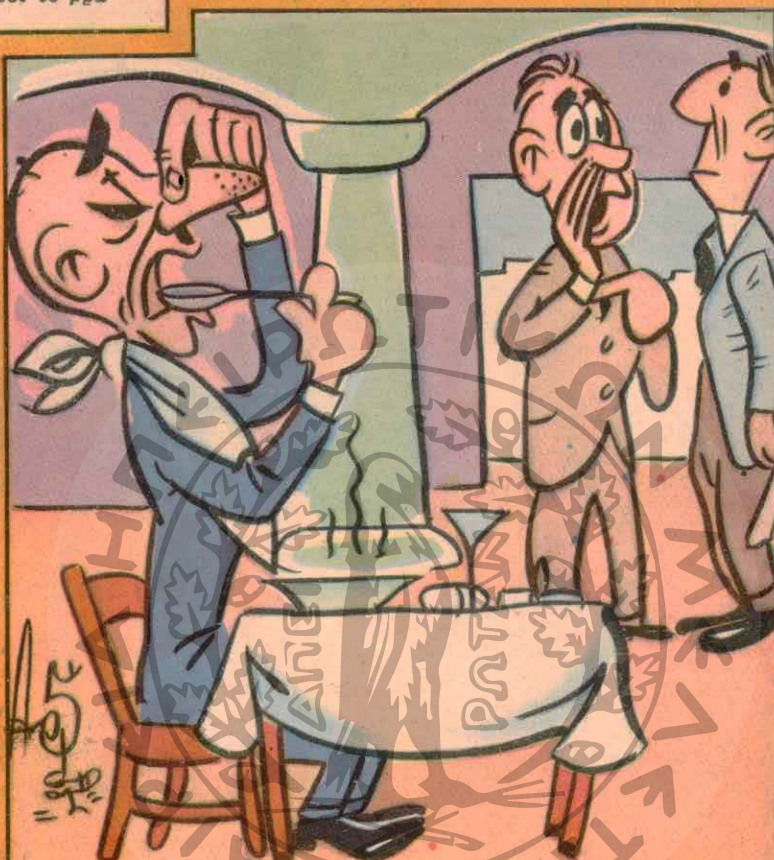
— Ρεζίλι μ' έκανες, Ζαχαρία, με τὸ νὰ φιλάς ἔτσι τὸ βραχιόλι μου!...

— 'Εδούλεψα σύμφωνα με τὰ σχέδιά σας, κύριοι. ...

Ὁ σπιτονοικοκύρης: Κι' ὅπως εἶπαμε: Παιδιά δὲν θέλω μέσα στο σπίτι μου!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ τὸν ἀφήνης αὐτὸν νὰ ἔρχεται νὰ τρώῃ ἐδῶ;... Θὰ μᾶς κλείσῃ τὸ μαγαζί!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)